

BOSTON PUBLIC LIBRARY

David Kimball Fund

Agellus Tassus puer erantistay aggodilla Jan de guth.

Lib. 2 de ponto

Artibus ingenius quæsita e gloria multis

Lib. 2 de arte

Nec lenis ingenias pectus colmisso per artes
Cura sit & linguas edidicisse duas.

1808. Aescopus vivit auro 570. ante
Christum.

X . 1 . 5 ± 5 . z . X .

ΥΗΓΕ ΚΑΙ ΜΕΜΡΑΣΘΕ ΑΓΩΣΕΙΝ.

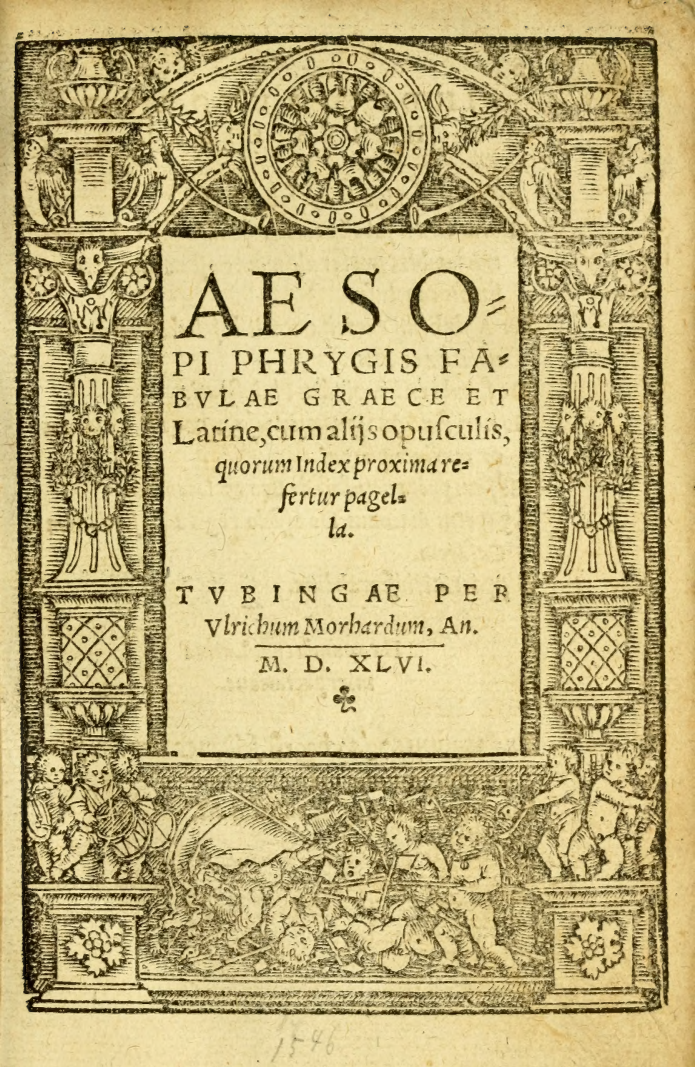
Matthæus . Sebius . Falcon . Sic .

Centus Romicensis

PA 3851.A2 154bx

Acc 84-476

R-B

AESO

PI PHRYGIS FA-
BVLAE GRAECE ET
Latine, cum alijs opusculis,
quorum Index proxima re-
fertur pagela.

la.

T V B I N G A E P E R
Ulrichum Morhardum, An.

M. D. XLVI.

INDEX AVTORVM
HVIVS LIBRI.

Aesopi Phrygis uita, & fabellæ.

Gabriæ Græci fabellæ tres & quadraginta ex trime-
tris iambis, præter ultimam ex scazonte, tetra-
stichis conclusæ.

Ex Aphthonij exercitamentis de fabula, tum de for-
micis & cicadis.

De fabula ex imaginibus Philostrati.

Homeri βατραχομουμαχία, hoc est, ranarum
& murium pugna.

Musæus poëta uetustiss. de Ero & Leandro.

Agapetus diaconus De officio regis ad Iustinianum
Cæsarem.

Hippocratis iusiurandum.

Hæc omnia cum Latina
interpretatione.

Γαλεωμουμαχία, hoc est, felium & murium pu-
gna, tragœdia Græca.

Fabularum index in fine adiectus est.

CANDIDO LE

Flori. S.

I Terum exhibemus vobis Aesopi fabulas cum aliis
 quot alijs libellis Graecè & Latinè, quòd proxima
 nam additionem, quae tota graeca fuit, ijs qui adhuc
 tyrones sunt in Graecanica literatura, minus gratam
 fuisse cognouerimus, quibus hoc enchiridium praeci-
 pue paratur. Nam qui iam aliquatenus profecerunt,
 malunt in alijs autoribus se exercere. Nos etiam inci-
 pientibus consulendam putamus. Nec libet quibus-
 dam hodie in Academia uersari, ubi sunt publici
 Graecarum literarum professores, propter ingens
 istud subsidium, quod magnam orbis partem, sed praeci-
 pue gymnasia affligit, bonis studijs omnibus inter-
 uentionem mittans, nisi melior deus aliquis succurat.
 Talibus igitur qui domi suo, quod aiunt, Marte, ali-
 quid Graecanicae eruditionis comparare uolunt, muti
 magistri uice erit Latina uersio. Vos nostram
 operam boni consulite, & bene
 ualete. Basileae.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ

ποιῶ, Μαξίμου δὲ Πλανύδου
συγγραφῆς.

Ραγμάτων φύσιν τῆν ἐν ἀνθρώ-
 ποις ἠκρίβωσαν μὲν καὶ ἄλλοι,
 καὶ τοῖς μετ' αὐτὰς πρέδωκαν
 φέροντες. αἰσώπου δὲ, δοκῆι
 πόρρω θεοτέρως ἐπιπνοίας τῆς
 ἠθικῆς διδασκαλίας ἀλάμπνθαι, πολλῶ τῶ
 μέτρῳ τὰς πολλοὺς αὐτῆν πρελάσαι. καὶ
 γὰρ ἔτ' ἀποφαινόμενθαι, ἔτε συλλογιζόμενος
 οὔτε μὲν ἕξ ἰσορίας, ἢ ὁ πρὸ τῆς κατ' αὐτὴν
 ἡλικίας ἠέγε χρόνῳ, πῶν νοθεύειν διατι-
 θέμενθαι, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάντα παιδοτελε-
 εῶν, ἔτω τὰς τῆν ἀκροωμένων ἀγρευθὲς ψυχὰς,
 ὡς αἰχμῶεσθαι τὰς λογικοὺς ποιῆν ἢ φρονεῖν,
 ἀμῆτ' ὄρνιθες, μῆτ' ἀλώπεκες. ὅτι αὐτὸν πάλιν μῆ
 προσέχον ἐκάνοις, οἷς πολλὰ τῶν ἀλόγων ἐν και-
 ρῶν συνεχῶς προσεχνηκότα μυθεύει. ἐξ ὧν μὲν κιν-
 δυνῶς ἐπηρεάζει αὐτοῖς διέδρα, ἀ δὲ μεγίστης
 ἐν τοῖς καιροῖς τῆς ὠφελείας ἔτυχεν. οὗτος
 τοίνυν ὁ ἄρ κατ' αὐτὸν βίον φιλοσόφου πολι-
 τείας εἰκόνα προθέμενος, καὶ ἔργοις μάλλον ἢ
 λόγοις φιλοσοφῆσας, ἢ μὲν γένος ἕξ ἀμορίας
 τῆς

5

AESOPIFABVLATORISVITA,
à Maximo Planude composita.

Etum humanarū naturā
persecuti sunt et alij, et pos-
teris tradiderunt. Aeso-
pus uero uidetur nō absq̃
diuino afflatu, cum mora-
lem disciplinam attigerit, magno inter-
uallo multos eorum superasse. Etenim
neq̃ definiendo, neq̃ ratiocinādo, neq̃
ex historia, quā ante ipsius ætatem tu-
lit tempus, admonēdo, sed fabulis peni-
tus erudiēdo, sic audientiū uenatur ani-
mos, ut pudeat ratione præditos facere,
aut sentire, quæ neq̃ aues, neq̃ uulpes:
& rursus nō uacare illis quibus pleraq̃
bruta tēpore prudenter uacasse fingun-
tur; ex quibus aliqua, pericula imminen-
tia effugerunt, aliqua maximā utilitatē
in opportunitatibus consequuta sunt.
Hic igitur qui uitā suam philosophicæ
reipublicæ imaginē proposuerat, & o-
peribus magis quā uerbis philosopha-
tus, genus quidē traxit ex Amorio op-

τῆς φρυγίας κατήγε τὴν μεγάλην ἐπίπλοισιν,
 πῶς ἢ τὴν τυχὸν γέρονε δεῦλος. ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα
 μοι δοκεῖ, τὸ τῆς πλάτωνος εἰς γοργία καλῶς
 εἶμα καὶ ἀληθῶς εἰρησθαι, ὡς τὰ πολλὰ ἔρ' ταῦτα
 εἰς τὴν φημι ἐναντία ἀλλήλοισι ὄσιν, ἢ πεφύσις καὶ
 ὁ νόμος. αἰσώπια γὰρ πῶς ψυχῆν ἢ μὲν φύσις
 ἐλευθέρων ἀπέδωκεν, ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νό-
 μος τὸ γόμα πρὸς δουλείαν ἀπέδοτο. ἴχνησε μὲν
 ἔρι οὐδ' οὕτω πῶς τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμῆ-
 νασθαι, ἀλλὰ καὶ τοὶ πρὸς πολλὰ καὶ πολλὰ
 χόσε μεταφέρων τὸ σῶμα, τῆς δικίας ἐκένω
 ἔδρας οὐχ οἷός τ' ἐγένετο μετασῆσαι. ἐτύγα-
 χαν δ' ὅρι οὐ μόνον δούλος, ἀλλὰ καὶ δυσειδέ-
 σατα τῶν ἐπ' αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων εἶχε,
 καὶ γὰρ φοβός ἦν, σιμὸς πῶς εἶναι. σιμὸς τὸ μ-
 τρέχην, πρόχειλος, μέλας, ὄθεν καὶ τοῦ ἰνό-
 ματος ἐγενετο (ταυτὸν γὰρ αἰσώπιος ἔσθ' αἰθίο-
 πι) προγασωρ, βλαυσός, καὶ κυφός, τάχα
 καὶ τὸ ὀμηρικὸν θέρσιττω τῆς αἰχρότητι τοῦ
 εἶδος ὑπερβαλλόμενος. τὸ δὲ δὴ πάντων εἰς αὐ-
 τῶν χέρισον ἦν, τὸ βραδύλωσον, καὶ τὸ τῆς
 φωνῆς ἀσχημὸν τε καὶ ἀπάρθρωτον. ἀ' πάντα
 ταῦτα δοκεῖ πῶς δελεῖαν αἰσώπια πρᾶσκεινά-
 σαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ θαῦμα ἄρ' ἦν, εἰ οὕτως ἀτό-
 πως ἔχρητι τοῦ σώματος, ἴζεγενετο τὰς τῶν
 δουλοῦντων

o formid

pido Phrygię cognomēto Magnę, sed
 fortuna fuit seruus. Quare & magnoꝝ
 pere mihi uideť Platonis illud in Gor-
 gia pulchre simul et uere dictũ; Plerun-
 que enim hæc, inquit, contraria inter se
 sunt, natura simul ac lex. Nam Aesopi
 animũ natura liberũ reddidit, sed homi-
 num lex corpus in seruitiũ tradidit. Pos-
 tuit tamẽ ne sic quidẽ animi libertatem
 corrũpere. Sed quãuis ad res uarias, &
 in diuersa loca trãsferret corpus, à pro-
 pria tamen sede illum traducere nõ po-
 tuit. Fuit aut non solũ seruus, sed & de-
 formissimus omniũ suę etatis hominũ;
 nam acuto capite fuit, pressis naribus,
 depresso collo, prominẽtib; labris, ni-
 ger, unde & nomen adeptus est, (idem
 enim Aesopus quod Aethiops) uẽtroꝝ
 fus, ualgus, & incuruus: forte & Home-
 ricũ Therisitẽ turpitudine formę supe-
 rans. Hoc uero omniũ in eo pessimũ es-
 rat, tardiloquẽtia, et uox obscura simul,
 & inarticulata. Quæ omnia etiã uident
 seruitutẽ Aesopo parasse. Etenim mirũ
 fuisset, si sic indecẽti corpore potuisset

δουλοῦτων ἄρκυς διαφυγεῖν . ἀλλὰ ἦ μὲν
 σῶμα τοιοῦτον ἦν τοῦ ἀνδρὸς , τὴν δὲ ψυχὴν
 ἀγχινοῦσατος ἐπεφύκει , καὶ πρὸς ἐπίνοιαν
 πᾶσαν ἐπισολώτατος . ὁ κεντημένος τοίνυν
 αὐτὸν , ἅπε πρὸς ἐδὲρ οἰκίας ἐργον εἰκίως ἔχον-
 τα , σὺν ἑαυτῷ εἰς ἀγρὸν ἵσταπέσειλον . ὁ δ' ἀ-
 πελθὼν προθύμως τὸ ἔργον εἶχετο . ἀφικομένη
 δὲ ποτε καὶ τοῦ δεσποτῆ πρὸς τὸν ἀγρὸν , ἐφῶ
 τῆν ἔργων ἐπισκοπὴν θέων , γεωργός τις συ-
 νατῶν ἀγαθῶν δρεφάμενθ δῶρον ἠνεγκεν . ὁ
 δ' ἐπὶ τοῦ τῆς ὀπάρας κῆρας ὡραίω , ἀγα-
 θόποδι τοῦ οἰκέτη (τῆτο γὰρ ἦν ὄνομα τοῦ
 παιδὸς) φυλάττειν ἐκέλευσεν , ὡς αὐτῷ μετὰ
 τὸ λητῆρὸν πᾶθειναι . συμβὰν δ' οὕτω , καὶ
 τοῦ αἰσώπυ κ' ἴδῃ τινα χρείαμ εἰσελθόντος εἰς
 τὴν οἰκίαν , ἀφορμῆς ὁ ἀγαθόπους λαβόμε-
 νθ , βουλήν ποιάνδε τῶν σιωδῶλων τινὶ προ-
 τένει , ἐμφορηθῶμεν , εἰ δοκῆ τῶν , οὐκῶν , ὡς ἔ-
 τος , καὶ ὁ δεσποτῆς ὑμῶν ταῦτα ζητήσῃ .
 ἀλλ' ἡμῆς τοῦ αἰσώπυ καταμαρτυρήσομεν
 ἀμφῶ , ὡς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδραμόντος , καὶ
 τὰ σῦκα λάθρα καταφαγόντῃ , καὶ ἐπ'
 ἀληθείᾳ θεμελίω , τῆ πρὸς τὸν οἶκον εἰσόδω ,
 πολλα τῆν ψευδῶν ἐποικοδομήσομεν , καὶ
 τὸ μισθὸν ἔσαι ὄγε εἰς πρὸς τοὺς δύο , καὶ ταῦ-
 τα

seruientiū retia effugere. Sed corpore sane tali, animo uero solertissimo natura extitit, & ad omne cōmentum felicissimus. Possessor igitur ipsius tanquā ad nullum domesticū opus cōmodum, ad fodiendū agrū emisit. Ille uero digressus alacriter operi incūbebat. Profecto uero aliquādo et hero ad agros, ut opera specularetur, agricola quidam ficos egregias decerptas dono tulit. Ille uero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodi ministro (hoc enim erat nomē puero) seruare iussit, ut sibi post balneū apponeret. Cum uero ita euenisset, atq; Aesopo ob quādam necessitatē ingresso in domū, occasione capta Agathopus consiliū huiusmodi conseruo cuiusdam offert: impleamur, si placet, ficibus, heus tu: ac si herus noster has requisierit, nos uero cōtra Aesopum testificabimur ambo, quod in domū ingressus sit, & ficus clam comederit: & super uero fundamēto, uidelicet in domū ingressione, multa mendacia inædificabimus: & nihil unus ad duos fuerit, præ-

τα μὴ δ' ἄνευ ἐλέγχων διαραί ποτε τῶ γλώτ-
 ταν δῶαμιρ ἔχωρ. δόξαντ θ' δη τούτου, πρὸς
 Τῆργον ἐχώρησαν. κῆ τῶν σὺκωρ ἐπίουτες ἔλεγον
 ἐφ' ἐκάσφ σῶ γέλωτι, φεύσοι δύσλιπε αἰσώπε.
 ὁ τοίνω δεσπότης ἐπανελευθῶν ἀπὸ τοῦ λου-
 τῆρ, καὶ τὰ σὺκα ζητήσας, καὶ ἀκούσας, ὡς
 αἰσώπθ' αὐτὰ κατεδήδοκε, τὸρ τε αἰσώπορ
 σῶ ὀργῆ κελεύει κληθῶαι, καὶ κληθείτι φη-
 σί. λέγε μοι ὦ κατάρρατε, οὕτω μὲ κατεφρόνη-
 σας, ὡς εἰς τὸ ταμιεῖορ εἰσελθεῖν, καὶ τὰ ἐπι-
 μαθέντα μοι σὺκα θοιήσασθαι; ὁ δὲ ἀκούωρ
 μὲν, καὶ σιωπῆς ἦρ, λαλεῖν δὲ εἶχεν οὐδ' ὅπο-
 σοῦμ Δ' ἄ τ' βραδύγλωσσον. μέλλων δὲ ἦδη
 τύπτεσθαι, τῶν κατηγόρων σφοδροτέρων ἐπι-
 κημνίων, πεσῶν πρὸς τοὺς τοῦ δεσπότη πόν-
 δας, ἀναχέσθαι μικρὸν ἐδεῖτο. δραμῶν δὲ, καὶ
 χλιαρὸν ὕδωρ πρῶσνεγκῶν, τούτῃ τε πέπωκε,
 καὶ τοὺς δακτύλους εἰς τὸ σῶμα καθῆς, αὐθις
 τὸ ὕδρον μόνωρ ἀνέβαλον. ἔπω τ' τροφῆς ἀψά-
 μνος ἔτυχεν. ἠντιβόλει γοῶν αὐτο τοῦτο καὶ
 τοὺς δακτύλους δραῖσαι, ὡς ἂν δῆλορ γένηται,
 τίς ὁ τὰ σὺκα διαφορήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νοῆ-
 μορ αὐτ' θαυμάσας, οὕτω ποιῆμ καὶ τοὺς ἄλ-
 λας ἐπέταξεν, οἱ δ' ἐβελύσαντο πιεῖν μὲν τὸ
 ὕδατος, μὴ μὲν τοι καθεῖναι κ' τ' τὸ λαμῆ τ' τ'

δακτύλους

fertim eū ne sine probationibus quidē diducere unq̄ os queat. Viso uero hoc, ad opus accesserūt, & ficus deuorantes, dicebāt in singulis eū risu: Vt tibi infœlix Aesope. Cum igitur herus rediisset a lauacro, & ficus petiisset, & audiuiſſet quod Aesopus eas comederit, & Aesopum eū ira iubet uocari, & uocato ait: Dic mihi, o execrāde, ita me contēpsisti, ut in penu ingredereris, & paratas mihi ficus comederes: ille audiebat quidē, & intelligebat, sed loqui poterat nullo modo ob linguæ tarditatē. Cum iam uerberandus esset, & delatores uehemētiores instarēt, procūbens ad heri pedes, ut sustineret se parū, orabat: cum aut accurrisset, & tepidā aquam attulisset, eam bibit, & digitis in os demissis rursum humorē solū reiecit: nondū enim cibum attingerat. rogabat igitur ut idem & accusantes facerent, quo manifestū fieret, quis nam ficus dissipasset. herus aut ingenium hominis admiratus, sic facere & alios iussit: illi aut deliberauerāt bibere quidē aquam, nō tamen demittere in guttur digitos.

δακτύλους, ἀλλ' ἐπὶ τὰ πλάγια τῆν γνάθωρ
 αὐτοὺς πρᾶ φέρει. οὐκ ἔφθασαυ δὲ πῖοντες, ὅ
 τ' ἔχλιαρόν ὕδωρ ἐκῆνο ναυτίαι τοῖς πεποκό-
 σι παραχρήμα ἐπεγεγόν, αὐτομάτῳ παρέ-
 γε πῶ ὀπώραυ ἀναδοθῆναι. τότε τοίνυν πρὸ
 ὀφθαλμῶρ πεσόντος, τοῦ τε κακουργήματος
 τῆν οἰκετῶρ, καὶ τῆς συκοφανσίας, ὁ μὲν δεσπός
 τῆς ἐκέλευσεν αὐτὰς γυμνωθεῖντας μασιζέειν.
 οἷδ' ἐπέγνωτα μ σαφῶς κτ' ἔρ' εἰπόντα, ὡς ὅστις
 καθ' ἑτέρεθ δόλια μηχανέυεται, αὐτῶ λείληθε τ'
 κακὸν ἀρχίτεκτονῶν, τῆ δ' ἐπίση, τ' μὲν δεσπός
 του εἰς ἄστυ ἐπαναζεύξαντος τ' δ' αἰσώπου σα
 πηοντ' ἢ προσετάχθη, ἰδρῆς τῆς ἀρτέμιδ' ὅ
 εἶτ' ἄλλοι τινὲς ἄνθρωποι τ' ὀδ' ἔπλανηθέντες,
 καὶ ἄλλ' αἰσώωω πόριτυχόντες, προὔτρέποντο
 πρὸς διὸς ξενίᾳ τ' ἄνδρα, πῶ εἰς ἄστυ φέρουσαν
 αὐτοῖς ἔσποδῆσαι. ὁ δ' ἔσποδ' οὐκ ἀνδρῶν τ' εἰς
 ἄνδρα ἀπαγαγῶν πρότοδρον, καὶ λίτ' παρα-
 θέμενος δᾶπνον, εἶτα καὶ ἠγασάμενος αὐτοῖς,
 εἰς ἠρ' ἐζήτω ὀδ' ἠσπύειν. εἰ μὲν οὖρ τοῦτο
 μὲν ἐπὶ τῆς ξενίας, τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ὀδηγίας δια-
 φερίντας τοῦ ἀνδρῶς ἔχρηθηθέντες, τὰς τε χεῖ-
 ρας εἰς οὐρανὸν ἤραυ, καὶ εὐχῆ τὸν εὐδργέ-
 τῳ ἠμῆσαντο αἰσώπου δ' ἔσποδ' ἔσποδ' ὅ
 εἰς ὑπὸν κατὰ πρὸ ὑπὸ τε τοῦ σιωεχοῦς
 πόνου

digitos, sed per obliqua maxillarū eos circumferre. uix dum aūt biberant, cum tepida illa aqua nausea potis in ducta effecit, ut spōte fructus redderetur. Tūc igitur ante oculos posito & maleficio ministrorū & calumnia, herus iussit eos nudos flagro uapulare. illi uero cognouerunt manifeste dictū illud, Qui in alterū dolos struit, sibi inscius malū fabricat. Sequenti uero die hero in urbē reuēctō, Aesopo uero fodiente, quemadmodum iussus fuerat, sacerdotes Dianæ, siue alij quidam homines uia errantes, & Aesopum nacti, exhortabātur per Iouem hospitalem, hominē, ut quæ in urbem duceret, uia ostenderet. Ille cū sub umbrā arboris uiros adduxisset, prius & frugalem apposuisse cœnā, inde & dux factus ipsis, in quam quærebant uiam induxit. Illi autem tum ob hospitalitatem, tum ob ducatum, mirum in modum uiro deuincti, & manus in cœlum eleuarunt, & precibus benefactorem remunerati sunt. Aesopus uero reuersus, & in somnum lapsus & assiduo labore

πόνου ἢ καύματος, ἔδοξεν ἰδέσθαι τὴν τύχην ἐπι-
 σταλέν αὐτοῦ, καὶ λύσιν τῆς γλώττης ἢ λόγου
 δρόμον καὶ σοφίαν τὴν τῶν μύθων χαριζομε-
 νῶν. ἐνθὺς οὖν διηπνιασθεὶς, φησὶ, βαβαὶ πῶς
 ἰδέως κεκοίμημαι, ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνειρον
 ἰδέσθαι ἔδοξα. καὶ ἰδοὺ ἀνωλύτως λαλῶ, βουε-
 ὄνος, δίκημα. νῆ τοῦς θεοὺς σωθῆκα πόθεν μοι
 τὰ γαθὸν προσεγένετο τοῦτο. εὐσεβήσας γὰρ
 εἰς τοὺς ξένους, ἀντιλαχνομένης τῆς κρήτης
 νος ἐτυχον. ποιῆσαι οὖν εὐχὰς ἀγαθὰ ἐσιπλη-
 ρες ἐλπίδων. οὕτω μὲν οὖν αἰσώπος ὑπὸ τῆς
 θεῆς τῷ πράγματι, πάλιν ἤρξατο σκῆπτρον.
 τῆ δ' ἐφειρηκότες τῷ ἀγρῶ (ζῶας ἢ αὐτῶ
 τοῦνομα) πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ἐλθόντος,
 καὶ τούτων ἕνα, ἐπειδὴ μὴ ῥοὶ ἐσφάλῃ τοῦ ἔρ-
 γου, τῆ ῥά βδωπατάξαντος, αἰσώπος πρῶ-
 τος ἠμα ἀνέκραγεν, ἄνθρωπε, τὸ χάρις ῥο μὴ ἔμ
 ἠδὲ κηκότες ἔτως αἰκίζῃ, ἢ πᾶσι μὲν ἢ πληγὰς
 ἐμφορεῖς δι' ἡμέρας; πᾶσι ἄνα γε λῶ ταῦτα
 τῶ κεκτημένῳ. ζῶας ἢ ταῦτα τῆ αἰσώπου ἀ-
 κούσας, ἔξεπλάγη τε οὐ μέσως, ἢ πρὸς ἑαυτὸν
 εἶπεν, αἰσώπος λαλεῖν ἀρξάμενος, ἔδεν ἐμὸν ὄφε-
 λος ἔσαι. φθᾶτας τοίνυν αὐτοῦ κατηγορήσω αὐ-
 τῷ ἐπὶ τῷ δεσπότη, πρὶν αὐτὸς γῆτ' αὐτὸ δρεῖ-
 νη, καὶ μετὰ δεσπότης τῷ ἐπιτροπῆς παραλύσει.

ταῦτα

labore & æstu, uisus est uidere Fortunā
 astantē sibi, & solutiouē linguæ & ser-
 monis cursum, & eam quæ fabularū est
 doctrinā largientē: statim igitur excita-
 tus ait. Papę ut suauiter dormiui, sed &
 pulchrū somniū uidere uisus sum, & ec-
 ce expedite loquor: Bos, asinus, rastrū,
 per deos intelligo, unde mihi bonū ac-
 cesserit hoc: quia. n. pius fui in hospites,
 propitiū numē cōsequutus sum. Ergo
 benefacere, bona plenū est spe. Sic igit
 Aesopus lætatus factō, rursus cœpit
 fodere. Sed præfecto agri (Zenas erat
 ipsi nomē) ad operarios profecto, et hor-
 rū unū, quoniam parū errauerat in ope, uir-
 gauerberate, Aesopus statim exclama-
 uit: Homo, cuius gratia eū qui nulla in-
 iuria affecit, sic uerberas? & oībus teme-
 re plagas ingeris quætidie? oīno renūcia-
 bo herero. Zenas autē hæc ab Aesopo
 audiēs, obstupuit nō mediocriter, & se-
 cū ait: quod Aesopus loqui cœperit, nulla
 mihi utilitas erit: pueniēs igit ipse accus-
 sabo eū corā dño, antequam ipse hoc idem
 faciat, et me herus procuratione priuet.

His

ταῦτ' εἰπὼν εὐθύτης πόλεως πρὸς ἑμὲ δεῶσθε
 τίω ἤλασθε. καὶ δὴ σὺν Θορύβῳ προσελθὼν,
 χαῖρε φησὶ δέσποτα. ὁ δέ, τί πεθορνημῆλος πά-
 ρει, φησὶς; καὶ ὁ ζῆναῖς, χρημὰ τι τὸρα τῶδες ἐν τῷ
 ἀγρῷ σιπέβη. καὶ ὁ δεσπότης, ἦ πῃ τι δένδρον
 πρὸ καροῦ κερπὸν ἰδέγῃς; ἢ τῆν κτίωσιν τι
 παρὰ φύσιν ἐγένεσθαι; καὶ ὁ δεσπότης, ἄλλ' αἴσω-
 πος ἀνχυδος ἔπρότερον ἄρ, ἡνωὶ λαλεῖν ἠρέξα-
 το. καὶ ὁ δεσπότης, ἔτω σοι μῆδὲν τῶν ἀγαθῶν γέ-
 νοίτο, τοῦτο νομίζοντι τέρας εἶναι. ὁ δέ καὶ μάλα
 φήσιν. ἀ μὲν γὰρ εἰς ἐμὲ πῶν ἔβρισαν, ἐκὼν παρί-
 ημι δέσποτα, εἰς δὲ σὲ καὶ θεοὺς οὐ φορητὰ βλασ-
 φημεῖ. ἐπὶ τῆτοις ὀργῇ ληφθῆς ὁ δεσπότης, τῷ
 ζηνᾷ φησιν, ἰδέσσοι πρὸ δέδοται αἴσωπος. ἀπόδει-
 δῶρθεσσι, ὅ βέλει ἐπ' αὐτῷ ποίησον. τοῦ δέ ζη-
 ναῖ ἐπ' αὐτῷ γενόμενον πρὸ λαβόντος ἑμὲ αἴσω-
 πορ, καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ δεσποταίαν αὐτῷ ἀναγε-
 γείλαντος, ἐκεῖνος ὅ, τι δὴ ποτε βελομένω σοὶ ἐστὶ
 φήσιν ἐργασθαι. καὶ δὲ δὴ τινὰ τύχῃ ἀνδρός
 τινος κτίωνη ζητοῦντος πείσασθαι, καὶ ἀπὸ ταῦ-
 τα ἑμὲ ἀγρόν διόοντος, ἐκείνον καὶ τὸν ζῆναῖ
 ἐρομῆνον, ἐκεῖνος θρέμμα μὲν οὐκ ἐστὶ μοι φησιν
 ἀποδοῦναι, σωματίον δὲ ἄρρεν, ὅπου εἰ θέλεις
 ὠνήσασθαι, πάρεστι. τοῦ δὲ ἐμποροῦ φήσαντος
 ἔσπο δειχθῆναι αὐτῷ τὸ σωματίον. καὶ τὴν

His dictis urbem uersus ad dñm uectus est, ceterū turbatus cū accessisset: Salue; inquit, here. Ille uero, Quid pturbatus ades? inquit, Et Zenas, Res qđā monstrosa in agro cōtigít. Et herus, Nūquid arbor p̄ter t̄ps fructū tulit? aut iumentū aliqđ p̄ternaturā genuit? Et ille, Nō ita sed Aesopus qui antea erat mutus, nūc loqui cōepit, Et herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimāti monstrū esse. Et ille, Et sane, inquit: nā q̄ in me cōtumeliose dixit, spōte p̄tereo here: in te aut et deos itolerabiliter cōuiciat̄. His ira p̄citus herus. Zenas ait, ecce tibi traditus est Aesopus, uēde, dona, q̄ uis de eo facū. C Zenas aut in potestate sua accepisset Aesopū, & q̄ in eū haberet imperiū ei renunciaffet: ille quodcunq̄ uolenti tibi licet, inquit, effice. Forte uero cum uir quidā iumenta q̄reret emere, & propterea p̄ agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille, iumentum non licet mihi, inquit, uendere, sed mancipiū masculum: quod si uis emere, adest. cum uero mercator dixisset ostendi sibi seruulum, &

b Zenas

ζῆνα τ' αἰσώπορ μεταπεμφαμένη, ὁ ἔμπορος
 ἰδὼν αὐτὸν, καὶ ἀνακαγχάσας, πόθεν σοί φησι
 πρὸς τὸν ζῆναν, ἠδέ ἡ χύβρα; πότερον σέλεχος ἐστὶ
 δένδρον, ἢ ἄνθρωπος; ἔρως εἴ μὴ φωνὴν εἶχεν, εὐδὲρ
 αἶψ' ἔδει μὴ οὐχὶ δοκεῖν ἀσκοκῆλην. ἵνα τί μοι τὴν
 πορθεῖαν διέκοψας τουτουί; τοῦ καθάρματος ἐ-
 νεκας; ταῦτ' εἰπὼν, ἀπῆε τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν. ὁ δ'
 αἰσώπος μεταδιώξας αὐτὸν. μείνον φησιν. ὁ δ'
 μεταστραφείς, ἀπιθί φησιν ἀπ' ἐμοῦ ῥυπαρώ-
 τα τε κύων, καὶ ὁ αἰσώπος, εἶπέ μοι, τίνας ἐνε-
 κεν δεῦρο ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, κάθαρμα,
 ἵνα τί χρῆσὸν πρῶμαι. σὲ δὲ ἀχρῆσου καὶ σα-
 προῦ ὄντος, οὐ χρῆζω. ἢ ὁ αἰσώπος, ὤνῃσαί με,
 καὶ εἰ τίς ἐστὶ πίσις, πολλά σε ὠφελῆσαι οἶός
 τ' εἶμι, καὶ ὅς, τί δ' ἂν ὀναίμην, συγῆματος
 ὄντος αὐτοῦ χημα; καὶ ὁ αἰσώπος, οὐ πάρεσι
 σοι παιδία οἴκοι ἀτακτουῦτα ἢ κλαίοντα;
 τούτοις ἐπίσησόν με παιδαγωγόν, ἢ πάντως
 αὐτοῖς ἀντιμορμῆς ἔσομαι. γελάσας οὖν ἐπὶ
 τούτῳ ὁ ἔμπορος, φησὶ τῷ ζῆνᾷ, πόσορ τ' κα-
 κὸν τὸ πωλῆσαι ἀγγεῖον; ὁ δὲ τριῶν φησιν ὁ-
 βολῶν. ὁ δὲ ἔμπορος αὐτίκα τῆς τῆς ὀβο-
 λους κατεβάλετο, λέγων, οὐδέ μ' κατεθέμην, ἢ
 οὐδέ μ' ἐπριάμην. ὁ δὲ οὐσάντων τοιγαροῦν, καὶ
 ἀφικομένην αὐτῆν οἴκαδε, παιδάρια δύο ἔτι

Zenas Aesopū accersisset, mercator uīdēs ipsum, & cachinnatus, unde tibi, inquit ad Zenā, hæc olla: utrum truncus est arboris, an homo? hic nisi uocē haberet, ferme uideret̄ uter inflatus. Quare mihi iter rupisti huiusce piaculi gratia? His dictis, abiit suam uiam. Aesopus uero insequutus ipsum, Mane, inquit. Ille autem cōuersus, Abi inquit, à me sordidissime canis. Et Aesopus, dic mihi cuius rei causa huc uenisti? Et mercator, Scelereste, ut aliquid boni emerem: tui quod inutilis & marcidus sis, non egeo. Et Aesopus, eme me, & si qua est fides, multū te iuuare potis sum. Et ille, Quare à te in re iuuari possem, cū sis odiū penitus? Et Aesopus. Nō'ne adsunt tibi pueruli domi turbulēti, & flentes? his p̄tice me p̄dagogū, oīno eis pro larua ero, ridens igit̄ de hoc mercator, inquit Zenas, quātī malū hoc uēdis uas. Ille uero, Tribus, inquit, obolis. Mercator aut̄ statim tres obolos soluit, dicēs, Nihil exposui, et nihil emi. Cū igit̄ iter fecissent, ac peruenissent in suā domū, pueruli duo qui

ἔπειθ' ἠμῶν τελευτήσας, τὸν αἰσώπορ ἰδόντα καὶ
 συγχηθεύτα ἀνέκραξε. καὶ ὁ αἰσώπῳ ἔυθὺς
 ἔειπε ἔμπόρῳ φησὶν, ἔχεις μου τῆς ἐπαγγελί-
 ας ἀπόδειξιμ. ὁ δὲ γελάσας, εἰσελθὼν φησὶν,
 αἰσώπασαι τοὺς σκωδούλους σου. τὸν δὲ εἰσελθόντα
 καὶ αἰσώπασά μιν οἰδόντες ἐκείνοι, τίποτε ἀρὰ κα-
 κῶν τῶν ἡμῶν δεωσότη φασὶ συμβέβηκεν, ὅτι
 σωματίου ἀχρῶν οὕτως ἐπρίατο; ἀλλ' ὡς ἔοικ-
 κε, ἀντὶ βασικανίου τοῦτορ τῆς οἰκίας ὠνήσα-
 το. μετὰ δ' οὐ πολὺ καὶ ὁ ἔμπορῳ εἰσελθὼν τὰ
 πρὸς ὁδοῦν ἐντρειπιάσῃναι τοῖς δούλοις ἐπέσηκα-
 ψε, μέλην γὰρ τῶν ἐπιούσων εἰς ἀσίαν πορένε-
 σθαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκέυη διμερίζοντο.
 ὁ δ' αἰσώπος ἐδεῖτο τοῦ κουφοτάτου τῶν φορ-
 τίων αὐτῶ πᾶρα χρεῖν ἅτε δὴ νεωνήτω, καὶ μὴ πᾶ-
 ρος τὰς τοιαύτας ὑπεργίας γεγυμνασμένῳ.
 τῶν δὲ, καὶ εἰ μὴδὲν ἄραι βούληται συγγνώμῳ
 πᾶρα χρεῖν, ἐκείνος οὐδεὶς ἔλεγε, πάντων κο-
 πίωντων αὐτὸν μόνον αἰσώπῳ τυχάνειν.
 τῶν δὲ ὅπου ἄρ' ἄραι βούληται ἐπιτρειπόντων,
 δεῦρο καὶ ἔειπε πᾶρα βλεφάμενῳ, καὶ σκέυη
 αἰθροῖσας διάφορα, σάκκους καὶ στρώματα
 καὶ γυργάθους, ἕνα γύργαθον ἄρτων πεπλη-
 ρωμένον, ὃν δύο βασίλειον ἔμελλον, αὐτῶ ἕνα
 θεῖναι μελέναι. οἱ δὲ γελάσαντες, καὶ μὴδὲν
 εἶναι

adhuc sub matre erant, Aesopo uiso perturbati exclamauerunt. Et Aesopus statim mercatori inquit, Habes meae pollicitationis probationem. Ille uero ridens: ingressus, inquit, saluta cōseruos tuos, Introgressum autē, ac salutantē uidentes illi, Quodnā malū nostro hero, inquit, cōtigit, ut seruulum deformē adeo emerit: sed ut uidetur pro fascino domus hunc emit. Nō multo uerò post & mercator ingressus, apparari res ad iter seruis iussit, quòd postridie in Asiā profecturus esset. Illi igit statim uasa distribuebant: at Aesopus rogabat leuissimū onus sibi cōcedi tanq̃ nup̃empto, & nōdum ad hęc ministeria exercitato. His autem, & si nihil tollere uelit, ueniā prēbentibus, ille nō oportere dixit, omnibus laborantibus se solū inutilē esse. His q̃ attollere uellet permittentibus, huc & illuc cū circumspexisset, & uasa cōgregasset diuersa, saccos & stramēta & canistros, unū canistrū panis plenū, quem duo baiulare debebant sibi imponi iubet. Illi autem ridentes, & nihil

εἶναι μωρότορον τοῦ χυδαίου τῶν καθάρμα-
 τῶν φάυλοι, ὅς μικρῶ μὲν ἔμπροσθεν τὸ κου-
 φότατον ἐδεῖτο ἄρα τῶν φορτίων, νῦν δὲ τὸ
 πάντων βαρύτερατον ἔλετο, χρῆναι μὲν τοι πῶ
 ἐπιθυμίᾳ αὐτῆ πληρῶσαι, ἕως λαβόντες τὸν
 γύργαθον, ἐπιτιθέσσι τῶ αἰσώπῳ. ὁ δὲ κῆρ τῆν
 ἄμωρ τὸ φορτίον ἀπηχθισμένος, δεῦρο κακῆσαι
 διεκλονεῖτο τὸν δὲ ἰδῶρ ὁ ἔμπορος ἀπεθαύμα-
 σεν, καὶ φησὶν. αἰσώπος εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμος
 ὢν, ἠδὴ πῶ ἑαυτῆ τιμὴν ἰδέτισε, κτῶν εἰς τὸ φόρ-
 τον ἔρατο. ἐπεὶ δὲ ὄρας ἕως ἄριστον κατέλυ-
 σαν, αἰσώπῳ κελευσθεὶς ἀρτοδοτῆσαι, ἡμῖ-
 θεῶ τὸν γύργαθον, πολλῶν φεγόντων, ἐποίη-
 σεν, ὅθεν καὶ μετὰ τὰ τὸ ἀρίστον κουφοτέρου
 τῆ φορτίου γεγονότῳ προθυμότερον ὤδευε,
 καὶ δὴ καὶ ἑσπέρασ ἔκατήχθησαν πάλιν ἀρ-
 τοδοτῆσαι, τῆ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ κενὸν παντᾶ πα-
 σιν ἐπὶ τῆν ἄμωρ ἀνέχωμ τὸν γύργαθον, πρῶ-
 τῳ ἀπάντων ἦν, ὡς καὶ τοῖς σκευδούλοις
 προτρέχοντα τοῦτον ὀρώσιν ἀμφίβολα γί-
 νεσθαι, πότερον ὁ σαπρός ἐστὶν αἰσώπῳ, ἢ
 τις ἕπερθ, καὶ καταμαθοῦσιν ἐκείνον εἶναι
 θαυμάσιον, ὅπως τὸ μεμελανωμένον ἀνθρώπι-
 ον, νοσηχίσερα πάντων ἔπραξε, τοῦς ῥαδίως
 διαπλωμένους ἀρτους ἀράμενον. ἐκείνων τὰ

ῥῶματα

esse stultius uili hoc scelesto, inquietes, qui paulo ante leuissimū rogabat tollere onus, nunc omnium grauissimum elegit: oportere tamen desiderium eius explere, sublatum canistrum imposuerunt Aesopo. Ille uero humeris onere grauatis huc & illuc dimouebat. Hunc uidens mercator, admiratus est, & inquit: Aesopus cum ad laborandū prōptus sit, iam suum pretiū psoluit. iumēnti em̄ onus sustulit. Cum uero hora prādiū diuertissent, Aesopus iussus panes dispensare, semiuacuū canistrū multis comedentib. fecit: unde etiā post prādiū leuiore onere facto alacrius incedebat. Verū uesperis quocq; illic quò diuenterant pane distributo, postera die uacuuo omnino humeris sublato canistro, primus omniū ibat, ut & cōseruis praecurrentem hunc uidentibus dubium faceret utrum putridus esset Aesopus, an quis alius. Et cū cognouissent illū esse, admirabant, quòd denigratus homuncio solertius cūbus fecerit: quoniam qui facile absumerētur panes, sustulit, cū illi

ἑσώματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἐπιφορε
 τισαμνίων, ἃ μὴ φύσιν ἔλαχον οὕτως ἰδρα
 παναῶσαι. ὁ μὲν οὖν ἔμπορος ἐπὶ τῆ ἐφέσῳ
 γενόμενος, τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνδραπόδων σὺν
 κέρδει ἀπέδοτο, ὑπελείφθη δ' αὐτῷ βία, γραμ
 ματικός, ψάλτης, καὶ ὁ αἰσώπῳ. τῶν δέ τις
 αὐτῷ σωήτων συμβελεύσας εἰς σάμον ἀπα
 ραι, ὡς ἐκεῖ δὴ σὺν μείζονι κέρδει ἀπεπωλήσων
 τι τὰ σωματικά. πέθει καὶ ὁ ἔμπορος ἐπιβὰς
 τῆς σάμου, ἔρ μὲν γραμματικὸν σὺν βίῳ ψαλ
 τη καὶ νῆα σολῆς ἀμφιέσας, ἴσησιν ἀμφὺ ἐπὶ
 τῆ πρατηρίῳ, ἔρ δ' αἰσώπῳ, ἐπὶ κηδαμόθεν
 εἶχε κοσμηῆσαι. ὅλος γὰρ ἦν ἀμάρτημα. ἐσθῆτα
 σάκκου πύτω πδρκαθάψας, μέσον ἀμφοῖν
 ἔσκειν, ὡς καὶ τοὺς ὁράντας ἰξίσασθαι λέγον
 τας, πόθεν τῷτο ἔ βδέλυγμα, ἔ καὶ τοὺς
 ἄλλους ἀφανίζου; αἰσώπος δὲ, καί πορ πολ
 λῶν σκευῶν ἰσατο μὲν τοιτολμηρὰ πρὸς
 αὐτὰς ἀπενίζω. ξάνθος δὲ ὁ φιλόσοφος εἰς τῶν
 εὐνοικούντων ὡρ τηνικῦτα τῆ σαμῳ, προσελ
 θῶν ἐπὶ τῷ ἀγορῶν, καὶ θεασάμενος τὰς μὲν
 δύο παῖδας σὺν εὐπρεπέα πρῖσαμένους, μέ
 σον δὲ τούτων ἔρ αἰσώπῳ, ἠγάσατο τῷ τῆ
 ἔμπορου ἐπίνοιαρ, ὅπως ἔρ ἀχρόν ἐ τῷ με
 ταξὺ τέταχαι, ὡς τῆ παραθέσει τῆ δυσειδούς,

καλί=

stramenta, & reliquã supellectilẽ baiu-
larent, q̃ non est fortitanaturã, ut sic ab-
sumeret. Mercator itaq; cū esset Ephe-
si, alia quidẽ mancipia cum lucro uendi-
dit: remanserunt autẽ ei tria, gramma-
ticus, cantor & Aesopus. Cū uero qui-
dã ex familiaribus ei suasisset in Samũ
ut nauigaret, tanq; ibi cū maiore lucro
diuendituro seruulos, psuadet. Et mer-
cator cū puenisset in Samũ, grãmaticũ
quidẽ et cantorẽ, utrunq; noua ueste in-
dutũ statuit in foro, sed Aesopũ qm̃ nec
unde poterat ornare (totus. n. erat mē-
dosus) ueste ex sacco ei circũposita, me-
diũ inter utrunq; cõstituit, ut & uidẽtes
stuperẽt, dicentes: unde hæc abomina-
tio, q̃ & alios obscurat? Aesopus autẽ
quamuis à multis morderet, stabat tñ
audacter ad ipsos intuẽs. Xanthus ue-
ro philosophus habitãs tũc Sami, pro-
fectus in forũ, & uidẽs duos quidẽ pu-
eros cum ornatu astantes, mediũ uero
horum Aesopũ, admiratus est merca-
toris cõmentum, quòd turpẽ in medio
collocauerat, ut appositione deformis

καλίως ἑαυτῆν τοῦς νεανίας φανῆναι. ἐγγυτέρω δ' ἐπισαῖς, ἐπύθετο τοῦ ψάλτου, πόθεν ἄρ' εἴη. καὶ ὅς, καππαδόκης. καὶ ὁ ξάνθος, τί οὐρ οἶδας ποιεῖν; ὁ δέ, πάντα, καὶ ἐπὶ τούτοις αἰσώπῃ ἔξεγέλασε. τῆν δὲ χολαστικῶν, οἱ τῶ ξάνθῳ σωῆσαν, ὡς εἶδον αὐτῶν γελάσαντα ἢ παραφῆναντα τοῦς ὀδόντας, ἐξαίφνης καὶ τιτέρας ὄρατ' ἰδοῦντων, καὶ τοῦ μὲν, ἢ ποῦ κῆλη ὄστ' ὀδόντας ἔχουσα λέγοντ' ἔτι, τοῦ δέ, τίποτε ἄρα ἰδῶν ἐγέλασε; τοῦ δ' ὡς ἔτι ἐγέλασεν, ἀλλ' ἐρρίγωσε. πάντων δὲ βυλομελίῳ γινῶναι τίς ποτε ἦν ὀγέλως, εἰς τις αὐτῆν προσελθῶν τῶ αἰσώπῳ φησὶν, ὅτου χάριρ ἐγέλασας; καὶ ὅς, ἀποχώρει θαλάττηορ πρόβατορ. τοῦ δέ, ἀμνηχανῆσαντος τοῖς ὄλοις ἐπὶ τῶ λόγῳ, κακτοῦ ἐυθέως ἀναχώρησαντ' ἔτι, ὁ ξάνθος τῶ ἐμπόρῳ φησὶ, πόσῃ τιμήματ' ὁ ψάλτης; τοῦ δέ, χιλίῳ ὀβολῶν ἀποκριναμένῳ, πρὸς τῶν ἐτόρορ ἦλθεν, ὑπερβάλλορ ἀκούσας τὸ τίμημα, καὶ μὲν τοῖ καὶ τοῦτορ ἐρομένῳ τῶ φιλοσόφῳ πόθεν ἄρ' εἴη, καὶ ἀνέσταντ' ἔτι ὅτι λυδὸς, καὶ ἐπανδρομένῳ, τί οὐρ οἶδας ποιεῖν; κακείνου φαρμαίου πάντα, παλιν ἐγέλασεν αἰσώπῃ. τῆν χολαστικῶν δὲ τιν' ἔτι.

pulchriores seipsis adolescentuli apparerent. Propius autem astans percotatus est cantorē, cuius esset; & is, Cappadox. tū Xanthus, quidigit scis facere? hic, oīa. atq; ad hęc Aesopus risit. Sed discipulis qui cū Xantho unā erant, ut uiderūt ipsum risisse, & ostēdisse dentes, statim et aliquod monstrū uidere arbitrātibus: & uno, certe hernia est, dentes habēs dicēte: alio uero, quid nā uidēs risit? alio, non risisse, sed riguisse: omnibus autem uolentibus cognoscere cur risisset, unus ipforum accedens Aesopo inquit, Cuius rei gratia risisti? Et is, Abscede marina ouis. Illo uero confuso funditus eo sermone, repenteque secedente, Xanthus inquit mercatori: quanto pretio cantor? illo autem mille obolorum respondente, ad alterum iuit, inuenso audito pretio. atqui de hunc rogante philosopho, cuius nam foret, & audito Lydum esse: rursusq; rogante, quid ergo scis facere? & illo dicente, omnia: iterum risit Aesopus. Ex scholasticis autē

δέ τιν' ἀπορρομῆν, τί δήποτε οὐτ' ἔτι πρὸς
 πάντα γελά; ἔπερ' ἔτι πρὸς αὐτὸν εἶπεν ἐβό-
 λει κ' οὐ θαλάτῃ τράγος ἀκῆσαι ἐρώτησον.
 ὁ δὲ ξάνθ' ἔτι αὐτῷ ἔρετο τὸν ἔμπορον, πόσ' ἔ-
 τιμήματος ὁ γραμματικὸς; καὶ αὐτὸς τριχίλιον
 ὀβολῶν ἀποκριναμένη, δυσφόρος ὀφιλόσοφος
 ἔειπεν τὴν ὑπερβολὴν τῆς τιμῆματ', καὶ
 ἔγραψε ἀπῆεν. τῆν δὲ χολαστικῶν ἐρομῶν, εἰ
 μὴ ἔρεσκον αὐτῷ τὰ σωματικά. καὶ φησὶν, ἀλλὰ
 δόγμα κῆται, μὴ ἀνδράποδον ὠνεῖσθαι τῆν
 πολυτίμων. ἐνὸς δὲ τέτων φαμένη, ἀλλ' εἰ
 ταῦθ' ἔτι ἔχει, τὸν γὰρ αἰχρὸν τοῦτον ἔδειξεν
 νόμος ἐμποδῶν ἵσταται μὴ ὠνεῖσθαι. τὴν αὖ-
 τὴν γὰρ καὶ ἔτι λειτουργίαν εἰσοίσει, καὶ
 ἡμεῖς τὸ τίμημα τούτου κηταθῆσόμεθα. ὁ ξαν-
 θ' ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον ἄρ' εἴη ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ
 τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δῆλον ὠνεῖσθαι, ἄλλως τε,
 καὶ τὸ γυναικῶν καὶ καθήριον ὄν ἔτι ἄρ' ἀνάχοι
 τοῦτ' αἰχρῶν σωματικῶν ὑπηρετεῖσθαι. τῆν δὲ
 χολαστικῶν αὐτῷ εἰπόντων, ἀλλ' ἐγγὺς ἢ γυναι-
 κῶν, κητὰ τὸ μὴ πέθεσθαι γυναικί. ὁ φιλόσο-
 φ' εἶπε, λάβωμεν πρότερον πᾶν, εἰ οἷδ' ἔ-
 τι, μήποτε καὶ τὸ τίμημα μάττω ἀπόληται.
 προσελθὼν γοῦν ἔειπεν αἰσώπῳ, χαῖρέ φησι, καὶ
 ὅς,

autē quodā dubitante, quid nam hic ad omnes ridet? alius ei dixit: si uis & tu marinus hircus uocari, roga. Xanthus autē & rursus rogauit mercatorē, quanto pretio grāmaticus? & illo tribus milibus obolorū respōdente, ægre philosophus tulit immēsum preciū, & auersus discedebat. Scholasticis autem petentibus, an nō placuerint ei seruuli: nā inquit, sed decretū est nō emere mancipium pretiosum. uno autē ipsorū dicente, sed si hæc ita se habent, igiŕ turpē hūc nulla lex impedimento est, ne ematur: idem enim & hic ministerium afferet, & nos pretium huius exponemus. Xanthus ait, sed ridiculum esset, uos soluisse pretium, me autē seruū emisse, alioqui & uxorcula mea munditię studiosa, nō ferret à deformi seruulo seruari sibi. At scholasticis rursus dicētibz: sed prope est sentētia, ne pareat fœminę. Philosophus dixit, Faciamus prius periculū an sciat aliquid, ne & p̄tiū in cassum pereat. Ad iēs igiŕ Aesopū, gaude inquit. Et ille

ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπέμην; ἢ ὁ ξάνθος, ἀσπάζομαι σε
 κακῆνος, καὶ γὰρ σέ. ἢ ὁ ξάνθος, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 ἐπὶ τῷ πρᾶ λόγῳ ἢ ἐπιμίῳ τ᾽ ἀποκρίσεως ἐκ
 πλαγίως, ἤρετο, ποταπὸς εἶ; ὁ δὲ, μέλας φησὶ. ἢ
 ὁ ξάνθος, ἐτὲ τό φημι, ἀλλὰ πόθεν γεγένησαι.
 καὶ ὅς, ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς μητρὸς μου. ἢ ὁ ξάν-
 θος, ἐτοῦτο λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τόπῳ γεγένη-
 σαι. κακῆνος, ἐκ ἀνήγγελέ μοι ἡ μήτηρ μου, πῶς
 τὸρον ἐν ἀνώγει, ἢ κατώγει. καὶ ὁ φιλόσο-
 φος, τί δὲ πράττειν ἐπίσασαι; κακῆνος, ἐ-
 δὲρ. καὶ ὁ ξάνθος. τίνα τρόπον; ὁ δὲ, ἐπειδὴ
 πᾶρ ἔτοι πάντα ἐπίσασαι ἐπηγγέλαντο,
 ἐμοὶ δὲ κατέλιπον ἐδὲ ἐρ. καὶ ἐπὶ τούτοις οἱ
 χολαστικοὶ ὑπὲρφυῶς ἀγάμνοι. νῆ τιῶ θεία μ
 πρόνοια μ ἔφαθον, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο.
 ἐδὲ γὰρ εἰς ὅτι μ ἄνθρωπος, ὅς ἂν πάντα εἰδείη.
 Διὸ γὰρ ταῦτα δηλαδὴ καὶ ἐγέλα. αὐθις
 οὐμ ὁ ξάνθος φησὶ, βέλει πρῶμαί σε; καὶ ὁ
 αἰσώπῃ, ἐμὲ πρὸς τοῦτο συμβέλου δέη;
 ἐπὶ τὸν σοὶ δοκῆ βέλτιον, ἢ πρῶμαί, ἢ
 μῆ, ποίει. ἐδεῖς γὰρ οὐδὲρ πρὸς βία μ ποιῆ,
 τοῦτο παρὰ τῆ σὴ κείται γνώμη. καὶ μ μὲν βέ-
 λη, βαλαντίου θύρα μ ἀνοίξας, ἀργύριον ἀρίθ-
 μη, εἰδὲ μῆ, μῆ σκῶπτε. πάλιν οὐμ οἱ χολαστικοὶ
 πρὸς

ille: nūnam tristabar? Et Xanthus, Sa-
 luto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus u-
 nā cum alijs inexpectato & prompto
 responso stupefactus, rogauit, cuias es?
 ille, niger. Et Xanthus: nō hoc inq̄, sed
 unde natus sis. Et is: ex uentre matris
 meę. Nō hoc dico, sed ī q̄ loco natus sis.
 Et ille: nō renunciauit mihi mater mea
 utrū in sublimi loco an in humili. Et phi-
 losophus: quid uero facere nosti? Et il-
 le: nihil. Et Xanthus, quomodo? Quo-
 niam hi omnia nosse professi sunt, mihi
 autem reliquerūt nihil: Atq̄ hęc scho-
 lastici uehementer admirati, per diuinā
 prouidentia dixerūt, ualde bene respō-
 dit: nullus. n. est homo, qui oīa norit:
 & propterea scilicet & risit. Rursus igit̄
 Xanthus inquit, Vis emāte? Et Aeso-
 pus, Me hac in re consultore eges: utrū
 tibi uideat̄ melius, aut emere aut nō, fac.
 Nullus. n. quicq̄ ui facit: hoc in tua posi-
 tū est uolūtate: et si uolueris, crumengia
 nuā apiēs, argētūnumera: sin uero minis-
 me, ne cauillare. Rursus igit̄ scholastici
 inter

πρὸς ἀλλήλους ἔφασαμ, νῆ τοὺς θεοὺς νενίκηκε
 ἔμ καθηγητῶν. τοῦ δὲ ξάνθος φήσαντο, ἔαρ
 πρῶμαί σε δραπετεῦσαι βελήσῃ; γελάσας ὁ
 αἰσώπος ἔφη, τοῦτο εἰ βελήσομαι πράξαι, οὐ
 πάντως χρήσομαι σοι συμβέλω, ὅς δὲ καὶ συ
 μικρῶ πρόσθεν ἐμοί, καὶ ὁ ξάνθος, καλῶς μὲν λέ
 γεις, ἀλλ' αἰσχρὸς εἶ καὶ κείνος, εἰς ἔμ νῆρ ἀφορᾶμ
 δεῖ φιλόσοφε, καὶ μὴ εἰς τῶν ὄφιμ. τότε ἔμ
 πόρῳ προσελθὼν ὁ ξάνθος φησὶ, πόσῃ τοῦτομ
 πωλεῖς; καὶ ὅς κέρτομῆσαί μῃ πάρε τῶν ἐμ
 πορίῃμ, ὅτι τοὺς ἀξίους σὲ παῖδας ἀφῆς, ἔμ
 αἰσχρὸμ τοῦτομ εἶλου. θάττορομ τῶν λοιπῶμ
 ὤνησαι, τοῦτομ δὲ πρόσδομα λάβε. καὶ ὁ ξαν
 θος, ἔδῆτα, ἀλλὰ τοῦτομ καὶ ὁ ἔμπορος, ἐξή
 κοντα ὀβολῶμ ὤνησαι. καὶ οἱ μὲν χολαστικοὶ
 παραχρῆμα σιωπῶσιν ἐγκοντες κατέθεντο, ὁ δὲ
 ξάνθος ἐκτῆσατο. οἱ τοίνυν τελῶσαι τῶν πράσιμ
 μεμαθηκότες πῆσαν ἀνακρίνοντες, τίς μὲν ὁ
 ἀπεμπωλήσας, τίς δ' ὁ πριάμνος. αἰχμομέ
 νωμ δ' ἀμφοτέρωμ ἑαυτοὺς ἀνεπέμ. Δὲ τὸ πε
 νιχρὸμ τῆ τιμῆματος, ὁ αἰσώπος σᾶς εἰς ἔμ μέ
 σομ ἀνέκραξεν. ὁ μὲν πρᾶθεῖς, ἐγὼ. ὁ πριάμνος
 δ' ἔτοσί, καὶ ὁ πωλήσας ἐκενοσί. εἰ δ' αὐτοῖ σιω
 πῶσιμ, ἐγὼ ἀρᾶ ἐλευθέρὸς εἶμι. οἱ δὲ τελῶσαι
 διχχυθέντες ἐχαρίσαντο τε ἔμ ξάνθω τὸ τέλος,
 καὶ

inter se dixerunt, p̄ deos superauit præceptorem. Xanthus uero cum dixisset, si emero te, fugere uoles? ridens Aesopus ait: hoc si uoluerō facere, nullo modo utar te consultore, ut & tu paulo ante me. & Xanthus: bene dicis, sed deformis es. & ille: mentē inspiciere oportet, ò philosophe, & nō faciē. tunc mercatorē adiens Xāthus, inquit: quāti hūc uendis? & ille: ut uituperes, ades, meas merces? qm̄ te dignos pueros dimittēs, deformem hūc eligis? alterū horū eme, hunc autē auctarium accipe. & Xanthus: non certe, sed hunc. & mercator, sexaginta obolis eme. & scholastici cōfestim collatos exposuerunt, Xanthus autē possedit, Itaq; publicani uenditione cognita, aderant indagātes, quis uēdidit, quis emerit: at cum puderet utrunq; se pronūciare propter uilitatem pretij, Aesopus stans in medio exclamauit, Qui uenditus est ego sum: qui emit, hic: qui uēdidit ille: si uero ipsi tacerint, ego igit̄ liber sum, Publicani uero diffusi risu, donato Xātho uectigali,

c abierunt

καὶ ἀπὸ πλάγῃ. ὁ μὲν ἔρ' αἰσώπυ ἠκολούθη
 πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπίοντι τῷ ξάνθῳ. μεσημβρινὸν δὲ
 καύματ' ὄντος, ὁ ξάνθ' ἐν τῷ πόρι παταῖν
 ἔρ' χερῶνα ἀνασυστάμεν' ἔρει. ὅπῃ δὲ ἰδὼν
 αἰσώπυ, καὶ τῶν ἱματίων ἐκείνου δραξάμε-
 ν' ἔπειτα πρὸς ἑαυτὸν ἔλκυσε, καὶ φησὶ.
 τὴν ταχίστω με πώλησον, ἐπεὶ δραπετεύσω. καὶ
 ὁ ξάνθ' ἀνθ' ὅτου; ὅτι φησὶν, ἔκ' αἴμα δυναίμην
 τοι ἔτι ὑπηρετεῖσθαι δεωότη. εἰ γὰρ σὺ δεωό-
 τῃς ὦν, καὶ μηδένα φοβέμεν', ὅμως ἀνεσίμ
 ἔπρεχες τῇ φύσει, ἀλλὰ βαδίζωμ ἔρ' ἔς, εἰ τύ-
 χοι ἔρ' δουλομ ἐμὲ πρὸς τινὰ σαλήναι διακονί-
 αμ, καὶ τῷ μεταξὺ τῆς πορείας τοιόρ δέ τι ἀ-
 παιτηῖσαι τὴν φύσιν, ἀνάγκη πάσα πετόμε-
 νόμ με ἀποπαταῖν. Ἐὶ ὁ ξάνθ' ἔπειτα σε θορυ-
 βεῖ; τρία κακὰ βυλόμενος διαδράναι βαδίζωμ
 ἔρ' ὦ. καὶ ὅς, ποῖα; καὶ κείνος. ἔσῳτί μοι, τῆ μὲν κε-
 φαλήμ κατέκαυσεν αἴμα ὁ ἥλιος, τῆς δὲ πόδας
 ἔρ' τῆς γῆς ἔδαφος ὅρ' ἐκπεπυρωμένον, ἢ δὲ τῆ
 ἔρ' δριμύτης τῆ ὅσφρησιμ αἴμα ἔλυμμένατο. καὶ ὁ
 αἰσώπος, βιάδιζε, πέπεικας με. ἐπεὶ δὲ ἔπειτα τῆ οἰκίαν
 ἐπέσησαμ. ὁ ξάνθος πρὸ γυγέλας τῷ αἰσώπῳ
 μλίην πρὸ τῆ πυλῶν', ἐπειδὴ καθάριον ὅρ'
 αὐτῷ ἔρ' γυῖαιον ἦδει. καὶ ἔκ' ἐχρήμ ἔρ' ἀπίνης
 τοι ἔτι αἴμα αὐτῆ φανῆναι, πρὶν τινὰ καὶ πρὸς
 αὐτῷ

abierunt. Aesopus igitur sequebatur in domum euntem Xanthum. Cum meridianus autem aestus esset, Xanthus inter deambulandum pallium attollens mingebatur. Quod uidentem Aesopus uestibus illius premissis, retro ad seipsum traxit, atque inquit. Quod celerrime me uende, quoniam fugiam. & Xanthus, quamobrem? quoniam inquit, non possem tali seruire hero. si enim tu herus es & neminem times, tamen relaxationem non prebes naturae, sed eundo mingis: si obtigerit seruum me ad aliquod ministerium, & inter eundem tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolendo cacare. Et Xanthus, hoc te turbat? tria mala uolens euitare, eundo mingo. Et ille: quid? Et hic, statim mihi caput perussisset sol, pedes uero terrae solum torridum, lotij autem acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus: uade, persuasisti mihi. Postquam autem domi fuerunt, Xanthus iubens Aesopo manere ante uestibulum quoniam elegantiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico talem turpitudinem ei ostendi, antequam aliquis

αὐτῷ ἀσείσηται. αὐτὸς δ' εἰσελθὼν λέγει, κυρία·
 ἔκείτι με τοῦν τεύθειν ὄνειδις τῆς θοραπείας, ἥς
 πρὸς τῆν θοραπαινίδωρ τῆν σῶμ ἀπολάνω.
 ἦδ' κ' γὰρ καὶ γὰρ παῖδά σοι ἐπριάμην, ἐν ᾧ κ' ὄφθα
 κάμθ', οἷον ἔπω τεθέσσαι, ὅς κ' ἦ ἦδη πρὸ τῆ
 πυλῶνθ' ἔσηκε. καὶ κ' ἐνθ' μεν ταῦτα. αἰδὲ γε
 θοραπαινίδες ἀληθῆ νομίσασαι τὰ λεχθέντα,
 πρὸς ἀλλήλας ἔκ' ἀλλήλως ἠμροσθήτωσιν πδρι
 τῆ, τίτι τῆτωρ νυμφίθ' ὁ νεώνητος ἔσαι. τῆς δὲ
 τῆ ξάνθε γυναικὸς εἶσω κληθῆναι τὸν νεώνητορ
 κελευτάτης, μία τῶν ἄλλωρ μάμορ ὀργῶσα,
 καὶ ὡς ἀραβῶνα τὴν κλησίμ ἀσπάτασα, τὸν
 νεώνητορ ἐνδραμῶσα ἐκάλει. καὶ κ' ἐνθ' φημέ
 νθ', ἰδοὺ ἐγὼ πάραμι ἐκπλαγεῖσα, σὺ φησὶ μῆ
 κ' ὅς, ναὶ καὶ κ' ἐνθ', ἀβάσαντε, μὴ εἰσέλθῃς εἶσω,
 καὶ πάντες φύγασιν. καὶ μὲν τοι καὶ ἄλλης
 ἰζελεύσης, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, παταχθεῖν σε
 φημίνης τὸ πρόσωπορ, καὶ δεῦρο εἰσελθε, ἀλλὰ
 μὴ προσεγγίγῃς μοι. εἰσελθὼν ἔση ἀντικρὺ τῆς
 δεωοίνης. ἡ δὲ, τῆτηρ θεασαμένη, τὰς ὄφθας
 ἀπέστρεφε πρὸς τὸν ἄνδρα, φημίνης, πάθει μοι
 τῆτο τὸ τέρας ἠνεγκας; ἐκβαλέ' αὐτὸν τῆ προσ
 σώπου μθ'. καὶ κ' ἐνθ', ἄλις σοὶ κυρία, μὴ ὑπέ
 σκώπῃς μου τὸν νεώνητορ. ἡ δὲ, δὴ λθ' εἰ ξάνθε
 μιτήσας με, ἔτερας ἀγαγέσθαι βυλόμηνθ',
 καὶ

ipsi urbana diceret: ipse aut ingressus dicit, domina non etiā post hac obijcies ministeriū, qđ mihi tuę pedisseque p̄stent. Iam em̄ & ego puerū tibi emi, in quo uis debis pulchritudinē, qualē nūq̄ uidisti, qui & iā ante uestibulū stat. Et ille qui dē hęc. pedisseq̄ aut uera existimātes qđ dicta fuerāt, inter se nō mediocriter cōtendebāt, cui nā ipsarū sponsus nup̄ emptus futurus sit. Xāthi uero uxore itro uocari nouitiū iubēte mācipiū, una ex alijs magis accelerās, et ut arabonē uocationē arripiēs, nouitiū seruū egressa accersebat. Et illo dicēte: ecce ego adsum, stupefacta, tu, inquit, es? Et hic, ne. Et illa, Sine inuidia, ne ingrediaris intrō, & oēs fugiāt. Et tñ & alia egressa, ac ut uisdit ipsum, cędāt tua dicēte facies, & huc ingredi, sed ne appropinqs mihi: Ingressus stetit corā dñā, qđ cū cū uidisset, oculos auertit ad uirū, inquit, unde mihi hoc mōstrū attulisti? abijce ipm̄ à facie mea. Et ille, Satis tibi dñā, ne meum submorde nouitiū seruū. Hęc aut, uideris Xāthe ofus me aliā inducere uelle,

καὶ ἴσως αἰδούμεν ὅ φράσαι μοι, ὡς τῆς οἰκί-
 ας ἀνιχωρήσω, ἄρ κινωκέφαλόν μοι τοῦτο
 κενόμηκας, ὡς ἄρ τὴν αὐτὴν δυσαναχετῶσα
 λατρεία, φύγω. δὲ οὐ μοι τὴν προῖκά μου κἢ
 πορεύσομαι. πρὸς ταῦτα τῶ ξάνθου μεμφαμέ-
 νου ἄρ αἰσώπης, ὡς κἴ' μὲν τὴν ὁδὸν ἀσπῆτινα
 φθεγξαμένους πρὸς τῆς ἐν τῷ βαδίζον ἔρησεως,
 νυνὶ δὲ πρὸς τὴν γυναικῶν μὴδὲρ λέγοντος, αἰ-
 σώπης ἔφη, βάλε αὐτὴν εἰς τὴν βάραθρον. κἢ ξάν-
 θου, πᾶνε κάθαρμα, ἢ ἔοιθ' ὅτι ταύτῃ ὡς
 ἔμαυτὸν σέργως κἢ ὁ αἰσώπης, ἐρᾶς τῶ γυναικῶν
 κακῆτος, πάνυ μὲν ἔμ δραπέτα. κἢ πρὸς τῶ
 αἰσώπης κροτήσας εἰς το μέσον τὴν πόδα, μεγὰ-
 λως ἀνέκραξε, ξάνθου ὁ φιλόσοφος γυναικῶν
 κρατεῖται. κἢ γραφεὶς πρὸς τὴν αὐτὴν δέσποιναν
 ἔφη σὺ δὲ δέσποινα, ἐβούλα τὸ φιλόσοφον ἀνή-
 σαθαί σοι δούλον νέον, ἐσώματα ὑντα, σφρι-
 γῶντα, ὅρ ἔδει γυμνῶ σε καὶ τῷ βαλανείῳ
 θεᾶσθαι, καὶ σοι προσπαίξεν τὰ εἰς αἰχμύλι-
 τοῦ φιλοσόφου. ἐυριπίδης, χρυσῶν ἐγώ σου φη-
 μὶ τὸ σῶμα, τοιαῦτα λέγομαι. πολλαὶ μὲν ὄρε-
 γαὶ κυμάτων θαλασσίων, πολλαὶ δὲ ποτα-
 μῶν, καὶ πυρὸς θόρμου πνοαί. δεινὸν δὲ πε-
 νία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία, πλήρ ὄσοι ὄτω δει-
 νόν, ὡς γυνὴ κακῆ. σὺ δὲ δέσποινα φιλοσόφου
 γυνή

& forte' dū pudet dicere mihi, ut tua do-
 mo abscedā, cañicipitem mihi hunc ap-
 portasti, ut eius ægre latura ministeriū
 fugiam, da igitur mihi dotem meā, atq̃
 ibo. Xantho increpante Aesopum tan-
 quam in itinere urbana quædam locus-
 tum de mic̃tu inter eundum, nunc uero
 mulieri nihil dicentē: Aesopus ait, pro-
 ñce ipsam in barathrum. Et Xanthus,
 Tace scelus, an nescis me hanc, ut me
 ipsum, amare? Et Aesopus, Amas mu-
 lierculā? Et ille. Admodū quidē fugiti-
 ue. Et ad hoc Aesopus pulsato medio
 pede ualde exclamauit: Xāthus philo-
 sophus uxorius est: & uersus ad suā do-
 minam, ait, Tu ô domina uelles philo-
 sophū emisse tibi seruū iuuenē bono
 habitu, uigētē, qui tenudā in balneo spe-
 ctaret, & tecū luderet in dedecus phi-
 losophi: O Euripides, aureū ego tuū in-
 quam os, talia dicēs: Multi impetus flu-
 ctuū marinorū, multi fluminū, & ignis
 calidi flatus, dura res paupertas, dura &
 alia infinita, tñ nihil æque durū ut muli-
 er mala, Tu uero ô domina, philosophi

γυνὴ ἔσται, ἕως καλῶν νεανίσκων ὑπηρετῆσαι
 μὴ θέλε, μή πως ὕβριν τῷ ἀνδρί σου προσ-
 ερίψῃς ἢ δὲ ταῦτα ἀκούσῃς, καὶ πρὸς μηδὲν
 ἀπὸ τῶν δυνάμεων, πόνον ἀνδρῶν φησὶ τὸ καλὸς
 τὸ τοῦ πεθῆρακος; ἀλλὰ καὶ λάλος ὁ σαπρὸς οὗ-
 τος φαίνεται, καὶ ὑβράπελος. διαμαρτυροῦμαι τοί-
 νω αὐτῷ. καὶ ὁ ξάνθος, αἰσώπε, δὴ μακταί σοι ἢ
 οὐδέωποινα. καὶ ὁ αἰσώπος ἔρωνευσάμεναι, μέ-
 γατι χῆμά φησι τὸ πρᾶναι γυναικῶν. καὶ ὁ
 ξάνθος, σιάπα τούτῃθεν. ὠησάμεν γὰρ σε
 εἰς δουλείαν, ἔκ εἰς ἀντιλογία. τῆ δ' ὑδραία
 ξάνθος ἔπειθαι τῷ αἰσώπῳ κελεύσας, πρὸς τι-
 να τῶν κίπων ἦεν ὠησόμεναι λάχανα. τοῦ
 δὲ κηπουροῦ δέσμιον λαχάνων θορίσαντος, ἀνέ-
 ληφεν αἰσώπῳ. τοῦ δὲ ξάνθος μέλλοντος ἠδὲ
 τῷ κηπουρῷ καταβάλλει τὸ κέρμα. ὁ κηπουρὸς
 ἔκ κύριε φησιν, ἐνὸς προβλήματος παρα' σου
 δέομαι. καὶ ὁ ξάνθος, τίνος; καὶ ὅς, τί δή πο-
 τε, τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ φυτευόμενα τῶν λαχά-
 νων, καὶ πῶς ὡμελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρ-
 θευόμενα, βραδείων ὅμως ποιῆται τῷ αὐξή-
 σιν. οἷς δ' αὐτομάτη ἐκ γῆς ἢ ἀνάδοσις, καί
 τοι μηδεμίαν ὡμελείαν ἀξισμελίοις, τούτοις
 ὀξυτέρη ἢ βλάστησις. ὁ μὲν οὖν ξάνθος, καί
 τοι φιλοσόφου τῆς ζητήσεως οὐκ ἔστιν μηδὲν
 ἔτόρον

uxor, a pulchris adoleſcētulis ſeruirī tibi noli, ne q̄ pacto contumeliā uiro tuo inflixeris. Illa hæc audiens, cū nihil cōtradicerē poſſet: Vnde uir, inquit, pulchritudinem hanc uenatus es: ſed & loquax putridus hic uidet̄, & facetus, reconciliabor igit̄ ei. Tum Xanthus, Aefope, recōciliata eſt tibi tua hera. & Aefopus ironice loquens, Magna res inquit, placare mulierē, Et Xanthus, Tace poſthac, emi enim te ad ſeruiēdū, nō ad cōtradicendū. Poſtera die Xanthus Aefopo ſequi iuſſo, ad hortū quendam iuit empturus olera. cū uero olitor faſciculū olerū meſſuiſſet, accepit Aefopus: Xantho autē ſoluturo iam hortulano pecuniā: hortulanus, dimitte domine inquit, unū problema à te deſidero. et Xanthus, quid nā: tum ille quid ita, quæ à me plantant olera, quāuis diligenter & fodiant̄ & irrigent̄, tardū tamē ſuſcipiunt incrementū: quibus uero ſpontanea e terra pullulatio, & ſi nulla cura adhibet̄, ijs tamen celerior germinatio? Xanthus igitur, licet philoſophi q̄ſtio foret, cū nihil

ἔτδρομ οὐμοήσας εἰπέμ, τῆ θεῖα προνοία τῆ
 το πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικεῖσθαι φησιν. ὁ δ' αἰ-
 σωπυ, παρῆμ γὰρ, ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν
 ὁ φιλόσοφου, πότερον γελάς. ἢ καταγελάς;
 ἢ ὁ αἰσωπυ, καταγελάω φησιν, ἀλλ' οὐ σοῦ,
 τοῦ δὲ διδάξαντός σε. ἀ γὰρ ἕωδ θεῖας προ-
 νοίας γίνεται, ταυθ' ἕωδ σοφῶν ἀνδρῶν τυγ-
 χάνει τῆς λύσεως. προβαλοῦ τοίνω ἐμέ, καὶ γὰρ
 λύσω τ' πρόβλημα. ἐν τούτῳ τοίνω ὁ ξάνθος
 ἐπίστραφῆς, λέγει τῷ κηπωρῶ. ἢ κίσα πάντων
 εὐπρεπὲς ἐστὶν ὧ τὰμ, ἐμέ τ' ἐν τοσούτοις ἀκρο-
 ατηρίοις διαλεχθόντα, τὰ νῦν ἐν κήπῳ λυέμ
 σοφίσματα. παῖς δὲ μὲ οὐτοσί, πολλῶν πεί-
 ραμ ἔχωμ ἀκολουθίας, τούτῳ προσαναθέμενος,
 τ' λύσεως τεύξῃ τ' ζητουμένου. ἢ ὁ κηπωρός, οὐ-
 τὸς ὁ αἰχρὸς γράμματα εἶδεν; οἴμοι τ' δυσυχί-
 ας. ἀλλὰ φράσομ ὧ λῶσε, εἰ τ' ζητημένῃ τῆ δια-
 σάφησιν ἔγνωκας. ἢ ὁ αἰσωπος, ἢ γυνή φησιν
 ἐπειδὰμ πρὸς δεῦτδρομ γάμομ ἔλθῃ, τέκνα ἐκ
 τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἔχουσα, εἴπδρ' εὔροι καὶ
 τ' ἀνδρα, τέκνα ἐκ τῆς προτέρας γυναι-
 κὸς τεκνοποιησάμενον. ἀ μὲν αὐτῆ τέκνα ἐπη-
 γάγετο, τούτῳ μήτηρ ὄσῃ, ἀ δ' εὔρεμ ἐν τῷ
 ἀνδρὶ τουτῶν ὄσῃ μητρὶ. πολλὰρ οὐμ ἐνέκα-
 τεροῖς ἀνδάνονται πῶν διαφορὰμ. τὰ μὲν γὰρ
 ἐξ αὐτῆς

aliud sciret dicere, à diuina prouidentia
& hoc inter cætera gubernari inquit.
Aesopus uero (aderat enim) risit. Ad
quẽ philosophus : rides ne, an derides?
& Aesopus : derideo inquit, sed non te,
uerum qui te docuit. quæ enim à diuina
prouidentia fiunt, hæc à sapientib. uiris
solutionẽ fortũunt. Oppone itaq; me, &
ego soluam problema. Interim itaq;
Xanthus conuersus inquit olitori : mi-
nime omnĩũ decens est, o amice, me qui
in tantis auditorijs disceptauerim, nunc
in horto soluere sophismata. Puero aut
huic meo, qui cõsequentia multorũ cal-
let, si proposueris, solutionẽ conseque-
ris quæsiti. Et olitor, Hic turpis literas
nouit, o infelicitatẽ. Sed narrão optime
si quæsiti declarationẽ nosti. Et Aeso-
pus, Mulier, inquit, cũ ad secundas nu-
ptias iuerit, liberis ex priore uiro susce-
ptis, si uirũ q; inuenerit filios ex priore
uxore genuisse, quos ipsa filios addu-
xit, horũ mater est : quos inuenit penes
uirum, horum est nouerca. Multam igit
in utrisq; ostendit differentiã. Nã quos
ex se

ἐξ αὐτῆς φιλοσόργως καὶ ὤμελως τρέφουσα
 διαγίνεται. τὰ δ' ἐξ ἀμοτρίων ὠδίνων, μισαῖ,
 καὶ ζιλοτυπία χρωμένη, πῶ ἐκένων τροφήν
 πόρικόπρασσα, τοῖς ἐαυτῆς προσίθη τέκνοις. τὰ
 μὲν γὰρ φύσει, ὡς οἰκῆα Θιλῆ, ἀποσέρχει δὲ τὰ
 τ' ἀνδρὸς ὡς ἀμόρια. ἔρ' ἴσον δὴ κῆ ἢ γῆ ἴσοιο.
 τῆν μ' αὐτομάτως ἐξ αὐτῆς φυομένην, μήτηρ
 ἔστιν. ἀ' δ' αὐτὸς ἐμφυτεύει, τούτων γίνεται μη-
 ρυία οὐ χέρι, κῆ μάλλον, ὡς γνήσια, τὰ οἰκῆα
 τρέφει καὶ θάλλει. τοῖς δὲ πρὸ σοῦ φυτευο-
 μένοις, ἔτοσάυτιλ, ὡς νόθοις, πῶ τροφήν νέμει,
 ἐπὶ τέτοις ἡδεις ὀκνηρὸς, πισεύσαις ἀρ-
 μοίφησι, ὅτι με ἀμηχάνη λύπης, καὶ ἀδολε-
 χίας ἐκούθισαις. ἀπὶ θι προῖκα φέρωμ τὰ λά-
 χανα. καὶ ὄσάκις σοι τούτων δεῖ, ὡς εἰς οἰκῆον
 κῆπορ βαδίζωρ λάμβανε. μεθ' ἡμέρας δὲ πάλι
 λιρ εἰς τὸ βαλανῆον ἐλθόντος τοῦ ξάνθου, καί
 τισιρ ἐντυχόντος ἐκὲ τῶν φίλων, καὶ πρὸς ἔρ
 αἰσώπορ εἰρηκότος, εἰς τε πῶ οἰκίαν προσδρα-
 μῆρ, καὶ φακῆρ εἰς πῶ χύτραρ ἐμβαλόντα
 ἐφῆσαι, ἐκείνος ἀπελθὼρ, κῆκορ ἕνα φακῆς εἰς
 πῶ χύτραρ ἐμβαλὼρ. ὃ δ' ἐξ ξάνθου ἄμα τοῖς
 φίλοις λουτάρηνος, ἐκίλει τούτους σωμαρι-
 σάουττας προσίπε μὲν τοι καὶ ὡς λιπῶς, ἐπι-
 φακῆ γὰρ ἔσαι τὸ δεῖπνον. καὶ ὡς μὴ δεῖν
 τῆ

ex se genuit, amāter & accurate nutrire
perseuerat: alienos uero partus odit, &
inuidia utens, illorū cibū dīminuēs, suis
addit filijs: illos enim natura quasi pro-
prios amat: odio autem habet qui uiri
sunt, quasi alienos. Eodē modo & ter-
ra, corū quæ ipsa ex se genuit, mater est:
quæ autē tu plantas horū est nouerca,
huius rei gratia, quæ sua sunt, ut legiti-
ma magis nutrit, ac fouet: à te autē plan-
tatis ut spurij non tantum alimēti tri-
buit. His delectatus olitor. Credideris
mihi, inquit, q̄ me graui sollicitudine ac
garrulitate leuaris. Abi gratis ferens o-
lera, & quoties tibi his opus est, tanq̄ in
propriū hortū uadens, accipe. Post dies
aliquot rursus in balneū profecto Xā-
tho, & quibusdā ibi amicis inuentis, &
ad Aesopū loquuto, ut & in domū cur-
reret, & lentem in ollam iniectā coque-
ret, ille abiēs granū unū lentis in ollam
coquit iactū. Xanthus ergo unā cū ami-
cis lotus uocauit hos cōpransuros p̄fa-
tus tamen & q̄ tenuis esset futura cœ-
na, utpote ex lente, quodq̄ nō oporteret
uariē

τῆ ποικιλία τῆν ἐδεσμάτωρ τῶς φίλους κρι-
 νειρ, ἀλλὰ δοκιμάζει τὴν προθυμίαν. τῶρ δὲ ἔ-
 ξάντων. καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀφικομένων, ὁ
 ξάνθος φησὶ, δὸς ἡμῖν ἀπὸ λαβῶν πιεῖν αἰσώπε.
 τοῦ δ' ἐκ τῆς ἀπορροίας τῆ λαβῶντος καὶ
 ἐπιδεδωκότος, ὁ ξάνθος τῆς δυσωδίας ἀναπλη-
 θεῖς, φεῦ τί τοῦτό φησιν αἰσώπε; καὶ ὅς, ἀπὸ
 λουτρῶν ὡς ἐκέλευσας. τοῦ δὲ ξάνθου τῆ παρου-
 σία τῆν φίλων τὴν ὀργὴν ἐπιχρόντος, καὶ λεκάν-
 νῳ αὐτῷ πρᾶπθῆναι κελεύσαντο, αἰσώπος
 τὴν λεκάνῳ θεῖς ἴσατο. τὴν ὁ ξάνθος, οὐ νίπ-
 πης; καὶ κείνος, ἐντέταλταί μοι ταῦτα ποιῆν
 ὅσα ἂν ἐπιτάξῃς. σὺ δὲ νῦν οὐκ εἶπας, βάλε ὕ-
 δωρ εἰς τὴν λεκάνῳ. Ὁ νίφορ τοὺς πόδας μου, καὶ
 θεῖς τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὲ ταῦ-
 τα τοῖς φίλοις ὁ ξάνθος ἔφη. μὴ τ' δούλομ ἐπει-
 αίμην; ἔκ' ἐστι ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον ἀνακλι-
 θέντων τοίνῳ αὐτῶν καὶ τῆ ξάνθου τῶν αἰσώπορ
 ἐρωτήσαντος, εἰ ἔφη τῆ φακῆ. δοῖδ' ἔτι λαβῶν ἐ-
 κείνος τῶν τῆς φακῆς κόκκορ ἀνέδωκεν. ὁ δὲ ξάν-
 θος λαβῶν, καὶ οἰθηθεῖς ἔνεκεν τῆ πείραμ λαβεῖν τῆ
 εἰρήσεως τῆ φακῆν δέξαθ' ἑ, τοῖς δακτύλοις δια-
 ρίψας ἔφη, καλῶς ἔφη τῆ, κόμισσον. τῆ δὲ μόνον τῆ
 ὕδωρ κενώσαντος ἐν τοῖς βυβλίοις καὶ πρᾶπθέντος, ὁ
 ξάνθος, πρᾶπθῆναι φακῆ φησὶ; καὶ ὅς, ἔλαβες αὐτῆ.

καὶ

uarietate ferculorū amicos iudicare, sed probare uoluntatē. His uero profectis, & in domū ingressis Xanthus inquit, Da nobis à balneo bibere Aesope. Illo uero ex defluxu balnei accipiēte & tradēte, Xāthus fœtore repletus, Hē quid hoc inquit, Aesope? Et ille, A balneo, ut iussisti. Xantho aut̄ præsentia amicorū iram cōpescente, & peluim sibi apponi iubēte, Aesopus pelui apposita stabat. Et Xanthus, nō lauas? Tum ille, iussum est mihi ea facere, quę iusseris; tu nūc nō dixisti, in iſce aquā in peluim, et laua pedes meos, & pone soleas, & quęcunq; deinceps. Ad hęc igit̄ amicis Xanthus ait, Nū enim seruum emi? nullo modo, sed magistrū. Discumbentibus itaq; ipsis, & Xantho Aesopū rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptū ille lentis granū tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendī periculū coct̄ionis lentē accepisse, digitis cōterens, ait: Bene cocta est, affer. Illo solū aquā uacua ante in scutellas, & apponēte: Xāthus, ubi est lēs? inquit. Et is, Accepisti ipsam

Et

καὶ ὁ ξάνθος, ἓνα κόκκορ ἐψύσας, καὶ ὁ αἰτώπυ
 πύμαλιστα. φηκὴν γὰρ ἐνικῶς εἶπας, ἄλλ' ἔ
 φακός, ὃ δὴ πληθωτικῶς λέγεται. ὁ μὲν οὖν
 ξάνθος ἀπορήσας τοῖς ὄλοις, ἄνδρες ἑταῖροι,
 εἶπεν, ἔστ' εἰς μανίαμ με πόριτ' ἔψα. εἶτα στρα-
 φὴς πρὸς τὸν αἰτώπορ εἶπεν, ἄλλ' ἵνα μὴ δόξω
 κακὴ δούλε, τοῖς φίλοις ἐνυβρίζην, ἀπελθὼν
 ὦνῃσαι πόδας χοιρέας τέτηχας, καὶ δι' ἑτα-
 χέωρ ἐψύσας παρθέας. τοῦ δὲ αὐουδῆ τῆτο
 ποιήσαντος, καὶ τῆν ποδῶρ ἐφομλῶν, ὁ ξάνθος
 εὐλόγως θέλωμ τύψαι τὸν αἰτώπορ, ἀνε-
 τῆ πορίτι τῆν εἰς χρέαμ ἀχολομῆς, ἓνα τῆν
 ποδῶρ ἐκ τῆς χύτρας λαθραίως ἀνελόμῆνος,
 ἐκρυψε. μετὰ μίηρόμ δὲ καὶ ὁ αἰτώπος ἐλθὼν,
 καὶ τῶν χύτραμ ὠπνεψάμῆνος, ὡς τῆς τῆς
 μόνος πόδας ἐώρακεν, σιωπῆκε ὠβελιωῦ ἀντῶ
 ἵνα γεγонуῖαμ. καὶ δὴ κατὰ δραμῶρ ἐπὶ τῶν ἀνα-
 λῆρ καὶ τοῦ σιτενομλῆνου χοίρεσ τὸν ἓνα τῶν πο-
 δῶρ τῆ μαχαίρα πόριελῶν, καὶ τῶν τριχῶρ ψι-
 λώσας, εἰς τῶν χύτραμ ἔρριψε, καὶ σιωπέψα τοῖς
 ἄλλοις, ξάνθος δὲ δείξας, μὴ πως αἰτώπος τὸν
 ἔφαιρεθέντα τῆν ποδῶρ ἔχ' ἐυρῶν ἀποδράση.
 αὐθις εἰς τῶν χύτραμ ἀντὸν ἐνέβαλε. τῆ δ' αἰτώ-
 πυ τῆς πόδας εἰς τὸν τρύβλιον κενώσαντος, καὶ
 πέντε τῆτων ἀναφανέντων, ὁ ξάνθος, τί τῆτο

Et Xanthus, Vnū granū coxisti: Tum Aesopus, magnopere. lentē em̄ singulariter dixisti, nō lentes, q̄ pluratiue dicis. Xanthus ergo prorsus cōsiliū inops: Viri focij ait, hic ad infaniā me rediget. Deinde cōuersus ad Aesopū ait, Sed ne uidear improbe serue, amicis iniurius abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. Ab eo autē festine hoc factō, ac dū pedes coquerēt, Xāthus iure uolēs uerberare Aesopū, cū esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculū aufereus, occulit. Paulo post autem & Aesopus ueniens, & ollam p̄scrutatus, ut tres solos pedes uidit: cognouit insidias sibi aliquas factas, & accurrens in stabulum & saginati porci unum ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans in ollam iecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus uero ueritus ne Aesopus subreptum pedem non inueniens, fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Aesopo autē in patinā pedes euacuāte, ac quinque his apparentibus, Xanthus, quid hoc

d inquit,

φησιν αἰσώπε, πῶς πέντε; κακῆνθ, τῷ δ' ὕ-
 χειρῶ πόσους ἔχετορ πόδας; καὶ ὁ ξάνθ, ὄκ-
 τῶ. καὶ ὁ αἰσώπ, ἔσιρ ὄυρ ἔνταυθοῖ πέντε,
 καὶ ὁ σιτενομλί, χοῖρ, νέμεται κά τω τρί-
 πους. καὶ ὁ ξάνθ, πάνυ βαρύως χῶμ, πρὸς
 τοὺς φίλους φησί. ὄυχι μίκρῳ πρῶτον ἔπορ.
 ὡς τάχιςά με πρὸς μανίαν οὐτ, δὲ πόρι, ῥέ-
 ρη; καὶ ὁ αἰσώπ, δέωποτα, ὄυκ οἶδ' ὄτι ῥ
 ἐκ προσησεῶς τε καὶ ἀφαιρέσεως εἰς ῥ κατὰ
 λόγον ποσὸν συγνεφαιλέμνον, ἐκ ἔσιρ ἀ-
 μάρτημα; ὁ μὲν ὄυρ ξάνθ, μηδεμίαν αἰτίαν
 ἐμπρῶσωπορ ἐυρηκῶς μαγισῶσαι ῥ αἰσώπορ,
 ἄσυχασε. τῆ δ' ὕσεραία τῆν χολαστικῶρ τις πο-
 λυτελες ἐυ, ῥεπίσας δῆπνον, σὺν ἄλλοις χολαστι-
 κοῖς ἢ ῥ ξάνθον κέν ληκεν. ἐυωχρμλῶρ τοίνυ,
 ὁ ξάνθος μερίδας ἐκ τῆν παρακειμλῶρ ἀνελό-
 μενος ἐπιλέκτους, ἐ τῷ αἰσώπῳ ὄπιωσεν ἔφε-
 σῶτι δ' ες, τῆ ἐυνοῶση μοι, φησὶ πρὸς αὐτῶρ, ταθα-
 τα ἐπίδ, ἀπελθῶρ. ὁ δ' ἀπιῶρ, καθ' ἑαυτῶρ,
 ἐυκόει, νῦρ καιρὸς τίσασθαι μου τῷ δέωποιναρ,
 εἰντ' ὄρ με ἠνίκα νεώνητος ἤλθορ ἔσηωπῆεν. ὄφε-
 ται τοίνυ εἰ τῷ δεωπότῃ μου ἐυνοῶ. ἀφικόμε-
 ν, ἔρ εἰς τῷ οἰκίαν, καὶ καθίσας ἐν τῷ προ-
 δόμῳ, καὶ τῷ δέωποιναρ ἐκκαλέσας. τῷ αὐνο-
 ρίδα τῶρ μερίδῶρ ἐπίπροσεν αὐτῆς τέθεικε,
 καὶ

inquit, Aesope? quomodo quinque? Et ille, Duo porci quod habent pedes? Et Xanthus, Octo. Tū Aesopus, Sunt ergo hic quinque, & saginatus porcus inferius tripedes pascit. Et Xanthus admodū moleste ferens, amicis inquit, Nonne paulo ante dixi, quod celerrime hic me ad insaniam rediget? Et Aesopus, Here nosti id, quod ex additione & subductione in quantitate secundū rationalem summā colligit, non esse errorem? Xanthus igitur nullam causam honestā inueniēs uerberādi Aesopū, quieuit. Postridie autē ex scholasticis quidam sumptuosam apparans cœnā, cum alijs discipulis & Xanthum inuitauit. Cœnātibus igitur, Xanthus partes ex appositis accepit electas, & Aesopo pone stanti dedit; Beneuolæque meæ, inquit ei, hæc trade abiens. Ille uero decedens secū cogitabat, nunc occasio est ulcisci meā dominā, propterea quod me, cum nouitius ueni, cauillata est. Videbit igitur an hero meo bene uelit. Profectus itaque in domū, et sedēs in uestibulo, et hera accita sportulā partiū coram ipsa posuit,

καὶ φησὶ, δέωποινα, ταῦτα πάντα ὁ θεωπότης
πέπομφεν οὐ σοί, ἀλλὰ τῆ ἐυνοῶσῃ. Ἐπὶ τὴν κύναν,
καλέσας, ἢ ἐπὶ τὴν ἐλθέ λύκαινα φάγε. σοὶ ἄρ' ὁ
θεωπότης ταῦτα ἐπέταξεν δοθῆναι, ἀνὰ μέρος
τῆ κωῖ πάντα πρέβαλε. μετὰ δὲ τοῦτο πρὸς
τὸν θεωπότιν πάλιν ἐλθὼν, ἢ ἐρωτηθεὶς εἰ τῆ
ἐυνοῶσῃ δέδωκε πάντα. πάντα φησὶ, καὶ ἐνώσ=
πιον ἐμοῦ πάντα κατέφαγε. τὸ δὲ ἐπανδρο=
μίου, καὶ τί ποτε ἄρα ἐδίδου ἔλεγε; ἐκέ=
νυθ, ἐμοὶ μὲν φησὶ ἔδοτιοῦρ ἔρηκε, καθ' ἑαυ=
τὴν δέ σοι χάριτας ἦδει. ἢ μὲν τοι γυνὴ τοῦ ξάνθη
συμφορὰν τὸ πρῶτον οἴσασθαι μὲν, ἄτε δὲ δευτέ=
ρα τῆς κωῖς ἐλεγχθεῖσα τῆ πρὸς τὸν ἄνδρα
ἐυνοῶσα, καὶ ἐπειποῦσα, ἢ μὲν κημέτι τοῦ λοιπῶ
σωοικῆσαι αὐτῶ, εἶσα παρελθούσα τοῦ κοιτῶ=
νυθ ἐθρῶει, τοῦ δὲ πότου προκόπτουθ, καὶ
ζητημάτων πρὸς ἀλλήλους προτενομένων, καὶ
ἐνὸς αὐτῶν ἀπορήσαντθ πλῆθικα ἄρ γένοιτο
μεγάλῃ ἐν ἀνθρώποις ταραχῇ. αἰσώπθ ὅτι
ἄρα ἐπὶ ἐπέειπεν, ἢ νῦν ἄρ οἱ νεκροὶ ἀνιστάμενοι,
τὰ ἑαυτῶν ἀπαιτήσωσι κτήματα. καὶ οἱ χο=
λαστικοὶ γελάσαντες ἔφασαν, νοήμων ὄντων ὁ
νεώνηθ. ἑτέροι δὲ πάλιν προσέειπενθ, ὅτου
χάρις τὸ μὲν πρὸ βασιλῆος ἐπὶ σφαγῆν ἐλκόμε=
νοι οὐ βοᾶ, ὁ δὲ χοῖρθ ὅτι μάλιστα κράζει.
αἰσώπθ

ac inquit: Hera hæc omnia herus misit, non tibi, sed beneuolæ: & cane uocata, atq; dicto, Veni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc iussit dari, particulatim cani oïa proiecit. At post hoc ad herū regressus & rogatus, an beneuolæ dederit omnia. Omnia, inquit, & corā me omnia comedit. Illo uero iterū rogante, & quid nā edēs ait: Et is, Mihi quidē nihil quicquā dixit, sed secum tibi gratias habebat. Vxor tamē Xanthi cam rem calamitosam esse arbitrata, tanq; secunda cani redarguta erga uirū beneuolentia, ac subdens certe nō amplius in posterū cohabitaturā cum eo, ingressa cubiculū plorabat. Potu autē procedente, & quæstionibus alternis propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset ingēs inter homines turbatio, Aesopus pone stans ait: Cū resurrexerint mortuū, repetētes, quæ possederint. Et scholastici ridendo dixerūt. Ingeniosus est nouitius hic. Alio uero rursus proponēte, quā obrē ouis ad cædē tracta nō exclamat, sus autē q; maxime uociferat,

αἴσωπός αὐθις ἔφη, ὅτι ἄ μὲν πρόβατον κῆ
 ἄ εἰωθὸς ἀμελγόμενον, ἢ ἄ τῆ πόκου βάρθ
 ἀποτιθέμενον, σιγῆ ἔπεται. διὸ κῆ ἄποσειλι-
 ζόμενον κῆ ἄρ σίδηρον ὄρωμ, ἔδερ δεινὸν ἄπο-
 πύετα, ἀλλ' ἐκείνη τὰ σωκῆθη κῆ μόνα δοκεῖ πεί-
 σεσθαι. ὁ δὲ χοῖρος ἄτε δὴ μήτ' ἀμελγόμενος,
 μήτε κερόμενος, μὴ δὲ σωκῆδως ἐαυτῷ πρὸς τῆ
 τῆν τοιῶτων ἐλκόμενος, ἀλλ' ὅτι τῆν σαρκῶν
 αὐτῆ μόνων ὄσι χρεία, ἐκότως βοᾷ. τῶτων ἔ-
 τω ῥηθέντων, οἱ χολαστικοὶ πάλιν ἐπήνευσαν αὐ-
 ἄρ, τῶ απέντες εἰς γέλωτα. πανσαμλῆς μὲν τοι
 τῶ πότῶ. κῆ τῶ ξάνθος πρὸς τῶ οἰκίαν ἀπονόση-
 σαντος. κῆ τῆ γυναικὶ σωκῆθως ὀρμίσαντος
 προσλαλήρ, ἐκείνη τῶτον ἀποστραφῆσα, φησί.
 μή με πλησίον γένη. δός μοι τῶ προῖκά μου, κῆ
 ἀπελεύσομαι. ἔδερ γὰρ ἄρ μέναιμι σὺν σοι τῶν-
 τεύθε. σὺ δ' ἀπελθῶν τῶ κῆνα κολάκευε, ἢ πέ-
 πομφας τὰς μερίδας. κῆ ὀξάνθος ἐκπλαγῆς
 λέγει, οὐκ ἔστιν ὅπως ἐκ ἤρτυσέ μοι τι κακὸν
 πάλιν αἴσωπός. κῆ πρὸς τῶ γυναικὶ φησι,
 κυρία, ἐμὲ πεπωκότος σὺ μεθύεις; τί νι τὰς με-
 ρίδας πέπομφα, ἔχι σοῖς μαὶ δὲ, ἐμοὶ μὲ ἔφη-
 σιν ἐκείνη, τῆ ἰ κωί. κῆ ὀξάνθος τῶ αἴσωπῶ κλη-
 θέντι φησί, τί νι δέδωκας τὰς μερίδας; καὶ κείνος
 τῆ ἐυνοῶσθ σοί. κῆ πρὸς τῶ γυναικὶ ὀξάνθος,

Aesopus rursus ait: quoniã ouis assue-
 ta mulgeri, aut etiam uelleris onus de-
 ponere, tacite sequitur. Ideo etiam pedi-
 bus arrepta, & ferrũ uidens, nihil graue
 suspicatur, sed illa familiaria & sola ui-
 detur passura. Sed sus, ut qui neq; mul-
 getur, neq; tondetur, neq; nouit ad ho-
 rum aliquid trahi, sed carnes suas tan-
 tumusui esse, merito uociferatur. His
 sic dictis, discipuli rursus laudauerunt
 ipsum, uersi in risum. Finito conuiuio,
 & Xantho in domum reuerso, & uxo-
 rem pro more aggresso adloqui, illa ip-
 sum auersata, inquit, Ne mihi propin-
 quis fias, da mihi dotem meã, & abibo,
 non enim manserim tecũ posthac. Tu
 autem abiens cani adulare, cui misisti
 partes. Et Xãthus stupefactus ait, nõ
 potest aliq̃ modo nõ cõdiuisse mihi ma-
 li aliquid rursus Aesopus, & uxori in-
 quit: dñã, nũ me poto, tu ebria es? cui p-
 tes misisti, nõne tibi? Nõ p̃ Iouẽ, mihi qui-
 dẽ minie, iquit illa, sed cani. Et Xãthus
 Aesopo accito iquit, Cui dedisti partes?
 Et ille, Beneuolæ tuę. Et uxori Xãthus,

εἰδὲρ ἔλαβες; καὶ κῆν, οὐδὲρ. καὶ ὁ αἴσωπος,
 τίνι γὰρ ἐκέλευσας δέσποτα τὰς μδρίδας δο-
 θῆναι; καὶ κῆν, τῆ ἐννοέση μοι. καὶ ὁ αἴσωπος
 πῶς κύνει φωνήσας, αὐτῆ σοι φησὶ ἐννοεῖ. ἢ γὰρ
 γυνὴ καὶ ἐννοεῖ λέγεται, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχίστω
 ἀλγῆσασα, ἀντιλέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ.
 πῶς μὲν τοι κύνει τύφορ, ἀπέλασον, καὶ οὐκ
 ἀναχωρήσεις ἄρ, ἀλλ' ἐπιλαθομένη πάντων,
 αὐτίκα φιλοφρόνως σαίνει καὶ σὺν χάριτι ἔρ-
 δεσπότην εἶδαι οὐκ εἶπῃ δέσποτα, τῆ γυναι-
 κὶ τὰς μδρίδας κομίσορ, καὶ μὴ τῆ ἐννοέση.
 καὶ ὁ ξάνθος, ὄρας κύνει ὡς ἐκ ἐμοῦ τὸ ἀμάρ-
 τημα, ἀλλὰ τὴ κομίσαντ; ἀνάχου ποιγα-
 ροῦρ, καὶ οὐκ ἀπορήσω προφάσεως, δι' ἣν αὖ-
 ἔρμασι γώσω. τῆς δὲ μὴ πεθομένης, ἀλλὰ λά-
 θρα πρὸς τῆς ἑαυτῆς γονῆς ἀποχωρησάσης,
 αἴσωπος εἶπεν οὐκ ὀρθῶς εἶπον ὡς δέσποτα, ὡς
 ἢ κύνει σοι μάλορ ἐμνοεῖ, ἢ οὐχ ἢ ἐμὴ δέσποτα
 να; ἢ μδρῶρ δὲ τινῶρ παρωχηκνιῶρ, εἰ τῆς γυ-
 ναικὸς ἀδαλμάκτου μενούσης, καὶ τοῦ ξάνθου
 τῆν προσηκόντων τινὰς ὡς αὐτῶν, ὡς ἄρ ὑπο-
 στρέφειρ οἴκαδε, πέμφαντ. τῆς δὲ μὴ ὑπέ-
 κειρ θελούσης καὶ τοῦ ξάνθου δι' αὐτῶν εἰς ἀθυ-
 μίαν πεσόντ, αἴσωπος προσελθὼρ αὐτῶ
 φησὶ μὴ ἀνὴρ δέσποτα. ἐγὼ γὰρ αὐτῶ ἀυριῶρ

nihil accepisti? Et illa, nihil. Et Aesopus, Cui em iussisti here partes dari? Et ille, beneuole meę. Et Aesopus cane uocata: hæc tibi, inquit, bene uult. nã mulier etsi bene uelle dicatur, tamẽ minima quaq; recula offensa cõtradicit, cõuítia- tur, abit. Canẽ tamẽ uerberato, expelli- to, nõ tamẽ discedet, sed oblita omniũ, statim benigne blanditur & cum gratia hero. Oportebat igitur dicere here, ux- ori has partes ferto, & non beneuolæ. Et Xanthus, Vides domina non meam esse culpã, sed eius qui tulit? tolera itaq;, nec deerit mihi occasio, qua eum uerbe- rem. Illa uero non credente, uerum clam ad suos parentes regressa, Aesopus in- quit, Non recte dixi, õ here, canem tibi magis bene uelle, quã meam heram? Diebus autẽ aliquot præteritis, & ux- ore irreconciliata manente, & Xantho affines quosdam ad ipsam, ut reuertere- tur domum mittente, illa uero cum ce- dere nollet, & inde Xanthus in mœros- re esset, Aesopus adiens ad eum inquit, Ne te afflictes here: ego enim eam cras

d 5 uenire

ἤκειρ ἀνθαίρετον, ἢ ἀπαράλλακτον δράσω πρὸς
 σέ. ἢ λαβῶν κέρμα, πρὸς τὴν ἀγορὰν ἦλθεν,
 καὶ ὠνησάμενος χῆνας καὶ ὄρνιθας, καὶ ἄλλ'
 αἴτια τῆν πρὸς ἐνωχίαν ἐπιτηδέων, βαδίζων
 τὰς οἰκίας περιενόσει. παρῆκε τοίνυν ἢ τὴν
 τῆς αὐτῆ δεωοίνης θεννητέρων οἰκίαν, μήτε
 ταύτῃ εἰδέναι προσποιούμενος ἐκείνων τυγα
 χάνεσθαι, μήτε μὴρ ἐν αὐτῇ δέωποιναρ μένεσθαι.
 ἢ δὴ τινι τῶν τῆς οἰκίας ἐκείνης ἐντυχῶν ἠρώ
 τα, εἴ τι πρὸ τῶν εἰς γάμους χρῆσίων οἱ κτ' τὴν
 οἰκίαν ἔχουσιν αὐτῷ πωλῆσαι. τὸ δὲ, καὶ τίς
 τότε μὲν ἔχει τὴν χρεῖαν πυθομένης ξάνθος φησὶν
 ὁ φιλόσοφος. αὐριορ ἢ γυναικὶ μέλει σωά
 πησθαι. τὸ δὲ ἀναβάντος, καὶ τῇ γυναικὶ ταῦ
 τα τῆς ξάνθος ἠέκασεν ἀναγγέλαντος, ἐκείνη σὺν
 δρόμῳ, καὶ αὐοὺδῃ πρὸς τὴν ξάνθορ ἦλθεν ἀν
 τίκα, καὶ αὐτοῦ κατεβόα λέγουσα πρὸς τοῖς
 ἄλλοις καὶ ταῦτα, ὡς ἔκ' ἄρ' ἐμῆ ζωῆς ὡ ξάνθε
 ἑτέρα γυναικὶ διωκθῆσθαι σωαρμοσθῆναι. καὶ
 ἕτως ἔμεινε ἐπὶ τῆς οἰκίας δι' αἰσώπου, ὡς
 ἢ δι' ἐκείνορ ἀπῆρε. μετὰ δ' ἡμέρας πάλιν τι
 νὰς, καλέσας ὁ ξάνθος χολαστικὸς εἰς ἀριστορ, τῷ
 αἰσώπῳ φησὶν, ὁφώνησορ ἀπελθῶν πᾶν ὅ, τι
 χρῆσώτατόρ τε ἢ βέλτισορ. ὁ δ' ἀπιῶν καθ' ἑαυ
 τὸν ἔλεγε, ἐγὼ διδάξω τὸν δεωότῳ μὴ μωρα
 διατάτθωσθαι

uenire sponte & citissime faciam ad te. Et accepta pecunia in forum iuit, ac emptis anseribus, & gallinis, & alijs quibusdam ad conuiuium idoneis, ambulans domos circuibat: transibat igitur & ante domū parentum heræ suæ, ignore simulans illorum esse, & in ea heram manere. Et cum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi uendere. Illo autem, & cui opus est rogitante: Xantho, inquit, philosopho: cras em uxori copulandus est, Eo uero ascēdente, & uxori hæc Xanthi, ut audiuit, renunciante, illa cursim & propere ad Xanthū iuit statim, et contra ipsum clamabat, dicens inter alia & hæc: Nō me uiuente o Xāthe, alteri uxori coniungi poteris. Et sic mansit in domo per Aesopū, quemadmodū propter illum discesserat. Post rursus dies aliquot, inuitans Xāthus discipulos ad prandiū, Aesopo inquit: I, eme optimum quodq; & præstātissimū. Ille inter eundū secū dicebat: ego docebo herum non stulta mandare.

διατάττειται. γλώττης ἔμ μόνως ὑέως πρῶτος
 μενθ καὶ ἐπιμάσας ἀνκλινηθῆσι, γλώττην
 ὁπῆρέκασω σωὸ ὄξυγάρω παρεθῆκε. τῆν δὲ χο-
 λαστικῶν ἐπανετάντων ὡς φιλοσοφῶν ἢ πρῶ-
 τὸν ἔδεσμα, ἀλλὰ τῆς γλώττης πρὸς τὸν λό-
 γον ὑπηρεσίαν, πάλιν αἰσώπος ἐφθὰς γλώτ-
 τας παρεθῆκε. ὁ αὐθις αὐ βράματθ αἰτηθέν-
 τος ἄλλθ ὁ δ' ἔδερ ἔτερον ὅτι μὴ γλώτ-
 τας πρὸς τίθει. τῆν ἰ χολαστικῶν ἐπὶ τῷ ταυτῷ
 τῆς τροφῆς ἀγανακτικῶν ἀντων, μέχρι τίνθ
 γλώττης ἐπόντων; καὶ ὡς ἡμῆς δι ἡμέρας
 γλώττης ἐωθίοντες τὰς ἡμετέρας ἠλγῆσαμεν,
 ὁ ξάνθος φησι πρὸς ὄργην, οὐδὲρ σοι πάρεστρέτε-
 ρον αἰσώπε; καὶ ὅς, οὐ δῆτα. καὶ ἐνθ, οὐκοῦν
 ἐνετειλάμην σοι κατὰρατον ἀνθρώπιον. πᾶρ ὅ,
 τι χρῆσώτατόν τε ὁ ἀριστον ὀφωνῆσαι; ἢ ὁ αἰ-
 σωπθ, πολλάς ὁμολογῶ σοι τὰς χάριτας
 μεμφομένῳ με φιλοσοφῶν ἀνδρῶν πρῶτων.
 τί ἂρ ἔμ γένοιτο γλώττης χρῆσώτατόν τε καὶ
 βέλτιον ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία καὶ φι-
 λосоφία δι αὐτῆς παιδέυεται καὶ διδάσκει-
 ται, δι αὐτῆς δόσος, λήψος, ἀγοραὶ, ἀπασμοί,
 εὐφημίαι, μετὰ πᾶσα. δι αὐτῆς γὰρ συγκρο-
 τῶνται γάμοι, πόλεις ἀνορθῶνται, ἀνθρώποι
 διασώζονται. καὶ σιωελόντι φαῖται, δι αὐτῆς
 ἅπασ

mandare. Cum linguas igitur solū suil-
 las emisset & apparasset discūbentibūs,
 linguā assatam singulis cū falsamento
 apposuit. Discipulis laudātib. ut philo-
 sophicum primū ferculum propter lin-
 guæ ad loquutionē ministeriū: rursus
 elixas Aesopis linguas apposuit, atq̃
 iterū etiā ferculo alio atq̃ alio petito, il-
 le nihil aliud q̃ linguas proponebat. Di-
 scipulis autē eodē subinde cibo repetito
 indignatis, quousq̃ linguas inquenti-
 bus, quippe nos p̃ diē linguas edēdo, no-
 stras dolumus. Xāthus iquit iratus, Ni-
 hil aliud tibi est Aesope: Et is, Nō certe.
 Tū ille, Nōne mādaui tibi sordidissime
 homule, optimū q̃d̃q̃ & p̃stātissimū ob-
 sonari? & Aesopus, Multas habeo tibi
 gratias increpāti me philosophis p̃senti-
 bus. Quid igit̃ fuerit lingua melius et p̃-
 stantius in uita? oīs em̃ doctrina & phi-
 losophia p̃ ipsam mōstrat̃ ac tradit̃. Per
 ipsam dationes, acceptiōes, fora, saluta-
 tiōes, benedicētiæ, musa oīs. Per ipsam
 celebrant̃ nuptiæ, ciuitates erigunt̃, ho-
 mines feruāt, et ut breuiter dicā, p̃ ipsam
 tota

ἄπας ὁ βίος ἡμῶν σωῆσθαι. ἔδεν ἄρα τὸ γλώττα
 τῆς ἀμεινον. ἐπὶ τούτοις οἱ χολαστικοὶ τὸν λαῖσσο
 πορ ὀρθῶς λέγειν φέμενοι, ἡμαρτηκέναι δὲ τὸν
 διδάσκαλον, διεληλύθασιρ ἕκαστος ἐπ' οἴκῃ. τῆ
 δ' ὑπεραία πάλιν αἰτιωμένων αὐτῶν τὸν ξάνθορ,
 ἐκεῖνος ἀπολογεῖτο μὴ κ' ἔγνων αὐτὰ ταῦτα
 γεγονέναι, ἀλλὰ τὰ ἀχρεῖς δόξα τῆ κακουργία.
 σύμβορον δὲ διαμείψαι τὸ δέπνορ. καὶ γὰρ δὲ πα=
 ρόντων ὑμῶν αὐτῶ διαλέξομαι. καὶ καλέσας
 αὐτῶν, πᾶν ὅτι φαυλότατόρ τε καὶ χεῖρισορ ὀ=
 φωνῆσαι κελεύει, ὡς τῆν χολαστικῶν σὺρ αὐτῶ
 δεπνησόντων. ὁ δὲ, μηδέρ διατραπέεις, πάλιν
 γλώσσας ἐπείρατο. καὶ ἐτοιμάσας, ἀνακλιθεῖσι
 πρέθηκιν. οἱ δὲ, πρὸς ἀλλήλους ὑπεφώνουσι, χοί=
 ρσαι πάλιν γλώσσαί. καὶ μετὰ μίκρορ αὐθις
 γλώττης παρεθήκε, καὶ μάλα αὐθις καὶ αὐ=
 θις. τὰ ξάνθος δὲ δυσανηχετήσαντος, ἐπὶ τῆ
 αἰσώπια εἰρηκότος, μὴ πάλιν ἐνετελάμην σοι
 πᾶν ὅ, τι χρυσότατόρ τε καὶ βέλτισορ ὀφω=
 νῆσαι; οὐχὶ πᾶν ὅ, τι φαυλίτατόρ, τε καὶ χεῖ=
 ρισορ; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χῆρορ τῆς γλώττης ὦ
 δέωποτα; οὐ πόλλης δὲ αὐτῆς καταπίπθισιρ;
 ἐκ ἀνθρώποι δὲ αὐτῆς ἀναιροῦται; οὐ φέδνη
 πάντα καὶ βλασφημίαι καὶ ἐπισηκίαι ἀπὸ
 ταύτης πόρκίνονται; ἔ γάμοι καὶ ἀρχαί καὶ
 βασιλείαι

tota uita nostra cōsistit, nihil ergo lingua
 melius, Ob hęc discipuli Aesopū recte
 loqui dicētes, aberrasse uerò magistrū,
 abiēre singuli in domum. Postridie rur-
 sus accusantibus ipsis Xanthū, ille re-
 spondebat, nō secundū uoluntatē suam
 hęc fuisse, sed inutilis serui nequitia: ho-
 die autē permutabit cœnā, & ipse p̄sentis
 bus uobis cū eo colloquar. Ac uocato
 eo, uilissimū q̄dç, & pessimū obsonari
 iubet, q̄d discipuli secū foret cœnaturi.
 Ille autē nihil mutatus, rursus linguas
 emit, et apparatus discūbentibus a p̄po-
 suit. Hi inter se submurmurabāt, por-
 cinæ rursus linguæ. Et paulo post iterū
 linguas apposuit, et ualde iterū atq; ite-
 rū. Xantho autē iniq̄ anīo ferēte, & quid
 hoc Aesopo dicēte? Nū rursus mēdauit
 tibi optimū q̄dç & p̄stantissimū obso-
 nari: ac nō potius uilissimū q̄dç, & pes-
 simū? Ille autē, et quid unq̄ peius lingua
 o here? nonne urbes p̄ ipsam corruunt?
 Nō hoīes p̄ ipsam interficiūt, nō mēdas-
 cia oīa, & maledicta, & p̄iuria p̄ ipsam
 pficiuntur: nō nuptiæ & principatus &

regna

βασιλείαι δι' αὐτῆς ἀνατρέπονται· οὐχ, ὡς κεί-
 φάλαορ εἶπῆρ, ὁ βίῳ δι' αὐτῆς ἀπας μυρία-
 ωρ πλημμελημάτων γέμισται ὕτα τοῦ αἰσώ-
 πῃ φαμλῆς, τῆν τις σιωπηλακεμλίωρ τῶ ξάν-
 θω φησίρ, ἔτῳ εἴ μὴ πάνυ σεαυτῆρ ἀσφαλί-
 σῃ, ἔκ ἄρ' ἀπορῳ εἴη μανίας ἀφορμή σοι γένε-
 σθαι. οἷα γὰρ ἡ μορφή, τοιαύδε καὶ ἡ ψυχὴ. καὶ
 ὁ αἰσώπῳ πρὸς αὐτῆρ σύ μοι δοκεῖς ἀνθρωπε
 κακωτρεχῆς τις καὶ πδρίδργῳ εἶναι, δεωό-
 τῶ παροξυῶν κ' οἰκέτῃ. καὶ ὁ ξάνθος πρὸς ταῦ-
 τα, προφάσεως ἐφλέμνῳ μαστυῶσαι τῆρ ἀν-
 θρωπορ, δραπέτα φησίρ, ἐπὶ πδρίδργωρ εἶπας
 τῆρ φίλωρ, δεῖξόρ μοι ἀπδρίδργωρ ἀνθρωπορ ἀ-
 γαγῶρ. Ἰζεθῶρ τοίνω τῆς ἐπίσεως ἐπὶ τῆς
 λεωφόρῃ ὁ αἰσώπῳ, εἰ τοῦς παρίοντασ πδρι-
 σκοπῶρ, ὅρῃ τινὰ ἐφ' ἑνὸς τόπου ἱκανὸρ χρό-
 νορ καθίκαντα, ὅρ καὶ δοκιμάσας καθ' αὐτῆρ
 ἀπράγμονά τινα, καὶ ἀπλοῦρ εἶναι, προσελα-
 θῶρ φησίρ. ὁ δεωότῃς σε καλεῖ σὺρ αὐτῶ ἀρι-
 σῆσαι. καὶ ὁ ἀγροικὸς ἐκεῖνοσ μῆδ' ἔρ πδρίδργα-
 σάμνοσ, μὴ τε τις ὡρ ὑπότινοσ καλεῖται, εἰ-
 σῆλθερ εἰς τὸ οἰκίωρ, καὶ συρ αὐτοῖς ἔωδῆ-
 μασι φάυλοισ οὔσιρ ἀνέπεσαν. ἐρομένῃ δὲ τοῦ
 ξάνθῃ, τίς ἔτοσ; αἰσώπῳ εἶπεκ, ἀπδρίδργωρ ἀν-
 θρωποσ. καὶ ὁ ξάνθοσ εἰς οὖσ εἶπῶρ τῆ γωακί-
σιωνποσ

regna per ipsam euertunt: non, ut summatim dicā, uita omnis p̄ ipsam infini-
 torū errorū referta est: Hęc Aesopo di-
 cēte, quidā ex discumbentib. unā, Xan-
 tho inquit: Hic nisi ualde te ipsum mu-
 nieris, non dubia erit insanix causa ti-
 bi. qualis enim forma talis & anima. Et
 Aesopus ad eū, tu mihi uideris ò homo
 prauus quidam & curiosus esse, herum
 irritās cōtra seruū. Et Xanthus ad hęc
 causam cupiens uerberādī hominē, Fu-
 gitue iquit, q̄niā curiosum dixisti ami-
 cum, ostende mihi incuriosum hominē
 adductum. Egressus igitur postridie in
 plateam Aesopus, & eos qui p̄teribant
 circumspiciens, uidet quendam in loco
 quodā diu sedentem, quem iudicans ses-
 cum ociosum & simplicem esse, acce-
 dens inquit: Herus te inuitat secū pran-
 surum. Et rusticus ille nihil sciscitatus
 neq; quis esset à quo inuitaretur, ingres-
 sus est in domum, & cum ipsis calceis ut
 erant uiles, discubuit. Rogante autem
 Xātho, quis hic? Aesopus ait: incuriosus
 homo. Et Xanthus in aurē fatus uxori,

σωνποκριθῆναι αὐτῶ, καὶ ὅπου ἄρ' αὐτὸς ἐπι-
 τάτῃ, ποιῆμ, ὡς ἄρ' ἐμπροσώπῳ λόγῳ πληγὰς
 τῶ αἰσώπῳ ἐντέναεμ. ἔτα ἐμ' ἐπὶ κούω πάντων
 φησι, κυρία, ὕδωρ ἐπὶ τῆς λεκάνης βαλῶσα,
 τοὺς πόδας τῶ ξένῳ νίφομ. διανοῖτο γὰρ καθ' αὐ-
 τὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξένος ἐνλαβηθήσεται, ὁ
 δ' αἰσώπος ὡς ἐκείνου πδριέργου φανέντος,
 πληγὰς λήφεται. ἢ μὲν οὖν βαλῶσα τὸ ὕδωρ
 εἰς τὴν λεκάνην, ἢ τὸν πόδας τῶ ξένῳ νίψασα.
 ὁ δὲ γενὲς ταύτῳ οὖσαν τὴν τοῦ οἴκου δεσπότιν,
 καθ' αὐτὸν εἶπε, τιμῆσαι με πάντως βούλεται,
 καὶ τῶν δὲ χείρων αὐτοχειρία τοὺς πόδας με
 βούλεται νίψαι, ἐπεὶ θόρα παινίστην εἶχεμ ἄρ'
 τῶν ἐπιτάξαι. προεῖνας οὖν τοὺς πόδας, νί-
 φομ κυρία, φησί, καὶ νίψάμεντος ἀνεκλίνθη. τῶ
 δὲ ξένῳ κελεύσαντος οἶνον τῶ ξένῳ δοθῆναι πι-
 εῖμ, πάλιν ἐκείνῳ διελογίσαστο καθ' αὐτὸν, ὡς
 αὐτὸς μὲν τὸ πρόδρομ' ἔδει πιεῖμ, ἐπεὶ δ' οὕτως
 αὐτοῖς ἔδοξεμ, ὅθεν ἐργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα ἐρευ-
 νᾶμ, καὶ λαβῶν ἐπιεν. ἀρισούντων δὲ, καὶ τινος
 ἐδέσματος τῶ ξένῳ παρατεθέντος, καὶ κείνου
 ἠδέως ἐσθίοντος, ὁ ξένος τῶ μαγείρῳ ὡς κα-
 κῶς τῶ ἀρτύσαντι ἐνεκάλει. καὶ μλίτοι καὶ
 ἀποδυθέντι πληγὰς ἐνεφωρε. ὁ δ' ἀγρόιωτης
 καθ' αὐτὸν ἔλεγε, τὸ μὲν ἔδεσμα ἄρισα ἐφῆται,
 καὶ

ut sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit faceret, ut plagas Aesopo honesta ratione inferret. Deinde coram omnibus inquit, Domina aquam in peluiminiſce, & pedes hospitis laua. Cogitabat enim secum omnino hospitem recusaturum. Aesopum uero, illo curioso apparente, uerberibus ceſsum iri. Illa igitur iacta aqua in peluim, ibat pedes hospitis lotura. At ille cognoscens hanc esse domus dominam, secum loquebatur, Honorare me omnino uult, atque huius rei gratia suis manibus pedes meos uult lauare, cum ancillis queat hoc mandare. Extensis igitur pedibus, Laua, inquit, hera: ac lotus discubuit. Xantho autem iubente uinum hospiti dari, quod biberet, rursus ille considerabat secum, ipsos antequam oportere bibere: sed quia sic ipsis uisum est, non opus mihi haec inquirere: Accipiens igitur bibit. Prandentibus uero, et ferculo quodam hospiti appposito, atque illo suauiſter comedente, Xanthus cocum, quod male hoc condiuisset, criminabatur, atque etiam nudum afficiebat. Rusticus autem secum dicebat. Ferculum quidem optime coctum est,

καὶ ἔδειξεν αὐτῷ δεῖ πρὸς τὸ καλῶς ἔχειν. εἰ δὲ
καὶ δίχα προφάσεως βέλεται τὸν αὐτὸν δού-
λομ μαστιγοῦν ὁ οἰκοδέσποτος, τί πρὸς ἐμὲ; τὸ
δὲ ξάνθος ἀχάλλοντος καὶ ἔχῃ δέως διακεκμηλῆς,
ἐπεὶ μηδὲν ὀξένθῃ πῶριεργάζετο, τέλος πλα-
κῆντες ἠνέχθησαν. ὁ δὲ ξένος ἄτε δὴ μήπω πλα-
κοῦντῃ γενεάμηνθῃ, σωρένωρ καὶ σιωηλῶρ
αὐτῶς ὡς φωμῆς ἦσθε. τὸ δὲ ξάνθου τὸν ἀρτο-
ποιὸν αἰτίασαμλίου, καὶ τί δὴ ποτε ὠκατά-
ρατε φαμλίου, καὶ μέλιτῃ δίχα καὶ πεπέ-
ρεως τῶς πλακῆντας ἐσκενάσας; κῆνθῃ ἔφη,
εἰ μὲν ὠμός ἐστιρ ὠδέσποτα ὁ πλακῆς, ἐμὲ τύ-
πη, εἰ δ' ἔχῃ ὡς ἔδει ἐσκέναςαι, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὴν
δέσποιναν αἰτιῶ. καὶ ὀξένθῃ, εἰ πρὸς τῆς ἐμῆς
τῶτο γέγονε γυναικὸς, ζῶσαν αὐτὴν ἀρτίως
κατὰκῆνθῃ. καὶ πάλιν τῇ γυναικί νένει αὐ-
τῷ σιωηποκρηθῶμαι δὲ αἰσώπορ. κελύσας οὐρ
κληματίδας εἰς τὸ μέσορ ἀχθῶμαι, πυρᾶρ ἀνῆ-
ψε. καὶ λαβόμενθῃ τῆς γυναικὸς, ἐγγυς τῆς
πυρᾶς ἦγαγε, προσδοκῆσιμθῃ ὡρ αὐτὴν εἰς τὸ
πῦρ ἐπαφῆναι. διέτριβε δέπως καὶ πῶριεβλέπετο
τὸν ἀγροικορ, εἶπως ἀνασᾶς τοῦ τοιοῦδε τολ-
μήματῃ εἶξαι αὐτὸν ἐγχερήσειν. ὁ δὲ, καθ'
αὐτὸν ἄνθις διεσκοπέτο, ὡς αἰτίας μὴ παρού-
σης, τί δὴ ποτε οὕτως ὀργίζεται; εἰτά φησιν,
οἰκοδέσποτα

& nihil ei deest quo minus recte paratum sit: si aut absq; causa uult suū seruū flagellare paterfamilias, quid ad me? Xantho aut ægre ferente, neq; iucunde affecto, qm̄ nihil hospes curiose inquirebat, tandē placētæ allatę sunt, hospes uero tanq; nūq; placētā gustasset cōuoluens, & accipiens ipsas ut panes comēdebat: Xantho aut pistorē accusante, & cur nā ò execrāde dicēte, & absq; melle ac pipare placētās p̄parasti? Ille, inquit, si cruda est ò here placenta, me uerbera. Si uero nō ut oportebat, p̄parata est, nō me sed herā accusa. Et Xanthus: Si à mea hoc factum est uxore, uiuā ipsam nunc comburā. Atq; iterū uxori innuit, ut sibi obseq̄ret propter Aesopū. Iusso igit farmēta in mediū afferri, pyram succēdit, & arreptā uxore prope pyrā egit, expectaturus ipsam in ignē immittere. Differebat autē aliq̄ modo, & circūspiciebat rusticū, si q̄ modo assurgens à tali audaciā prohibere ipm̄ aggrederet. Sed is secū rursus cōsiderabat, cū nulla adsit causa, quid nā sic irascit? Deinde, inquit,

οἰκοδέσποτα, εἴ τ' ἔτι κέρικας δεῖν γενέσθαι,
 ὑπόμεινόν με μικρόν μέγχις ἄμ' ἀπελθὼν ἐνέγ-
 κω με καὶ αὐτὸς ἕξ ἀγρῶ τῶ γυναικίνα, ὡς ἄμ'
 ἄμφω κατὰ τὸ αὐτὸ κατακλύσης. ταῦτα τῷ
 ἀνδρὸς ὀξάνθῳ ἀκέρως, καὶ τὸ τ' ἔτι ἀκέρως
 ορκαὶ θενναῖον θανμάσας, τῶ αἰσώπῳ φησὶν,
 ἴδε ἀληθῶς ἀνθρώπῳ ἀπὸδρέργῳ. ἔχεις τὰ
 νικητήρια λαβὼν αἰσώπε. ἄλλῃς ἔχει σοὶ τ' ἄλοι-
 π' ἔ. τὸ δ' ἐντεῦθεν, ἐλευθέριας τῆς σῆς ἐπιτεύξῃ.
 τῆς δ' ἐπίσης ὀξάνθῳ ἐπέταξε τῶ αἰσώπῳ
 εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν ἢ σκέψασθαι, εἴ μὴ
 πολὺς πάρεστι ὄχλος, βέλεσθαι γὰρ αὐτὸν λυ-
 θῆναι. ἀπίοντι δὲ, ὁ στρατηγὸς σιωπήσας, καὶ
 τῷ ὀξάνθῳ γνούς αὐτὸν ὄντα, ἤρετο ποῖ πορεύοι-
 το. τῷ δὲ, ὅτι οἶδα φάμεν, νομίσας ὁ στρατη-
 γὸς τῶ ἐρώτησιν αὐτῷ παρ' ἑδὲμ λογισθῆναι,
 εἰς εἰρητῶν αὐτὸν ἀπαχθῆναι κελεύει. ἀπαγό-
 μιν ἔ. τοίνυν ὁ αἰσώπος ἔκραξεν, ὁρᾶς ὡς στρα-
 τηγὲ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθῃ; ἄ γὰρ μὴ προσε-
 δόκησα, καὶ σιωπήθησά σοι, καὶ εἰς εἰρητῶν ἤδη
 ἀπάγομαι. Ἐὶ ὁ στρατηγὸς ἐκωλαγῆς ἐπὶ τῶ
 τῆς ἀπολογίας ἐτοίμῳ, ἀφῆκεν ἀπιέναι. αἰσώ-
 πος ἰ παραγενόμενος εἰς τὸ βαλανεῖον, ἢ πλη-
 θος ἐν αὐτῷ θεασάμενος ὄχλος, ἢ λίθον ὀρᾶ ἔ. τὸ
 τῆς εἰσόδου μεσαίτατον κείμενον, ἐφ' ὀρέκασος
 τῶν ἐπιόντων

ò pater familias, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me parumper, dū digressus adducā & ipse meā ex agro uxorem, ut ambas simul cōburas. Hęc à uiro Xanthus audiēs, & huius synceritatē ac generositatē admiratus. Aesopo inquit, Ecce uere homo incuriosus, habes accepta p̄mia uictoriæ ò Aesope: satis est tibi de cetero. dein uerò libertatē tuā assequeris. Postridie autē Xanthus iussit Aesopo in balneas ire, & scrutari, an multa adesset turba, uellē eū lauari. Abeunti autē Prætor occurrēs, et Xanthi ipsum esse cognoscēs, interrogauit quonā iret. Quod cū se is negasset scire: existimās p̄tor interrogationē suā floccipēdi, in carcerē ipsum abduci iubet. Cū igit̄ abduceret̄ Aesopus, clamauit, Vides ò p̄tor quē admodū recte respōderim? quę eū nō expectaui, et occurrī tibi, & in carcerē iā trahor. Tū prætor stupefactus responsi p̄optitudine, siuit abire. Aesopus autē profectus in balneas multā turbā in ipsis intuitus est, sed et lapidē uidet in medio ingressu positū, in quē singuli

τῶν εἰσίωντων τε καὶ ἰζίωντων ἄρμ πόδα προσ-
 σέπαιε. τὸτομ δὲ εἰς τις εἰσιῶν ἐφῶ λέσααδβ, ἀ-
 ρας μετέθηκεν. Ἐποσρέφας οὖν πρὸς ἄρμ δε-
 σπότην, εἰ κελεύεις φησὶ δέωποτα λέσααδβ, ἕνα
 ἀνθρώπου ἐν τῷ βαλανείῳ τεθέαμαι. καὶ ἡ ξάνθα
 ἔλθοντθ, καὶ ἡ πλῆθθ τῶν λομλίωρ ἰδόν-
 τας, καὶ τίτρετο ἐπόντος, αἰσώπε; οὐχ ἕνα ἀνθρώ-
 που ἐφης ἑώρακέναι; ὁ αἰσώπθ, ναί φησιν. ἄρμ
 γὰρ λίθου ἐκείνου, τῆ χειρὶ δείξας, πρὸ τῆς εἰσό-
 δου κέμενον ἔυρον, ἐφ' ὅρ οἱ εἰσίοιτες πάντες
 καὶ ἰζίοιτες προσέπαιον. εἰς δὲ τις πρὶν ἢ προ-
 σπαῖσαι, ἄρας μετέθηκεν. ἐκείνου οὐκ ἕνα ἀν-
 θρώπου εἶπον ἑώρακέναι, προτιμήσας τῶν ἄλ-
 λων. καὶ ὁ ξάνθθ, οὐδέμ παρὰ τῷ αἰσώπῳ
 ἀργὸν εἰς ἀπολογίαμ. ἄλλοτέ ποτε ῥῦ ξάνθα
 ἰζ' ἀφῆδρε ἐπανιόντθ, καὶ πυθομένεσ ἄρμ αἰ-
 σώπου, τί δήποτε οἱ ἀνθρώποι μετ' ἀπόπατομ
 τὰ τῆς γαστροῦς ἐκρίμματα βλέπεσιμ; ἐκεί-
 νθ ἔφη, κατὰ τοῦσ παλαιὰσ χρόνεσ ἀνήρ τις
 ἦ τρυφώδρωτόμ ζώντων, πολλῷ χρόνῳ ἔπο-
 σπατάλη; ἐν ἀφώδῳ ἐκάθητο, ὡσ καὶ τὰσ οἰ-
 κίας ἐκῆ διατρίβωμ ἀποπατῆσαι φρένας. ἰζ'
 ἐκείνεσ τοίνυν δεδοικότεσ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώ-
 πων, πρὸσ τὰ τῆς γαστροῦς ἀφορῶσι λύματα,
 μή πως καὶ αὐτοὶ τοῦτο πεπόνθασιμ. ἀλλὰ σὺ

δέωποτα

ingrediētes & egrediētes offendebant. Hunc aut̄ unus quis ingrediens ut laua-
ret, sublatū trāsposuit. Reuersus igiŕ ad
herū, Si uis, inquit here lauari, unū ho-
minē in balneis uidi. Et Xantho pfecto
ac multitudinē lauantiū uidēte, & quid
hoc dicēte o Aesope, nōne unū hominē
dixisti te uidisse? Aesopus, certe, inquit:
nā lapidē illū (manu ostendēs) ante in-
gressum positū reperi, in quē ingredien-
tes omnes & exeūtes offendebāt. Vnus
uero quidā anteq̃ illideret eleuatū trans-
posuit. Illū igiŕ unū hominē dixi uidis-
se, pluris faciēs q̃ alios. Tū Xāthus, Ni-
hil apud Aesopū tardū est ad responsio-
nē. Aliquādo alias Xantho ex latrina
redeunte, et interrogante Aesopū, quid
ita homines post cacationē uentris ex-
cremēta aspiciunt? Ille ait, Antiquis tē-
poribus uir quidā delicatius uiuēs mul-
to tempore præ delitijs in latrina sede-
bat, ut & sua illic immorans cacauerit
præcordia. Ex illo tēpore igiŕ timentes
cæteri homines, uētris inspiciūt sordes,
ne quo modo et ipsi hoc patiant̄. Sed tu

δέωοτα μὴ φοβῶ, οὐ γὰρ ἔχεις φρένας. εἰ ἡμέ-
 ρα δέ τινα συμποσίῃς συγκροτηθέντος, ἐπὶ τῷ ξάν-
 θου οὐρ τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλι-
 θέντος, καὶ τῷ πότῳ ἤδη ἐπικρατήσαντ',
 συχνὰ προβλήματα μεταξύ τούτων ἐκαλιν-
 δαίτο. καὶ τῷ ξάνθου ἀρχαμλίου ταράττειται,
 αἰσώπος παρεσὼς ἔφη, δέωοτα, ὁ δρόνουσ'
 τρεῖς κέντηται κράσις. πῶ μὲν πρώτῳ, ἡ δὲ ο-
 νῆς. πῶ δὲ δευτέρῳ, μέθης. πῶ δὲ τρίτῳ, ὑβρε-
 ως. καὶ ὑμεῖς οὐρ πεπωκότες ἤδη καὶ ἠσθέντες,
 τὰ ἐφεξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ ξάνθ', ἤδη με-
 θύων φησὶ, σιώπα. τοῖς εἰ ἄδη συμβούλευε. καὶ
 ὁ αἰσώπος, ἐκοῦρ καὶ εἰς ἄδου καταπαδά-
 σθαι. τῆν δὲ χολαστικῶν τῶν ἰσοβρεγμλίον ἡ-
 δη τῆ μέθῃ τὸν ξάνθου ἰδῶν, καὶ ὅλον εἶπερ, οἶνο
 πλῆγα. καθηγητὰ φησὶ, δωῖα ταῖς ἐπι-
 εῖρ πῶ θάλατταν ἀνθρώπος; καὶ ὅς, πάνυ μὲν οὐρ
 ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτῳ ἐκπίομαι. ἐπὶ ὁ χολα-
 στικός, εἰ δ' εἰ δωῖση, τί ποτέ σοι τίμημα ἐπι-
 γράφω; καὶ ὁ ξάνθος, πῶ οἰκίαν μετ' ἴθμη πα-
 σαν. καὶ ἐπὶ τούτοις καταθέμενοι τῆς δακτυ-
 λίης, τὰς σωθήκας ἐκύρωσαν. τότε μὲν οὐρ δι-
 ελύθησαν. τῆ δ' ὑδραία πρώιας ἔζεγδρθέντος
 τῷ ξάνθου, καὶ πῶ τε ὄφιρ νιφάμενον, καὶ τὸν
 δακτύλιον ἐπὶ τῷ νίππειται μὴ ἰδόντος, καὶ τὸν
αἰσώπορ

here, ne time. Non em̄ sunt tibi p̄cora dia. Die autē quodā celebrato cōuiuio, et Xantho cū alijs philosophis discumbente, & potu iam inualefcente, crebræ q̄stiones inter hos uersabant, atq; Xantho incipiente turbari, Aesopus adstās ait, here, Bacchus tria possidet tēperamēta: primū uoluptatis, secūdū ebrietatis, tertīū cōtumeliæ. Et uos igiṯ poti iam et lætati, quæ reliqua sunt obmittite. Tū Xanthus iā ebrius ait, Tace, inferis consule. Et Aesopus, Igiṯ & in infernū distrahere. Ex discipulis autē quidam subebriū iam Xanthū uidēs, & ut in uniuersum dicā, temulentū, O p̄ceptor, inquit, potest ne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodum quidem, ego enim ipse hoc ebibam. Et discipulus, At si non poteris, quam nam tibi multam irrogabo? Tum Xanthus, Domum meam depono totam. Atq; interim depositis annulis pacta firmauerunt, tum discesserunt. Postridie diluculo excitato Xantho, ac faciem lauante, & anulum inter lauandum non uidente, &

Aesopum

αἰσώπορ πρὸς αὐτοῦ πυθομλίχ. ἐκείνῳ ἔκ οἷ=
 δάφησι, τίποτε γέγονεν. εἴ δ' οἶδα μόνον, ὅτι
 τῆς οἰκίας σκαυτῶ ἀλλότριῳ γέγονας. καὶ ὁ
 ξάνθῳ, ὅτι τί δὴ; ἢ ὁ αἰσώπῳ, ὅτι πῶς χθὲς
 μεθύωρ, σωέθου πῶς θαλάτῃαρ ἐπιπῆρ, καὶ πῆ
 ταῖς ὁμολογίαις κατέθου καὶ τῶν δακτύλιον.
 καὶ ἐκείνῳ, ἢ πῶς ἄρ' ἐγὼ μᾶζον πίσεῳ ἔργον
 δωήσομαι; ἀλλὰ σου νῦν δέομαι, εἴ τις σωθε=
 σις, εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, συμπαρίστασο
 καὶ βοήθεια ὄρεγε, ὡς πρὸς λυθέναι, ἢ τὰς γε
 σωθήκας λῦσαι. ἢ ὁ αἰσώπῳ πρὸς λυθέναι
 μὲν οὐκ ἐνι, λυθῶναι δὲ τὰς ὁμολογίας ποιή=
 σω. ἐπειδὴ γὰρ αὐθις τήμβρορ εἰς ταυτὸ συ=
 νέλθητε, μὴ δ' ὅτι οὐρ φανῆς δειλιάσας, ἀλλ' ἄ=
 πρὸ ὁμολόγησας παροινῶν, ταῦτα ἢ νήφωρ
 λέγε. κέλευσορ μὲν τοις σῶματα καὶ τράπε=
 ζαρ παρά πῶς ἥϊονα πεθῶναι, καὶ παῖδας ἐτοί=
 μως σωὲν ἐπιπόμασιρ ὄρεγερ σοι τὸ θαλάτῃορ
 ὕδωρ. ἐπειδὴ δὲ σύμπαντα θεάση τῶν ὄχλων
 σωθεδραμνιότα ἐπὶ πῶς θέαρ, αὐτὸς ἀνα=
 πεσορ, κέλευσορ ἐκ τῆς θαλάτῃης πληθῶναι
 τὸ ἐκπῶμα, καὶ τοῦτο λαβῶν εἴ ἐπικνώ πάν=
 τωρ ἐπὲ τῶ σωθηκοφύλακι, τίνας παρ' ὑμῶν
 πεποιήκα μὲν τὰς σωθήκας; ὅς ἀποκρινεῖ=

γραφεῖς

Æsopum de eo interrogante. Ille, nescio, inquit quid nā factū fuerit, sed unū scio tantū, qđ a domo decideris tua. Tū Xāthus, Quāobrē? Et Æsopus. Quoniā heri ebrius pepigisti mare ebibere, atq; in pactis deposuisti & anulū. Et is, Tum q̄modo maius fide opus potero? Verum te nunc rogo, si qua cognitio, si qua prudentia, si qua experientia, p̄sto sis, ac opem porrige ut uincā, aut pacta dissoluam. Et Æsopus, Vincere quidē haud licet, sed ut soluas pacta, efficiam. Cum hodie rursus in unū conueneritis, nullo modo uidearis timere, uerū q̄ pactus es ebrius, eadē sobrius quoq; dic. Iube itaq; stramenta & mensam in litore poni, & pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinam aquam. Cum autē omnem uideris turbam concurrisse ad spectaculū, ipse discumbens iube ex mari impleri poculum. Atq; hoc accepto omnibus audientibus dic pactis præfecto, Quæ nam apud uos fœdera iniuimus? Atque is respondebit tibi, quod pepigeris mare ebibere.

Conuersus

γραφεῖς οὐμ σὺ πρὸς ἅπαντας οὕτω φράσομ' ἄνδρες σάμιοι, ἴσε καὶ ὑμεῖς πάντως πλείους ὅσους ποταμὸς ἐκβάλλοντας εἰς τὴν θάλασσαν. ἐγὼ δὲ σωθεῖμαι μόνω τῷ θάλατταν ἐκπειρ, ἔμλω ὅτι τῶν ἰζιόντας εἰς αὐτὴν ποταμοὺς. οὗτος ἔμ ὁ χολαστικός ἀπελθὼν πρὸς περὸ ἐπιχέτω τῶν ποταμῶν ἅπαντας. εἶτα δ' εὐθύς ἐγὼ τῷ θάλατταν μόνω ἐκπίομαι. ὁ δὲ ξάνθος τῷ μέλουσαμ ἐκτῆτου τῆς σωθῆκῃς διάλυσιν ἔσεσθαι γνοὺς, ὁ πόρῃσθ. τῶ δὴ μὲ τοίνω παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συρρέουσας ἐπεὶ θεαρτὲ πρὸς χθίσσθαι μέλουτος, κῆ τῶ ξάνθου κατὰ τὰ διδάχθέντα πρὸς τοῦ αἰσώπου δρᾶσθαι, καὶ εἰπόντος, οἱ σάμιοι ἀνεβοῦσαν εὐφημοῦντες αὐτὸν καὶ θαυμάζοντες. ὁ δὲ χολαστικός προσεσῶν τῷ καὶ αὐτὰ τῷ ξάνθου. νενικῆσθαι τε ὠμολογεῖ, κῆ τὰς σωθῆκας ἐδοῖτο λύσαι, ὁ ὅτι πεποίηκε ξάνθος δυσωπῶντος τῶ δήμου. ἀποκομῆων δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, αἰσώπος προσελθὼν τῷ ξάνθου φησὶν. ὁ πάντα σοι ἔμ βίον χαρισάμενος ἐγὼ, οὐκοῦν ἄξιός εἰμι δέσποτα τυχεῖν ἐλευθερίας; κῆ ὁ ξάνθος λοιδορήσας αὐτὸν ἀπήλασε, λέγων. μὴ ἔμ ἔβουλομῆσθαι μοι ἢ τῶτο πρᾶξαι, ἀλλ' ἐξελθε πρὸ τῶ πυλῶνος κῆ σκέψαι, καὶ ἰδῆς δύο κορώνας, ἀνάπειλομ μοι.

ἀγαθός

Cōuersus igit̄ tu ad omnes sic dicito, Viri Samij, scitis & uos penitus q̄ plurimos fluuios prorūpere in mare, ego aut̄ pepigi mare solum ebibere, nō etiā exesuntia in ipsum flumina. Hic itaq̄ scholasticus eat prius contenturus flumina omnia, deinde statim mare solū ebibā. Xāthus autē futurā ex hoc pacti solutionem cognoscens, uehementer lætatus est. Populo igit̄ ad littus confluente ad spectaculū eius q̄ faciendū erat, cūq̄ Xāthus quē edoctus fuerat ab Aesopo fecisset ac dixisset, Samij acclamauerunt laudantes ipsum, & admirantes. Sed scholasticus Xanthi pedibus obuolutus, & uictū se confitebatur, & pacta rogabat dissolui. Quod et fecit Xāthus exorāte populo. Profectis aut̄ ipsis in domū, Aesopus adiens Xāthū, inquit, per omnē tibi uitā gratificatus ego, nōne dignus sum hō here consequi libertatē? Et Xanthus obiurgādo ipsum repulit dicēs, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante uestibulum & specularē, & si uideris duas cornices renuntia mihi, bonum

ἀγαθὸς γὰρ οἰωνὸς οὗτος. ἐπεὶ ἐμίαν' ἰδῆς, τοῦ-
 το πονηρόν. προσελθὼν οὖν ὁ αἰσώπῳ, καὶ
 συμβὰρ' οὕτω δύο κορώνας ἐπὶ τινὶ ἰδῶν δέν-
 δρον καθεζομένης, προσελθὼν τῷ ξάνθῳ ἀνήγα-
 γηλεν. Ἰζιόντι δὲ τῷ ξάνθῳ ἢ ἑτέρα τούτων ἀ-
 πέπη. καὶ ὁ ξάνθῳ θρατέρων μόνῳ ἰδῶν, ἔφη,
 ἔκ' εἰπάς μοι κατάρρατε δύο ἑωρακίαι; καὶ ὅς,
 οὕτως. ἀλλ' ἢ ἑτέρα ἀπέπη. καὶ ὁ ξάνθῳ, ἐπέ-
 λιπί σοι δραπέτα ῥ' ἡλευάζη με; ἠ κελεύει
 αὐτὸν γυμνωθέντα τύπῃσθαι. τῷ δ' αἰσώπου
 μαστιγυμένης, προσελθὼν τις ἐκάλεσεν ἐπὶ ῥ' δεῖ-
 πνον ῥ' ξάνθον, καὶ ὁ αἰσώπῳ ἔτι τυπόμε-
 νῳ ἀνεβόησεν, οἴμοι τῷ δυσλίῳ. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ
 ῥ' δικόρωνοι ἰδῶν, τύπῃσθαι, σὺ δ' ὁ μίαν' ἰδῶν
 μόνῳ εἰς ἑνωχίαν ἄ' η. ἔωλ' ἄρ' ἤμ' ἢ οἰωνο-
 σκοπία. καὶ ὁ ξάνθος ῥ' ἀγχίνων αὐτῷ θραυμά-
 σας, παύσασθαι κελεύει τυπόμενον. μετὰ δ'
 οὐ πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ῥήτορας κα-
 λέσας ὁ ξάνθῳ, ἐκέλευσε τῷ αἰσώπῳ πρὸ τῷ
 πυλῶν' ἔσθαι, καὶ μηδέν τῶν ἰδιωτῶν εἰ-
 σελθῆν συγχωρῆσαι, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους.
 τῇ δὲ ὥρα τοῦ ἀρίστου κλέσας αἰσώπῳ τῶν πυ-
 λῶνα, ἐντὸς ἐκθέσθαι. τῶν κεκλημένων δὲ τινος
 ἐλθόντος, καὶ πῶν θύρας κόπῃοντος, αἰσώπῳ
 ἐνδοθεν ἔφη, τί σέει ὁ κύων; ὁ δὲ, νομίσας κύων
 κληθῆναι

bonū eñ auguriū hoc, qđ si unā uideas,
 hoc malū. Accedens igit̃ Aesopus, atq̃
 cū forte duas ita cornices sup̃ quadā ui-
 disse arborē sedētes, accedēs Xātho re-
 nūtiāuit. Exeūte aut̃ Xātho, altera harū
 auolauit: et Xāthus alterā solā uidēs ait,
 Nōne dixisti mihi execrāde duas uidis-
 sete? Et is, Ita, sed altera auolauit, tū Xā-
 thus deerat tibi fugitiue deridere me? Et
 iubet eū denudatū uerberari. At dū Ae-
 sopus uerberabat̃, p̃fectus quidā inuitā-
 uit ad cōnā Xāthū. At Aesopus inter
 uerba exclamauit, Hei mihi misero e-
 go eñ qui duas uidi cornices uerberor,
 tu uero qui unā tm̃, in cōuiuū abis: ua-
 nū itaq̃ fuit auguriū. Tū Xāthus soler-
 tiā eius admirat̃, cessare iubet uerberā.
 Nō multis autē post dieb. philosophos
 & rhetoras cū inuitasset Xāthus, iussit
 Aesopo añ uestibulū stare, & nullū in-
 doctū ingredi sinere, sed doctos solos,
 Hora aut̃ prādij clauso uestibulo, Aeso-
 pus intus sedebat. Ex inuitatis aut̃ qđā
 profecto & ianuā pulsante, Aesopus in-
 tus ait, Quid mouet canis? Ille putās cas-

κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. ἔτος οὖν ἑκά-
 στος ἀρχικνούμεν ὁ, αὐθις ἀπῆκε σὺν ὀργῇ, νομί-
 ζων ὑβρίζεσθαι, τὸ αἰσώπου ταυτὰ πάντα
 εἰδόμεν ἐρωτῶντ ὁ. ἐνὸς δ' αὐτῶν κόφαντ ὁ,
 καὶ τί σέη ὁ κύων ἀκούσαντ ὁ, καὶ τὴν τε κέρ-
 κομ καὶ τὰ ὦτα ἀποκριθείτος, αἰσώπ ὁ ἀν-
 ῥῶν ὀρθῶς δοκιμάσας ἀποκεκρίθῃ, ἀνοίξας πρὸς
 ῥῶν δευότιλῳ ἠγάγε, καὶ φησὶν, ἔδειξ τῆν ὀλι-
 λοσόφῳρ σιωπηθῆναι σοι ἦλθεν ὦ δέωτοτα,
 πλὴν οὗτ ὁ μόνος. καὶ ὁ ξάνθος σφόδρα ἠθύμη-
 σε, πῶρα λογιόθῃ οἰηθεὶς ἔωδ τῆν κληθέντων.
 τῷ δ' ὑδραίασ σιωπηθόντες οἱ κληθέντες ἐπὶ τῷ
 διατριβῆν, ἐνεκάλωσ τῷ ξάνθῳ, φάσκοντες, ὡς
 εἰοικας ὦ καθηγητὰ, ἐπεθύμεις μὲν αὐτῶν ἰξου-
 δένωσαι ἡμᾶς, αἰδούμεν ὁ δέ, ῥῶν σαπρὸν ἐπὶ
 τῷ πυλῶνος ἔσῃσας αἰσώπορ, ὡς προπηλακί-
 σαι, ὁ κύνας ἡμᾶς ἀποκαλέσαι. καὶ ὁ ξάνθος,
 ὄναρ τοῦτ' ὄσῃν, ἢ ὑπαρ; καὶ κείνοι, εἰ μὴ ῥέγχομεν,
 ὑπαρ. καὶ δὴ τὰχος μετακληθεὶς αἰσώπορ, ὁ
 ἐρωτηθεὶς σὺν ὀργῇ, τοῦ χάριμ τοῦς φίλους ἀ-
 τίμως ἀπέστρεψεν, ἔφη, ἔχι σύμοι δέωτοτα ἐνε-
 τέλω, μή τινα τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνα-
 δρωῶν εἶσαι πρὸς τὴν σῆν σιωπηθῆν ἔνωχίαν,
 ἀλλ' ἢ τῶς σοφῶς μόνους; καὶ ὁ ξάνθ ὁ, καὶ
 τινες οὗτοι, οὐ τῆν σοφῶν; καὶ αἰσώπ ὁ,
 οὐδεμίαν

nis uocari, iratus discessit. Sic ergo unus
 quisq; ueniēs rursus abibat iratus, putās
 iniuria affici Aesopo eadē oēs interro-
 gāte. Cum aut̄ unus ip̄sorū pulsasset, &
 quid mouet canis audiuiſſet, et caudā et
 aures respōdisset, Aesopus ipsum recte
 indicans respōdisse, apta ianua ad herū
 duxit, ac īquit, Nullus philosophus ad
 cōuiuū tuū uenit ò here p̄ter hunc solū
 Et Xanthus ualde tristatus est, deceptū
 se existimans ab inuitatis. Postridie cū
 uenissent inuitati ad literariū ludū, ac-
 cusabāt Xāthū dicētes, ut uideris ò p̄ce-
 ptor, cupiebas quidē ipse cōtēnere nos
 sed ueritus, putridū ī uestibulo cōstitui-
 sti Aesopū ut nos iniuria afficeret, et ca-
 nes uocaret. Et Xanthus. Insomniū ne
 id est, an uera res? Tū illi, nisi stertimus,
 uera res, Et celeriter uocatus Aesopus,
 et rogatus cū ira, cuius rei gratia amicos
 ignominiose amolitus esset, ait. Non tu
 mihi here mandasti, ne quē uulgatū ac
 īdoctū hoīem pmitterē in tuū cōuenire
 cōuiuū, sed solos doctos? Tū Xāthus,
 Et quales hī? nōne docti? Et Aesopus,

οὐδεμιᾶ μηχανῆ. αὐτῶν καὶ γὰρ κοπιόντων πῶ
 θυρακ, καὶ μὲ ἐνδοθεν ἐρωτῶντος, τί ποτε σέη ὁ
 κύων, εἰδ' ὅς τις ἐν αὐτῶν συνῆκε ἔνι λόγῳ. ἐγὼ
 γοῶ ὡς ἀμαθῶν πάντων φανέντων, εἰδένα
 τέτῳ εἰσὴ γαγοῖ, πλὴν ἔνι σοφῶς τοῦτο ἀ-
 ποκριθέντα μοι. οὕτως οὖν τοῦ αἰσώπου ἀπολε-
 λογημένῳ, ὀρθῶς ἀπαντες λέγουσιν αὐτῷ ἐφη-
 φίσαντο. καὶ μετ' ἡμέρας πάλιν τινὰς ὁ ξάνθος,
 ἐπομένῳ τοῦ αἰσώπου, πρὸς τὰ μνήματα πα-
 ραγένετο, καὶ ἐν ταῖς λάρναξι ἐπιγράμματα
 ἦν ἀναγινώσκων, ἑαυτῷ ἔδραπε. τοῦ δ' αἰσώπου
 εἴ τιτι τούτων ἐγκεχαρημένῳ σοιχεῖα ταῦ-
 τα ἰδόντῳ, α β δ ο ε θ χ. ἐπιδείξαντός τε
 τῷ ξάνθῳ, καὶ ἐρομένου εἰ ἄρα ταῦτα εἰδείη, ἐπι-
 μελῶς ἐκεῖνῳ σκεφάλμην, οὐχ οἷός τ' ἐγένε-
 νετο πῶ τούτων εὐρεῖν διασάφην, ὅ ὡμολό-
 γησεν ἀπορῆσαι τοῖς ὅλοις. καὶ ὁ αἰσώπῳ, εἰ
 Δὲ ταύτης τῆς σήλης ὧ δέωπτα θησαυρὸν
 ἔποδείξω σοι, τίτι με ἀμείψῃ; καὶ ὅς, θάρσει, λή-
 ψῃ γὰρ πῶ ἐλευθέρια σου, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ
 χρυσίου, τότε ὁ αἰσώπῳ ἀποχῶν τῆς σήλης
 βήματα τέσσαρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβέ τε ἔνι
 θησαυρὸν καὶ ἠέγετο πῶ δεωότη, λέγων, δός
 μοι πῶ ἐπαγγελία, εἴ ἢς εὖρες ἔνι θησαυρὸν,
 ὅ ὁ ξάνθῳ, οὐχ ὅσα καὶ με εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ ἔνι
 νοῦν

Nullo pacto: ipsis etem pulsantibus ianuam, & me intus rogitate, quidnam moueat canis, neque quisque eorum intellexit sermonem. Ego igitur cum indocti omnes uiderent, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc qui docte respondit mihi. Sic igitur cum Aesopus respondisset, recte omnes dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursum aliquot Xanthus sequente Aesopo ad monumeta accessit. Et quae in arcibus erant epigrammata legens, seipsum delectabat. At Aesopo in quadam ex ipsis insculptas literas has uideat, $\alpha \beta \delta \epsilon \theta \chi$, ostendeteque Xantho, atque rogante, an hasce nouisset: diligenter ille scrutatus, non potis fuit harum inuenire declarationem, ac factus est dubitare omnino. Tum Aesopus, Si per hanc columnulam uideas thesaurum ostendam tibi, quare me remunerabis? Et is, confide, accipies enim libertatem tuam, atque dimidium auri. Tunc Aesopus distans a cippo passus quatuor, & fodiens, accepitque thesaurum, & tulit hero dicens, Da mihi promissum per quod inuenisti thesaurum. Et Xanthus, Non si & ego sapiam, nisi &

νοῦρ τῶν σοιχείων μοι φράσης. τὸ γὰρ μαθήρ
 τῆτο, πολὺ τῆ εὐρήματῳ ἐμοὶ τιμιώτδρο.
 καὶ ὁ αἰσώπος, ὁ τὸν θησαυρὸν κατορύξας ἐν
 ταῦθα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ σοιχεῖα διεχάραξε
 ταῦτα, ἀ κη φησίμ, α ἀποβάς β βήματα
 δ τέσσαρα ο ὀρύξας ε εὐρήσας θ θησαυρὸν
 χ χρυσοῦ. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπεδὴ πῶρ οὗτος ἐπί-
 βολος εἶ καὶ πανούργος, οὐ λήψῃ σου τὴν ἐλευ-
 θερίαν. καὶ ὁ αἰσώπος, ἀναγγελάω δοθῆναι ὧ
 δέωποτα τὸ χρυσοῦ τῶ βασιλεῖ βυζαντίων.
 ἐκείνω γὰρ πεταμίευνται. καὶ ὁ ξάνθος, πῶθεν
 τοῦτ' οἶδα; καὶ κῆνος, ἐκ τῶν σοιχείων. τοῦτο
 γὰρ φησίμ, α ἀπόδος β βασιλεῖ δ θησαυ-
 ρίω ο ὅμ ε εὔρες θ θησαυρὸν χ χρυσοῦ. καὶ ὁ
 ξάνθος ἀκῆσας τοῦ βασιλέως εἶναι τὸ χρυσοῦ,
 τῶ αἰσώπῳ ἔφη. λαβὼν τὸ ἥμισυ τῆ ἐρμαίς, ἡ-
 σύχασομ. καὶ κῆνος, ὅ σύ μοι νῦρ τῆτο παρέχεις,
 ἀλλ' ὁ χρυσοῦ ἐνταυθοῖ κατορύξας, ϸ ὅπως,
 ἀκῆσομ, τῆτο κη λέγει τὰ γράμματα, α ἀνελό-
 λόμνοι, β βαδίσαντες, δ δέλεατε, ο ὅμ, ε εὔρετε,
 θ θησαυρὸν, χ χρυσοῖς. κη ὁ ξάνθος, δεῦρὸ φησίμ, εἰς
 τῆ οἰκίαν, ὡς ἄρ ϸ ἔρθησαυρὸν δειλώμεθα, κη σὺ
 τῆ ἐλευθερίαν ἀπολάβῃς. ἐλθόντων ἔμ, ὁ ξάνθος
 φοβόμενος τὸ τῆ αἰσώπῃ λάλομ, εἰς εἰρητῆ αὐτοῦ
 ἐκέλευεν ἐμβληθῆναι. κη ὁ αἰσώπος ἀπαγόμενος
 τοιαῦτα

sensum literarū mihi dixeris: nam scire
 hoc, multo re inuenta p̄tiosius. Et Ae-
 sopus, Qui thesaurū infodit, hic ut uir
 eruditus literas insculpsit has, quæ &
 inquit, α recedens, β passus, δ qua-
 tuor, ° fodiens, ε inuenies, θ thesaurum,
 χ auri. Et Xanthus, Quia ita soleres
 & astutus nō accipies tuam libertatem.
 Et Aesopus, Renunciabo dandū aurū
 o doñe regi Byzantinorū: illi em̄ recō-
 ditū est. Et Xanthus, unde hoc nosti?
 Et ille, Ex literis: hoc em̄ inquit, α red-
 de, β regi, δ Dionysio, ° quē, ε inuenisti, θ
 thesaurū, χ auri: Et Xanthus audiēs re-
 gis esse aurū, Aesopo ait, Accepto dimi-
 dio lucrī, taceto. Et ille, Nō tu mihi nūc
 hoc p̄bes sed quia aurum hic infodit. Ac
 quē admodū, audi: hoc em̄ dicunt literę,
 α acceptū, β uadentes, δ diuidite, ° quē,
 ε inuenistis, θ thesaurū, χ auri. Et Xan-
 thus, Venias inquit, in domū ut & the-
 saurū diuidamus & tu libertatem acci-
 pias. Profectis ergo, Xanthus timens
 Aesopi loquacitatē in carcerem ipsum
 iussit iniici, Et Aesopus iter abducēdū.

τοιαῦτά φησὶν εἰσιρ αἱ ὑποχρέσεις τῶν φιλοσόφῳ
 φωνεῖν ὅτι ἄν ἐκ ἀπολαμβάνω με τὴν ἐλευθε-
 ρίαν, ἀλλὰ κἄν εἰς δεσποτικὸν κελυφὴν βληθῆναι
 με. ὁ μὲν ἔρξάνθος ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη. πάνυ καλῶς φησ, ἵν' ἐλευ-
 θέρῃς τυχῶν, σφοδρότ' ἄλλο μὲν γένη κατήγο-
 ρος. ὁ δὲ αἰσώπης εἶπεν, ὅτι ποτέ με ἔχεις κα-
 κὸν ποιῆν, ποῖα, πάντως καὶ ἄλλων ἐλευθέρω-
 σαις με. κτ' δὲ τῶν καιρῶν τούτους σιωπέσει τι-
 τοῖσιν ἐν σάμῳ. πανδήμῳ ἑορτῆς ἀγομῆνης
 αἴφνης αἰὲς καταπῆξ, καὶ τὸν δημόσιον ἀρ-
 πάσας δακτύλιον, εἰς δούλου κόλπον ἀφῆ-
 κεν. οἱ μὲν οὖν σάμιοι θορυβηθέντες, εἰς πλεί-
 στω πῶρι τῶδε τῶ σημεῖον πεσόντες τὴν ἀγωνί-
 αμ, κτ' ταυτὸν ἀθροισθέντες, ἤρξαντο δεῖσθαι τοῦ
 ξάνθου, ἅτε πρώτου τῆν πολιτῶν ὄντος καὶ φι-
 λόφου, σφίσι τὴν κρίσιν τῶ σημεῖον διασαφῆσαι.
 ὁ δὲ, τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν, χρόνον ἤτησε, καὶ ἀ-
 φικόμενος οἴκαδ', πολὺς ἦν ἀθυμῶν, καὶ τῆ
 λύπῃ βαπτιζόμενος, οἷα δὴ μηδὲν κρῖναι δυνα-
 μένος. ὁ δ' αἰσώπης τὴν ἀθυμίαν σιωπήσας
 τῶ ξάνθου, προσελθὼν, λέγει. τῶ χάριμ ὃ δέωσι-
 τα ἔτω διαπελῆς ἀθυμῶν; ἐμοὶ προθανάτου,
 χαίρειν εἰπὼν τῶ λυπεῖσθαι. ἄνριον δ' εἰς ἀγο-
 ρῆν προσελθὼν, εἶπε τοῖς σάμιοις, ὡς ἐγὼ μὲν
οὔτε

Huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorū? nō solū eīm nō accipio meā libertatem, sed & in carcerē iubes inijci me. Xāthus igit̄ iussit ipsum solui, & ait ei: Nimirū recte inquis, ut parta libertate uehementior sis cōtra me accusator. Tū Aesopus dixit, Quodcūq; mihi potes facere, fac malū: oīno uel inuitus liberabis me. Ea uero tēpestate huiusmodi res Sami obtigit. Cum publice festū celebraret̄, repente aquila deuolans, & publicū rapiens anulum, in serui sinum demisit. Itaq; Samij p̄territi, & in plurimū ob hoc prodigiū cū incidissent mœrorē, in unum coacti, cœperunt rogare Xanthū, q̄ primus ciuū esset & philosophus, ut sibi iudiciū prodigij manifestaret. At ille oīno ambigens tēpus pestijt. Et profectus domum multum erat tristis, & solitudinibus immerfus, ut qui nihil iudicare posset. Sed Aesopus mœrore Xanthi cognito, ad iēs ait, Qua causa d̄ here, sic pseueras tristari? mihi committe, ualere iussu mœrore: Cras in forū profectus dic Samijs. Ego neq;

f 5 prodigia

ἔτε σημεολυτέῃμ ἐπαδεῦθλιω, ἔτ' οἰωνοσκοπέῃμ,
 παῖς δὲ μοι πρόσσεσι πολλῶν πῆραρ εἰδώς ἀν-
 ῥς ὑμῖν ῥ ζητούμενον λύσει. καὶ μὲν ἄνῥς ἐπι-
 τύχω τῆς λύσεως δέσποτα, σὺ τὴν δόξαμ, ἀσ-
 ποίση τοιέτω χρώμεν Θ δ' ἄλω. ἀρ ἀποτύχω,
 ἔμοι μόνω ἢ σὺ τεύθεν προστριβήσεται ὕβρις. πεισ-
 θείς οὐρ ὁ ξάνθ Θ, καὶ τῆς ὑπεραίας εἰς ῥ θεία-
 τρον ἀπαντήσας, καὶ κατασας, εἰς ῥ μέσορ
 κατὰ τὰς ἑσπυθῆκας αἰσώπου διελέχθη τοῖς
 σιωελθῶσιμ. οἱ δ' ἐνθέως ἠξίωσιν ῥμ αἰσωπορ
 κληθῆναι. τοῦ δ' ἀφικομλίε καὶ σάντ Θ ἐπὶ
 τοῦ μέσου, οἱ σάμιοι τὴν ὄφιμ αὐτοῦ κατανοή-
 σαντες, ἐρεχελοῦντες ἐφώνωσιν, αὐτὴν ὄφισ ση-
 μέσορ λύσει; ἐκτοῦ αἰχρῆ τούτου τί ποτε κα-
 λόρ ἀκουσόμεθα; καὶ γελαῖρ ἠέξαντο. καὶ ὁ αἰ-
 σωπ Θ κατασείσας τῆ χειρὶ, καὶ ἠσυχίαμ αἰ-
 τήσας γενέσθαι, φησίμ. ἄνδρες σάμιοι, τί με
 τὴν ὄφιμ σκώπτετε; οὐκ εἰς τὴν ὄφιμ, ἀλλ' εἰς ῥμ
 νοῦρ ἀποβλέπετε χρή. πολλάκις γὰρ καὶ τῆ
 φαύλη μορφῆ χρῆσὸν νῆρ ἢ φύσις ἐνέθηκον. ἢ τὴν
 ἔξωθεν τῆν κδραμίων μορφῆρ σκοπέτε ὑμεῖς.
 ἀλλ' εἰ τὴν σὺρς γεῦσιμ τῶ οἴου; ταῦτα τῶ
 αἰσώπῃ πάντες ἀκούσαντες, ἔλεγορ. αἰσώπε,
 εἴτι δύνῃσαι, λέγε τῆ πόλει. καὶ ὅς μετὰ παρρη-
 σίας ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ἐπειδή πορ ἢ τύχη

prodigia soluere didici neq; augurari, sed puer mihi est multarū rerū peritus, ipse uobis quæsitū soluet. Et si ipse cōsecutus fuero solutionē here, tu gloriā reportabis, tali utens seruo. Sin minus fuero cōsecutus, mihi soli erit dedecus. Persuasus igit̃ Xāthus, et postero die in theatrū profectus, & astās in medio secūdū admonitiones Aesopi cōcionatus est ḡs qui cōuenerāt. Illi uero statim rogabāt Aesopū acciri: qui cū uenisset, staretq; in medio, Samij̃ facie ipsius cōsiderata, deridētes clamabāt. Hæc facies prodigium soluet: ex deformi hoc quid unq; boni audiemus? atq; ridere cœperunt. Et Aesopus extēta manu silentio petito inquit, Viri Samij̃, quid faciem cauillamini: nō faciē, sed animū respicere oportet. Sepe em̃ in turpi forma bonum animum natura imposuit. An uos exteriorē testarū formā cōsideratis, ac nō potius interiorē uini gustū? Hæc ab Aesopo cū audissent, oēs dixerūt: Aesope, si quid potes, dic ciuitati. Et ille audacter ait: Viri Samij̃, quoniā fortuna,

quæ

Οἰλόνηκ' ἔσα, δόξης ἀγῶνα τέθεικε δεσπό-
 τη καὶ δέλω. καὶ μὲν ὁ δούλ' ἠΐων φανῆ
 τῆ δεσπότου, Δ' αἰμασίγων ἐλεύσεται. εἰ δ' αἰ-
 μείνων, ἔδερ' ἔλαττον καὶ ἔτω πληγαῖς ξανθή-
 σεται. εἰ ὑμῖς Δ' αἰ τῆς ἐλευθερίας παρρησία μ
 χαρίσοιθέ μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδεῶς ἔζητούμε-
 νομ φράσω. τότε ὁ δῆμ' ἀπὸ μιᾶς γλώττης
 πρὸς τὸν ξάνθου ἐβόων, ἐλευθέρωσον αἰσώπου,
 ὑπάκουσον σαμίους, χάρισαι τῷ ἐλευθερίαν
 τοῦ τῆ πόλει. ὁ δὲ ξάνθ' ὄνκ' ἐπένευε. κῆ ὁ πρῦ-
 τανὶς ἔφη. ξάνθε, εἰ μὴ σοι δοκῆ ὑπακοῦσαι τῷ
 δήμῳ, ἐγὼ τῆς δὲ τῆς ὥρας αἰσώπου ἐλεύθρου
 ἄρ ποιήσομαι, ἔ τότε σοι ὁμότιμ' ἔσαι. τῆ-
 νικαῦτα τοίνυν ὁ ξάνθ' ἀνάγκη τῷ ἐλευθερί-
 ἀν ἀπέδωκε. καὶ ὁ κήρυξ ἐβόα, ξάνθ' ὁ Οἰλό-
 σοφ' ἐλεύθρου σαμίους τὸν αἰσώπου. καὶ
 τούτῳ πέρας ὁ τοῦ αἰσώπου λόγ' εἰλήφει,
 φανίης πρὸς τὸν ξάνθου, ὡς καὶ ἄνω ἐλευθε-
 ρώσεις με. αἰσώπ' οὐρ ἐλευθερίας τυχώμ, σὰς
 εἰς τὸ μέσον, ἔφη. ἄνδρες σαμίιοι, ὁ μὲν ἀεὶ ὡς
 ἴσε, βασιλεὺς τῆν ὀρνίθων ἔστη. ὅτι δὲ τὸν στρα-
 τηγιῶν δακτύλιον οὗτ' ἀρπάσας ἀφῆκον
 εἰς δούλου κόλπον, τοῦτο σημαίωσιν βούλε-
 ται, ὅτι τῶν βασιλέων τῆς βέλεται ὑμῶν
 τῷ ἐλευθερίαν δουλώσαι, καὶ τῆς κυρίως νό-
 μος

q̄ cōtētiōis studiosa est, glorię certamē
 proposuit dño & seruo: & si seruus infe-
 rior uideat̄ dño, uerberib. cæsus abibit:
 sin aut̄ p̄stātior nihilo minus et sic uerbe-
 rib. lacerabit̄: si uos p̄ libertatē loquēdi
 mihi fiduciā indulseritis, ego nūc uobis
 intrepide q̄sitū narrabo. Tūc populus
 uno ore clamabat ad Xanthū, libertate
 dona Aesopū, obtēpera Samiis, largire
 libertatē eius ciuitati. At Xāthus nō an-
 nuebat. et p̄tor ait, Xāthe si tibi nō pla-
 cet auscultare populo, ego hac hora Ae-
 sopū libertate donabo et tūc tibi equa-
 lis fuerit, Tūc igit̄ Xāthus necessariō li-
 bertatē reddidit. Et p̄co clamauit: Xā-
 thus philosophus liberū Samiis largit̄
 Aesopū. Atq; iterim finē sermo Aesopi
 accepit, dicētis Xātho, Vel iuitus me li-
 bertate donabis. Aesopus itaq; liberta-
 tē cōsequutus, stās in medio ait, Viri Sa-
 miij, aquila ut scitis, regina auitū est, qm̄
 aut̄ impatoriū anulū hec raptū demisit
 i serui sinū, hoc significare uult, quēdā
 ex ijs qui nūc sunt regē uelle uestrā liber-
 tatē i seruitutē redigere, atq; sancitas le-
 ges

μὲν ἀκύνεος δέξαι. ταῦτα οἱ μὲν σάμιοι ἀκούσαντες, κατηφείας ἐπλήσθησαν. μετὰ δ' ἔπο-
 λὺν χρόνον καὶ γράμματα παρὰ κροίσου τῷ
 λυδῶν βασιλέως ἦκει σάμιοις, κελεύοντα τὸ
 ἀπὸ τοῦδε φόρους αὐτῶ παρέχειν, εἰ δὲ μὴ πεί-
 θοιντο, πρὸς μάχην ἐτοίμους εἶναι. ἐβουλεύσαντο
 μὲν οὐκ ἅπαντες. ἔδειξαν γὰρ ὑπήκοοι γενέσθαι
 τῷ κροίσῳ, σωοῖσιν μὲν τοι εἶναι καὶ αἰσώπῳ
 ἐρωτήσαι. κακῆνθ' ἐρωτηθεὶς εἶπε. τῶν ἀρχόν-
 των ὑμῶν γνώμην δεδωκότων εἰς φόρον ἀπα-
 γωγὴν ὑπακούειν τῷ βασιλεῖ, συμβαλὴν μὲν
 ἔδ' ὡς, λόγον δὲ ἐρῶ ὑμῖν, καὶ εἰσεσθε τὸ συμ-
 φέρον. ἢ τύχη δύο ὁδοὺς ἔδειξεν ἐν τῷ βίῳ, πα-
 τέρην μὲν ἐλευθερίας, ἧς μὲν ἀρχὴ δύσβατος τὸ
 δὲ τέλος ὀμαλόν. πατέρην δὲ δουλείας, ἧς ἢ
 μὲν ἀρχὴ, εὐπετής τε ἐπιβάσιμος, τὸ δὲ τέλος
 ἐπάδωρον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι, ἀνε-
 βόησαν. ἡμεῖς ἐλεύθεροι ὄντες ἐκόντες ἔγινόμε-
 θα δούλοι. καὶ τὸν πρεσβευτὴν οὐ σὺρεῖρήνῃ
 ἀπέπεμψαν. ὁ μὲν οὐκ κροίσος ταῦτα μαθὼν,
 ἐβουλεύσατο πόλεμον κτ' ἰσάμίων κινήειν. ὁ δὲ
 πρεσβευτὴς ἀνῆνεγκεν, ὡς ἔκ' ἂν διωθῆναι σάμιο-
 οὺς ἑσπέρῃ χειρὶ λαβεῖν, αἰσώπῳ παρ' αὐτοῖς
 ὄντι, καὶ γνώμης ἑσποτιθέμεν. δύνῃ δὲ
 μάλλον εἶπεν ὃ βασιλεῦ, πρέσβεις ἀποσείλας,
 ἔβαινήσασιν

ges irritas facere. His auditis Samij moerore repleti sunt. Sed nō multo post tēpore & literę à Cræso Lydorū rege uenerūt ad Samios, iubētes eis ab illo tempore ut tributa sibi penderēt, sin minus obtēperauerint, ut ad pugnā se pararēt. Cōsultabāt igit̄ uniuersi, timuerūt enim subditi fieri Cræso, cōducibile tñ esse et Aesopū cōsulere. Et ille cōsultus ait, cū principes uestri sententiā dixerint de tributo dādo obtēperādū esse regi, cōsiliū iā minime, sed narrationē uobis afferā, & scietis, quid cōducatur. Fortuna duas uias ostēdit in uita, alterā libertatis, cuius principiiū accessu difficile, sed finis planus; alterā seruitutis cuius principiiū facile et accessibile, finis aut̄ laboriosus. His auditis Samij exclamauerunt, nos cum simus liberi, serui esse gratis nolumus, et oratorē infecta pace remisērūt. His ergo cognit̄is, Cræsus decreuit bellū ī Samios mouere, sed legatus retulit, nō poteris Samios debellare, quādiu est apud eos Aesopus, & cōsilia suggerit. Potes aut̄ magis, ait, ò rex legatis missis,

petere

Ἰζαιτήσαι παρ' αὐτῶν αἰσώπορ, ἕποχόμενος
 αὐτοῖς ἀντ' αὐτῆ χάριτας ἄλλας τε δώσειν, καὶ
 λύειν τῶν ἰωταπιομένων φόρων. καὶ τότε τά-
 χα οἷός τε ἔσῃ τούτῳ περιθνήσθαι. καὶ ὁ μὲν
 κροῖσος κατὰ ταῦτα πρεσβευτῶν ἀποσείλας,
 ἐκδοτορ ἦται ἄρ' αἰσώπορ. σάμιοι δὲ τῆστορ ἐκ-
 δόσθαι γνώμης ἐγένοντο. αἰσώπυ δὲ τοῦτο
 μαθὼν, ἐν μέσῳ τῆς ἀγορᾶς ἔσῃ, καὶ φησὶ. ἀν-
 δρες σάμιοι, καὶ γὰρ μὲν πόρῃ πολλοῦ ποιῆσαι
 παρὰ τοὺς πόδας ἀφικέσθαι τοῦ βασιλέως,
 εἰθέλω δὲ ὑμῖν ἓνα μῦθον εἰπεῖν. καθ' ὅν χρόνον
 ὁμόφωνα ἦν τὰ ζῶα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς
 πρόβάτοις σιωπῆσαν. τῶν δὲ κνωῶν συμμαχούν-
 των τοῖς θρέμμασι, καὶ τοὺς λύκους ἀποσο-
 βούτων, οἱ λύκοι πρεσβευτῶν ἀποσείλαντες,
 ἔφασαν τοῖς πρόβασι, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν
 εἰρήνῃ καὶ μηδένα πόλεμον ἕποπύειν, τοῦς
 κύνας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. τῶν δὲ πρόβάτων ὑπ'
 ἀνοίας πεσόντων, καὶ τῆς κύνας ἐκδεδωκό-
 των οἱ λύκοι τῆς τε κύνας διεσπάραξαν, καὶ
 τὰ πρόβατα ῥᾶσα διέφθεραν. οἱ σάμιοι τοῖ-
 νω ἄρ' τῆ μύθῳ βέλημα σιωπήσαντες, ὄρμησαν
 μὲν παρ' ἑαυτοῖς καταχῆρ ἄρ' αἰσώπορ, ὁ δὲ
 ἐκ ἠνέχετο, ἀλλὰ τῶ πρεσβευτῆ σιωποπλέν-
 σας, πρὸς κροῖσορ ἀπήει. ἀφικομένων δ' αὐτῶν
 εἰς λυδίαν

petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorum. Et tunc forte poteris eos superare. Et Croesus his persuasus, legato misso dedi sibi petebat Aesopum. Samii autem hunc tradere decreuerunt. Quo cognito, Aesopus in media concione stetit, ac inquit: Viri Samii, & ego permultifacio ad regis pedes proficisci, sed uolo uobis fabulam dicere. Quo tempore animalia inter se loquebantur, lupi bellum ouibus intulerunt, una uero cum ouibus canibus praeliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato misso dixerunt ouibus, si uoluerint uiuere in pace, & nullum suspicari bellum, ut canes sibi traderent. Ouibus obstultitiam persuasis, & canibus traditis, lupi & canes dilacerarunt, & oues facillime occiderunt. Samii igitur, fabulae sensu cognito, decreuerunt apud se detinere Aesopum. Ille uero non tulit sed cum legato una soluit, & ad Croesum se conferebat. Profectis autem

εἰς λυδίαρ, ὁ βασιλεὺς ἐπίπροσθεν αὐτῶν σάνα
 τα τὸν αἰσώπου θεασάμενος, ἠγανάκτησε λέ-
 γων, ἴδε ποταπὸν ἀνθρώπιον ἐμποδῶν μοι γέ-
 γονεν ἡσυχία ἑποτάξαι τοσαύτῳ; καὶ ὁ αἰσώ-
 πος· μέγιστε βασιλεῦ, εἴ βία εἶδ' ἀνάγκη πρὸς
 σε παρεγένοντο, ἀλλ' ἀνθαίρετο πάρα μὲν ἀ-
 νάγκη δὲ με μικρὸν ἀκῆσαι· ἀνὴρ τις ἀκρίδας
 συλλέγων καὶ ἀποικτηνὺς, εἶλε καὶ τέττιγα.
 ἐπὶ δὲ κἀκῆνον ἠβέλετο κτείνειν, φησὶν ὁ τέτ-
 τιξ· ἀνθρώπε μή με μάτῳ ἀνέλης· ἐγὼ γὰρ οὐ-
 τε σάχῳ βλάβῳ, οὐτ' ἄλλοτι τῆν' ἀπάντων
 σε ἀδικῶ. τῆ κινήσει δὲ τῆν' ἐν ἔμοι ὑμῶν ἠδὲ
 φθέγγομαι, τέρπων τῆς ὁδοιπόρους· φωνῆς
 εἶρη παρ' ἐμοὶ πλέων εἰδὲ μέρησός. κἀκῆνος ταῦτα
 τὰ κῆνος, ἀφῆκεν ἀπιέναι· καὶ γὰρ γῆρῳ βασι-
 λεῦ τῆν' σῶν ποδῶν ἀπῆμαι, μὴ με εἰκὴ φονεύ-
 σης· εἶδ' γὰρ οἷός τ' ἐμὶ ἀδικῆσαι τίνα· ἐν ἔυτε-
 λεία δὲ σάματος γενναῖον φθέγγομαι λόγον· ὁ
 δὲ βασιλεὺς θαυμάσας ἅμα ἐοικτείρας αὐτὸν,
 εἶφ· αἰσώπε, εἴ κερ' ἐγὼ σοὶ δίδωμι τὸ ζῆρ, ἀλλ' ἢ
 μοῖρα, ὅ γῆρ δέλης, αἴτε κ' ἠλήφ. κ' ὅς, δέομαι
 σε βασιλεῦ, διαλλάγηθι σαμίσις. τῆ δὲ βασιλέ-
 ως ἐπόντος, δημάγει· πεσὼν ἐκῆνος ἐπὶ τῆ
 γῆρ, χάριτίς τε αὐτῷ ὤμολόγει· κ' μετὰ τῶ τῆς
 οἰκείας συγγραφάμενος μύθους, τῆς μέχρι καὶ

in Lydiā, rex ante se stantē Aesopū uis
dens, indignatus est, dicēs: Vide qualis
homūcio impedimēto mihi ad tantā in-
sulā subiugādā fuit? Tū Aesopus, Ma-
xime rex nō uī neq; necessitate coactus
ad te ueni, sed spōte adsum. Patere autē
me parūp audire. Vir qdā cū locustas
capet occideretq; cepit & cicadā, cū &
illā uellet occidere, inqt cicada, homo ne
me frustra occidas: ego. n. neq; spicā læ-
do neq; alia in re q̄piā iniuria te afficio,
motu uero q̄ in me sunt membranularū
suauiter cāto delectās uiatores. p̄ter igit̄
uocē in me amplius nihil iuenies. Et ille
his auditis p̄misit abire. Et ego itaq; ō
rex, tuos pedes attīgo, ne me sine causa
occidas. nō. n. possum iniuria quēq; affi-
cere, sed ī uili corpe generosum loqr fer-
monē. Rex autē mirat⁹ simul et miserat⁹
ip̄m, ait, Aesopenō ego tibi largior uitā
sed fatū, ergo qd uis pete, et accipies. Et
ille, Rogo te, ō rex, recōciliare Samiis.
Cumq; rex, dixisset, Recōciliatus sum,
procidēs ille ī terrā, gratiasq; ei agebat,
& post hęc suas cōscripsit fabulas, q̄s in

νῦν φερομένους, παρὰ τῷ βασιλεῖ κατέλιπε,
 δεξάμενος δὲ παρ' αὐτῆ γραμματα πρὸς σα-
 μίους, ὡς ἔνεκεν αἰσώπῃ τούτοις δῆλμακται,
 καὶ δῶρα πολλὰ, πλεύσας ἐπανῆλθεν εἰς σά-
 μορον. οἱ μὲν οἶμ σάμιοι τετρὶ ἰδόντες, σέμματά
 τε αὐτῷ προσήνεγκαν, καὶ χορὰς ἐπ' αὐτῷ συ-
 νεσκήσαντο. ὁ δ' αὐτοῖς τά τε τῆ βασιλείως ἀνε-
 γνω γραμματα, καὶ ἀπέδειξεν ὡς τῷ εἰς αὐ-
 τῶν λινομένη παρὰ τοῦ δήμου ἐλευθερίαν, ἐ-
 λευθερία πάλιν ἠμέφατο. μετὰ δὲ τοῦτο τῆς
 νήσου ἀπάρας, πόρην τῷ οἰκουμένῳ, τοῖς ἀ-
 πανταχοῦ τῆν φιλοσόφῳ διαλεγόμενῳ.
 ἀφικόμενος δὲ εἰ πρὸς βαβυλῶνα, καὶ τῷ ἑαυ-
 τῷ σοφίαν ἐπιδέξάμενος μέγας πρὸ τῷ βασι-
 λεῖ λυκῆρῳ ἐγένετο. κατ' ἐκείνης ἔρ τὸς χρόνος
 οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρήνῳ ἔχοντες, καὶ
 τέρφους χάριν προβλήματα τῆν σοφιστικῶν
 πρὸς ἀλλήλους γράφοντες ἐπεμπον. ἀπὸρ οἱ
 μὲν ἐπιλυόμενοι, φόρους ἐπὶ ῥητοῖς πρὸς τῆν
 πεμπόντων ἐλάμβανον, οἱ δὲ μὴ, τοῦς ἴσους
 παρεῖχον. ὁ τοίνυν αἰσώπῳ τὰ πεμπόμενα
 τῆν προβλημάτων λυκῆρῳ συνῶν ἐπέλυε. καὶ
 εὐδοκίμῳ ἐποίησεν ῥῳ βασιλέα. καὶ αὐτὸς δὲ ἀφ'
 λυκῆρῳ ἔτδρα τοῖς βασιλευσιν ἀντέπεμπεν,
 ὧμ ἀλύτων μελόντων, φόρος ὁ βασιλεὺς ὅτι
 πλείους

huncusque diē extantes apud regē reliquit. Acceptis autē ab ipso literis ad Samios, quod Aesopi gratia eis recōciliatus fuerit, atque muneribus multis, nauigauit in Samū. Samij igif hunc uidētes, coronasque ei intulerūt, & tripudia eius gratia cōstituerunt. Ille autē & regis literas legit, et ostendit quod sibi donatam à populo libertatem, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc uero ab insula decedens circuibat orbem ubique cū philosophis disputando, profectus & in Babylonem, & suam ipsius doctrinam demonstrando magnus apud regē Lycerū euasit. Illis enim temporibus reges inuicē pacē habentes, atque delectationis gratia quæstiones uicissim sophistarum scribendo mittebāt, quas qui soluerēt, tributa pacta à mittentibus accipiebāt: qui uero nō, æqualia præbebant. Aesopus igitur quæ mittebātur problemata Lycero intelligens dissoluebat, & clarū reddebat regē: & ipse Lyceri noie altera itidem regibus remittebat. Quæ cū remanerent insoluta, tributa rex quā am-

πλείους εἰσέπραττεν. αἰσώπος δὲ μὴ παιδοποιε-
 ησάμενος, ἕνα τινὰ τῶν ἐυγενῶν ἔννορον τὴν κλη-
 σιμῆσε ποιήσαστότε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τῷ
 βασιλεῖ προσενέγκας, σωῆσθε. μετὰ δ' ἔπο-
 λὺν χρόνον τὸ ἔννορον τῆ τῆ δεμνίου παλμηῆ
 συμφθαρέντος, αἰσώπῃ τὸ τὸ γνῶς, ἀπελαύ-
 νειν ἔμελλε τῆς οἰκίας. ὁ δὲ, τῆ κατ' ἐκείνου ὄρ-
 γῆ ληφθεὶς, ἐπισολήν τε πλάσασμεν παρ'
 αἰσώπῃ δῖθεν πρὸς τὰς ἀντισοφιζομένης λυ-
 κήρω, ὡς αὐτοῖς ἐτοιμὸς ἐστὶ προσίθεωδ' μάλορ ἢ
 τῷ λυκήρω, τῷ βασιλεῖ ἐνεχέρισε, ὅτ' τὸ αἰσώ-
 που ταύτῃ σφραγισάμεν δακτυλίῳ. ὁ
 δὲ βασιλεὺς τῆ τε σφραγίδι πεσῶης, καὶ ἀ-
 παρατήτῳ ὄργῃ χρυσάμεν, παραχρήμα
 ὅτ' ἐρμίππῳ κελεύει μηδὲρ ἕξετάσαντα, οἷα
 δὴ προδοτικῶ διαχειρίσασθαι αἰσώπορ. ὁ δὲ
 ἐρμιππῃ, φίλῃ τε ἢ ὅτ' αἰσώπῳ, καὶ τό-
 τε δὴ ἔρμι φίλορ ἐπέδειξεν. ἔρ τινι γὰρ τῶν τά-
 φωρ μηδενὸς εἰδότη κρύψας δ' ἀνθρώπορ,
 ἐρ ἀπορρήτοις ἔτρεφεν. ἔνθ' δὲ, τὸ βασιλέως
 κελεύσαντος, πᾶσαν τὴν διοίκησιν αἰσώπῃ πα-
 ρέλαβε. μετὰ δέτινα χρόνον νεκτοναβῶ βασι-
 λεὺς αἰγυπῶν πυθόμεν αἰσώπορ πεθνηέ-
 ναι, πᾶμπῃ λυκήρω πᾶραχρήμα ἐπισολῶν, οἰκο-
 δόμος αὐτῷ ἀποσεῖλαι κελεύσαν, οἱ πύργου
 οἰκοδομῆ

plurima exigebat. Aesopus aut cum non genuisset filios, nobilem quandam Ennum nomine, adoptauit, atque legitimum filium regi allatum commendauit. Non multo aut post tempore Ennus cum adoptantis concubina rem habuit: hoc sciens Aesopus expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolam fictam ab Aesopo scilicet ad eos, qui sophismatis cum Lycero certabant, quae ipsis paratus esset adherere magis quam Lycero, regi dedit, Aesopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atque inexorabili ira percitus, statim Hermippo iubet, ut nulla examinatione facta, proditorum occideret Aesopum. At Hermippus & amicus fuerat Aesopo, & tunc se amicum ostendit, In sepulchro enim quodam nemine sciens et occultauit hominem, & secreto nutritiuit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi administrationem suscepit. Sed quodam post tempore, Nectenabo rex Aegyptiorum audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere iubentem, qui turrim

οἰκοδομήσουσι, μήτ' οὐρανὸν, μήτε γῆς ἀπτόμε-
 νομ, καὶ τὸν ἀποκρινέμενον ἀπὸ πάνθ' ὅσα
 αὐτῶν ἐρωτῶσι. καὶ τοῦτο ποιήσαντα, φόρους εἰς
 πρᾶξιν, εἰς ἃ μὴ κατατίθεσθαι. ταῦτα τῷ λυ-
 κήρῳ ἀναγνωσθέντα, ἀθυμίᾳ ἐνέβαλε, μηδενὸς
 τῆν φίλων διαμαρτυρῶν πρόβλημα τὸ περὶ τῆς
 πύργου σωθῆναι. ὁ μὲν τοι βασιλεὺς, καὶ κίονα
 τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἐλεγε ἀπολωλενέαι
 τὸν αἰσώπομ. ἔρμιππυ δὲ τῷ τοῦ βασιλείως
 δι' αἰσώπομ λύπῳ μαθῶν, προσῆλθέτε τῷ βα-
 σιλῆϊ, καὶ ἦν ἐκεῖνον εὐηγγελίσαστο, προσφῆς
 αὐτοῦ δὴ χάριμ αὐτὸν εἰ ἀνελεῖν, εἰδὼς ὡς με-
 λήτη ποτέ τῷ βασιλῆϊ τῆς ἀποφάσεως. τοῦ δὲ
 βασιλείως διαφρόντως ἐπὶ τούτοις ἠώσεντος,
 αἰσώπυ ἐν πῶμ ἐὶ ἀνυμῶμ ὅλος προσλήχ-
 θη, καὶ τῆ βασιλείως, ὡς εἶδεν αὐτὸν, δακρύσαν-
 τος, λούσασθαι τε καὶ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας
 ἀξιωθῆναι κελεύσαντῳ, αἰσώπος μετὰ τοῦτο
 καὶ ὑπὲρ ὧν κατηγορήθη τὰς αἰτίας ἀπεσκε-
 νάσαστο, ἐφ' οἷς ἐὶ τοῦ βασιλείως τὸν εἴνον ἀνα-
 εῖν μέλλοντῳ, αἰσώπυ αὐτῷ συγγνώμῳ
 ἤτήσαστο. ἐπομνίως δὲ τῆτοις, ὁ βασιλεὺς τῷ
 τοῦ αἰγυπῆος ἐπισολῆμ τῷ αἰσώπῳ ἐπέδωκεν
 εἰναγῶναι. ὁ δ' αὐτίκα τῷ λύσιμ συνῆς τοῦ
 προβλήματος, ἐγέλασέ τε καὶ ἀντιγράφῳ
 ἐκέλευσεν

ædificent, neq; cœlum neq; terrã attin-
gentem, & responsurũ semper aliquem
ad omnia quæcunq; rogauerint. Quod
si fecisset, tributa exigeret : sin minus,
solueret. His lectis Lycerus mœrore
affectus est, cũ nullus ex amicis posset
quæstionẽ de turri intelligere. Rex ta-
men & columnam sui regni dicebat in-
terisse Aesopum. Hermippus autẽ do-
lore regis ob Aesopum cognito, adiit
ad regem, & uiuere illũ renunciauit, ad-
diditq; ipsius causa Aesopum non pene-
misse, sciens quòd pœniteret aliquando
regem sententiæ. Rege autem uehe-
menter his lætato, Aesopus sordens,
ac squalens totus adductus est : cumq;
rex ut eum uidit, illachrymasset, atq; ut
lauaretur aliãq; curauit afficeretur iussis-
set, Aesopus post hoc & de quibus ac-
cusatus fuerat, causas confitauit. Ob
quæ cum rex Ennum esset occisurus,
Aesopus ei ueniam petijt. Post hæc au-
tem rex Aegyptij epistolam Aesopo
dedit legendam, At ille statim solutio-
ne cognita quæstionis risit, ac rescribere

ἐκέλευσεν, ὡς ἐπέδ' ἀμ' χειμῶν πρὲλθῃ, πεμφθῆ-
 ναι τὰς τε τῶν πύργων οἰκοδομήσοντας, καὶ τῶν
 ἀποκρινομένων πρὸς τὰ ἐπιδρωτικά. ὁ βα-
 σιλεὺς οὖν τοὺς μὲν αἰγυπτίους πρέσβεις ἀπέ-
 σταλῆναι. αἰσώπῃ δὲ τὴν ἑξαρχίης διοίκησιν ἐνε-
 χείρισεν ἅπασι, ἐκδοτορὰν αὐτῷ παραδούς καὶ
 τῶν ἐνόντων. ὁ δὲ αἰσώπῃ πῶ λαβῶν τῶν ἐνόντων,
 ἔδ' ἐμ' ἀποδῆς αὐτῶν ἔδρασαν, ἀλλ' ὡς ἤν' ὡς ἄλιμ
 προχῶν, ἄλλας τε καὶ τούτους ὑπέτιθε τὰς
 λόγους. Τέκνον, πρὸ πάντων σέβου τὸ θεῖον.
 τῶν βασιλείᾳ δὲ τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σε
 δεινὸν σεαυτῶν πρᾶσκέυαζε, ἵνα μὴ καταφρα-
 νῶσι σου. τοῖς δὲ φίλοις πρᾶσον ἢ εὐμετάδο-
 τος, ὡς εὐνυστέρους σοι μάλλον γίνεσθαι. ἔτι τὰς
 μὲν ἐχθρὰς νοσηρὸν εὐχῆσθαι πάνεσθαι, ὡς μὴ οἷός
 τε εἶναι λυπῆρ' σε. τοὺς δὲ φίλους κ' ἅπαντα εὐ-
 πράτῃν βάλου. αἰεὶ τῇ γυναικί σου χρισῶς ὁ-
 μίλη, ὅπως ἐτέρῳ ἀνδρὸς πείρα μὴ ζητήσῃ λα-
 βῆρ'. κ' εὐφρον γὰρ τῶν γυναικῶν ὅτι φύλον, εἰ
 κολακνεύομενον ἐλάτῃ φρονεῖ κακὰ. ὄξ' ἄρ' μὴ
 πρὸς λόγον κτῆσαι τὴν ἀκολώ. τῆς δὲ γλώττης
 ἐγκρατῆς ἔσο. τοῖς εὖ πράτῃσι μὴ φθόνῃ, ἀλλὰ
 σύγχαιρε. φθονῶν γὰρ σεαυτῶν μάλλον βλάψῃς.
 τ' οἶκε τ' σε ἐπιμελεῖ, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεωότῃ
 σε φεβῶνται, ἀλλὰ ἢ ὡς ἐνδργέτῃ αἰδῶνται.

iussit, ut cū hyems præterisset missum
 iri & qui turrim essent ædificaturi, et res-
 ponsurū aliquē adrogata. Rex igitur
 Aegyptios legatos remisit, Aesopo autē
 pristinā administrationē tradidit omnē,
 deditū ei tradens & Ennū. At Aesopus
 acceptū Ennum nulla in re tristitia affe-
 cit, sed ut filio rursus recepto, alijsq; atq;
 his admonuit uerbis. Filii, ante omnia co-
 le deum. Regē honora. Inimicis tuis ter-
 ribilē te ipsum præbe, ne te cōtemnant.
 Amicis facilē & cōmunicabilē, quo lon-
 ge beneuolētiores tibi sint. Item inimicos
 male habere præcare, & esse paupe-
 res ne te possint offendere: at amicos in
 omnibus bene ualere uelis. Sēper uxori
 tuę bene adhære, ne alterius uiri pericu-
 lū facere uelit: leue enim mulierū est ge-
 nus, ac adulatum, minus malū cogitat.
 Velocem ad sermonē ne posside audis-
 tū. linguæ cōtinens esto. bene agentib.
 ne inuide, sed cōgratulare: inuidens em̄
 te ipsum magis offendet. domesticorū
 tuorū satage, ut te nō solum, ut dominū
 timeāt, sed etiā ut benefactorē uenerēt.

μὴ αἰσχύνου μανθάνειν ἀπὸ τὰ κρείττω. τῆ γυναικα
 κίμηδ' ἄποτε πισειύσης ἀπόρρητα, ἀπὸ γὰρ ὀπλί-
 ζεται, πῶς σου κυριεύσει. καθ' ἡμέραν καὶ εἰς τὴν
 αὐριον ἀποταμιεύς. βέλτιον γὰρ τελευτῶντα
 ἐχθροῖς καταλεῖψαι, ἢ ζῶντα τῆν φίλων ἐπι-
 δεῖσθαι. ἐνπροσῆγορ ὅτι ἐσο τοῖς συναντῶσιν, εἰ-
 δὼς ὡς ὁ τῶ κωαρίω ἀέρον ἢ οὐρὰ προσωρί-
 ζει. ἀγαθὸς γινόμενος μὴ μετανόει. ψίθυρον ἀν-
 δρα ἐκβαλεσῆς οἰκίας, τὰ γὰρ ἔσθ' ὅσα λεγόμε-
 να καὶ προττόμνα ἐτέροις φέρων ἀναθήσει.
 πράττει μὴ τὰ λυπήνουντά σε. ἐπὶ δὲ τοῖς συμ-
 βαίνουσι μὴ λυπῆ. μήτε πονηρὰ βελεύσῃ ποτὲ,
 μήτε τῶπος κακῶν μιμήσῃ. τέτοις τοῦ αἰσώ-
 που ἔρ' εἴνον νοθετήσαντ' ὅτι, ἐκείν' ὅτις τε
 λόγοις καὶ τῆ οἰκίᾳ σωηθήσῃ οἷά τι βέλος
 πληγῆς τῶ ψυχῆ, μετ' ἔ' πολλὰς ἡμέρας ἔρ'
 βίον μετήλλαξεν. αἰσώπ' ὅτι τοὺς ἱξεντάς
 πάντα προσκαλεσάμενος, ἀετῶν νεοτῆς τέτ-
 ταρας συλληφθῆναι κελεύει. συλληφθέντας οὐκ
 οὕτως ἐθρεψεν, ὡς λέγεται, καὶ ἐπαίδευσεν, ὅ-
 ποδ' οὐ πάνυ τί με πενθόμενον ἔχει, ὡς παῖδας
 ἀπὸ θυλάκων αὐτοῖς προσρητηρίων βασιλ-
 ζοντας εἰς ὑψ' αἰρεῖσθαι, καὶ οὕτως ὑπνιόους
 τοῖς παισὶν εἶναι. ὡς ὅπου ἀπὸ ἀρκένοι βέλοιν
 ποῖπασθαι, ἀπ' τε εἰς ὑψ' ὅτι, ἀπ' τε εἰς γῆν χα-
 μάξει.

Ne pudeat discere semper meliora. Mulieri non unquam credas secreta: nam semper armatur quomodo tibi dominetur. Quotidie in diem crastinum recode: melius enim mortuum inimicis relinquere, quam uiuentem amicorum indigere. Salutatio facile qui tibi occurrunt, sciens & catulo caudam panem comparare. Bonum esse ne poeniteat. Susurronem uirum eijce domo tua: nam quae a te dicuntur, ac fiunt, alijs communicabit. Fac quae te non moestificent. Contingentibus ne tristere. Neque praua consulas unquam, neque mores malorum imiteris. His ab Aesopo Ennius admonitus, tum sermone, tum sua conscientia, ut sagitta quadam percussus animum, paucis post diebus e uita discessit. Aesopus autem aucupes omnis accersiuit, atque aquilarum pullos quatuor ut caperet iubet. Sic itaque captos nutriuit, ut dicitur, ac instruxit, cui rei non magnam fidem adhibemus, ut pueros in sportis ipsi appensis gestando in altum uolarent: atque ita obediens pueris essent, ut quocumque illi uellent, uolarent, siue in altum siue in terram in humum

μάζε. τῆς δὲ χειμερινῆς ὥρας παρὰ δραμουσηῆ
 καὶ ἤρῳ διαγέλασαντῷ, ἅπαντα πρὸς τὴν
 ὁδὸν συσκευασάμεντῷ αἰσώπῳ, καὶ τὲς τε
 παῖδας λαβῶν, καὶ τοὺς ἀετοὺς, ἀπῆραν εἰς
 αἴγυπτον. πολλῆ φαντασίᾳ καὶ δόξῃ πρὸς κα-
 τάπληξιν τῶν ἐκείνῃ κεχημηλίῳ. νεκτεναβῶ δ'
 αἰκούσας πᾶραγεγονέναι τὸν αἰσώπον, σὺν ἄδρευ-
 μαίφῃσι τοῖς φίλοις, μεμαθηνῶς αἰσώπον
 τεθυηκέναι. τῆ δ' ἐπίσχῃ κελεύσας ὁ βασιλεὺς
 πάντας τῆς σὺ τέλει λευκάς περὶ βαλέῳδ3 σο-
 λὰς, αὐτὸς ἐρέαρ ἐνεδύσατο, καὶ διάδημα,
 καὶ δάλιθον κίταριμ. καὶ καθεσθῆς ἐφ' ὑψη-
 λοῦ δίφρου, καὶ τὸν αἰσώπον εἰσαχθῶναι κε-
 λεύσας, τίμη ἐκείνῳ εἰσελθόντι φησὶ μισω-
 πε, καὶ τῶς σὺ ἐμοῖς καὶ ὄς, σὲ μὲν ἠλίῳ ἐαρι-
 νῶ, τῶς ᾗ περὶ σὲ τέττυς, ὠραίοις σάχουσι. καὶ ὁ
 βασιλεὺς θαυμάσας αὐτὸν, τῷ δώροισ ἐδεξιῶ-
 σατο. τῆ δ' μετ' ἐκείνῳ ἡμέρᾳ πάλιν ὁ μὲν βα-
 σιλεὺς λευκοτάτῳ ἐνσκευασάμενος, τοῖς δ' φί-
 λοις φοινικὰς κελεύσας λαβῆν, εἰσελθόντα τὸν
 αἰσώπον, τῷ προτέρῳ αὐτῶς πεῦσιμ ἐπύθετο.
 καὶ ὁ αἰσώπος, σὲ μὲν εἴπερ ἐκείνῳ ἠλίῳ, τῶς ᾗ
 περὶ σὲ τέττυς ακτῖσι. καὶ ὁ νεκτεναβῶ, οἴμαι
 μὴ ἔρῃναι λυκῆρον πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν.
 καὶ ὁ αἰσώπος μεθιάσας, μὴ ἐυχθῶς ἔτω περὶ
 ἐκείνῳ

mū. Præterito uero hyemali tempore, ac uere aridente, cū ad iter omnia parasset Aesopus, & pueros accepisset, & aquilas, decessit in Aegyptū, multa imaginatione & opinione ad stupefactionē illorū hominū usus. Sed Nectenabo audito adesse Aesopū, insidijs circūuētus sum, inquit amicis, quia intellexerā Aesopū mortuū esse. Postridie aut iussit rex ut oēs magistratus cādīdis circūdarent uestibus, ipse creā induit, & coronā ac gemmatā citarim. Cūq; sedens in alto solio, Aesopū introduci iussisset, Cui me assimilas, ingredienti inquit Aesope, & eos qui mecū sunt? Et ille. Te quidē soli uerū: qui uero te circumstant, maturis aristis, & rex admiratus ipsum, donis cum profecutus est. Postero autē die rursus rex cādīdissimā indutus, amicis purpureas iussit accipere, ingredientē Aesopū iterū eadē rogauit. Et Aesopus, Te inquit cōparo soli: hos aut qui stant circū, radijs solaribus. Et Nectenabo, Puto nihil esse Lycerum præ meo regno. Et Aesopus subridens, Ne facile de illo

sic loq̄

ἐκείνου λέγε ὦ βασιλεῦ. πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον
 ἔθνος ἢ ὑμῶν ἐπιδικηνομένη βασιλεία, δὴ
 κίω ἠλίου σελαγεῖ. εἰ δὲ λυκῆρω παρεβλήθειν.
 οὐδὲν ἄρ' ἀέροι μὴ τὸ φῶς τῆτο ζόφορ ἀποδειχ-
 θῆναι. καὶ ὁ νεκτεναβῶ τῶ τῆν λόγων εὐσοχί-
 αρ εἰπλαγεῖς, ἤνεγκας ὑμῖρ ἔφη τοὺς μέλλον-
 τας τὸν πύργον οἰκοδομεῖς; καὶ ὅς, ἔτοιμοί εἰ-
 σιν, εἰ μόνον ἔσοδειξαι τὸν τόπον, μετὰ τοῦ-
 το ἔζελθῶρ ἔξω τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ
 πεδῖον, ὑπέδειξε διαμετρήσας τὸν χῶρον. ἀγα-
 γῶρ τοίνυν αἰσώπῃ ἐπὶ τὰς ἔσοδειχθεί-
 σας τοῦ τόπου γωνίας τέτηκας, τοὺς τέτηκ-
 ας τῆν ἀετῶρ, ἅμα τοῖς παισὶ Δὲ τῆν θυ-
 λίκωρ ἀπρητημέοις, οἰκοδόμων τοῖς παι-
 σὶ μετὰ χεῖρας δούς ἐργαλεῖα, ἐκέλευσεν ἀ-
 ναπῆναι. οἱ δὲ πρὸς ὑψῆθ' ἰενόμενοι, δότε ὑμῖρ
 ἐφώνωσιν λίθους, δότε κονίαρ, δότε ξύλα, καὶ
 τᾶλλα τῆν πρὸς οἰκοδομήρ ἐπιτηδείων. ὁ δὲ
 νεκτεναβῶ τοὺς παῖδας θεασάμενθ' ἔσο-
 τῶρ ἀετῶρ εἰς ὑψῆθ' ἀναφύρομένους, ἔφρ. πό-
 θον ἐμοὶ πῆνοι ἄνθρωποι; καὶ ὁ αἰσώπῃ, ἀλ-
 λὰ λυκῆρῃ ἔχει. σὺ δὲ θέλεις ἄνθρωπῃ ὦρ
 ἰσοθέω ἐρίζηρ βασιλεῖ; καὶ ὁ νεκτεναβῶ, αἰσώ-
 πε, ἠτήμαι ἐρήσομαι δέ σε, σὺ δὲ μοι ἀπόκρισαι.
 καὶ φησὶν, εἰσὶ μοι θέλεια ὥδε ἵπποι, αἰπῶ
 ἐπειδάρ

sic loquere, o rex: nam genti uestrae uestrum regnum collatum instar solis lu-
 cet, at si Lycero comparetur, nihil abe-
 rit quin splendor hic tenebræ appare-
 ant. Et Nectenabo apposita uerborum
 responsione stupefactus, Attulisti no-
 bis, ait, qui turrim ædificent? Et ille, Pa-
 rati sunt, si modo ostendas locum. Po-
 stea egressus extra urbem rex in plani-
 ciem, ostendit dimensum locum. Ad-
 ductis igitur Aesopus ad ostensos loci
 angulos quatuor, quatuor aquilis, unã
 cū pueris p̄ sacculos appēsīs, ac puero-
 rū manibus fabrōrū datis instrumētis,
 iussit euolare. Illi uero sublimes, Date
 nobis, clamabāt, lapides, date calcē, da-
 te ligna, & alia quæ ad ædificatiōē a-
 pta sunt. Sed Nectenabo uisis pueris ab
 aquilis in altum sublati, ait: Vnde mi-
 hi uolucres homines? Et Aesopus, Sed
 Lycerus habet: tu autem homo cū sis,
 uis cum æquo dijs rege contendere? Et
 Nectenabo, Aesope uictus sum, per-
 contabor autem te, tu responde. Et ait,
 Sunt mihi fœminæ hęc equæ, quæ cum
 h audierint

ἐπειδὴ ἀκούσασιν τῆν ἐν βαβυλῶνι ἵππων
 χρεμετιζόντων ἐυθὺς συλλαμβάνουσιν. εἴ σοι
 πρὸς τὸ πᾶρεσι σοφία, ἐπίδρα. καὶ ὁ αἰσώπου,
 ἀποκρινθε μαί σοι ἄνριον βασιλεῦ. ἔλθων δ' ἔκα-
 τή γετο, αἰλουρον τοῖς παισίρ ἐκέλευσε συλλα-
 βῆν, καὶ συληθέντα, δημοσίᾳ πωριάγεσθαι
 μαστιγόμενον. οἱ δὲ αἰγύπτιοι τὸ ζῶον σεβόμε-
 νοι, οὕτω κακῶς πάχον ἀπὸ θεασάμενοι, συν-
 ἔδραμον, καὶ τὸν αἰλουρον τῆς χειρὸς τῆν
 μαστιγοῦντων ἐκασάσαντες, ἀναγγέλλουσιν
 ὡς τά γ' ἔτῳ βασιλεῖ τὸ πάθ' ἔσται. ὁ δὲ, καλέ-
 σας τὸν αἰσώπου, οὐκ ἠδεις φησίρ αἰσώπε, ὡς
 θεὸς σεβόμεν' ἔσται παρ' ἡμῖν ἔστιν αἰλουρ' ἔστιν
 τί γούρ τοῦτο πεποίηκας; καὶ ὅς, λυκῆρον τὸν
 βασιλέα ἠδίκησεν ὃ βασιλεῦ τ' ὡ παρελθούσης
 νυκτὸς οὗτος ὁ αἰλῆρος. ἀλεκτρύονα γ' αὐτοῦ
 πεφόνευκε μάχιμον καὶ γενναῖον, προσέτι γε μὴν
 καὶ τὰς ὥρας αὐτῷ τῆς νυκτὸς σημαίνοντα.
 καὶ ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰχρῶν ἠευδόμεν' αἰ-
 σώπε; πῶς γὰρ ἐμὴ νυκτὶ αἰλουρ' ἀπ' αἰ-
 γύπτου ἦλθεν εἰς βαβυλῶνα; καὶ κεν' ἔσται μεδι-
 στας φησίρ. καὶ πῶς ὃ βασιλεῦ, ἐν βαβυλῶνι
 τῆν ἵππων χρεμετιζόντων, αἰ ἐνθάδε θήλειαι
 ἵπποι συλλαμβάνουσιν; ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦ-
 τα ἀκούσας, τὴν φρόνησιν αὐτοῦ ἐμακάρησε.

μετά

audierint eos, qui in Babylone sunt, equos hinnientes, statim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostēde. Et Aesopus, Respondebo tibi cras ô Rex. Profectus uero ubi hospitabat, felem iubet pueris comprehendī, & captū publice circumduci uerberādo. Aegyptij autē illud animal colentes, sic male tractari ipsum uidentes, concurrerunt, & felē e manu uerberantium eripuerunt, ac rem renunciant celeriter regi: qui uocato Aesopo, Nesciebas, inquit Aesope, tanquam deum à nobis colī felem? quare igitur hoc fecisti? Et ille, Lycerum regem iniuria affecit ô rex, præterita nocte hic felis: gallum enim eius occidit pugnacem & generosum, præterea & horas ei noctis nunciantē. Et rex, Non pudet te mentiri Aesope? quoniam modo una nocte felis ab Aegypto iuit in Babylonem? Tum ille subridendo inquit, Et quo modo, ô rex Babylone equis hinnientibus, hic equæ foeminae concipiunt? Rex autem his auditis, prudentiam Aesopi felicem esse dixit.

μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμφάμεν Θ' ἀφ' ἡλίου
 πόλεως ἀνδρας ζητημάτων σοφιστικῶν ἐπισή-
 μονας, καὶ πρὶ τῆς αἰσώπου διαλεχθεὶς αὐ-
 τοῖς, ἐκάλεισεν ἅμα τῷ αἰσώπῳ ἐπ' εὐωχίαν.
 ἀνακλιθέντων οὖν αὐτῶν, τῆν ἡλίου πολιτῶν
 τίς φησι πρὸς τὸν αἰσώπου. ἀπεσάλιν παρα-
 τῆ θεοῦ μου πεύσει τινα πυνθέσαι σου, ὡς ἂν
 αὐτῷ ἐπιλύσης. καὶ ὁ αἰσώπ' ἔφη. θεὸς
 γὰρ παρὰ ἀνθρώπου ἕδερ δέεται μαθεῖν. σὺ δ' ἔ-
 μόνου σαυτῆ κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τοῦ θεοῦ-
 σου ἔτ' ἔρ' ἔπειν, ἔτιναὸς μέγας, καὶ
 ἐν αὐτῷ σύλ' ἔρ', δώδεκα πόλεις ἔχω, ὧν
 ἐκάστη τριάκοντα δοκοῖς ἐσέγασαι. τούτους δὲ
 πρὶ ἰάσι δύο γυναικες. καὶ ὁ αἰσώπ' ἔφη,
 τῆ τοῦ πρόβλημα καὶ οἱ παρ' ἡμῶν ἐπιλύσον-
 ται παῖδες. ναὸς μὲν γὰρ ἐστ' οὗτ' ἔρ' ὁ κόσμος
 σύλ' ἔρ' ὁ εὐαντὸς, αἱ δὲ πόλεις οἱ μῦθες, καὶ
 δοκοὶ αἱ τούτων ἡμέραι. ἡμέρα δὲ καὶ νύξ, αἱ
 δύο γυναικες, αἱ παραλλάξ ἀλήλας δέχον-
 ται. τῆ δὲ ἐφεξῆς ἡμέρα συγκαλέσας τοὺς φί-
 λους ἅπαντας ὁ νεκτοναβῶ, φησὶ. Δὲ τὸν αἰ-
 σωπορ τοῦτορ ὀφλήσομεν φόρους τῷ βασιλεῖ
 λυκήρω; εἰς δὲ τις αὐτῶν εἶπε, κελύσομεν αὐ-
 τῷ προβλήματα φράσαι ἡμῶν, πρὶ ὧν οὗτ'
 οἶδαμεν, οὗτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὅς, ἀνριορ ἐπι τούτῃ
 ἡμῶν

Post hæc autem cum acciuisset ex Heliopolitani viros quæstionum sophisticarum peritos, atque de Aesopo cum eis disputasset, inuitauit unam cum Aesopo ad conuiuium. Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Aesopo, missus sum a deo meo quæstionem quamdam rogare te, ut ipsam solueres. Et Aesopus, Mentiris: deo enim ab homine nihil opus est discere. Tu autem non solum te ipsum accusas, sed & deum tuum. Alius rursus ait, Est templum ingens, & in eo columna, duodecim urbes continens, quarum singulae triginta trabibus fulciuntur, quas circumcurrunt duae mulieres. Tum Aesopus ait, Hanc quæstionem apud nos soluet et pueri. Templum enim est hic mundus: columna, annus: urbes, menses: & trabes hominum, dies: dies autem & nox, duae mulieres, quae vicissim sibi succedunt. postridie conuocatis amicis omnibus Nectenabo inquit, Propter Aesopum hunc debebimus tributa regi Lycero? At ex his unus ait, Iubebimus ei quæstiones dicere nobis ex istis, quæ neque scimus neque audiuius. Et ille, Cras hac de

ὑμῖν ἀποκρινέμαι. ἀπελθὼν οὖν ἡ σωταξά-
 μιν ἔγραμματοῖον, ἐν ᾧ ᾤδριείχετο, νεκτενα-
 βῶ ὁμολογῶν χίλια τάλαντα τῷ λυκίῳ ὁ-
 φείλῃν, πρῶτα ἐπανελθὼν τῷ βασιλεῖ τὸ γραμ-
 ματεῖον ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τοῦ βασιλέως φίλοι
 πρὶν ἀνοιχθῆναι τὸ γραμματεῖον, πάντες ἔλε-
 γον, καὶ εἶδομεν τὸ καὶ ἠκούσαμεν, ἀλη-
 θῶς ἐπισάμεθα. ἡ δὲ αἰσώπῳ, χάρις ὑμῖν δι-
 दा τῆς ἀποδόσεως ἐνεκεν. ὁ δὲ νεκτεναβῶ τῷ
 ὁμολογίᾳ τῆς ὀφειλῆς ἀναγνοῦς, εἶπεν, ἐμὲ
 λυκίῳ μηδὲρ ὀφείλοντος, πάντες ὑμεῖς μαρτυ-
 ρεῖτε· καὶ κἄννοι μεταβαλόντες, εἶπον. ἕτ' εἶδομεν
 οὗτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὁ αἰσώπῳ, καὶ εἴτα οὗθ'
 οὕτως ἔχει, λέλυται τὸ ζητέμενον. ἡ δὲ νεκτενα-
 βῶ πρὸς ταῦτα. μακάριος ἐστὶ λυκίῳ τοιαύ-
 τῳ σοφίᾳ ἐν τῇ βασιλείᾳ ἑαυτοῦ κεντη-
 μένῳ. τῆς οὖν συμφωνηθέντας φόρους πα-
 ραδοῦς τῷ αἰσώπῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέσειλον. αἰ-
 σώπῳ δ' εἰς βαβυλῶνα παραχθέντῳ,
 διεξῆλθέ τε λυκίῳ τὰ ἐν αἰγύπτῳ παραχθέντα
 πάντα, καὶ τῆς φόρους ἀπέδωκε. λυκίῳ δ'
 ἐκέλευσεν ἀνδριάντα χρυσοῦν ἕξ αἰσώ-
 πῳ ἀναπεθῆναι. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον αἰσώ-
 πῳ εἰς ἐλλάδα ἐβουλεύσατο πλεῦσαι. καὶ δὴ
 ἕξ βασιλεῖ σωταξάμενος ἀπεδήμησεν, ὄρκον
 δοῦς

re uobis respondebo. Decedens igitur, & composito scripto, in quo continebatur, Nectenabo confitens mille talenta Lycero debere; mane reuersus regi scriptum reddidit. Regis autem amici prius quàm aperiretur scriptum, omnes dixerunt, Et scimus hoc, & audiuimus & uere scimus. Et Aesopus, Habeo uobis gratiam restitutionis causa. At Nectenabo confessione debiti lecta, ait, Meni nihil Lycero debente omnes uos testificamini? Et illi mutati dixerunt, Neque scimus, neque audiuimus. Et Aesopus, Et si hæc ita se habent, solutum est quesitum. Et Nectenabo ad hæc, Felix est Lycerus talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Aesopo, atque in pace remisit. At Aesopus in Babylonem profectus, & narrauit Lycero acta in Aegypto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autem iussit statuam auream Aesopo erigi. Non multo autem post tempore, Aesopus in Græciam decreuit nauigare, atque cum rege compositione facta discessit, iuratus ei

δους αὐτῷ πρότερον, ἢ μὴρ ἐπανήξειμ εἰς βαβυ-
 λῶνα, καὶ κἄ τοῦ λοιποῦ διαβιώσειμ. πόριον δὲ
 τὰς ἐλλυίδας πόλεις, καὶ τὴν αὐτοῦ σοφίαν
 ἐπιδεικνύμεν, ἦλθε καὶ εἰς δελφοὺς. οἱ δὲ
 δελφοί, διαλεγόμενου μὲν ἠεροῶντο ἠδέως. τι-
 μῆς δὲ καὶ θοραπέας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν ἔδο-
 τιῆρ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔπο λαβῶν ἔφη. ἄνδρες
 δελφοί, ἐπεισὶ μοι ξύλω ὑμᾶς εἰνάξειμ τῶ εὐθα-
 λάτῃ φθρομλίω. καὶ κἄνο γὰρ ὄρῶντες ἐκ πολ-
 λῆ διασῆματ' ἔπο κυμάτων φθρόμενον,
 πομπῆ τινος ἀξιορ εἶναι οἰόμεθα, ἐπειδὰρ δ' ἐγ-
 γυτάτω προσέλθῃ, εὐτελέσατομ φαίνετ'. κα-
 γῶ γὰρ πόρρωθεν τῆς ὑμῶν πόλεως ὦμ, ὡς τι-
 νας τῆν ἀξίωμ λόγου ὑμᾶς ἐθαύμαζομ. νυκὶ δ'
 ἔλθῶμ ὡς ὑμᾶς, πάντων ὡς εἰπῆρ ἀνθρώπων
 ἔυρομ ἀχρησιτέρους. ἔτω πεπλάνημαι. τὰῦτα
 ἀκούσαντες οἱ δελφοί, καὶ δέξαντες μὴ πως
 αἰσώπ' καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδί-
 ζομ κακῶς αὐτὸς λέγει, βουλήμ ἐβουλεύσαντο
 δόλω τὸν ἄνθρωπομ ἀνελεῖμ. καὶ δῆτα χρυσῆμ
 θιάλω ἐκ τ' ἐπαρ' αὐτοῖς ἰδρῶ τ' ἀπόλλω-
 υος ἀνελόμενοι, λάθρα τοῖς αἰσώπου κατέκρυ-
 ψαμ ψρώμασι, τοῦ δ' αἰσώπου τὰ ὑπ' αὐτῶμ
 ἀγνοοῦντ' σκιαωρηθέντα, ἔβελθῶμ ἐπορένε-
 το πρὸς φωκίδα. οἱ δελφοί δ' ἐπιδραμόντες,

καὶ

prius proculdubio rediturū se ī Baby-
 lonē, atq; illuc reliquū uitę uicturū. Pera-
 gratis aut̄ Grecis urbibus, et sua doctri-
 na patefacta, puenit & Delphos. Verū
 Delphī differētē qdē audierūt libenter,
 sed honore & obseruantia eū affecerūt
 nulla. Is aut̄ ad eos suscipiēs ait, uiri Del-
 phi succurrit mihi ligno uos cōpare qd
 in mari fert̄. Illud et̄m uidētes ex multa
 distātia dū fluctib. agitāt, magni p̄t̄ij esse
 existimamus, postq̄ aut̄ proxime adue-
 nerit, uilissimū apparet. Et ego itaq; cū
 procul essem ab urbe uestra, ut eos, qui
 existimatōe digni sunt, uos admirabar.
 Nūc aut̄ ad uos profectus, oībus ut ita
 dixerim, inueni iūtiliores, sic deceptus
 sum. Cū hæc audiuiissent Delphi, & ti-
 merēt ne aliq̄ mō Aesopus et ad alias ur-
 bes accedēs male de se diceret: decreue-
 rūt dolo hoīem occidere. atq; igit̄ aureā
 phialā ex eo, qd apud se erat, sacello A-
 pollinis accipiētes, clā in Aesopi absco-
 derūt stragulis. Cū Aesopus uero igno-
 raret q̄ ab ipsis dolo facta fuerāt, egres-
 sus ibat ī Phocidē, At Delphi aggressi:

καταχόντες αὐτὸν, ἀνεκρινότως ἱεροσυληκότα.
 τῶ δ' ἄρνευ μὴ μὴδ' ἔμπεπραχέναι τοῖς τοῖς, ἐκεῖ-
 νοὶ πρὸς βία τὰ στώματα ἀναπήξαντες τὴν χυ-
 σὴν ἔυρομ θιάλιω, ἢ καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν
 τῇ πόλει πᾶσι ἐπεδέκνυσαν ἔσὺν ὀλίγω θο-
 ρῶ. ὁ μὲν ἔρ αἰσώπης τὴν ἐκείνων σωνοήσας
 ἐπιβουλήν, ἐδέετο αὐτῶν ἀπολυθῆναι. οἱ δ' ἔ-
 μόνον ἐκ ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἰδροσυλήσαντα,
 καὶ εἰς τὸ δεσμοτήριον ἐνέβαλον, θάνατον αὐ-
 τοῦ καταφθισάμενοι, αἰσώπη δὲ μηδεμίαν
 μηχανὴν τῆς πονηρᾶς τῆς δε τύχης σωθῆναι δυ-
 νάμενθ, ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς εἰρηκτῆς ἐθρήνει καθί-
 μενθ. τῇ σωθῆθαι δέ τις αὐτῶ, δαμάσ τού-
 νομα, πρὸς αὐτὸν εἰσελθῶν, καὶ ἰδὼν οὕτως ὀ-
 λοφυρόμενον, τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους ἤρετο.
 καὶ ὡς ἔφη, γυνή τις προσφάτως τὸν ἑαυτῆς
 ἄνδρα θάψασα, καθ' ἡμέραν ἀπιούσα πρὸς τὸ
 μνημεῖον, ἐθρήνει. ἀροτριῶν δὲ τις ὄν πόρρω τοῦ
 μνήματθ, εἰς ἐπιθυμίαν ἦκε τῆς γυναικός.
 καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας, ἦλθε καὶ αὐτὸς
 πρὸς τὸ μνήμα, καὶ καθίσας, σιωθεθρήνει τῇ γυ-
 ναίῃ. τῆς δὲ ψυχομαχίας τί δὴ ποτε καὶ αὐ-
 τὸς οὕτως ὀδύρεται; ὅτι κα' γὼ φησὶν ἐν-
 πρεπῆ γυναῖκα κατάρυξα. καὶ ἐπειδ' ἀρ κλαύ-
 σω, τῆς λύπης κουφίζομαι. ἢ δέ, κα' μοὶ τοῦτ'
 αὐτό

& detinentes ipsum, percontabantur ut sacrilegū. Illo autē negante aliquid fecisse eiusmodi, illi uī stragulis euolutis aureā inuenerūt phialā, quā etiā acceptam oībus ciuibus ostenderunt, non cū paruo tumultu. Igit̄ Aesopus cognitis illorū insidijs, rogabat eos, ut solueret̄. Hi autē nō solū nō soluerūt, sed ut sacrilegū in carcerē quoq; iniecerunt, morte eius suffragijs decreta. Aesopus autē cū nulla astutiā à mala hac fortuna liberari posset, seipsum in carcere lugebat sedēs. Ex familiaribus autē ipsius quidā, Damas noīe, ad ipsum ingressus, & uidens eū sic lamentari, causam rei rogauit. Et ille ait, Mulier quaedā cū recēter suū uirum sepeliuisset, q̄tidie profecta ad tumulū, plorabat. Arāns autē qdā non procul à sepulchro, amore captus est mulieris, et derelictis bobus iuit & ipse ad tumulū ac sedens unā cū muliere plorabat. Cū illa rogaret cur nam & ipse sic lugeret, Quoniam & ego inquit, decentē mulierem sepeliui, & posteaquam ploraue-
ro, mœstitia leuor, Illa autem, Et mihi
idipsum

αὐτὸ προσγίνεται, καὶ κείνος, εἰ τοίνυν τις αὐτοῖς
 πόριπε πῶνα μὲν πάθει, τί δὴ ποτε ἀλλήλοις
 μὴ σώει μὲν; ἐγὼ τε γὰρ φιλῆσω σε ὡς ἐκείνῳ,
 καὶ μὲ σὺ πάλιν ὡς ἔρ σαυτῆς ἀνδρα. ταῦτα
 ἔπεισε πῶ γυναιῖνα, καὶ δὴ σωῆλθον, ἐν τού-
 τῳ δὲ κλέπτης ἔλθων, καὶ τοὺς βόας λύσας, ἀ-
 πίλασεν. ὁ δ' ἐπανελθὼν, καὶ τοὺς βόας μὴ ἐν-
 ρηκῶς, νόπρεσθ αἶτε καὶ οἰμῶζεν ἰχυρῶς ἐνεσῆ-
 σατο, ἔλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ὀλοφυρόμε-
 νορ ἐυρούσα, φησὶ, πάλιν κλαίεις; καὶ κείνῳ,
 νῦν εἶπον ἐπ' ἀληθείας κλαίω, καὶ γὰρ γὰρ πολ-
 λὰς διαδραῖς κινδύως, νῦν τῷ ὄντι θρήνω, λύ-
 σιρ τοῦ κακῆς μὲν ἀμαθὲν ἐυρίσκωρ. μετὰ ταῦ-
 τα παρηῆεν καὶ οἱ δελφοί, καὶ ἐκβαλόντες
 αὐτὸρ τῆς εἰρηκτῆς εἴληκτορ βιαίως ἐπὶ τοῦ κρημ-
 νοῦ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεν. ὅτε ἦρ ὁμόφωνα
 τὰ ζῶα, μῦς βατράχῳ φιλῆσθαι, εἰς δεῖπνον
 αὐτὸρ ἐκάλεσε. καὶ ἀπαγαγὼρ εἰς ταμῆον
 πλουσίς, ἐνθα πλεῖστα τῶν ἐδωδύμων ἦρ, ἐνω-
 χοῦ φησὶ φίλε βάτραχε. μετὰ δὲ πῶ εἰσίασιρ,
 καὶ ὁ βάτραχῳ ἔρ μῦρ ἐπὶ πῶ οἰκίαν ἐκάλ-
 λεσε διάταρ. ἀλλ' ἵνα μὴ ἀποκάμης φησὶ νη-
 χέμενος. μηρίνθω λέπτη ἔρ σὸρ πόδα τῶ ἐμαν-
 τοῦ προσαρτήσω καὶ τοῦτο πρῆξας, ἦλατο εἰς
 πῶ λίμνῳ, αὐτοῦ δὲ καταδιώαντῳ εἰς βῆ-

id ipsum accidit. Et ille, Si igitur in eadem incidimus mala, cur nam inuicem non cōiungimur? ego etenim amabo te ut illam, & tu me rursus ut tuum uirum. His persuasit mulieri, & conuenerunt. Interim autem fur profectus, & boues soluens abegit. Ille autem reuersus non inuentis bobus, et plangere et lugere uehemēter instituit. Profecta igitur & mulier, & lamentantē iuueniens, inquit, iterū ploras? Et ille, Nunc, ait, uere ploro, Et ego itaq; multis ciuitatis periculis nunc uere fleo, solutionē mali necūde inueniens. Post hæc affuerūt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebant in precipitium. Ille autē eis dicebat. Quando colloquebātur animalia bruta, mus ranae amicus factus ad cœnā eā inuitauit, & abducta in penariū diuitis, ubi multa comestibilia erant: comede, inquit amica rana, post epulationē et rana murē in suā inuitauit cœnationē: sed ne defatigare, inquit, natando, filo tenui tuū pedem meo alligabo, atq; hoc facto saltauit in paludē. Ea autē urinata in profundum.

θῶ. ὁ μῦς ἀπεπνίγεται, καὶ θνήσκωμ εἶπον.
 ἐγὼ μὲν ἔσθ' σου θνήσκω, ἐκδικηθήσομαι δὲ
 ἔσθ' μείζονθ'. ἐπιπλέοντθ' οὐμ τοῦ μυὸς
 ἐν τῇ λίμνῃ νεκροῦ, κατὰ πῆλ' αἰτὸς, τοῦτομ ἀ-
 φήρπασε, σὺμ ἀντῶ δὲ προσηρτημλῖον ὁμοῦ εἰ-
 τὸμ βάτσαχομ, εἰ οὕτως ἀμφο κατεθοιήσα-
 το, καὶ γὰρ τοίνω βία πρὸς ὑμῶμ ἀποθνήσκωμ,
 ἔξω τὸμ ἀμωσούντα. βαβυλῶμ γὰρ καὶ ἐμὰς
 πᾶσα τὸμ ἐμὸμ παρ' ὑμῶμ ἀπαιτήσουσι θάνα-
 τομ. οἱ μὲν οὐμ δελφοί, οὐδ' ὡς ἐφείδοντο τοῦ
 αἰσώπου. ὁ δ' ἐπὶ τὸ τοῦ ἀπόλωνθ' κατέ-
 φυγεν ἰδρόν. οἶδ' καὶ κείθον ἀποσάξαντες μετ'
 ὄργῃς, ἐπὶ τὸμ κρημνὸμ αὐθις εἶλκομ. ὁ δ' ἀπά-
 γόμενος ἔλεγεν. ἀκούσατέ μου δελφοί. λαγω-
 ὸς ὑπ' αἰτοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτῃω κενθά-
 ρου κατέφυγε, θεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ
 δὲ κένθαρος ἠξίετ' τὸν αἰτόμ, μὴ ἀνελεῖμ τὸμ ἰκέ-
 τῃω, ὀρκίζωμ αὐτόμ κατὰ τοῦ μεγίστου θεοῦ, ἢ
 μὴ μὴ κατὰ φρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτῆ.
 ὁ δὲ, μετ' ὄργῃς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸμ κένθα-
 ρομ, τὸμ λαγῶμ ἀρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ
 κένθαρος τῷ τε αἰτῷ σωμαπέπῃ, ὡς τῃω καλιὰρ
 τέτῃ κατὰ μαθεῖν. καὶ δὴ προσεθῶμ, τὰ ὡὰ τέ-
 τῃ κατακυλίσας διέφθειρε. τῷ δὲ δεινὸμ ποιησα-
 μένῃ, εἴ τις τέτοτο λημῆσεν, καὶ πὶ μετεωροτέρῃ
 τόπου

dū, mus suffocabat, & moriens ait: ego
 quidē per te morior, sed me uindicabit
 maior. Supernatante igit̃ mure in palu-
 de mortuo, deuolās aquila hūc arripuit,
 cū eo aut̃ appensam unā etiā ranā, & sic
 ambos deuorauit. Et ego igit̃, qui ui per
 uos morior habeboultorē. Babyiō em̃
 & Græcia omnis meā à uobis exigent
 mortē. Delphi tamē ne sic quidē peper-
 cerūt Aesopo. Ille aut̃ in Apollinis con-
 fugit sacellū, sed illi & illinc extraxerūt
 irati, & in præcipitiū rursus traxerunt.
 Aesopus cū abduceret̃, dicebat, Audite
 me Delphi: Lepus aquila insectante in
 lustrum scarabei confugit, rogans ut ab
 eo seruaretur, Scarabeus autem roga-
 bat aquilam, ne occideret supplicē, ob-
 testando ipsam p̃ maximū Iouem, sal-
 tē ne despiceret paruitatē suam. Illa ue-
 ro irata, ala percutiens scarabeū, lepo-
 rem raptū depasta est. Scarabeus aut̃ &
 cum aquila uolauit, ut nidum eius disce-
 ret, ac iam profectus oua eius deuoluta
 dirupit. Illa autem cum graue existi-
 maret, si quis hoc ausus fuisset; & in altiore
 loco

τόπου τοδεύτρον νεοηοποιήσα μλίχ, καὶ κείπ᾽ ἀ-
 λιμὸ κἀνθάρος τὰ ἴσα τοῦτορ δέθηνεν. ὁ δ' ἄε-
 ῖς ἀμνηχανήσας τοῖς ὄλοις, ἀναβάς ἐπὶ τῷ δία,
 τούτου γὰρ ἰδρὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γό-
 νασι πῶ τρίτῳ γονίῳ τῆν ὠμῷ ἔθηκε, τῷ θεῷ
 ταῦτα παραθέμεν, καὶ ἰκετεύσας φυλάτ-
 τηρ. ὁ κἀνθάρος δὲ κόπρου σφαῖρα μ ποινήσας,
 καὶ ἀναβάς ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ διὸς ταύτῳ
 καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀνασὰς ἐφ' ὧ πῶ ὄνθορ ἀπο-
 τεινάξασθαι, καὶ τὰ ὠχὲ δέρεϊψεν ἐκλαθόμε-
 νῳ, ἀ καὶ συνετρίβη πρὸντα. μαθῶν δὲ πρὸς
 τοῦ κἀνθάρος, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τῷ ἀετῷ ἀμυ-
 νόμεν. οὐ γὰρ δὴ τῷ κἀνθάρορ ἐκείνῳ μό-
 νορ ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τῷ δία αὐτῷ ἠσέβη-
 σε, πρὸς τῷ ἀετῷ εἶπεν ἐλθόντα, κἀνθάρορ εἶναι
 τῷ λυποῦντα, καὶ δὴ δικαίως λυπεῖρ. μὴ βε-
 λόμεν, οὐρ τὸ γένῳ τὸ τῆν ἀετῶν πωανι-
 σθῆναι, σιωβού λευε τῷ κἀνθάρω διαμλεχγὰς
 πρὸς τὸν ἀετὸν θεῶσαι. τοῦ δὲ μὴ πωιθομλίου,
 ἐκείνος εἰς καιρὸν ἔτδρορ τὸν τῆν ἀετῶν μετέ-
 θηκε τοκετόρ, ἠνίκα αἶρ μὴ φαίνωνται κἀνθα-
 ροι. καὶ ὑμεῖς οὐρ ὡ ἀνδρες δελφοί, μὴ ἀτιμά-
 σσητε τοῦτορ δὴ τὸν θεὸν, εἰς ὅρ κατέφυγορ, εἰ
 καὶ μικρὸς πετίχηκεν ἰδρὸς. οὐδὲ γὰρ ἀσεβεῖς πόριό-
 ψετ. οἱ δὲ δελφοί τούτωρ ὀλίγα φροντίζοντες,
 πῶ

Ioco secūdo nidificasset , & illic rursus
scarabeus iisdē hāc affecit. Sed aquila
inops consiliū penitus , ascendit ad Iouē
(in eius em̄ tutela esse dicit̄) & in ipsius
genibus tertiā fœturā ouorū posuit, deo
ipsā cōmendans , & supplicās ut custo-
diret. Sed scarabeus è stercore pilula fa-
cta, ascendit, & in sinū Iouis eam demis-
sit. Iupiter assurgens ut fimū excuteret,
& oua abiicit oblitus , quæ & contriuit
deiecta. Sed cum didicisset à scarabeo, q̄
hæc fecisset ut aquilamulcisceretur, non
enim scarabeum tantū illa affecit iniur-
ria , sed & in Iouem ipsum impia fuit,
aquilæ reuersæ ait , scarabeum esse qui
affecit mœrore , & certe iure affecisse.
Nolens igitur aquilarum genus defice-
re, consuluit scarabeo, ut aquilæ recon-
cilaretur. Cum hic non paruisset , ille in
aliud tempus transposuit aquilarū par-
tum, cum nō appareant scarabei. Et uos
igitur o uiri Delphi , ne despiciate hunc
deum, ad quem profugit; etsi paruū for-
titus est delubrū , neq̄ enim impios ne-
gliget. Delphi uero hæc parū curantes,

πῶ ἐπὶ τῶν θάνατον ὁμοίως ἦγορ. αἰσώπῳ δὲ
 μηδενὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένων ὄρων καμ-
 πτομένων πάλιν φησὶν. ἄνδρες ἀνήμεροι καὶ
 φονῶντες ἀκούσατε. γεωργός τις ἐπ' ἀγροῦ γε-
 γνησικῶς, ἐπεὶ μηδὲ ποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρε-
 κάλετ' εἰς οἰκίους τ' εἰς θεάσσαδ'· οἱ δ' ἔ-
 ζεύξαν-
 τες ὄναρια, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπῆνης αὐτῶν ἀναβίβα-
 σάμενοι, μόλιον ἐκέλευσαν ἐλάυνειν. ὁ δὲ νουτὶ δέ,
 χειμῶνι καὶ θυέλλῃς τῶν ἀέρα καταλαβόν-
 τωρ, καὶ ζήφου γενόμενον, τὰ ὄναρια τῆς ὁδῆ
 πλανηθέντα, εἰς τινα κρημνὸν ἐξετόπιον τῶν
 πρεσβυτέρω. ὁ δὲ μέλλων ἦδη κατακρημνίζεσθ',
 ὦ Ζεῦ εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι οὕτω παρὰ
 λόγον ἀπολυμαί; καὶ ταῦτα ἔθ' ὑφ' ἵππων
 γεναίωρ, ἔθ' ἡμιόνων ἀγαθῶρ, ἀλλ' ὄναριωρ ἐν-
 πελεσάτωρ. καὶ γὰρ τίνω ἐπὶ τοῖς ἴσοις νῦν δυ-
 χειραῖνω, ὅτι μὴ ὑπ' ἐντίμων ἀνδρῶν, ἢ ἐμογι-
 μωρ, ἀλλ' ὑπ' ἀχρήωρ καὶ κακίσωρ ἀπόλυ-
 μαί. μέλλων δὲ ἦδη κατὰ τοῦ κρημνοῦ ἀφί-
 εσθαι, τοιοῦτον εἶρηκε πάλιν μῦθον. ἀνὴρ τις
 τῆς οἰκίας ἐρχασθεὶς θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν ἀπέ-
 σταλε πῶ γενναῖα, μόνω δὲ πῶ θυγατέ-
 ρα ἀπολαβῶρ, ἐβιάζετο. ἠ δὲ, πάτερ, εἶπεν,
 αἰτία πρᾶτῆς, ἐυχόμενον μὲν τοι ἔστω πολλῶν
 λῶν ἀνδρῶν αἰσχυρωθῆναι, ἢ ἔστω σε τ' εἰ γεννη-
 σαμένον.

recta ad mortē itidem agebāt. Aesopus
 nulla re à se dicta uidens eos flecti, rur-
 sus ait : Viri crudeles & interfectores
 audite: Agricola quidam in agro conse-
 nuit, cum nunquā ingressus esset in ur-
 bem, precabatur domesticos ut eam ui-
 deret : at illi iunctis asellis atq; in curru
 eo imposito, solum iusserūt agere : eun-
 ti autem procella & turbine aërem oc-
 cupantibus et tenebris factis, aselli à uia
 aberrantes, in quoddā præcipitiū dedu-
 xerunt senem : at ille iam præcipitan-
 dus, ò Iupiter, ait, qua in re te iniuriā
 affeci: quoniam sic inique occidor, præ-
 fertimq; neq; ab equis generosis, neq; à
 mulis bonis, sed ab asellis uilissimis. Et
 ego itaq; eodē modo nunc tristior, quo-
 niā non ab honoratis uiris & elegantis-
 bus, uerū ab inutilibus et pessimis inter-
 ficior, iamq; præcipitādus eiusmodi di-
 xit rursus fabulā: Vir quidā suā deamās
 filiā, rus misit uxorē, solā autē filiā recep-
 tā uiolauit. Illa autē, Pater, ait, scelesti fa-
 cis: optarem tamen à multis uiris dede-
 core hoc affici, quā à te, qui genui-
 sti,

σαμλίου . τοῦτο τοίνυν καὶ ἐφ' ὑμῶν ὡ παρὰ νόμοι δελφοὶ λέγω , ὡς ἠρούμην σκύλη καὶ χαρύβδι πδριπεσεῖν, καὶ ταῖς ἐν ἀφρικῇ σύρπυσι, ἢ παρ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ ἀναξίως ἀποθανεῖν. καταρῶμαι γούρ ὑμῶν τῆ πατρίδι, καὶ θεοῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀπόλυμαι, οἱ μοι τιμωρήσοσιν εἰσακούσαντες. ἔρριψα μὲν οὖρ ἀντ' ἰοὶ δελφοὶ κατὰ τοῦ κρημανοῦ, καὶ ἀπέθανον. ἔπολλω δ' ὕδωρμ λοιμῶ συσχεθέντες, χρημὸρ ἔλαβον ἰζιλιάσκεσθαι τ' ἰσώπου θάνατον . ἔφ' καὶ ὡς σιωηδότες ἑαυτοῖς ἀδίκως φονευθέντι, καὶ σήλω ἀνέστησαν. οἱ δ' ἐμ τῆ ἑλλάδι προτεύοντες, καὶ ὅσοι τῆν σοφωτέρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἰσώπορ πεπραγμένα μαθόντες, εἰς τε δελφὸς παρεγένοντο, ἢ σὺν ἑκάστοις σκεψάμενοι, τιμωροὶ καὶ αὐτοὶ τῶ αἰσώπου θανάτῳ γεγονάσιν.

Τ Ε Λ Ο Σ Τ Ο Υ Α Ι Σ Ω Π Ο Υ
βίβλ' ὑπὸ Μαξίμου τῆ Πλανύδου
συγγραφέντῳ.

sti. Hoc nūc & in uos, ô iniqui Delphi,
 dico, quod eligerē in Scyllā & Charyb-
 dim potius incidere, ac in Africæ syrteis
 quàm p̄ uos iniuste atq; indigne mori.
 Execror igit̄ uestrā patriā, et deos testor,
 me p̄ter oēm iustitiā interire, qui me ul-
 ciscēt exauditū. Precipitē igit̄ ipsum de-
 derūt derupe, et mortuus est. Nō multo
 post aut̄ pestilentia laborantes, oraculū
 acceperūt expiādā esse Aesopi mortē.
 Cui, q̄ & cōsci sibi essent, iniuste eū in-
 terfecisse, etiā cippū erexerunt. Sed pri-
 mates Græciæ, ac doctissimi quiq; cū et
 ipsi quæ in Aesopū facta fuissent, intel-
 lexissent, & in Delphos profecti sunt, et
 cū illis habita inquisitione, ultores et ip-
 si Aesopi mortis fuerunt.

FINIS AESOPI VITAE.

à Maximo Planude
 conscriptæ.

Αεὶς καὶ ἀλώπηξ.

ΕΤΟΣ καὶ ἀλώπηξ
 Φιλιωθέντες, πλησίον
 ἄμηνων οἰκῆν ἔγνωσαν,
 βεβαίως τε Φιλί-
 ας ποιούμενοι τὴν συ-
 νήθειαν. ὁ μὲν οὖν ἐφ'
 ὑψηλῶ δένδρον τὴν κα-
 λῖαν ἐπήξατο. ἡ δ' ἀλώπηξ ἐρτοῖς ἔγγιστα θάμ-
 νοις ἐτεκνοποίησατο. ἐπὶ νομῆν δ' ἐμ. ποτε τῆς ἀ-
 λώπεως προσελθούσης, ὁ αἰεὶς τροφῆς ἀποραῖν,
 καταπήλας ἐπὶ τῆν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύ-
 τῆς ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτῆ νεοτῆοῖς ἐθροῖνῃ-
 σατο. ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπανελθούσα, καὶ τὸ πρᾶξ-
 θῆν μαθεύσα, ἔτοσ' ἐτορ ἐπὶ τῶν τέκνων ἠνίαθη
 θανάτῳ, ὅσοι ἐπὶ τῶν τῆς ἀμύνης ἀπόρω, χερ-
 σαία δ' ἔσα, πῆλιν δὲ δῶκεν ἔχ οἷα τε ἦν. διὸ καὶ
 πόρρωθεν σᾶσα, τρεῖς ὁμοῖ τοῖς ἀδυνάτοις ἔβην
 εὐπορον, τῶν ἐχθρῶν κατηράτο. ἔπολλω δ' ὑσε-
 ρον, αἰγὰ τινὰν ἐπ' ἀγρῶ θυόντων, καταπήλας ὁ
 αἰεὶς, μέρος τι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἀν-
 δραξιν ἤρπασε, καὶ πὶ τὴν νεοτῆαν ἠγάγευ.
 ἀέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντ' ἔπλω καύτα,

καὶ

Aquila & uulpes.

QVILA & uulpes inita amicitia propé habitare decreuerūt, confirmationē amicitie faciēdo consuetudinem. Aquila super alta arbore nidum affixit : uulpes uero in proximis arbuſtis filios peperit. Ad pabulū igitur aliquādo uulpe profecta, aquila cibi indigēs, deuolans in arbuſta, & filios huius raptos, un' a cū ſuis pullis deuorauit. Vulpes uero reuerſa, et recognita, non tam filiorū triftata eſt morte, quàm uindictæ inopia : quia em̄ terreſtris eſſet, uolucrē pſequi haud poterat. Quare procul ſtās, qđ etiā impotētibus eſt facile, inimicę maledicebat. Nō multo aut̄ poſt, capram quibuſdā in agro ſacrificantibus, euolans aquila partem uiſctimę cū ignitis carbonibus rapuit, et in nidū tulit. Vento aut̄ uehemētī tūc flāte,

καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης οἱ ἀετιδῆες ἀπῆνεσθε
 ἔτι τυγχάνοντες, ὁππῆθέντες εἰς γῆν κατέπεσον.
 ἢ δ' αἰσώπης ἐπιδραμούσα, ἐμ ὄψι τοῦ αἰτοῦ
 πάντα κατέφαγεν.

Επιμύθιοι.

Ο μύθος δὲ διλοῖ, ὅτι οἱ Θηλίαι πρᾶσσονδούν-
 τες καὶ τῶ ἐκ τῆς ἠδουκλήωρ φύγῳσι τιμω-
 ρίαι δὲ ἀσθένεια, ἀλλὰ τῶ γε θεῖαι δίκῳ ἀ-
 διακρῆσσονται.

Αἰτὸς καὶ κάνθαρος.

Δ Α γωὸς ὑπ' αἰτοῦ διωκόμενος, πρὸς
 κοίτῳ κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος
 ὑπ' αὐτῷ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίς τῶ αἰτῶ μὴ
 ἀνελεῖν τῶ ἰκέτῳ, ὀρκίζων αὐτῶ κατὰ τὸ με-
 γίστου θεοῦ, ἢ μὴ μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρό-
 τητος αὐτοῦ. ὁ δὲ μετ' ὀργῆς τῆς πῆρυγι ῥαπί-
 σας τῶ κανθάρου, τῶ λαγῶν ἀσπάσας κατέ-
 φαγεν. ὁ δὲ κανθάρου τῶ τε αἰτῶ σωσπέπῃ,
 ὡς τῶ καλίαι τούτου καταμαθεῖν. καὶ δὴ προσ-
 ελθῶν, τὰ ὡς τούτου κατακυλίσας διέφθε-
 ρε. Ἦ δὲ δεινὸν ποιησαμένης, εἴ τις τοῦτο τολ-
 μήσει, καπὶ μετεωροτέρῳ τόπῳ το δευτερον νε-
 σθηποισαμένης, κακεῖ πάλιν ὁ κανθάρου τὰ
 ἴσα τῶτον διέθικεν, ὁ δὲ αἰτὸς ἀμχανήσας τοῖς
 ὄλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τῶ δία, τούτου ἄρ' ἰδρὸς εἶναι
 λέγεται.

et flamma excitata, aquilæ pulli inuolucres adhuc cum essent, afflati in terram decidunt: uulpes uero accurrens, in cōspectu aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat eos q̄ amicitia uiolarint, licet ab affectis iniuria fugiant ultionē ob impotentia, diuinū tamen supplicium non depulsuros.

Aquila & scarabeus.

Lepus aquila infectate in lustrū scarabei profugit, rogās ut ab eo seruarietur. Scarabeus aut rogabat aquilā, ne occideret supplicē: obtestans ipsam per maximū Iouem, ne scilicet contemneret paruitatē suam. Illa uero irata, ala percussit scarabeū, & leporem arreptū deuorauit. At scarabeus, & cum aquila uolauit, ut nidū eius disceret, & iā profectus oua ipsius deuoluta dirupit. Illa indigne ferente q̄ q̄ hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secūdo nido constructo, & illic rursus scarabeus eisdem eā affecit: aquila aut cōsiliū inops penitus, ascendit ad Iouem (huius em̄ sacra esse

λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γόνασι τῷ τρίτῳ γονῆρ
 τῆν ὤωμ ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενθ,
 καὶ ἱκετεύσας φυλάττην, ὁ κάνθαροθ δὲ κό-
 πρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβάς, ἐπὶ τοῦ
 κόλπῳ τῷ διὸς ταύτῳ καθῆκεν. ὁ δὲ ζεὺς ἀνα-
 σὰς, ἐφῶ τῷ ὄνθορ ἀποτεινᾶξασθαι, καὶ τὰ ὠὰ
 διεῖρεν, ἐκλαθόμενθ, αἰ καὶ σωετρίβη πε-
 σόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταύτῃ
 ἔδρασε τὸν αἰτὸρ ἀμωόμενθ, οὐ γὰρ μὴ τὸν
 κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς
 τὸν δῶρα αὐτὸρ ἠσέβηκε, πρὸς τὸν αἰτὸρ εἶπεν ἔλ-
 θόντα, κάνθαρον εἶναι τὸν λυπούντα, καὶ δὴ ἐ-
 δικαίως λυπεῖν. μὴ βυλόμενθ οὐρ τὸ γένθ
 τὸ τῆν αἰετῶν πωανισθῆναι, σωεβούλενε τῷ καν-
 θάρῳ διαμαγὰς πρὸς τὸν αἰτὸρ θεῶσαι. τοῦ δὲ
 μὴ πεθομένης, ἐκῆνθ εἰς καιρὸν ἔτδρομ τὸν
 τῆν αἰετῶν μετέθηκε τοκετὸρ. ἠνίκα αἶρ μὴ φαί-
 νωνται κάνθαροι.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθθ δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζο-
 μένης, ὡς οὐδεὶς ἐστὶν, ὅς προσηλακισθῆς, οὐκ
 αἶρ δαμηθεῖν ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

Ἀνδῶρ καὶ ἱέραξ.

Α Ἠδῶρ ἐπὶ δένδρου καθεζομένη, κα-
 τὰ τὸ εἶδος ἦδεν, ἱέραξ δὲ θεασά-
 μενθ,

dicitur) in eius genibus tertium partum ouorum posuit, deo ipsa cōmendans, ac supplicans ut custodiret. Scarabeus autem ex fimo pilula facta & ascendit & in sinum Iouis eam demisit: sed Iupiter cum surrexisset ut finum excuteret, & oua proiecit oblitus, quæ et cōtriuuit deiecta. Cognito à scarabeo quòd hoc fecisset ut aquilam ulcisceretur: nam non modo scarabeum illa iniuriã affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersã aquilæ ait Iupiter, scarabeum esse qui mœstitiæ causa fuerit, & certe iure fuisse. Nolens igitur genus aquilarum rarefcere, cōsulit scarabeo, ut aquilæ conciliaretur. Sed eo nō parente, Iupiter in aliud tempus aquilarum transmouit partum, cum scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat nullum contemnendum, considerando, nō esse quenquam, qui laceffitus se ulcisci non queat.

Philomela & accipiter.

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem uis dens

μην^Θ, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνέληφεν ἐπι-
πῆας. ἢ δ' ἀναιρέσθαι μέλισσα, εἶδετο τοῦ ἱέρακος
μὴ βρωθῆναι. μηδὲ γὰρ ἰκανὴν εἶναι ἱέρακος γασ-
τέρα πληρῆν, δῆρ δὲ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμε-
νον, ἐπὶ τὰ μείζω τῆν ὀρνέων τραπέσθαι. καὶ ὁ
ἱέραξ ἔσπλαγῶν εἶπεν. ἀλλ' ἐγώ γε ἀφρωρ
ἄρ' εἶλω, εἰ τὴν ἐν χόρσιν ἐτοίμω τροφήν ἀφής,
τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

Επιμύθιοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῆν ἀνθρώπων οὐτως
ἀλόγισοί εἰσιν, οἱ δὲ ἐλπίδα πλεονῶν ἀδῆ-
λων, τὰ ἐν χόρσιν προἰέμενοι.

Αλώπης καὶ τράγ^Θ.

Αλώπης καὶ τράγ^Θ διφῶντες εἰς φρέα-
τα κατέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τοῦ
τράγ^Θ σκεπτομένου τὴν ἀνοδοῦ. ἢ ἀλώπης ἔφη.
θάρασι, χρήσιμόν τι^Θ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σω-
τηρίαν ἐπινοήσῃ. εἰ γὰρ ὄρθι^Θ σαθεῖς, τοῦς
ἐμπροσθίους τῆν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσδρέσεις,
καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τὸν ἔμπροσθεν κλι-
νῆς, ἀναδραμοῦσα δὲ τῆν σῶν αὐτῆν νῶτων
καὶ κόρσιν, καὶ ἔξω τοῦ φρέατος^Θ ἐκίθηον
πνιγῆσασα, καὶ σὲ μετὰ τοῦτο ἀναπαύσῃ ἐν-
τεῦθεν. τοῦ δὲ τράγ^Θ πρὸς τοῦτο ἐτοίμως ὑπῆ-
ρετησαμένης, ἐκίθη τὸ φρέατος^Θ ἕτως ἐκπνι-
γῆσασα,

προσδρέσει. ἄρτιο
ἴσως.
καὶ κέρατα μὲν
καὶ τῆν σῶν αὐτῆν
κόρσιν ἐκίθηον.

σπλάγῃ.

dēs, ac cibi indigens, uolando corripuit. Quæ cū occidenda foret, orabat accipitrē, ne deuoraret: neq; enim satis esse ad accipitris uentrē implendū, sed oportere ipsum cibo egētē ad maiores aues cōuertī. At accipiter suscipiēs ait, Sed ego certe demēs essem, si qui in manibus paratus est, cibo dimisso, q̄ nō uidēt persequar.

Affabulatio.

Fabula significat plerosq; hoīes eodem modo esse incōsultos, q̄ spe maiorū incertorū, q̄ in manibus habent amittant.

Vulpes & Hircus.

Vulpes et hircus sitientes in puteū descenderunt: sed postq; biberūt, hircus indagante ascensum, uulpes ait, Confide, utile quid in utriusq; etiam salutē excogitauī: si enim rectus steteris, & anteriores pedes parieti firmaueris, & cornua pariter in anteriorem partē inclinaueris, cum percurrerim ipsa per tuos humeros & cornua & extra puteū illinc exiliuerim, & te postea extraham hinc. ab hircus autē ad hoc prompte officio præstito, illa cū ex puteo sic exiliuisset,

Q̄r: a se orat: l. vobis magis & mōtia dignis. con. liba priuati dicit. et alia. postea dicit. tunc posthabetur.

θήσασα, ἐσκίρτα πρὶ τὸ σόμιον ἠδομλίη. ὁ δὲ
 τράγος αὐτῷ ἐμίμφετο, ὡς παραβαίνουσα μ-
 τὰ; σωθήκας. ἠδ' ἀλλ' εἰ τοσαύτας εἶπε φρε-
 νας ἐκέκτησο, ὅπως εἰ τῷ πώγωνι τρίχας, ἔ-
 πρόδρομα ἄρ κατέβη, πρὶν ἢ τῷ ἀνοδορ σκέψα-
 σθαι. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔγω καὶ τὸν φρόνιμον ἄν-
 δρα δὲ πρόδρομα τὰ τέλη σκοποῦντα τῶν
 πρυγμάτων, εἴθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχερεῖν.

Αλώπηξ καὶ λέων.

Αλώπηξ μὴ πω θεασαμένη λέοντα, ἐπέ-
 δη κατὰ τινὰ τύχην αὐτῷ σωλύτη-
 σε, τὸ μὲν πρότερον ἔτως ἐφοβήθη, ὡς μικρὸν καὶ
 ἀποθνήσκον. ἐπειτα τοδεύτερον θεασαμένη, ἐφο-
 βήθη μὲν, ἔμην ὡς τὸ πρόδρομα. ἐκ τρίτου δὲ
 τῆτον θεασαμένη, ἔτως αὐτοῦ κατεθάρσυνεν,
 ὡς καὶ προσελθοῦσα ^{ἐφ' ἑαυτὴν} δάλεχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι ἡ σωθήκη καὶ τὰ φοβόρα
 τῶν πρυγμάτων ἐμπρόσιστα ποιεῖ.

Αἰλουρος καὶ ἀλεκτρυόνα.

Αἰλουρος συλλαβῶν ἀλεκτρυόνα, μετ'
 ἐυλόγου τοῦτον αἰτίας ἠβουλήθη κα-
 ταφαγεῖν. καὶ δὴ κατηγόρη αὐτῆ, λέγων, ὡς ὁ-
 χλυρὸς εἶν τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κενεραγῶς, καὶ
 μὴ

uisset, exultabat circū os lēta: hircus autē ipsam accusabat, quòd transgressa fuerit cōventiones. Illa autē, Sed si tot, inq̄t, mētes possideres q̄t in barba pilos, non antè descendisses quàm ascensum cōsiderasses. Affabulatio.

*Cato maior. Non nisi in rursu respicit
omni herilitate affertur
possunt q̄*

Fabula significat, sic prudentē uirū oportere prius fines considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

*Tiran:
istum t̄ sapere, non
q̄ aut petes magis
inter se ista illa q̄
f̄ hira s̄t prospicere.*

Vulpes & leo,

Vulpes, cum nunq̄ uidisset leonē, cū ei casu quodā occurrisset, primum sic timuit ut ferme moreretur: deinde cum secundo uidisset, timuit certe, non tamen ut prius: tertio autē cum ipsum uidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, cōuersatione terribilia quoq̄ accessu facilia fieri.

faciabilis

Feles & gallus.

Feles comprehenso gallo, cū rationabili ipsum causa uolebat deuorare. Cæterū accusabat ipsum, dicendo, molestū esse hoībus nocte clamantē, neque per

μη συχωρῶρ ὕπνυ τυγχάνει. τοῦ δ' ἀπολαύ-
 γυμένυ, ἐπὶ τῇ ἐκείνωρ ὠφελεία τοῦτο ποιείμ,
 ὡς ἐπὶ τὰ σωθήθῃ τῶρ ἔργωρ ἐγέρεσθαι, πάλιν
 ὁ αἴλουρος αἰτίαν ἐπέφθον, ὡς ἀσεβῆς εἴη περὶ
 πλὴ φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμίγνύμε-
 νῶ. τοῦ δέ, καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλιον τῇ δε-
 σποτῶρ πράττειν φήσεν. πολλῶρ αὐτοῖς
 ἐντεῦθεν ὡμ τικτορλίωρ. ὁ αἴλουρ ἔπαρ,
 ἀλλ' εἰ σὺ γε πολλῶρ ἔμπορεῖς ἔνπροσώπωρ ἄ-
 πολογιῶρ, ἔγωγε μάλιστα ἄτροφ ἔμνω
 τῶτον κατεθοινῆσατο.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθῶ δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμε-
 λει ἀεὶ κελίη, εἰ μὴ μετ' ἐυλόγυ δεικθῆν προ-
 χήματος, ἀπαρακκλύπτωρ γεμῆρ πονηρένετ.

Αλώπεκες.

Αλώπηξ ἐμ παγίδι ληθῆσα, καὶ ἀπο-
 κοπέσις τῆς οὐραῖς διαδράσα, ἀβίω-
 τὸρ ὑπ' αἰχίνης ἠγείτο ἄρ βίον. ἔγνω οὖν καὶ
 τὰς ἄλλας ἀλώπεκας τῶτ' αὐτὸ νουθετῆσαι,
 ὡς ἂμ τῶ κοινῶ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψαι
 αἰχρῶ. καὶ δὴ πᾶσας ἀθροισασα, παρήκει τὰς οὐ-
 ραῖς ἀποκόπειν. ὡς οὖν ἀπρεπῆς μόνον τοῦτο τὸ
 μέλθ' ὄμ, ἀλλὰ καὶ περιττὸν βάρθ' προσηρ-
 τημλίον. Ἐπολαβῆσα δέ τις αὐτῶρ εἶπεν. ὦ

αὐτῆρ

que permittētē somno frui. Eo uero re-
spondēte ad illorū utilitatē id se facere,
ut ad consueta opera excitarent; rursus
feles causam afferebat, quod impius es-
set erga naturā, cum matre ac sororibus
coēundo. Eo autē & hoc ad utilitatē do-
minorū facere dicente, cum multa ipsis
hinc oua pariantur; feles præfatus, sed
si tu multis abundas euidentibus re-
sponsionibus, ego tamen ieiunus non
perstabo, ipsum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat prauā naturā peccare
uolentē, si nō uerisimili cū prætextu fas-
cere id possit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

Vulpes laqueo capta cum abscissa
cauda euasisset, nō uiuendā p̄ pu-
dore existimabat uitā. Decreuit itaq; &
alijs uulpib. hoc idē psuadere, ut cōmu-
ni malo suū celaret, dedecus. Et iam o-
mnibus collectis suadet caudas abscin-
dere, qd nō indecens solū hoc membrū
sit, sed & superuacuū onus appensum.
Respondēs autē ex ipsis quēdā ait; heus

αὐτῆ, ἀλλ' εἰ ἔσοι τοῦτο προσέφθρεν, οὐκ ἄρ' ἠμίμ' αὐτὸ σώσει βούλευες.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῆν ἀνθρώπων, ἔστι εὐνοιαμ, τὰς πρὸς τοὺς πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, ἀλλὰ δὲ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Αλώπνης καὶ βάτθ.

Αλώπνης φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλιωθήσασα καταπίπτει ἡμελλερ, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν βάτθ. καὶ δὴ τῆς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις αἰμάξασα, ἢ ἀλογήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν. οἶμοι, καταφυγεῖν με ἄρ' ἐπὶ σέως ἐπὶ βοηθόν, σὺ χεῖρον διεθικας. ἀλλ' ἐσφαλῆς ὡς αὐτῆ, φησὶ ἢ βάτθ, ἐμὲ βεβληθεῖνα ἐπιλαβέσθαι, ἢ τις πάντων ἐπιλαμβανέσθαι εἴωθα. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῆν ἀνθρώπων μάταιοι ὅσοι βοηθοῖς προστρέχουσι, οἷς τὸ ἀδικεῖν μάλλον ἐμφυτον.

Αλώπνης καὶ κροκόδειλος.

Αλώπνης καὶ κροκόδειλος ἠμφοισθήτην πρὶ ἐυχενείας. πολλὰ δὲ τῶν κροκοδείλων ὑπὸ ῥήφανα πρὶ τῆς τῶν προγόνων διεξισόντων λαμπρότητος, ὡς γε γυμνασιαρχηκότων, ἢ ἀλώπνης ὑπολαβέσθαι. ὡς τὰν εἶπεν, ἀλλὰ καὶ

tu, nisi tibi hoc conduceret nobis nō cōsuleres. Affabulatio.

Fabula significat prauos homines non beneuolentia in propinquos consulere, sed suo commodo.

Vulpes & rubus.

Vulpes sepe cōscensa, cū lapsa casura foret, apprehēdit in adiutorium rubū. Quare cum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eā dixit: Hei mihi, confugi enim ad te tanq̃ ad auxiliatorē, sed tu peius me tractasti. Sed errasti heus tu, inq̃t rubus, quē me apprehendere uoluisti, q̃ oēs apprehēdere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic homines quoq̃ esse stultos, q̃ ad eos auxiliij gratia accurrunt, quibus magis iniuriā afficere natura insitum est.

Vulpes & crocodilus.

Vulpes & crocodilus cōtendebāt de nobilitate: cū multa autē crocodilus superba de progenitorū narrasset splendore, q̃ exercitationū principes fuerint: uulpes suscipiēs, o amicissime, ait,

k 2 sed

καὶ μὴ σὺλέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέματός γε φαίνη, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γε γυμνασμελῖος.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομελῶν ἀνδρῶν ἔλεγχθη τὰ πρῆγματα γίνεται.

Αλεκτρύονες καὶ πέρδιξ.

Αλεκτρύονάς τις ἔχωρ ἐπὶ τῆς οἰκίας, πριάμενος καὶ πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. τῶν δὲ τυπτόντων ἀνὴρ καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκείνος ἠθύμει σφόδρα, νομίζων, ὡς ἀλόφυλος ταῦτα πάραυτον ἔσθ' ἄλεκτρύονων. ὡς ἡ μετὰ μικροῖ καὶ ἐκείνος ἐώρακε μαχομελῆς ἢ ἀμμήλῃς κόπροντας, τῆς λύπης ἀπολυθείς, εἶπε· ἀλλ' ἐγὼ γε ἀπὸ τῶν νῦν οὐ λυπήσομαι, ὁρῶν ἢ αὐτῶν μαχομελῆς ἀμμήλοισι.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥαδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλοβίων ὑβρεῖς, ὅταν αὐτοῦς ἴδωσι μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομελῆους.

Αλώπηξ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἔλθοῦσα ἔσθ' ἰσχυρῶς, καὶ ἔκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διόρυε νομῆν, ἔνυρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκίου εὐφυῶς κατεσκευασμελίω, ἢ ἢ ἢ ἀναλαβῶσα ταῖς χερσὶν, ἔφη· ὡοία κεφαλὴ, ἢ ἢ ἢ ἐγκέφαλον δὲ ἔχει.

Επιμύθιον

sed si ipse nihil dicas, tñ ex cute uideris antiquis temporibus esse exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat mēdaces uiros res ipsas arguere.

Galli & perdix.

G Allos quidam habens domi, empta & pdicem cū illis pasce dimisit: qui cū ipsam uerberarent ac expellerent, illa tristabat ualde, existimans ut alienigenam hæc se pati à gallis: cū uero paulo post & illos uideret pugnare & se ipsos cedere, mœrore soluta ait: Sed ego posthac non tristabor, uidens & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cum ipsos uideant neq; à suis abstinere.

Vulpes.

V Vulpes in domū mimi profecta, & singula ipsius uasa scrutata, inuenit & caput laruæ ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus ait: o quale caput, & cerebrum non habet.

*Fras: in chil: fol. 7. 6
in tra quibusda uisus
caput in tra
bro. De his qui po
re corporis spiritus
ingento uolentes.*

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κ' ἔδ' ψυχὴν ἀλογίστους.

Ανθρακεὺς καὶ κναφεύς.

Ανθρακεὺς ἐπὶ τινὸς οἰκῶν οἰκίας, ἤξις καὶ κναφεῖα πρᾶξιμόμνον αὐτῶ συν-οικῆσαι. ὁ δὲ κναφεύς ἔπολαβάρ' ἔφη. ἄλλ' ἐν ἄρτι τοῦ διακίμῳ ἔγωγε πρᾶξιαι. δέδια γάρ, μή πως ἀπὸρ ἔγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν ῥ' ἀνόμιον ἀκοινωνήτων.

Αλιεῖς.

Αλιεῖς εἴλορ σαγίνῳ βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον καὶ ἐσκήρτων, πολλὴν εἶναι πῶν ἄγραμ νομίζοντες. ὡς δ' ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ταύτῳ ἐλκίσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων ἔυρον ὀλίγους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀθυμῆν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, ἔτοσούτορ ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσορ ὅτι καὶ τὰναντία προῦπειλήφασιν. εἰς δὲ τις ἐν αὐτοῖς πρῆσβύτορ ἔειπε, μὴ ἀχθῶμεθα ὡς ἑταῖροι. τῇ γὰρ ἡδονῇ ὡς εἰσικεν, ἀδελφὴ ἐστὶν ἡ λύπη. κ' ἡμᾶς ἐμ' ἔδει τσαῦτα προηδωθέντας, πάντως τι κ' λυπηθῆναι.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔδει λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀκατατυχίαις.

Κομπασίης.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidē corpore, sed animo inconsultos.

Carbonarius & fullo.

Carbonarius in quadā habitās domo, rogabat ut & fullo accederet, & secū cohabitaret: sed fullo respondēdo ait, Sed nō hoc possem ego facere: timo em̄ ne quæ ego deaibo, tu fuligine repleas. Affabulatio.

Fabula significat om̄ne dissimile, esse in Piscatores. (sociabile.

Piscatores trahebāt uerriculū, qđ cū graue foret, gaudebāt et exultabāt, multū inesse prædæ existimātes: sed cū in littus ipsum traxissent, piscesq; paucos qđē, sed lapidē in eo p̄ magnū inuenissent, tristari & mœrere cœperūt, non tā pisciū paucitate, q̄ q̄ & cōtraria antē anio p̄sumpserāt. qđā aut̄ inter eos natur grādiōr dixit, Ne tristemur ò socij: nam uoluptati, ut uidet̄, soror est tristitia: & nos igiŕ oportebat tātū ante lætatos, oīno aliq̄ in re etiā tristari. Affabulatio.

Fabula significat non oportere tristari frustrata spe. k 4 lactia

Κομπασίς.

ΑΝὴρ τις ἀποδηήσας, εἶτα δὲ πάλιν, πρὸς τὴν ἑαυτῆ γῆν ἐπανελθὼν, ἀλλὰ τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθικαῖς χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ καὶ τῆ ῥόδῳ πεπηδικαῖα πῆδημα, οἷον οὐδεὶς τῆν ἐπ' αὐτοῦ διωκτὸς αἶψ' εἴη πηδήσαι. πρὸς τὸτο δὲ καὶ μάρτυρας τὸς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγει ἔχειν. τῆν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν, ἔφη. ὦ ἄνθρωπε, εἰ ἀληθὲς τὸτ' ἔστιν, εὖ μὲ δῆσοι μαρτύρων. ἰδὲ ῥόδος, ἰδὲ καὶ τὸ πῆδημα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ μὴ πρόχειρος ἢ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

— Αδύνατα ἐπαγγελόμενοι.

ΑΝὴρ πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἔπει δὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσθεὶς, τῶν θεῶν ἐδέετο, ὡς εἰ τὴν ὑγίαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσαι, ἐκατὴν βόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπὸ χνέμενος εἰς θυσίαν. τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυθομένης, καὶ τοῦ σοι ταῦτα ἤρ' ὑγιάνης; ἐκεῖνός ἔφη. οἶα ἄρ' ἀνασῆναί με ἐνπεύθει, ἴν' οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσι;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως κατεπαγγέλλονται,

Iactator.

Vir quidā peregrinatus, deinde in suā patriā reuersus, aliaq; multa in diuersis uiriliter gessisse locis iactabat, atq; etiā Rhodī saltasse saltū, quem nullus eius loci potuerit saltare: ad hoc & testes, qui ibi interfuerūt, dicebat habere. Quidā autem ex ijs qui aderant, suscipiens ait: heus tu, si uerum hoc est, non est tibi opus testibus, En Rhodus, en saltus. Affabulatio.

Fabula significat, nisi promptarci demonstratio sit, omnē sermonem uanū esse & superuacuum.

Impossibilia promittens.

Vir pauper egrotans & male affectus, cū à medicis desperatus esset, deos rogabat, pollicens si sanitatē sibi rursus restituisent centum boues ipsis oblaturum esse in sacrificium. Vxorē autem eius rogante, & ubi tibi hęc si cōualueris? ille ait, Putas enim surgere me hinc, ut dei hęc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat multos facile polliceri,

γέλλονται, ἀπὸρ τελέσαι ἔργω ἔ προσδοκῶσι.
Κακοπράγμων.

Α Πῆρ κακοπράγμων εἰς τὸν εἰς δελφοῖς
ἦκεν ἀπόμων, παρᾶσαι τοῦτον βυ-
λόμην Θ. καὶ δὴ λαβὼν στυθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ
τοῦτο τῆ ἑωπῆτι σκεπάνας, ἔστη τε τ᾽ τρίποδος
ἔγγισα, καὶ ἤρετο τὸν θεόν, λέγων. ἀπομωρ,
ὁ μετὰ χῆρας φέρω, πόττορον ἔμπνοου ὄσση, ἢ
ἀπνοου; βυλόμην Θ, ὡς εἰ μὴ ἀπνοου εἶποι,
ζῶρ ἀναδείξαι τὸν στυθίον. εἰ δ' ἔμπνοου, εὐθύς ἀ-
ποπνίξας, νεκρὸν ἐκείνο προσεγεγεῖρ. ὁ δ' ἔγε θε-
ὸς πῶ κακότεχνορ αὐτ᾽ ἔγνους ἐπίνοιαρ, εἶπεν.
ὁπόττορον ὧ ὄντος βέλει ποιῆσαι, ποιῆσορ. πα-
ρα σοὶ κῆται γὰρ τὸτο πράξαι, ἢ τοὶ ζῶρ ὁ κα-
τέχης, ἢ νεκρὸν ἔσοδεῖξαι.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαραλόγισορ καὶ
ἀλάθητορ.

Αλιεῖς.

Α Λιεῖς ὑξελθόντες εἰς ἄγραμ, ἐπειδὴ πο-
λύμ χρόνον ταλαιπωρήσαντες, οὐδέμ
εἶλορ, σφόδρα τε ἠθύμοου, καὶ ἀναχωρῆσαι πα-
ρεσκευάζοντο. εὐθύς δὲ θύννοσ ἔπεδ τῆν μεγίσωρ
διωκόμην Θ ἰχθύωρ, εἰς τὸ πλοῖορ αὐτῶρ εἰσή-
λατο. οἱ δὲ τῆτορ λαβόντες, μεθ' ἠδονῆς ἀνε-
χώρησαρ.

Επιμύθιορ.

liceri, quæ re comprobare nō sperent.

Malignus.

V Ir malignus ad eum, qui in Delphis est, iuit Apollinē tentaturus ipsum. Atq; ideo cōprehenso passerculo manu, et eo ueste cōtecto, stetitq; proxime tripodē, ac rogauit deū, dicendo: O Apollo, quod manibus fero, utrum uiuum' ne est an mortuū? Nam si mortuū diceret, uiuū ostensurus erat passerculū. Sin uiuū, statim suffocatuū mortuū illum efferret. Sed deus, maligna ipsius cognita mētē ait: Vtrū uis heus tu face-
re, facito: penes te em̄ est illud facere, si-
ue uiuū q; cōtines, siue mortuū ostēdere.

Affabulatio.

Fabula significat, deum neq; decipi posse, neq; quicq; eum latere.

Piscatores.

Piscatores egressi ad uenationē cum multo tempore defatigati nihil cepissent, & ad modū tristabantur, & discedere apparabant: sed statim thunnus maximo qdā insectāte pisce, in nauigiū ipsorū insiluit: quo capto læti abiere.

Affabulæ

Επιμύθιορ.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι πολλαῖς ἀμὴ τέχνη παρέρχε, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

Φέναξ.

ΑΝὴρ πένης νοσῶν, ἤνυξάτο τοῖς θεοῖς εἰ διασώθειν, βουῖς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν. οἱ δὲ θεοὶ παρᾶσαι τοῦτο βουλόμενοι, τοῦ πάθους ἀπήλλαξαν. ὁ δ' ἀναστὰς, ἐπειδὴ βῶν ἠπόρει, σεατίνης βῆς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θείσ ὠλοκαύτωσαν. οἱ δὲ θεοὶ βυλόμενοι ἀντὶν ἀμύνασθαι, ὄναρ ἐπισάντες ἀντῶ εἶπον, ἀπελθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τὸν δεξιὸν τόπον. ἐκεῖ δὲ ἀπῆκας χιλίας ἐυρήσεις. ἐκεῖνος δὲ διῦπνιασθεῖς, σὺν ἠδονῇ καὶ παρδῆ πρὸς τὸν ὑποδεχθέντα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίον διδρυνῶν. ἐκεῖ δὲ δὴ περαταῖς πόριτυχῶν, ὑπ' ἀντῶν σωελήθη. ἀλγὸς δὲ ἠδὴν, ἀφεθῆναι τῶν περατῶν ἐδέητο, χίλια χρυσία τάλαντα δώσειν αὐτοῖς ὑπὶ χυρῶμενος. ὡς δ' εἰς ἐπιστεύετο, ἀπαχθεῖς ὑπ' αὐτῶ ἀπεμπωλήθη χιλίων δραχμῶν.

Επιμύθιορ.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδέσι τῶν ἀνθρώπων παρέχθραίνει τὸ θεῖον.

Β Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο, θεῖος

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ ars nō præbuit, ea donasse fortunam,

Deceptor.

V Ir pauper ægrotās uouebat dijs si euaderet, boues centū in sacrificiū oblaturū: sed dei tentaturī a morbo liberarunt. at ille surgēs quoniā bouibus carebat, ex pasta boues centum a se formatos in ara positos sacrificauit, sed dei ipsum ulturī, in somnijs adfuerunt ei, dicentes: Abi ad littus ad eū locū, illic eū Atticas mille drachmas inuenies. Ille aut excitatus, letus et alacer ad demōstratū locū perrexit, aurū disquirēs. Sed illic in piratas incidit ab ipsisq; cōprehensus est. Captus ergo ut dimitteretur piratas orabat, mille aurī talenta daturū ipsis promittēs. Sed cū nō crederēt, abactus ab ipsis, diuēditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat mendacijs hominum inimicum esse deum.

Ranæ.

R Anę duę in palude pascebāt, et stante

ρος δὲ ξηραυνθείσης τῆς λίμνης ἐκένω καταλι-
πόντες, ἐπεζήτησαν ἑτέραν. καὶ δὴ βαθεῖ πόριε-
τυχον φρέατι, ὅπου ἰδὼν ἄτερος θυτέρω φη-
σί. συγκατέλωμεν ὡς τὸ εἰς τόδε τὸ φρέαρ.
ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἄρ' ἔμ' καὶ τὸ ἐνθάδε ὕ-
δωρ ξηραυνθῆ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔδει ἀπορροικέσθαι προσ-
εἶναι τοῖς πράγμασι.

Γέρον καὶ θάνατον.

Γέρον ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, καὶ πρὶ
τῆν ὁμίον ἀράμεν, ἐπειδὴ πομπὴν ὁ-
δὸν ἐπιχθισμένην ἐβάδιον, ἀπειρηκός, ἀπέθε-
τότε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλαῖν ἐπεκα-
λεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου ἐνθὺς ἐπισάντων, καὶ
πῶς αἰτίαν πωθανομελίου δι' ἡμ' αὐτὸν καλοῖν,
ὁ γέρον ἐφη, ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπι-
θῆς μοι. Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος
ᾧ, καὶ μυρίοις κινδύνοις ποριπρωσὼν δοκῆ θά-
νατον ἐπιθυμῆν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρότερον θά-
νατου αἰρεῖται.

Γραῦς καὶ ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλγῶσα τὸς ὀφθαλμοὺς εἰσηκα-
λεῖται τινὰ τῆν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμ-
φώνησασα,

te aut siccata palude, illa derelicta, quaerebant aliam: caeterum profundum inuenerunt puteum. Quo uiso, altera alteri inquit, descendamus heus tu in hunc puteum. Illa respondendo ait, Si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere incōsiderate res aggredi.

Senex & mors.

Senex quondam incisis in monte lignis, ac in humeros eleuatis, ubi multam uiam oneratus iuit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat, At morte ilico adstante et causam rogante, qua se uocasset: senex ait, ut onus hoc sublatum imponeres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem uitę studiosum esse, & licet infinitis periculis immerisus, uideatur mortem appetere, tamen uiuere multo magis quam mori eligere.

Anus & medicus.

Mulier anus dolens oculos, conduxit medicum quendam mercede, conventionem

φωνήσασα, ὡς εἰ μὲν θόρα πένσεν αὐτῶν, ἔμ
 ὁμολογηθέντα μίσησεν αὐτῶν δώσειν. εἰ δὲ μή, μή
 δὲρ δώσειν. ἐνεχείρησε μὲν ἔμ ὁ ἰατρὸς τῆ θόρα
 πεία, καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς πῶν πρεσβύτιν,
 καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆ χρίων, ἐκείνης μνηδα
 μῶς ἀναβλέπειν ἐχέσσης πῶν ὥραν ἐκείνῳ ἔσο
 τοῦ χρίσματος, αὐτὸς ἔμ τι τῶν τῆς οἰκίας σκε
 νῶν ὑφαίρου μὲν θ, ὅσημέραι ἀπήεν. ἢ μὲν οὐρ
 γραῦς πῶν ἑαυτῆς πῶν οἰκίας ἀέωρα καθ' ἐκεί
 σῶν ἐλατῆρ μὲν ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλθ
 παντάπασιν αὐτῆ θόρα πνευθεῖση μνηδὲρ ἔσο
 λαφθῆναι. τοῦ δ' ἰατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας
 μίσησεν αὐτῶν ἀπαιτοῦντος ὡς καθαρῶς βλέ
 πῶσιν ἡδὲν, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόν
 τθ. μᾶλλον μὲν ἔμ ἔπειρ ἐκείνη ταυῦν ὄνδο
 τι ἔμ βλέπω. ἢ νῖκα μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐ
 νόσθρ, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ πῶν ἑμαυτῆς ἐ
 βλεπομ οἰκίαν. νῦν δ' ὅτε με σὺ βλέπειν φῆς,
 ὄνδοτιοῦν ἐκείνων ὄρω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων
 ἔμ ὡν πράττουσι, λαμβάνουσι καθ' ἑαυτῶν ἔμ
 ἔλεγχον ἐπιπῶν μνοι.

Γ Γεωργὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ.
 Γεωργὸς τις μέλλων καταλίσθρ ἔμ βίον,
 καὶ

uentione facta, si se curaret, pactam mercedem ei daturam : sin autem minime, nihil daturam. Aggressus est igitur medicus curam, quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei ungens, cum illa nequaquam uidere posset ea hora ob unctionem, ipse uas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam suppellectilem uidebat singulis dieb. minui, adeo ut tandem omnino liberatae nihil relinqueretur. At medico pactam mercedem ab ea efflagitante, quasi purè iam uidente, & testes adducente : Magis certe ait illa, nunc nihil uideo. Nam cum oculis laborabam, multa mea in mea uidebam domo, nunc autem cum me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula significat, prauos homines ex ijs quæ agant, ignaros cōtra seipfos argumentum afferre.

Agricola & filij ipsius.
 Agricola quidā uita excessurus,

καὶ βελόμην ὅτις ἑαυτοῦ παῖδας πείραρ
 λαβῆρ τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐ-
 τοῦς, ἔφη, παῖδες ἔμοι, ἐγὼ μὲν ἤδη βίον ὑπέ-
 ξημι. ὑμεῖς δ' ἄπορ ἐρ τῆ ἀμπέλῳ μοι κερυ-
 πται ζητήσαντες εὐρήσετε πάντα. οἱ μὲν οὐρ οἶκ-
 θέντες θησαυροῦ σκῆ που κατ' ἐρωρύχθαι, πᾶ-
 σαν τὴν τῆς ἀμπέλα γῆρ μετὰ τὴν ἀποβίω-
 σιν τοῦ πατρὸς κατέκτασαν, κῆ θησαυροῦ μὲν
 ἔπιδριέτυχον. ἡ δὲ ἀμπελος καλῶς σκῆ φείσα,
 πολλαπλασίονα ἔρ καρπὸν ἀνέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ ὁ δηλοῖ, ὅτι ὁ κῆματ ὁ θησαυρός ἐστ
 τοῖς ἀνθρώποις.

Δεωότης καὶ κύνες.

Α Νῆρ τις ἑσὼ χειμῶν ὅτι ἐρ τῶ αὐτοῦ
 προασέω ἀπολειφθεῖς, πρῶτα μὲν τα
 πρόβατα κατέφαγεν, ἔτα τὰς αἴγας. τοῦ δὲ
 χειμῶν ὅτι ἐπικρατωώτος, καὶ τῆς ἐργάτας
 βῆς σφάξας, ἐθοινήσατο. οἱ ἔ κύνες ταῦτα ἰδόν-
 τες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλας, φέυγωμεν
 ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. εἰ γὰρ τῆν ἐργατῶν βοῶν
 ὁ δεωότης ὑμῶν ἐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φεί-
 σεται; Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῆς μαλισα φέυγει κῆ
 φυλάττειται κῆ, οἱ τινες ἔδὲ τῆν οἰκίωρ ἀπέ-
 χονται.

10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

ac uolens suos filios periculū facere de agricultura, uocatis ipsis ait : Filij mei, ego iam è uita discedo, uos aut si quæ in uinea à me occultata sunt, quæ fueritis, inuenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse, omnem uinea terram post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non inuenierunt, sed uinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat laborem thesaurum esse hominibus.

Herus & canes.

Vir quidam à tēpestate in suo suburbio deprehensus, primum oueis comedit, hinc capras. Tēpestate aut in ualescente, & operarios boues iugulatos comedit, Canes uero his uisis, dixerunt inter se, sed fugiamus nos hinc. Si enim operarijs bobus herus noster non abstinet, quomodo nobis abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere et cauere oportere, q̄ nec suis abstinet.

1 2 Mulier

Enix: noxelo di ppofoio a rayth.
Sop: opa, wouo 7oi awpis ouey eu
7uxi. baw fawdit
Somaru
The uoyulgaris uordia
7u dā yigridy.
7u dā yigridy.
7u dā yigridy.

fuge. timo. dōmū. pūcō
abūno.

Γαυὴ καὶ ὄρνις.

ΓΥΝΗ ΧΗΡΑ ΤΙΣ ὄρνιθι εἶχεν, καθ' ἐκάστῳ ἡμέ-
ρα μῶδον αὐτῆ τίκτουσαν νομίσασα δ' ὡς
εἰ πλείους τῆ ὄρνιθι κριθὰς πρᾶβάλλοι, δις τέξε-
ται τῆς ἡμέρας, τούτο πεποίηκεν. ἡ δ' ὄρνις πιμε-
λῆς λεομνήη, ἔδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκῆρ ἡδύ-
νατο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀπὸ πλεονεξίᾳ μῦθον πλοῦ-
των ἐπιθυμῶντες, καὶ τὰ πρότερα ἀποβάλλουσι.

Κωϊόδηκτος.

ΔΗΧΘΕΙΣ ΤΙΣ ἔσπεδον κωϊὸς, ἄρ' ἰσόμενον
πρόκειν ζῆτῶν. ἐντυχῶν δὲ τις αὐτῶ, ἔ-
γνωσεν ὅτι ζῆτῆ, ὡς οὗτος ἔπει, εἰ σώζεσθαι βού-
λει λαβῶν ἄροτρον, καὶ τούτῳ τὸ αἶμα τῆς πλη-
γῆς ἐκμάξας, τῷ δακνόντι κωϊὸν φαγεῖν ἐπί-
δωκεν. καὶ κείνος γελάσας ἔφη, ἀλλ' εἰ τοῦτο ποιή-
σω, δεῖ με ἔσπεδον πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κω-
ϊῶν δηχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πο-
νηροὶ εὐδρυγέτες μὲν, μᾶλλον ἀδικεῖν προξυ-
νοῦνται.

Νεανίσκοι καὶ μάγιστρος.

ΔΥΟ ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ ΜΑΓΕΙΡΩ παρ' ἐκείνῳ κη-
ρῶν τοῦ μαγείρου πρότι τῶν οἰκείων
ἔργων

Mulier & gallina.

Mulier quædã uidua gallinã habebat, singulis diebus ouũ sibi parientẽ: rata uero si plus gallinæ ordeï proijceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed gallina pinguefacta ne semel quidẽ die parere potuit. Affabulatio.

Fabula significat, eos, q ob auaritiã pluriũ sunt appetẽtes, et q̃ ad sunt, amittere.

Morsus à cane.

Morsus à cane quidã medicaturũ circuibat quærẽs, cũ aut occurrisset qdã ei, et cognosceret q̃ querebat, Heus tu ait: si sanari uis, accipe panem, atq; eo sanguinẽ uulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edẽdũ p̃be. Et is ridẽdo, ait, sed si hoc fecero, oportebit me ab omnib, q̃ in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat prauos etiã hoĩes beneficio affectos, magis ad inferẽdã iniuriã exacui.

Adolescẽtuli et cocus.

Duo adolescẽtuli apud cocũ assidebãt, & coco in aliq̃ domestico

γαυράχολουμίνε, ἀτόρθ τούτων μέρθ τι
 τῆν κρεῶν ὑφελόμενθ, εἰς τῶν πατέρων κηθῆ-
 κε νόλπορ ἐπιστραφέντθ δὲ τοῦ μάγειρος, θ
 τῶν κρέας ἐπιζητοῦντθ, ὁ μὲν εἰληφῶς ὄμνυε
 μὴ ἔχειν, ὁ δὲ ἔχωρ, μὴ εἰληφῆναι. ὁ δὲ μάγειρος
 αἰσώμενθ τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν. ἀλ-
 λά καὶ ἐμὲ λάθητε, τόρ γ' ἐπιτορκοῦμενον θεῶν
 ὄνκοιω λήσεσθε.

εἰς τὴν
 αἰσώπου μῦθου
 αἰσώπου μῦθου
 αἰσώπου μῦθου

Ησ. lib. 1.
 οὕτως οὐτὶ σου εἶπ
 δὲ τοῦ νόου ἐρεμάθει
 πάντα ἰδῶν Αἰῶν
 οὐ θαλῆος καὶ
 πάντα νοήσας.
 ὅτι γὰρ εἶπεν καὶ
 πάντα τε βλεῖσεν
 θεός.

Ἐπιμύθιορ.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι καὶ ἄνθρωπος ἐπιτορκοῦν-
 περ λάθωμεν, ἀλλὰ τῶν γε θεῶν ἔλῃσομεν.

Ἐχθροί.

 Ὅτι τινὲς ἀμῆλοισ ἐχθραίνοντες, ἐπὶ τῆς
 αὐτῆς νεῶς ἐπλεορ. ὦρ ἀτόρος μὲν ἐπὶ
 τῆς πρύμνης, ἀτόρθ δὲ ἐπὶ τῆς πρῶρας ἐκά-
 θητο. χειμῶνθ δὲ ἐπιπλομένης, καὶ τῆς νεῶς
 μεμλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ ἐπὶ τῆς
 πρύμνης τῶν κυβερνήτῳ ἤρετο, πότδρον τῆν
 μδρᾶν τῶν πλοῖσ πρότδρον μέμει καταβα-
 πίζεσθαι, τῶ δὲ τὴν πρῶσαν εἶπόντθ, ἀλλ' ἐ-
 μοι γε ὄνκ' ἐστὶ λυπηρὸν, εἶπεν ὁ θάνατθ, εἴγε
 ὄρᾶν μέμω προῦμεθ' ἢ μὲν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιορ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἔδερ
 τῶν αὐτῶν ὀλίγης φρουτίζουσιν, εἰ τῶν ἐχθρῶν μό-
 νορ

opere occupato, alter horū partē quādam carnium subreptam in alterius demisit sinum. Conuerso autem coco, & carnem quærente, qui abstulerat, iurabat non habere: qui autem habebat, nō abstulisse. Cocus uero cognita malicia ipsorum ait, Sed etsi me latueritis, peieratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quod licet homines peierantes lateamus, deum tamē nō latebimus.

Inimici.

DVO quidam inter se inimici, in eadē nāui nauigabant, quorū alter in puppi, alter in prora sedebat. Tempestate autē superueniente, & naue iam submergenda, qui erat in puppi gubernatorē rogabat, utra pars nauigij prius obruenda esset. Cumque ille prora dixisset, Sed mihi nō erit graue, ait, mors, si uisurus sum ante me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suū nocumentū curare, si modo ini-

νομ ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακῶν μύθους.

Αἴλουρος Θ καὶ μῦες.

ΕΝ Οἰκίᾳ τινὶ πομπῶν μῦθων ὄντων, αἴλουρος τοῦτο γινῆς ἤκου ἔνταυθα, ἢ καθέκαστον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθισεν. οἱ δὲ, καθ' ἑκάστω ἑαυτοῦς ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κἄτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντᾶσι μὲν ἀπολώμεθα. τοῦ γὰρ αἴλουρος μὴ διωαμένης δεῦρο ἴξικινεῖσθαι, ἢ μῆς σωθῆσόμεθα. ὁ δὲ αἴλουρος Θ μηκέτι τῶν μῦθων κατιόντων, ἔγνω δὲ ἐπινοίας αὐτοῦς σοφίζομένου Θ ἐκκαλέσασθαι. καὶ δὴ ἀπὸ πατήρα τινος ἑαυτὸν ἀναβάς ἀπῆώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ μῦθων τις παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐτῶν, ἔφη. ὦ ἴτ Θ , καὶ μὲν δύλαξ γένη, ἔ προσελέυσομαί σοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Θ δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας περαθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ἴξαπατῶνται ταῖς ἑσπερίσεσιν.

Αλώπηνε καὶ πίθηκος Θ .

ΕΝ Σιωδῶ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὤρχησατο πίθηκος Θ καὶ εὐδοκίμησας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη. ἀλώπηνε δ' αὐτῶν φθονήσασα

micos suos uideāt ante se malo affectos.

Felis & mures.

IN domo quadā cū multi essent mures, felis eo cognito iuit eò, ac eorum singulos captos deuorabat; At illi quotidie cū se absumi uiderent, dixerunt inter se: ne post hac infra descēdamus, ne penitus pereamus: nā si felis non potest huc uenire, nos saluierimus. Sed felis nō amplius muribus descendētibus, decreuit per astutiam eos fallens euocare. Cæterum conscenso pessulo quodam, de eo se suspendit, et mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, uisocq; eo, inquit: Heus tu, et si faccus fieres, nō te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum aliquorum prauitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

Vulpes & simius.

IN concilio quondā irrationaliū animalium saltauit simius, & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autē ei

I 5 . inuidens

φθονήσασα, ὡς ἔρτινι παγίδι κρέας ἐθεάσατο,
 ἤρπιθικὸν λαβῆσα, ἐνταῦθα ἠγάλην, ὡς εὐ-
 ροὶ μὲν αὐτὴ λέγασα θησαυρὸν τῆτορ, μὴ μὲν
 τοὶ καὶ χρῆσασθαι αὐτῷ. τῷ βασιλεῖ γὰρ τοῦ-
 τορ ὁ νόμος δίδωσι. καὶ προὔτρεπετο αὐτῷ,
 ἅπερ δὴ βασιλέα, ἤρπιθικὸν ἀνελεύθει. ὁ δ'
 ἀπορροσκέπῃως προσελθὼν, ἢ συλληφθεὶς ἔσπε-
 τῆς παγίδος, ὡς ἔβραπατήσαν ἐμέμφετο
 τὴν ἀλώπεικα. ἢ δὲ πρὸς αὐτῷ, ὡς πίθηκε, τοιαύ-
 τῶν σὺ μωρίαρ ἔχων, τῆν ἀλόγων βασιλευσφης;

Ἐπιμῦθιορ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πραξοῖσι τισιν ἀπορροσκέ-
 πῃως ἐπιχειρῶντες, δυσυχήμασι προπίπτουσι.

Θύννη καὶ δελφίη.

 Ὑννος διακόμηνος ἔσπε δελφίνος, ἢ
 πολλῶ τῷ ῥίζω φερόμενος, ἐπφδὴ κατὰ
 λαμβάνεσθ' ἐμέμεν, ἔλαθεν ἔσπε σφοδρῆς ῥύ-
 μης ἐκπεσὼν εἰς τινὰ νῆσον. ἔσπε δὲ τῆς ὁμοί-
 ας ῥύμης καὶ ὁ δελφίη αὐτῷ σιωξέωκειλεν. ὁ δὲ
 θύννος ἐπιστραφῆς, ἢ λεπτοψυχῶντα ἤρπιθικὸν
 φίνα ἔωρακῶς, ἔπει. ὀυκέτι μοι ὁ θανάτος λυ-
 πηρὸς, ὀρῶντι ἤρπιθικὸν γεγονότα μοι τούτῃ,
 σὺ ἔμοι ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμῦθιορ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ
 ἄνθρωποι

inuidens, ut in casse quodā carnē uidit, simiū secum illuc duxit quòd inuenisset ipsa thesaurum illum: dicens non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret: atq; hortata est ipsum ut regem, thesaurum accipere. At ille inconfidērate profectus & captus à casse, quòd decepisset, accusabat uulpem. Illa autē ei, O simie talem tu habens dementiā, brutis dominaberis? Affabulatio. Fabula significat eos qui actiones aliquas inconsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus & delphin.

THunnus delphino psequente, magno impetu ferebat. Cum capiendus foret, inscius ob uehementē impetū decidit in insulā quandā. Ab eodē uero impetu & delphin cum eo eiectus est. Thunnus autē cōuersus, cū agentē animā delphinū uidisset, ait: Non amplius mihi mors molesta est, cū eū uideā, qui mihi causa fuit ipsius, unā mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat facile miseras
ferre

ἄνθρωποι φέρουσι, τοῦς τούτων αἰτίους δυσθε-
χοῦντας ὀρώντες.

Ἰατρὸς καὶ νοσῶν.

Ιατρὸς νοσοῦντα ἐθόράπευε. τοῦ δὲ νοσῶν-
τος ἀποθανόντος, ἐκείνου πρὸς τοῦς ἐκ-
κομίζοντας ἔλεγεν, οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἰ οἶνος
ἀπείχετο, καὶ κλυσηῆσιμ ἐχρήσθη, οὐκ ἂν ἐτεθνή-
κει. τῶν δὲ παρόντων ἑσπυλαβῶν ἔφη, βέλτι-
σε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφε-
λος ἐστίν, ἀλλὰ τότε παραινέην, ὅτε τῶν τοῖς χρῆ-
σθαι ἠδύνατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῦς φίλους, ἐν καιρῶ
ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν.

Ἰξευτῆς καὶ ἔχισ.

Ιξευτῆς ἰξὸν ἀναλαβῶν κῆ καλάμους, πρὸς
ἄγραν ἰξήλθεν, ἰδὼν δὲ κίχλαρ ἐφ' ὑψη-
λοῦ δένδρου καθεζομένην, καὶ τοῦς καλάμους
ἀλλήλοισ ἐπιμήκος σιωάψας, ἄνω πρὸς αὐτῶ
συμβαῖν βυλόμενον ἐφεώρα. καὶ δὴ λαθῶν
ἔχισ κοιμωμένην ἑσπὸ πόδας ἐπάτησε. τῆς δ'
ὀργισθείσης καὶ δακρύουσης αὐτῶν, ἐκείνου ἠδὲ
ληποφυχῶν ἔλεγε. δύστω ἐγὼ, ἔδορον γὰρ
σηρεῦσαι βουλόμενον, αὐτῶν ὑφ' ἑτέρω ἠγρέν-
θῶ εἰς θάνατον.

Ἐπιμύ-
θη

ferre homines, si eos qui illarum autores fuerunt, infeliciter agere uideant.

Medicus & ægrotans.

Medicus ægrotū curabat, ægroto aut̄ mortuo, ille efferentibus dicebat, Homo hic si uino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interisset. Quidā autē ex ijs qui aderāt respondendo ait: Optime nō oportebat te hæc nunc dicere, cū nulla utilitas est, sed tūc admonere, cum his uti poterat.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere amicos tēpore necessitatis præbere auxilia.

Auceps & uipera.

AVceps uisco accepto & arundinibus, aucupatū egressus est. uiso autem turdo super alta arbore sedēte, et arundinib. inter se in longitudinem cōiunctis, sursum eum cōprehensurus suspiciebat. Ceterū ignarus uiperam dormientē cōculcauit. Hæc uerò irata mordit ipsum. Ille iam agens animā dicebat: Me miserū, aliū enim captaturus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Affabula=

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες, λαμβάνουσι πολλακίς ὑφ' ἐτέρω τῶν αὐτῶν πύχοντες.

Κάσωρ.

Ο Κάσωρ ζῶον ἐστὶ πετράπου, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διατῶμενον, ὃ τὰ αἰδοῖα φασὶν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. οὗτος οὖν ἐπειδὴ ὑπὸ ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνεται, γινώσκων οὐ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ ἔτω σωτηρίας τυγχάνει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, ἔδεναι λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

Κύωρ καὶ μάγερθος.

Κύωρ εἰσὴν δῆσας εἰς μαγερθεῖον, καὶ τὸ μαγερθεῖον ἀχολουρμίου, καρδίαν ἀρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγερθος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν. ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς ὅπως πρὸς ἀρῆς, φυλάξομαί σε. ἔγὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν ἔληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλακίς τὰ παθήματα τοῖς

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab alijs idipsum pati.

De fibro.

Fiber animal est quadrupes, in stagnis plerūq; degens, cuius pudenda dicunt usui esse medicis. Hic igitur cum ab hominibus persequentibus iam capiendus sit, cognito cuius gratia petatur, abscissa sua pudenda projicit persequentibus, & sic salutem consequitur.

Affabulatio.

Fabula significat homines prudentes pro sua salute nullum habere respectum pecuniarum.

Canis & cocus.

Canis irrumpens in culinam, & cocco occupato, corde arrepto fugit. At cocus conuersus, ut uidit ipsum fugientem, ait, Heus tu scito ubi tu fueris, me te obseruaturum; non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat sæpe nocumenta hominibus

τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Κύωρ καὶ λύκηθ.

Κύωρ πρὸ ἐπαύλεως τινθ ἐκάθευδε.
λύκου δ' ἐπιδραμόντθ, καὶ βρῶμα
μέλλοντθ θύσειν ἀνθρ, ἐδέητο μὴ νῦρ ἀνθρ
καταθύσαι. νῦρ μὲν γὰρ φησι λεπτός εἰμι καὶ
ἰχνός. αἰμ δὲ μικρὸν ἀναμένης, μέλισσι οἱ ἐμοὶ
θεωόται ποιήσειν γάμους, καὶ γὰρ τλίωκαῦτα
πολλὰ φαγῶν, πιμελέςθρθ ἔσομαι, καὶ σοὶ
ἠδύτθρομ βρῶμα θλήσομαι. ὁ μὲν οὔρ λύκηθ
πιοθεῖς, ἀπῆλθε. μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθῶν, εὔε
ρεν ἀνω ἐπὶ τοῦ δώματθ θρμ κύνα καθέυδον
τα, καὶ γὰρ κατῶθεν, πρὸς ἑαυθρμ ἐκάλε, ἔπο
μίμνήσκωρ ἀνθρ τῆν σωθηκῶρ. καὶ ὁ κύωρ,
ἀλλ' ὦ λύκε εἴ το αποτοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεως
μεῖδοις καθέυδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμένης.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῆν ἀνθρώ
πων, ὅταν πδρίτι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, ἀφ
βίς τοῦτο φυλάτθονται.

Κύωρ καὶ ἀλεκτρυῶρ.

Κύωρ καὶ ἀλεκτρυῶρ ἑταιρείαμ ποιησά
μενοι, ὠδευορ. ἐσπέρας δὲ καταλαβόν
σης, ὁ μὲν ἀλεκτρυῶρ ἐπὶ δένδρθ ἐκάθευδε ἀ
ναβῆς, ὁ δὲ κύωρ πρὸς τῆ ῥίζῆ τοῦ δένδρου κοί
λωμα

hominibus documenta esse.

Canis & lupo.

Canis ante stabulū quoddam dormiebat: cumque lupo irrupisset, & deuoraturus eū esset, rogabat, ne tunc se mactaret. Nunc enim inquit, tenuis sum & macilentus: si autem parumper expectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus pinguior ero, & tibi suauior cibus fiā. Lupo igitur persuasus, abiuit. Post aliquot dies reuersus, inuenit superius super domus tecto canē dormientē, & stans inferius ad se uocabat, admonēs eū fœderis. Et canis: O lupo, si posthac ante stabulum me uideris dormientē, nō amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines cū aliqua in re periclitati, salui facti fuerint, cauere ab ea quā diu uixerint.

Canis & gallus.

Canis & gallus in ita societate iter faciebant, uespera autem superueniente, gallus conscensa arbore dormiebat, at canis ad radicem arboris

m exca

λωμα ἔχοντο. τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ
 εἶδος νύκτωρ φωνήσεντος, ἀλώπην ἀκασσασα
 πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ εἶσα κάτωθεν, πρὸς
 ἑαυτὴν κατελθῆν ἠξίει, ἐπιθυμῆν γὰρ ἀγαθὴν
 οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀπάσαισαίαι. τοῦ δὲ εἰ-
 πόντος τὸν θυρωρὸν πρότορον διυπνίσαι ἑαυ-
 τὴν ῥίξην καθεύδοντα, ὡς ἐκείνη ἀνοίξαντο
 κατελθῆν. καὶ ἐκείνη ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὅ-
 κύνωρ αἰφνης πηδήσας, αὐτὴν διεσπάρξαξε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων
 τὰς ἐχθρὰς ἐπελθόντας, πρὸς ἰχυροτέρους
 πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

Λέων καὶ βάτραχος.

Λέων ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα
 βοᾶντο, ἐπεσπάθη πρὸς τὴν φωνὴν
 οἰόμενον μέγα τι ζῶον εἶναι. προσμῆνας δὲ μί-
 κρον, ὡς εἶδεν αὐτὸν προσελθόντα τῆς λίμνης,
 προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸ τῆς ὀφείας διὰ
 κῆρας μόνως ταρατθεῖσθαι.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπην.
 Ἐωρ κῆ ὄνος κῆ ἀλώπην, κοινωνίαν ποιῆσαι
 σάμηνος

excauatae. Cum gallus ut assolet noctu cantasset, uulpes ut audiuit accurrit, & stans inferius ut ad se descenderet rogabat, quod cuperet commendabile adeo cantu animal complecti. Cum autem is dixisset, ut ianitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut cum ille aperuisset, descenderet. Et illa quaerente ut ipsum uocaret, canis statim profiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo & rana.

Leo audita aliquando rana ualde clamante, uertit se ad uocem, ratus magnū aliqd animal esse: parumper aut expectando, ut uidit stagno egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere ante, quam uideas uoce sola perturbari.

Leo & asinus & uulpes.

Leo, & asinus, et uulpes in ita societate

σάμνοι, ἔζηλθον πρὸς ἄγραν. πολλὴς οὖν θῆρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τῶ ὄνοφελῆ αὐτοῖς. ὁ δὲ, τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἰσθμῶν, ἐκλέξασθαι τούτους προὔτρεπε. καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. ἔτα τῆ ἀλώπεκι μετρίαν ἐκέλευεν. ἡ δ' εἰς μίαν ἀρμερίδα πάντα σορεύασα, ἐαυτῆ βραχύ τι κατέλιπεν. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτῷ, τίς σε ὀβελτίστη διατρέψῃ οὕτως ἐδίδαξεν; ἡ δ' ἔπει, τῶ ὄνοσ συμφορὰ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῆν πέλας δυσυχήματα.

Λέων καὶ ἄρκτος.

Λέων καὶ ἄρκτος ὁμοῦ βοιωέντων πόρι τυχόντες, πόρι τούτῳ ἐμάχοντο. δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκτῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινίας, ἀπαυδῆσαντες ἔκταντο. ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ πόρι ἴδουσα, πεπρωκότα; αὐτοῦς ἰδοῦσα, καὶ τὸ βένερον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τῶτο Διὸς μέσῳ ἀμφοῖν διχδραμάσα καὶ ἀρπάσασα, φεύγουσα ὡχέτο. οἱ δὲ, βλέποντες μὲν αὐτῷ, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀνασῆναι, δέιλαιοι ἡμῖς ἔπει ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθήμεν.

Ἐπιμύθιον.

tate egressi sunt aduenandum. Multa igitur præda capta, iussit leo asino ut diuideret sibi: at ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos hortabat. Et leo iratus, asinū deuorauit. Inde uulpi ut diuideret iussit: illa uero in unam partē omnibus cōgestis, sibi minimū quiddā reliquit. Tum leo ipsi, Quis te ò optima, diuidere sic docuit? Ea inquit, asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

Leo & ursus.

Leo & ursus simul magnum nacti hinnulū, de eo pugnabāt. Grauius igitur a se ipsis affecti, ut ex multa pugna etiā uertigine corripentē, defatigati iacebant. Vulpes autē circumcirca eundo, ubi prostratos eos uidit, & hinnulum in medio iacentē, hunc per utrosq; percurrendo rapuit, fugiensq; abiuit. At illi uidebant quidē ipsam, sed quia nō poterant surgere, nos miseros dicebāt, quia uulpi laborauimus.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δυλοῖ, ὅτι ἄλλω κοπιῶντων, ἄλλοι
κέρδαινουσιν.

Μάντις.

ΜΑΝΤΙΣ ἔπ' ἀγορᾶς καθήμενος, θελέε-
γετο. ἐπισάντη δὲ τινος αἴφνης καὶ
ἀπαγγείλαντος, ὡς αἰ τῆς οἰκίας αὐτῆ θηρί-
δες ἀναπεπῆχμῆναι τε πάντας ἕτερ, καὶ πάντα τὰ
ἔνδομα φηρημῆνα, ἀνεπήδησέ τε σενάξας, καὶ δρα-
μαῖος ἦν. τρέχοντα δέ τις αὐτῶν θεασάμενος, ὡ-
ς τὸ ἔπειν, ὅ τ' ἀλλότεια πράγματα προσδέ-
ναι ἐπαγγελλόμενος, τὰσαντ' ἔπροεμαντεύει.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος πρὸς τῆς ἑρμῆν ἐαυτῶν βίον φαύ-
λως διοικῶντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσση-
κόντων προνοεῖσθαι πειρωμένης.

Μύρμηξ καὶ πόριδρά.

ΜΥΡΜΗΞ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν,
παρασυρεῖς ἔσθ' ἐξ ἑνὸς ἑνὸς ἀπε-
πνίγετο, πόριδρά δὲ τῆτο θεασαμένη, κλῶ-
να δένδρον πόριελούσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν,
ἔφ' ἧ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη. ἰξεντῆς δὲ
τις μετὰ τῆτο τῆς καλάμους σωθεῖς, ἐπὶ τῶ
πῶν πόριδράν συλλαβῆν ἦν. τῆτο δ' ὁ μύρμηξ
εἰρακῆς, ἑρμ τοῦ ἰξεντῆ πόδα ἔδακεν. ὁ δὲ

ἀλγήσας,

Affabulatio.

Fabula significat alijs laborantib. alios lucrari.

Vates.

Vates in foro sedēs disserabat : cū autem superuenisset quidam de repente & nunciasset quòd domus ipsius fenestræ apertæ omnes essent , & quæ intus ablata omnia, exiliuit suspirando & currendo ibat. At cum quidā uidisset ipsum currentē: heus tu inq̄t, qui alienas res præscire profiteris , tuas ipsius non præuaticinabare? Affabulatio.

Fabula in eos qui cum suam uitam prauē gubernant , quæ nihil ad se attinent præscire conantur.

Formica & columba:

Formica sitiens descendit in fontē, attracta à fluxu, suffocabatur. Columba uero hoc uiso , ramū arboris acceptum in fontē proiecit , super quo sedendo formica, euasit. Auceps autē quidā post hoc calamis cōpositis ad columbam cōprehendendū ibat. Hoc autē uiso, formica aucupis pedē memordit , qui

ἀλγύσας, τῆς τε κλάμης ἔρριψε, καὶ τὴν περὶ
 ρισδράμ αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς ἐνδργέταις χάριν
 ἀποδιδόναι.

Νυκτερίς καὶ βάτθος καὶ αἶθια.

Νυκτερίς καὶ βάτθος καὶ αἶθια ἑταιρεία
 ἀρποισάμενοι, ἐμπορικὸν δρέγνωσαν
 βίον ζῆν. ἢ μὲν ἔρρυκτερίς ἀργύριον δανεισάμε-
 νη, καθῆκεν εἰς τὸ μέσον, ἢ δὲ βάτθος ἐσθῆτα μετ'
 ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἢ δὲ αἶθια τρίτη χαλκὸν, καὶ
 ἀπέπλευσαν. χειμῶντος δὲ σφοδροῦ γυρομέ-
 νου, καὶ τῆς νεῆς πῶρι τρωθείσης, πάντα ἀπολέ-
 σαντες, αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. Ἐξ ἐκεί-
 νου τοίνυν ἢ μὲν αἶθια τοῖς αἰγιαλοῖς αἰὲ πα-
 ρεδρένει, μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἢ θά-
 λατῆα. ἢ δὲ νυκτερίς τῆς δανεισῆς φοβημένη,
 τῆς μετ' ἡμέρας εἴ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νο-
 μῶν ἕξεισιν. ἢ δὲ βάτθος, τῆς τῶν παρίοντων
 ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἴ που τὴν οἰκίαν
 ἐπιγνοίῃ ζητούσα.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πῶρι ἀσπιδάζομεν, τοῦς
 τοῖς ἐσύερον πῶρι πίππομεν.

Νοσῶν καὶ ἰατρῶς.

Νοσῶν

dolens & calamos proiecit, et ut columba fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespertilio & rubus & mergus.
Vespertilio & rubus & mergus inita societate, mercatoriam decreuerunt uitam agere. Itaque vespertilio argentum mutuata, proiecit in mediū, rubus uestē secum accepit, mergus tertius æs, & nauigauerunt. Tempestate autem uehementi oborta, & nauis euersa, omnib. perditis, ipsi in terram euaserunt. Ex illo igitur mergus littoribus semper assidet, num quopiam æs eiciat mare. Vespertilio uero creditores timens, interdum non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus præteruentium uesti inhæret sicubi suā cognoscat quærendo.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea quibus incumbimus in posterum recidere.

Aegrotus & medicus.

m 5 Aegrotus

Νοσῶν τις καὶ ἑὸν τῆ ἰατρῆς ἔρωτῶ
 μὲν ὅπως διετηρήθη, πλεόνειπε τῆ
 δέοντος ἰδρωκέναι. ὁ δὲ, ἀγαθὸν ἔφη τῆτ' εἶναι.
 ἐν δευτέρῃ δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς ὅ-
 πως ἔχει, φρίκη συχθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατε-
 τινάχθαι. ὁ δὲ, καὶ τῆτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι.
 ἐν δὲ τρίτῳ αὐθις, ὅπως διεγένετο, εἶπεν ὑδε-
 ρῶ ποριπεπῶκέναι. ὁ δὲ, καὶ τοῦτο πάλιν ἀγα-
 θὸν εἶπεν εἶναι εἴτα τῶν οἰκῶν τινὸς αὐτῶν ἐρω-
 τήσαντ' ὅπως ἔχει; ἐγὼ εἶπεν ὡς οὗτ' ἔστι,
 ἑὸν τῆν ἀγαθὸν ἀπολυμαί. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστ' ἀνθρώπων δυ-
 χαράϊνομεν, τὰς πρὸς χάριν αἰ βυλομένους λέ-
 ξυλευόμεν' καὶ ἐρμῆς. (γερμ.)

Υλευόμενος τις παρὰ τῶ ποταμῶ, ἔρ-
 οἰκῶν ἀπέβαλε πέλεκυ. ἀμνηχανῶν
 τίνω πρὸ τῶ ὄχθῳ καθίτας ὠδύρετο. ἐρμῆς
 δὲ μαθὼν τῶ αἰτίῃ, καὶ οἰκῆρας τὸν ἀν-
 θρώπον, κατὰ δὺς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσοῦν ἀ-
 νήνευκε πέλεκυ, καὶ εἰ οὗτός ἐστι ὅρ ἀπώλε-
 σεν ἤρετο. τοῦ δὲ μὴ τῆτορ εἶναι φαμῆου, αὐθις
 κατὰ βῆας ἀργυρῆρ ἀνεκὸμίσε. τῆ δὲ μὴδὲ τῆτορ
 εἶναι τὸν οἰκῶν εἰπόντος. ἐν τρίτου καταβῆς
 ἐκείνου τὸν οἰκῶν ἀνένευκε, τῆ δὲ τῆτορ ἀληθῶς
 εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμῆς, ἐρμῆς ἀπο-

At. p. 11.

δεξιμὸν

At. p. 11.

ἀποβαλλόμενος
 ἀποβαλλόμενος
 ἀποβαλλόμενος

A Egrotus quidā à medico rogatus, quomodo ualūisset: Plus, ait, q̄ oporteret sudasse. Ille aut̄ bonum ait hoc esse. Secundo uero ab ipso iterū rogatus quō habuisset, horrore correptū ait ualde cōcussum fuisse. Ille & hoc bonū esse ait, tertio rogatus quō ualūisset, ait in intercutē incidisse. Ille & hoc rursus bonū ait esse. Inde ex domesticis q̄dā ipsum rogante, ut habes: Ego, ait, he is tu, præ bonis pereō. Affabulatio. Fabula significat maxie ex hoībus odio haberi, q̄ in gratiā semp loqui student.

Lignator & Mercurius.

Lignator quidā apud fluuiū suam amisit securim: inops igit̄ consilij iuxta ripā sedendo plorabat. Mercurius aut̄ intellecta causa, & miseratus hominē, urinatus in fluuiū auream sustulit securim: & an hæc esset quam perdidisset, rogauit. Illo non eam esse dicente: iterum urinatus, argenteam sustulit. Illo neq̄ hanc esse suam dicente. Tertio urinatus, illā ipsam sustulit: illo hāc uere esse deperditam dicēte, Mercurius probata

*apud ariū. uenio. in
p. uenio. hinc.*

δεξιόμηνος αὐτῆ τῷ δικαιωσίῳ, πάσας ἀν-
 τῶ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ παραγερόμενος, πάντα
 τοῖς ἐταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθεν. ὦρ
 εἰς τις τὰ ἴσα διαπράξαται ἐβουλεύατο, ὅτι
 πρῶτον ποταμὸν ἐλθῶν, ἢ τῷ οἰκίῳ ἀξίνῳ
 ἕξειπτερες ἀφῆς εἰς τὸ ρεῦμα κλαίῳ ἐκάνθη-
 το. ἐπιφανεῖς οὐρ ὀέριμης κλέηνω, ἢ τῷ αἰτίῳ
 μαθῶν τοῦ θρήνου, καταβάς ὁμοίως χρυσῆν ἀξί-
 νῳ ἕξειπτερον, καὶ ἤρετο εἰ ταύτῳ ἀπέβαλε.
 τὸ δὲ, σὺν ἠδονῇ, καὶ ἀληθῶς ἠδ' ὄσι, φήσαντες,
 μίγησας ὁ θεὸς τῷ πρῶτῳ ἀναίδειον, ἔμο-
 νορ ἐκείνῳ κατέχευ, ἀλλ' ὅδε τῷ οἰκίῳ ἀ-
 πέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον
 σιωπῶνται, τοσούτοις ἀδίκους ἐναντιῶνται.

ΟΝΘ καὶ κηπωρός.

ΟΝΘ ὑπηρετούμενος κηπωρῶ, ἐπειδὴ
 εὐλίγα μὲν ἠδῆ, πλείσα δ' ἐμόχθει, ἦν
 ξατο τῷ δι' ἅς τε τοῦ κηπωρῆ ἀπαλλαγῆς ἐτί-
 ρω ἀπεμπωληθῆναι δεωότη. τὸ δὲ διὸς ἐπα-
 κούσαντος καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κέραι
 πρῶτον, πάλιν ἐδυσφόρει, πλεον ἢ πρότε-
 ρον ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τε πηλὸν, καὶ τὰς κε-
 ράμους κομίζων, πάλιν οὐρ ἀμύψαι τὸν δεωό-
 τῳ

bata ipsius æquitate, omnes ei donauit. Ille profectus omnia socijs quæ acciderant, narrauit. Quorum unus eadem facere decreuit, & ad fluuiũ profectus, & suam securim consulto demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi; & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogauit an hanc amisisset. Illo lætabundo, & uere hæc est dicente, per osus deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum iustis deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrariũ.

Asinus & hortulanus.

Asinus seruiens olitori, quoniam parum comedebat, plurimũ laborabat, precatus est Iouẽ, ut ab olitore liberatus, alteri uenderet domino. Cum Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo uendi, iterum iniquiore animo pferebat, quàm prius, onera, & cœnũ, & tegulas ferens. Rursus igitur, ut mutaret, domi-

num

τῶ ἰκέτενε, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπωλήται.
 εἰς χέρονι τοίνω τῆν̄ προτέρωυ δεωότῶ ἴμο
 πεσῶμ, εἰ δὲ τὰ παρ' αὐτῆ̄ πρᾶτῆόμῃνα, με
 τὰ σενχυμῶν ἔφῃ, οἴμοι τῶ ταλαιπώρω, βέλ
 τιον ἦρ μοι παρὰ τοῖς προτέροις δεωόταις
 μῆτερ. εἴτ' ὁ γὰρ ὡς ὄρω, καὶ τὸ δέρμα με κα
 τὸργάσεται.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστ' αἱ προτέ
 ρους δεωότας οἰκέται ποθέειν, ὅταν τῆν̄ δευ
 τέρωυ λάβωσι πείραν.

Ὀρνιθοθήρας καὶ κορυδαλός.

Ορνιθοθήρας ὄρνισιν ἴση παγίδα, κορυ
 δαλός δὲ τῆτον πόρρον ἰδῶν, ἐπιω
 θάνετο τί ποτ' ἐργάζοιτο. τῆ δὲ πόλιν κτίειν
 φημίν, ἤτα δὲ πόρροντέρω ἀποχωρήσεν
 καὶ κρυβέντ' ὁ κορυδαλός τοῖς τῆ ἀνδρός
 λόγοις πισεύσας, προσελθῶν εἰς τὸν βρόχον ἑ
 λω. τῆ δὲ ὄρνιθοθήρα ἐπιδραμόντ' ὁ κῆν
 εἶπεν. ὦ εἴτ' ὁ, εἰ τοιούτῳ πόλιν κτίσεις, εἴ
 πολλοὺς εὐρήσεις τῆς ἐνοικούντας.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστ' οἴκοι καὶ
 πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προσεῶτες χαλε
 παίνωσιν.

Ὀδοιπός.

Ὀδοιπός.

num rogauit, & coriario uenundatus est. Peiorem itaq; prioribus herum nactus, uidens quæ ab eo fierent, suspirando ait: heu mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere, hic enim, ut uideo, & pellem meam operabitur.

Affabulatio.

Fabula significat tunc maxime priores dominos à famulis expecti, cum de secundis periculum fecerint.

Auceps, & cassita.

Auceps auibus struxerat laqueos, ala uero hunc procul uidens, rogauit, quid nam operaretur: eo urbem condere dicente, deinde procul regresso & abscondito, galerita uiri uerbis credendo accessit ad cassem, & capta est. At aucupe accurrente, illa dixit, heu tu: si talem urbem condis, non multos inuenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime domos & urbes desolari, cum præfecti, molesti fuerint.

Viator.

Viator

Ο Δοιπόρ^Θ πολλήν ἀνύσας ὁδὸν, ἤξαστο, ἢ ἄρα εὐρήσει τί, τὸ ἥμισυ τούτου τῶ ἐρμῆ ἀναθήσει. πῶριτυχῶν δὲ πῆρα μετῆ φοινίκων καὶ ἀμυγδάλων καὶ ταύτῳ ἀνελόμεν^Θ, ἐκείνους μὲν ἔφαγε, τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὄσα, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπὶ τι^ν^Θ ἀνέθηκε βωμῶ, φήσας, ἀπέχεαι ὠέρμῃ τῶ ἐυχῆρ. τοῦ γὰρ εὐρεθέντ^Θ τὰ ἐκ^ρς καὶ ἐν^ρς πρὸς σὲ διανέμῃμαι.

Ἐπιμύθιοι.

Ο μῦθ^Θ, πρὸς ἄνδρα Φιλάργυρον, καὶ τὸς θεὸς διὰ πλεονεξίαν κατασοφισόμενον.

Παῖς καὶ μήτηρ.

Π Αἷς ἐν διδασκαλείῳ τῶ τοῦ συμμαθητοῦ δέλτορ κλέψας, ἠνευκε τῆ μητρί. τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μάλλον μὲν οὐρ ἀποδεξάμενης, προῖῶν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτει. ἐπαυτοφῶρ δὲ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγετο τῶ πρὸς θάνατον. τῆς δὲ μητρὸς ἐπομένης καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκείν^Θ τῆ δὴ μίῶν ἐδέητο βραχέα τινα τῆ μητρί διαλεχθῆναι πρὸς ῥ ὄν^ς. τῆς δὲ ταχέως τῶ σώματι τοῦ παιδὸς προσθείσης, ἐκείν^Θ ῥ ὄν^ς τοῖς ὀδεσι δακῶν ἀφέλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλων κατηγοροῦντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν,

ἄλλ^ο

Vlator multa confecta uia, orauit, si quid inuenerit, dimidiū Mercurio dedicaturum. Nactus igitur perā cariotarum & amygdalarū plenā, atq; ea accepta, eas comedit. Sed cariotarū ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit, locutus, habes ō Mercuri, uotum. Nam rei inuentæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum auarum, qui et deos ob cupiditatem fallit.

Puer & mater.

PVer ex literario ludo condiscipulū ^{fabulam} librum furatus, tulit matri. Cum ea uerò nō ^{castigauerit} corripuisset, sed potius amplexata fuisset, prouectus ætate cœpit & maiora furari. In ipso autem furto alius quando deprehensus, ducebatur recta ad mortem. At sequente & ^{lambentem} lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quædam matri narraret in aurem. Quæ cum ilico ori filij se admouisset, ille aurē dentibus demorsam abscidit. Matre aut & alijs accusantibus, ^{seruauit} q̄a nō solū furatus sit, n̄ sed

ἀλλ' ἦδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκείνη
 εἶπερ, αὐτῇ γάρ μοι τῆς ἀπολείας γέγονεν αἴ-
 τιον. εἰ γὰρ ὅτε τὴν δέλτορ ἐκεκλόφεμ ἐπέ-
 πληξέ μοι, οὐκ ἄρ' μέχρι τούτων χωρήσας νῦν
 ἠγόμεν ἐπὶ τῶν θένετον.

Επιμύθιορ.

κολαζομῆ

Ομῦθος δηλοῖ, ὅτι τῆν μήκτ' ἀρχὰς κολαζο-
 μῆσιν ἐπὶ μῆζορ ἀυξάνει τὰ κηκί.

Ποιμῶν καὶ θάλασση,

Ποιμῶν ἐρ παραθαλασσίῳ τόπῳ ποιμ-
 νιορ νέμων, ἐωρακῶς γαλιωῶσιν τὴν
 θάλαττην, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορί-
 αμ ἀπεμπωλίνας οὐρ τὰ πρόβατα, καὶ φοι-
 νίκωρ βαλάντες πριάμνος, ἀνίχθη. χερμῶνος δὲ
 σφοδρῶν Ἰννομῆνον, καὶ τῆς νεῶς κινδωευού-
 σης βηπίζομαι, πάντα τῶν φόρτορ ἐμβαλῶν
 εἰς τὴν θάλαττην, μόλις κενῆ τῆν νηὶ διεσώθη.
 μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντῃ τινός
 καὶ τῆς θαλάττης, ἔτυχε γὰρ αὐτῇ γαλιωῶ-
 σα. τὴν ἡρεμίην θρυμάζοιτῃ, ἔπολαβῶν
 οὗτῃ ἔπε, φοινίκωρ αὐθις ὡς ἔοικεν ἐπιθυμῆ,
 καὶ ἀφ' τῆσθ φαίνεται ἠσυχάζουσα.

Επιμύθιορ.

Ομῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τῆς ἀνθρώ-
 πορ μαθήματα γίνονται.

Ροιοῖ

sed & in matrē impius esset, ille ait: hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si em̄ cum librū furatus fui, me corripuisset, non ad hæc usq; ^{procederem} procedendo nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorū quæ nō in principio puniunt, in maius augeri mala.

Pastor & mare.

Pastor in maritimo loco armentū pascens, uiso tranquillo mari, desiderauit nauigare ad mercaturā. Venditis igiṯ ouibus, et palmarū fructibus emptis, soluit. Tempestate uero uehemēti facta, et nauis in periculo ut submergeret, om̄i onere eiecto in mare, uix uacua nauis euasit incolumis. Post uero dies non paucos trāseūte qdā, & maris (erat em̄ id forte tranquillū) quietē admirante, suscepto sermone, hic ait: cariotas itērū, ut uidetur desiderat, & propterea uidetur quietum.

Affabulatio.

Fabula significat calamitates hominibus documenta esse.

Ροιὰ καὶ μηλέα.

Ροιὰ καὶ μηλέα περὶ κάλλους ἤριζορ. πολλαὶ δ' ἀμυλιαθητήσεωρ μεταξὺ θανομνίωρ, βάτθ' ἐκτῶ πλεσίωρ αἰκούσασα φραγμαῶ, παυτάμεθα εἶπει ὧ φίλοι ποτὲ μαχόμεναι.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθ' ὁ δηλοῖ, ὅτι ἐρταῖς τῶν ἀμεινόνωρ εἰσεσι, καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι θεωρῶνται εἶναί τι.

Ασπάλαξ.

Ο Ασπάλαξ τυφλὸρ ζῶρ ἐστ. φησίρ οὗρ ποτε τῆ μητρί, συκαμίνεαρ μητὸρ ὄρω. εἶτα αὐθίς φησι, λιβάνω ὄρμηῆς πεπλήρωμαι. καὶ κτρίτῶ πάλιρ, χαλικῆς φησι ψαφίδος κτύπορ αἰκούω. ἡ δὲ μήτηρ ἔπολαβῶτα εἶπερ, ὧ τέκνωρ. ὡς ἡδη κηταμανθάνω, ἔμόνωρ ὄφρα εἰς ἐρέησαι, ἀλλὰ καὶ αἰκοῆς, καὶ ὄρφρέσεωσ.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνιοι τῶρ ἀλχζόνωρ, τὰ ἀδύνατα κητεπαγγέλλονται, καὶ ἐρ τοῖς ἐλχχίσοις ἐλέγχονται.

Σφῆνες καὶ πέρδινες.

Σφῆνες καὶ πέρδινες δίψη σιωεχόμενοι, πρὸς γεωργὸρ ἤλθορ παρ' αὐτῶ αἰτούντες πιῆρ, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τῶ ὕδατ' τάντλω τῶ χάριρ ἀποδώσειρ. οἱ μὲν πέρσ

Punica & malus.

Punica & malus de pulchritudine contendebant. Multis contentio- nibus interim factis, rubus ex proxima sepe audiēs, desinamus ait, ò amicæ ali- quando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat in præstatorū seditio- nibus, uilissimos quoq; conari esse aliq̄s.

Talpa.

TAlpa cæcū animal est. Dixit igit̄ aliquando matri, morū mater ui- deo. Deinde rursus ait: thuris odore ple- na sum. Et tertio iterū, ærei, inqt, lapilli fragorē audio. Mater uero respondēdo, ait: ò filia, ut iam percipio, nō solum ui- su priuata es, sed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos iactabun- dos, impossibilia promittere, & in mi- nimis redargui.

Vespæ & perdices.

Vespæ & pdices sitibūde, ad agri- colā iuerūt, ab eo petētes bibere, promittētes pro aq̄ hāc gratiā redd. tu-

ras, p̄dices fodere uincas, ues p̄æ circum
circa eūdo aculeis arcere fures. At Agri
cola ait, sed mihi sunt duo boues, qui ni
hil promittendo, omnia faciunt. Melius
igitur est illis dare, quàm uobis.

Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, q̄ promit
tunt qd̄e iuuare, lædūt aut̄ admodum.

Pauo & monedula.

A Vibus creaturis regē, Pauo ora
bat ut se ob pulcritudinē elige
rent. Eligentibus aut̄ eū omnibus, mo
nedula suscepto sermone, ait: sed si te re
gnante aquila nos p̄seq̄ aggressa fuerit,
q̄modo nobis op̄e ferēs? Affabulatio.

Fabula significat principes, non modo
propter pulchritudinē, sed et fortitudi
nē & prudentiam eligi oportere.

Singularis animal, & uulpes.

Singularis agrestis, cui dam adstans
arbori, dentes acuebat. Vulpe ro
gante causam, quare nulla proposita
necessitate dentes acueret, ait, non ab re
hoc facio: Nam si me periculum inua
serit, minime me tunc acuendis den
tibus

νῶν ἀχολῆσθαι δεήσει, ἀλλὰ μάλλον ἐπιμοῖς
ἔσι χηῆσθαι. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον πα-
ρσοκενὰ ζῆσθαι.

Κορυδαλός.

Κορυδαλός ἐξ πάγλου αἰλούς, θρῖω δὲ ἔ-
λελεν, οἴμοι τῶ ταλαιπάρῳ, καὶ δυσύ-
νω πῆλω, οὐ χρυσὸν ἐνοσσοῦντά μιν τινός, ἐκ ἄρ-
γυρον, ἐκ ἄλλότι τῆν τιμίῳρ. κόκηθ δὲ οἴτε
μικρὸς τὸν θανάτορ μοι πρὲξέηκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τῆς Διὸς κέρδθ εὐτελές, μέ-
γαρυφισαμμένους κίνδυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὸν ἔλαφορ εἶπε πᾶ-
τόρ, σὺ καὶ μῆζωρ καὶ ταχύτόρθ
κνωῶρ πέφυκας, καὶ κέρατα πρὸς τούτοις ὑ-
πόρφυα φέρας πρὸς ἄμωαρ, τί δὴ ποτ' οὐρ ἔ-
τω τούτους φοβῆ; καὶ κῆνθ γελοῶρ εἶπεν. ἀλη-
θῆ μὲν ταῦτα φῆς τέκνον, ἐρ δ' οἶδα, ὡς ἐπει-
δάρ κνωός ὑλακῆρ ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυ-
γῶν οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρωμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει δειλοὺς ἔδεμίαι
παραινέσις ἐόμνησιρ.

tibus occupatū esse oportebit, sed potius paratis uti. Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculum præparatum esse oportere.

Cassita.

Cassita laqueo capta, plorans dicebat: heu mihi miseræ, & infelici uolueri. Nō autē surripui cuiusquā, nō argētū nō aliud quicquid pretiosum. Granū autē tritici paruū, mortis mihi causa fuit. Affabulatio.

Fabula in eos, qui ob uile lucrum, magnum subeunt periculum.

Hinnulus.

Hinnulus aliquando ceruo ait: Pater, tu & maior, & celerior canibus, & cornua præterea ingentia gestas ad uindictā, cur nā igit sic eos times? Et ille ridens, ait: uera quidē hæc inquis fili, unū uero scio, quod cū canis latratum audiuerō, statim ad fugā nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla admonitione fortificari.

Λαγωοὶ καὶ βιάτραχοι.

ΟΙ λαγωοὶ ποτε σιωπηλὸν ἦσαν, ὅτε ἐαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπειλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλῆς εἶη καὶ δειλίας πλείως. καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων, καὶ κυνῶν, καὶ αἰετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀνα νόσσιονται. βέλτιον οὖν εἶναι θανάτῳ ἀπαξ, ἢ ἀεὶ βίῃ τρέμειν. τὸ τοῖνον κυράσασθαι, ὡρμηθεὶς καὶ τ' αὐτὸν εἰς τὴν λίμνην ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσοῦμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. τῆν δὲ καθημέριον κύκλῳ τῆς λίμνης βιάτραχοι, ὡς ὅτε τῆ δρόμος κτύποι καὶ ὄντο, εὐθὺς εἰς ταύτην ἐπιδυσάντων. τῆν λαγωῶν τις ἀγχιπέδον εἶναι δοκῶν τῆν ἄλλων, εἶπε. σῆπε ἐταῖροι, μηδὲρ δὲ φὸν ὑμᾶς αὐτῶς διαπράξασθε, ἢ δὴ ὡς ὄρατε καὶ ἡμῶν ἐτὸν ὅτι ζωὰ δευλόγος.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσυχαῖνες, ὅς ἐτέρων χείρονα πασχόντων παραμυθοῦνται.

Οὐ καὶ ἵππος.

ΟΝ ἵππον ἐμακάρισεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴ δ' ἀχύνων ἄλις ἔχων, καὶ ταῦτα πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέση πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἐνοπλιον ἀνέβη ὅτε ἵππον πανταχόσε τὸτον ἐλάυνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῆν πολεμίων

Lepores & ranæ.

Lepores aliquādo in unū profecti, suā ipforū deplorabāt uitā, q̄ foret periculis obnoxia, & timoris plena, q̄ & ab hominibus, & canib. & aquilis, & alijs multis cōsumāt. Melius itaq̄ esse mori semel, quā toto uite tēpore timere. Hoc igit̄ firmato, impetū fecerūt simul in paludē, quasi in eā insulturi & suffocādi. Sed cū ranæ, quæ circū paludē sedebāt, cursus strepitu p̄cepto, ilico in hāc insiluissent, ex leporib. qdā prudēti or esse uisus alijs, ait: sistite ò socij, nulla re graui uos ipsos afficite, iā ut uidetis, & nobis alia sunt animalia timidiora.

Affabulatio.

Fabula significat, miseros grauioribus aliorum consolari calamitatibus.

Asinus, & equus.

Asinus equū beatū putabat, q̄ abundāter nutrirēt & accurate, cū ip̄e neq̄ p̄learū satis haberet, p̄sertimq̄ defatigatus. Cū aut̄ tēpus institit belli, et miles armatū ascēdit equū, huc illuc ip̄sum impellēdo, cæterū et in medios hos
stes

Λαμίωρ εἰρήλασε, καὶ ὀϊππος πληγείσ ἴκατο·
ταῦτα ἑώρακὼς ὁ ὄνος, ἔρ ἴππορ μεταβάλλο·
μεν θ' ἔταλάνηεν. Επιμύθιορ.

Ο μῦθ θ' δηλοῖ, ὅτι ἔδ᾿ εἰ τοὺς ἀρχοντας καὶ
πλοσίους Ζηλοῦρ, ἀλλὰ ἔρ κατ' ἐκένωρ φθό-
νορ, καὶ ἔρ κίνδωορ ἀναλογιζομένους τῷ πε-
νίαιρ ἀγαπᾶρ.

Φιλέργυρ θ'.

Φιλέργυρ θ' τις ἀπικαν αὐτῆ τῷ ου-
σίαιρ ἔζεργυροισάμεν θ', καὶ χρυσοῦρ
βῶλορ ποιήσας, ἐρ τινι τόπω κατάρυξε, συγ-
κατορύξας ἐκεί ηἰ ψυχλῷ ἐαυτῆ ηἰ ἔρ νοῦρ, ηἰ
καθ' ἡμέρα μ' ἐρχόμενος, αὐτῶν ἔσλεπε. τῆν δ' ἐρ-
γατῶρ τις αὐτῶρ παρατηρήσας, ηἰ ἔρ γεγονός
σιανοήτας, ἀνορύξας ἔρ βῶλορ ἀνέλετο. μετὰ
δ' ταῦτα κακῆν θ' ἔλθῶρ, ηἰ κενὸρ ἔρ τόπορ
ἰδῶρ, θρῶσῶρ ἔρεξατο, καὶ τίμαρ τὰς τρεῖσας.
τέτορ δέ τις ὀλοφυρόμενορ οὕτως ἰδῶρ, καὶ
τῷ αἰτίαιρ πυθόμεν θ'. μὴ οὕτως ἔπειν ᾧ ου-
τ θ' ἀθύμα, εἰδὲ ἔρ ἔχωρ ἔρ χρυσορ ἔχεσ. λί-
θορ οὐρ ἀντί χρυσοῦ λαβῶρ θῆσ, καὶ νόμιζε σοι
ἔρ χρυσορ εἶναι. τῷ αὐτῷ γάρ σοι πληρώσας
χρῆαιρ. ὡς ὅρῳ γάρ, οὐδ' ὅπε ὁ χρυσορ ἦρ, ἐρ χρῆ-
σαι ἴσασα τοῦ κτήματ θ'. Επιμύθιορ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰς ἡ κτησίαι, ἐκρ μὴ ἡ χρῆ-
σαι προσῆ.

Χάνεσ

stes insiliuit, & equus uulneratus iacebat. His uisis, asinus equū mutata sententia miserū existimabat. Affabulatio. Fabula significat, non oportere principes & diuites æmulari, sed in illos inuidia, & periculo consideratis, paupertatem amare.

Auarus.

AVarus quidā cum omnia sua bona uēdidisset, & aureā massam fecisset, in loco quodā infodit, unā de fossa illic & animo suo & mente. Atq; quōtidie eundo, ipsam uidebat, id autē ex operarijs quidā obseruādo cognouit, et refossam massam abstulit. Post hæc & ille profectus, & uacuum locum uidēs lugere cœpit, & capillos euellere. Hūc cū quidā uidisset sic plorantem, & causam audiuisset: ne sic ait ò tu tristare. Neq; enim habens aurū habebas. Lapidē igitur pro auro acceptum reconde, et puta tibi aurū esse, eundē enim tibi usum præstabit. Nam, ut uideo, neq; cum aurum erat, utebare. Affabulatio. Fabula significat, nihil esse possessionē, nisi usus adfuerit. Anseres.

Χήνες καὶ γέραννοι.

Χήνες καὶ γέραννοι ἐπὶ τ' αὐτῷ λαμῶν
 νῦν ἐνέμοντο. τῆν δὲ θηρευτῶν ἐπιφα-
 νένταρ, οἱ μὲν γέραννοι κῆφοι οὔτες, ταχέως αἰ-
 πέπησαν. οἱ δὲ χιῶνες ἀφ' ἧ βάρῃ τῆν σω-
 μάτωρ μείναντες, σωελήφθησαν.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐρ ἀλώσει πόλεως, οἱ
 μὲν ἀκτῆμονες εὐχόρως φεύγουσιρ, οἱ δὲ πλῆ-
 σιοι δουλεύουσιρ ἀλισκόμενοι.

Χελώνη καὶ αἰετός. ἰστορίας & ἱστορίας
 ἀπ' ἐπιμ. ἀπ' ἐπιμ.

Χελώνη αἰετῷ ἐδείτο ἱππασθ ταύτῳ δι-
 δάξαι. τῷ δὲ παρανοῦντος πόρρω τῷ-
 πο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶπαι. ἐκείνη μάλορ τῆ
 δέησι προσέειπε. λαβῶρ οὐρ ταύτῳ τοῖς ὄνου-
 ξι, καὶ εἰς ἡμῶν ἀνεγκῶρ, ἢ τ' ἀφῆκεν. ἡ δὲ κα-
 τὰ πετρῶρ πεσῶσα, σωετρίβη.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐρ φιλονεικίαις τῆν
 φρονιμωτέρων πρῶκῶσαντες, ἑαυτῶς ἐβλάψαν.

Ψύλλα.

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐπὶ πόδα ἀν-
 δρὸς ἐκάθισεν. ὃς ἔρ ῥήρηκλιῶ ἐπὶ συμ-
 μαχίαιρ ἐκάλε. τῆς δὲ, ἐκείθεν αὐτῆς ἀφελομένης
 σκαξίας εἶπεν. ὦ ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ εἰ σωε-
 μάχηςας.

μάχηςας.

Anseres & grues.

ANseres, & grues in eodem prato pascebant. Venatorib. aut uisis, grues quòd essent leues statim euolauerunt: anseres uero ob onus corporū cū mansissent, capti fuerūt. Affabulatio. Fabula significat, & in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites autē seruire captos.

Testudo, & Aquila.

Testudo orabat aquilā, ut se uolare doceret. Ea aut admonēte procul hoc a natura ipsius esse, illa magis precib. instabat. Accepit igit ipsam unguibus, & in altū sustulit, inde demisit. Hęc autem in petras cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, se ipsos læsisse.

Pulex.

PVlex aliquñ saltās, uiri pedib. inhæsit, hic aut Herculē in auxiliū inuocabat. At cū illic rursus saltasset, suspirādo ait: o Hercules, si cōtra pulicē nō auxiliatus

μάχησας, πῶς ἐπὶ μάχοσι ἀνταγωνισαῖς συν-
νόρησας;

Επιμύθιον.

Ο μῦθός δηλοῖ, καὶ δαῖρ ἐπὶ τῶν ἑλαχίστων τῶν
θῶς δαῖσται, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

Ελαφός.

Ελαφός τὸν ἑτόρομ πεπηρωμένη τῶν
ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἠϊόνος ἐνέμετο. τὸν μὲν
ὕγια τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξηρὰν ἀφ' ἧς
κωπηγετοῦντας ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν πρὸς θά-
λαττον ὄσον οὐδὲρ ὑπώπτενε. παρχπλέοντες δὲ
τινες καὶ τέσσαρα σοχασάμνοι, αὐτῆς κατετό-
ξενον. ἡ δ' ἐκιντὴν ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐ-
δεδοίκα, μὲν πρῶτα, ἢ δ' ἐκιντὴν κακὸν ἐ-
πάξεν, ἔσθ' ταύτης προδεδομένη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθός δηλοῖ, ὅτι πολλαῖς ἡμῖν τὰ βλα-
βερὰ δοκῶντα ἀφέλιμα γίνεται, τὰ δ' ἀφέ-
λιμα, βλαβερὰ.

Ελαφός καὶ λέων.

Ελαφός κωπηγὴς φεύγουσα, εἰς ἀντρον
εἰσέδη. λέοντι δ' ἐκῆ πρὸς τυχοῦσα, ὑπ'
αὐτῆς σκελετήθη, θνήσκουσα δ' ἔλεθον, οἴμοι
ὅτι ἀνθρώπος φεύγουσα, τῶ τῶν θηρίων ἀγριω-
τάτῳ πρὸς ἑσέσθον.

Επιμύθιον

xiliatus es, quomodo contra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat non oportere in mis nimis deum rogare, sed in necessarijs.

Cerua.

Cerua altero obcæcata oculo, in litore pascebatur, sanum oculū ad terram propter uenatores habens, alterū uero ad mare, unde nihil suspicabatur. præternauigantes autem quidā, & hoc cōiectantes, ipsam sagittarūt. Hæc autē seipsam lugebat, quod unde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sepe que nobis noxia uident, utilia fieri: quæ uero utilia, noxia.

Cerua & leo.

Cerua uenatores fugiens, in speculuncam ingressa est: in leonem autem ibi cum incidisset, ab eo comprehensa est: moriens autem dicebat, heu mihi quod homines fugiens, in ferarum immitissimum incidi.

εἰ δὲ ὦν & δὲ μὲ & δὲ ὦν.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ κερὲς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλων ἐπφράθησαν.

Ελαφός καὶ ἄμπελος.

Ελαφός κωχγὲς φεύγουσα, ὑπ' ἄμπελου ἐκρύβη. παρελθόντων δ' ὀλίγοι ἐκείνων, ἢ ἔλαφος τελέως ἦδη λαθῆν δόξατα, τῶν τῆς ἀμπέλου φύλων ἐπίτηρ ἤρξατο. τούτων δὲ σφοδρῶν, οἱ κωχγοὶ ἐπιστραφεύτες, καὶ ὅπου ἦν ἀληθές, νομίζαντες τῶν ζώων ἕκαστοῖς φύλοις, τί κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνῆλον τῷ ἔλαφῳ. ἢ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ' ἔλεγε, δίκαια πέπονθα. ἔγχαρ' ἔδει τῷ σώσασάμ σε λυμαίνεσθαι.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τὰς εὐδρυγέτας, ἕκαστῳ κολάζονται.

Ὄντι καὶ λέων.

Ὄντι ποτὲ ἀλεκτρυὼν σιωπέδοσθετο. λέωντος δ' ἐπελθόντος τῷ ὄντι, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε. ἢ ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ τῶν τῶν ἀλεκτρυόντων φωνὴν φοβεῖσθαι, ἔφυγεν. ὁ δ' ὄντι νομίζας δι' αὐτὸν πεφευγέναι, ἐπέδραμνεν εὐθὺς τῷ λέοντι. ὡς δὲ πόρρω τῶν τῶν ἐδίωξεν, ἐναθα μνηέτι ἢ τῶν ἀλεκτρυόντων ἐθικνεῖτο φωνή, στραφεὶς ὁ λέων κατεθρονήσατο. ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα

Affabulatio.

Fabula significat, multos hoīes dū parua fugiūt pericula, in magna incurrere.

Cerua & uitis.

Cerua uenatores fugiens, sub uite delituit. Cum præterijissent autē parumper illi, cerua prorsus iam latere arbitrata, uitis folia depasci incepit. Illis uero agitatīs, uenatores cōuersi, et q̄ erat uerū, arbitrati animal aliq̄d sub folijs occultari, sagittis cōfecerūt ceruā. Hæc autē moriens talia dicebat: Iusta passa sum, non em̄ offendere oportebat, q̄ me seruarat.

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactorum afficiunt, à deo puniri.

Asinus & leo.

Cum asino gallus aliquādo pascebat: Leone autē aggresso asinum, gallus exclamauit, & leo (aiunt em̄ hūc galli uocē timere) fugit. At asinus ratus propter se fugere, aggressus est statim leonē. Ut uero procul hūc p̄secutus est, quò nō amplius galli pueniebat uox, cōuersus leo deuorauit, Hic uero moriēs

ἔβόα, ἄθλιθ' ἐγὼ καὶ ἀνόηθ'. πολέμις ὄρ
 γὰρ μὴ ὦρ γονέωρ, τίν θ' χείρῃ εἰς πόλεμον
 ἔξωρηθήω; Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἔδηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων τα
 πηνικωνοῖς ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιγίνονται,
 καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυται.

Κιπωρὸς καὶ κύωρ.

Κ Ηπωρὸς κύωρ ἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ
 κιπωρὸς βελόμενος αὐτὸν ἐκείθεν ἀνε
 νεγκῆρ, κατήλθε καὶ αὐτὸς ἰς τὸ φρέαρ οἰκθίς
 δ' ὁ κύωρ ὡς κατωτέρω μύλλον αὐτὸν παρὰ
 γέγονε καταδύσαι, τὸν κιπωρὸν σραφῆς ἔδα
 κεν. ὁ δὲ μετ' ὀδύσις ἐπαινῶν, δίκαιά φησι πέ
 πονθα. τί δὴ ποτε γὰρ τὸν αὐτόχρησά σῶται ἐσ
 σωέδατα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἔπρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σὺς καὶ κύωρ.

Σ Υς καὶ κύωρ ἄλληλοῖς δειλοῖς δορῶντα.
 καὶ ἡ μὲν σὺς ὤμνυε κτ' τῆς ἀφροδίτης,
 ἡ μὲν τοῖς ὀδύσιρ ἀναρρῖξεν τὴν κωχ. ἡ δὲ κύ
 ωρ πρὸς ταῦτα ἑρωνικῶς εἶπε, καλῶς κτ'
 τῆς ἀφροδίτης ἡ κτ' ὀμνύεις. δηλοῖς γὰρ ὑπ'
 αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἢ τὸν τῶν σαμῶ
 καθάρτων σρακῶν γενόμενον, οὐδ' ὅπως εἰς
 ἰδρόν

clamabat, me miserū & demētē. Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cuius gratia in aciem irruī?

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines, inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atq; ita ab illis occidi.

Olitor & canis.

Olitoris canis in puteū decidit: olitor autē ipsum illinc extracturus, descēdit & ipse in puteū. Ratus autē canis accessisse, ut se inferius magis obserueret, olitorem uersus momordit. Hic autē cū dolore reuersus, iusta, inquit, patior. Nam cur unquam sui interfectore seruare studui? Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus & canis.

Sus & canis mutuò conuiciabantur. Et sus iurabat p Venerem, proculdubio dentibus discissurum canem. Canis uero ad hæc per ironiā dixit, bene p Venerē nobis iura. Significas em̄ ab ipsa uehemēter amari, quæ impuras tuas carnes degustantē, nullo pacto in

ἰδρὸν προσίεται. καὶ ἡ σὺς, διὰ τὸ μὲν οὖρ
μᾶλλον δὴλη ὄβριμ' ἢ θεὸς σέργυσαί με. ἦρ γὰρ
κτένχυντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντάπα-
σιρ ἀποσρέφεται. σὺ μὲν τοι κακῶς ὄζεις, καὶ
ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥιτόρων,
τὰ ἔσθ' τῶν ἐχθρῶν ὀνείδῃ, ἐνμεθόδως εἰς ἔπαι-
θον μεταχρηματίζουσι.

Υς καὶ κύων.

Υς καὶ κύων πρὸς ἔντοκίαν ἤριζον. ἔφη
δ' ἡ κύων, ἔντοκος εἶναι μάλιστα πάντων
τῶν πεζῶν. καὶ ἡ ὕς ἔσθ' οὐκ ἔστι πρὸς ταῦτά
φθοῖρ, ἀλλ' ὅταν τῆσ' ὀνείδῃ, ἴσθι ὅτι καὶ τυ-
φλὸς τῆσ' οὐκ ἔστι σκύλακος τίτης.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάχει τὰ πράγ-
ματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

Οφις καὶ κερκίνος.

Οφίς κερκίνῳ σωδῆνταῖτο, ἔταυρέαμ
πρὸς αὐτὸν ποικιόμενος. ὁ μὲν ἔρ κερ-
κίνος ἀπλοῖς ἄρ' ἦρ τῆσ' ὀνείδῃ, μεταβαλίσθαι
καὶ κέρνον παρήει τῆσ' πανουργίας. ὁ δὲ οὐδετι
οὖρ ἑαυτὸν παρήει πειθόμενον. ἐπιτηρήσας
δ' ὁ κερκίνος αὐτὸν ὑπνοῶντα, καὶ ὅσοι οἶον τε
πίεσας

facellum admittit. Et sus, propter hoc igitur magis præ se fert dea amare me. Nam occidentē, aut alio quouis modo lædentem omnino auersatur: tu tamen male oles, et uiua & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur, artificiose in laudem conuertere.

Sus & canis.

Sus et canis de fœcūditate certabāt: dixit aut canis, fœcunda esse maxima pedestriū omnium. & sus ^{subtiliter} occurrens ad hæc inquit: sed cum hæc dicis, scito cæcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat, non in celeritate res, sed in perfectione iudicari.

Serpens & cancer.

Serpens unā cum cancro uiuebat, inita cum eo societate. Itaq; cancer simplex moribus, ut & ille mutaret ad monebat astutiam. Hic autem minime obediebat. Cum obseruasset igitur cancer ipsum dormientem, & pro uiribus

πίεσας, φονεύει τὴν δ' ὄφεως μετὰ θάνατον
ἐκταθείτω, ἐκείνη δ' εἶπεν, ὅτως ἔδει καὶ πρόσ-
θεν ἐυθιῶ καὶ ἀπλοῦν εἶναι. οὐδὲ γὰρ ἄρ τὰυ-
τῶ τῶν δίκῳ ἔτισας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺ δόλω
προσιόντες, αὐτοὶ μάλῳ βλάπτονται.

Ποιμῶ καὶ λύκῳ.

Ποιμῶ νεογνὸν λύκου σκύμνον εὐρῶν, καὶ
ἀνελόμενον, σὺ τοῖς κυσίῳ ἔτρεφεν.
ἐπὶ δ' ἠνέλωθη, εἶποτε λύκῳ πρόβατον ἤρπα-
σε, μετὰ τῆν κνωῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῆν δὲ
κνωῶν ἔα' ὅτε μὴ διααμλίωμ κατὰ λαβείῳ τῳ
λύκου, καὶ διὰ ταῦτα ἑποστρεφόντων, ἐκεί-
νη δ' ἠκολούθη, μέχρις ἄρ τῆτον καταλαβῶν,
οἷα δὴ λύκῳ συμετάχῃ τῆς θῆρας, εἶτα ἡ-
πέστρεφεν, εἰ δὲ μὴ λύκῳ ἔξωθεν ἀρπάσειε πρό-
βατον, αὐτὸς λάθρα θύωρ, ἀμα τοῖς κυσίῳ ἐθοῖ-
νέτο. ἕως ὃ ποιμῶ σοχασάμενον, καὶ σιωεῖς
τῳ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτῳ ἀναρτήσας ἀπέ-
κτεινεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρησὸν ἦθῳ
ἔτρεφει.

Λέωμ καὶ λύκῳ.

Λέωμ

compressisset, occidit. At serpente post mortē extenso, ille ait: sic oportebat ante hac rectū et simplicē esse. Neq̄ em̄ hāc pœnam dedisses.

Affabulatio.

Fabula significat, qui cum dolo amicos adeunt, ipsos offendi potius.

Pastor & lupus.

Pastor nup̄ natū lupi catulū reperit, ac sustulit, unaq̄ cū canibus nutrit. At cū adoleuisset, si quādo lupus ouē rapuisset, cū canibus & ipse p̄sequēbatur. Cū canes uero aliquādo nō possent assequi lupū, atq̄ ideo reuenterēt, ille sequebatur, ut cū ipsum assecutus esset, ut lupus, particeps foret uenationis, inde redibat. Sin aut̄ lupus extra nō rapuisset ouē, ipse clam occidens, unā cū canibus comedebat, donec pastor cū cōiectasset & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam prauam bonos mores non nutrire.

Leo & lupus.

Λεωρ γηράσας, ἐνόσσι κατὰ κεκλιμῆος
 ἐρ' ἀντρω. πῆρ' ἔσαν δ' ἐπίσκεφόμην τῶν
 βασιλέα πλὴν ἀλώπεκ' Θ, τ' ἄλλα τῆν ζώ-
 ων. ὁ τοίνυν λύκ' Θ λαβόμεν' Θ ἐνκαίριας, κα-
 τηγόρει παρὰ τῶ λέοντι τῆς ἀλώπεκ' Θ, ἀ τε
 δὴ παρ' ἑδ' ἐρ' τιθεμένης τῶ πάντων αὐτῶν κραι-
 ποῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴδ' εἰς ἐπίσκεψιν β-
 ριγμένης. ἐρ' τοσούτῳ δὲ παρῆρ' καὶ ἡ ἀλώπηξ,
 καὶ τῆν τελευταίῳ ἡ κροάσατο τῶ λύκου ῥη-
 μάτων, ὁ μὲν οὐρ λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχάτο.
 ἡ δ' ἀπολογίας κειρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς ἔφη,
 τῆν σιωπῶντων τοσούτῳ ὠφέλισεν, ὅσοι
 ἐγὼ πανταχόσε πόρνοσήσασα, καὶ θερὰ πέ-
 αμύπερ σ' ἔπαρ' ἰατρ' ἔζητήσασα, ἡ μαθοῦσας
 τῶ ἰεῖοντος ἐνθὺς τῶν θόραπέων ἐπ' ἡρ' κελύ-
 βαντος, ἐκείνη φησὶν. εἰ λύκον ζῶντα ἐκδέχεαι,
 τῶ αὐτῶ θόρακ' θόρμῳ ἀμείσῃ. καὶ τῶ λύ-
 κ' κειμένης, ἡ ἀλώπηξ γελάσασα εἶπε, ἔτως ἔχρη
 τῶ θεωότῳ πρὸς δυσμύσασα κινῆρ, ἀλλὰ
 πρὸς ἐνμύσασα. **Επιμύθιοι.**
 Ο μῦθ' Θ δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἐκείνῳ μηχανώμε-
 ν' Θ, καθ' ἑαυτῶ τῶ πάγῳ πόρνοτέπει.

Γωή.

Γυνή τις ἀνδρα μέθυσορ εἶχε. τῶ δὲ πάθος
 αὐτῶ ἀπαλλάξασα θέλουσα, τοιόνδ' ἐτι
 σοφίζεται.

αφορμὴν ἔχει
 αφορμὴν ἔχει
 αφορμὴν ἔχει

εἰς τὸν

τι σοφ' ἔται κεκαρωμένον ἄν' αὐτὸν ἕως τῆς
 μέθης παρετηρήσασα, καὶ νεκρῶ δύνω ἀναί-
 σθητῶντα, ἐπ' ὤμων ἄρσασα, ἐπὶ τὸ πολιάνθηρι-
 ον ἀπενεγκούσῃ κατέθετο καὶ ἀπῆλθεν. ἠνίκα
 δ' αὐτὸρ ἤδη ἀνανήθειρ ἐσοχίσσαστο, προσελθῶ-
 σα πῶ θύραρ ἐκοπῆτε τῆ πολυανθρίσ. ἐκείνῃ δὲ
 φήσαντ' ὅ, τίς ὁ πῶ θύραρ κόπῃρ; ἡ γυνὴ ἀ-
 πκρένσαστο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτήν κομίζωρ,
 ἔγω πάρεμι. κἀκεῖν' ὅ, μή μοι φαγείρ, ἀλλὰ
 πιῆρ ὃ βέλτισε μάλλον προσέειπε. λυπεῖς
 γάρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονεύωρ.
 ἡ δὲ τὸ σῆθ' ὅ πατάξασα, οἴμοι τῆ δυσήνω φη-
 σίρ. ἔδὲ γὰρ ἔδὲ σοφισαμλὴν ὤνησα. σὺ γὰρ ἄνερ
 ἔμόνορ ἐκ ἐπαιδεύθησ, ἀλλὰ καὶ χέρωρ σαυ-
 τῶ γέγονασ, εἰς ἔξιρ σοι κἄτ' αἰσάντος τῶ πάθος.

Ἐπιμύθιορ.

Ο μῦθ' ὀδηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖταις κακαῖς πράξε-
 σιρ ἐγχερόν' ἔμ. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῶ
 ἀνθρώπῳ τὸ ἔθ' ὅ ἐπιτίθεται.

Κύν' ὅ.

Α Νίρ εὐπορῶρ χῆνά τε ἄμα καὶ κύννορ
 ἔτρεφον, οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μὲν τοι. τὸρ
 μὲν γὰρ, ὡδῆσ, τὸρ δὲ, τραπέζις ἐνεκεν. ἐπὶ δὲ
 ἔδασ τὸρ χῆν' παθῆρ ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νύξ μὲν
 ἦρ, καὶ διαγινώ. κερὸ δὲ κερὸς οὐκ ἀφῆκεν ἐκεί-
 τὸρ.

quod comēta est. Aggrauatū eū ipsum ab ebrietate cum obseruasset, et mortui instar insensatū, in humeros eleuatū, in sepulchretū allatum deposuit, & abiuit. Cū uero ipsum iam sobriū esse cōiecta est, profecta ianuam pulsauit sepulchreti: ille autē cū diceret, quis est qui pulsauit ianuā: uxor respondit, mortuis cibaria ferēs, ego adiūm. Et ille, non mihi comesse, sed bibere o optime potius aufer. tristitias eū me, cum cibi, nō potus meministi. Hęc autē pectus plāgēdo, heu mihi miseræ, inquit: nā neque altu profui. tu eū uir nō solū nō emēdatus es, sed peior quā te ipso euasisti: in habitū tibi deductus est morbus: Affabulatio.

Fabula significat, non oportere malis actibus immorari: nā & nolentē quandoque hominē, consuetudo inuadit.

Cygnus,

Vir diues anserēque simul & cygnū nutriebat, nō ad eadē tē, sed alterūcātus, alterū mēse gratia. Cū autē oporteret anserē patere, quā causa nutriebat, nox erat, ac discernere tēpus nō permisit

utrunque

τόρον. ὁ δὲ κύκνῳ ἀντί τοῦ χηνὸς ἀπαχθεῖς,
ἀδα τι μέλθῃ θανάτῳ προσίμιον, καὶ τῆ μὲν
ᾧ δὴ μίμναι τὴ φύσιν, τὴ δὲ τελευταίῳ διαφεύ-
γει τῶ μέλει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, πολλάκις ἢ μεστῆ, τελευταίῳ
ἀναβολῶ ἀπὸ γάγεται.

Αἰθίοψ.

Αἰθίοπά τις ᾤνόματο, τιοῦρμ αὐτῶ τὸ
χρῶμα εἶαι δοκῶν ἀμελεία τῶ πρό-
τόρον ἔχοντῳ, ἢ παραλαβῶν οἴκαδε, πάντα
τα μὲν αὐτῶ προσῆγε τὰ ῥύματα, πάντα δὲ λα-
τρίοις ἐπεράτο καθαίρειν, καὶ τὸ μὲν χρῶμα με-
ταβαλεῖν ἐν εἶχε, νοσῆν δὲ τὸ πονεῖν ^{καὶ ἐπιμύθιον} παρρησίας
υποσεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προ-
ῆλθον τὴ ἀρχῆ.

Χελιδῶν καὶ κορώνη.

Χελιδῶν καὶ κορώνη πόρι κάλλος ἐθε-
λονείκην. Ἐποτυχεῖσα δὲ ἡ κορώνη,
πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάμθῳ τὴν
ἐαρινῶν ὄραρ αὐθεῖ, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶ-
νι παρατένεται.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τῶ σῶμα-
τῳ, ἐνπρεπέας κρείττων ὄσθ.

Βέταλις.

utruncq. Cygnus aut pro anserē abdu-
ctus, cantat cantū quendā, mortis exor-
diū, & cantu significat naturā, mortem
uero effugit suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe Musicē differre
mortem.

Aethiops.

A Ethiopē qdā emit, talē ei colorē
inesse ratus negligentia eius, qui
prius habuit. Ac assumpto in domū, oēs
ei adhibuit abstersiones, omnib. lauacris
tētavit mūdare: et colorē qdē trāsmuta-
renō potuit, sed morbum uexatio para-
uit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à
principio prouenerunt.

Hirundo & cornix.

Hirundo & cornix de pulchritudinē
ne cōtendebant. Respōdens aut
cornix ei, dixit: sed tua pulchritudo uerū
no tēpore floret, meū uero corpus etiā
hyeme durat. Affabulatio.

Fabula significat, durationem corporis
decore meliorem esse.

Butalis.

*Crux uas coronis
nigra multo ro-
rum.
Stans at dte nigr
ita fuit ante
lucant.*

Βάταλις.

Βούταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέμασθε το. νυκτερίς δὲ προσελθὼσα, ἐπιωθάνετο πῶ αἰτίαρ, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἠσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἄδει. τῆς δὲ, μὴ μάττω τῆτο ποιῆρ λεγέσθης. ἡμέρας γὰρ ποτε ἄδουσα σιωπῆ φθῆναι, καὶ διὰ τῆτο ἀπ' ἐκείνης ἐσωφρονώσθῃ. ἡ νυκτορίς ἔπειν, ἀλλ' ἔνυμ σε φυλάττεισθαι δεῖ, ὅτε μηδὲρ ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν ἢ συλλυφθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιρ ἀπὸ νόητος ἢ μετάνοια.

Κοχλία.

Γεωργὸς παῖς ὥπια κοχλίας. ἀκέσας δὲ αὐτῶν τρυζόντων, ἔφη. ὦ κακίστα ζωῶ, τῆν οἰκίῶν ὑμῶν ἐμπιπραμλῶν, αὐτοὶ ἄδετες

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶρ τὸ παρὰ καιρὸν δρῶσθαι μλνομ ἐπονείδισον.

Γωὴ καὶ θόραπαινα.

Γωὴ χίρα φιλόργος θόραπαινίδας ἔχασα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγέρειν ἐπὶ τὰ ἔργα, πρὸς τὰς τῆν ἀλεκτρυονῶν ὠδᾶς. αἱ δὲ, σιωπῶσ τῶ πόνῳ ταιλαιπωρούμεναι, ἐγνωσθαι δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνης

*τοῦτο ἔστιν ὁ μῦθος
ὅτι τῆν οἰκίαν
ἐπιπράττειν*

Butalis.

B Utalis à fenestra quadã pēdebat: uespertilio aut̃ profecta rogauit causam, quare die silet, nocte canit. Cum aut̃ id ea nō incassum hoc facere dixisset, nã die canendo olim capta fuerat, & propterea ex illo prudēs euasit: uespertilio ait, sed nō nūc te cauere oportet, cū nulla utilitas, sed anteq̃ capereris,

Affabulatio.

Fabula significat, in infortunij inuitiam esse pœnitentiã.

Cochleæ.

R Vstici filius affabat cochleas. Cū aut̃ audiret eas stridētes, ait: o pessimæ animantes, domibus uestris incēsis uos canitis. Affabulatio.

Fabula significat, omne intempestiue factum uituperabile.

Mulier & ancillæ.

M Vlier uidua operosa ancillas habēs, has solebat noctu excitare ad opera, ad gallorū cātus. His uero assidue defatigatis labore, uisum est oportere domesticum occidere gallum,

p tanquam

ὡς ἐκείνη νύκτωρ Ἰζχνισάντθ πῶ δέσποιναν
σωμένη δ' αὐταῖς τὸ διχπραξαμλίαις χα-
λεπωτέροις περιπετῆν τοῖς δεινοῖς. ἢ ἄρδεωσα
τις ἀγροῦσα πῶ τῆν ἀλεκτρυόνων ὄραμ ἐνα
νυχώτορον ταύτας ἀνίσχ.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βλα-
λεύματα, κακῶρ αἴτια γίνεται.

Γυνή μάγθ.

Γυνή μάγθ θεῶν μωμάτων ἀποτρο-
πισμοῦς ἐπαγγελιομένη, πολλὰ διετέ-
λει ποιῶσα, καὶ κέρδθ ἐντεῖθεν ἔχουσα. γρα-
ψάμενοι δέ τινες αὐτῶ ἀτεβείας, εἶλον. ἢ κα-
ταδικασθεῖσαν ἀπῆγορ εἰς θάνατον. ἰδῶν δὲ
τις ἀπαγορεύων αὐτῶ ἐφθ. ἢ τὰς τῆν θεῶν
ὄργας ἀποτρέπερ ἐπαγγελιομένη, πᾶς εἶδὲ
ἀνθρώπων βεβλιῶν μεταπέσαι ἠδωθήνης

Επιμύθιοι.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγο-
γέμονται, μὴ δὲ μικρὰ ποιῆσαι διωάμενοι.

Γαλή.

ΓΑλή εἰς ἐργασήριον εἰσελθῶσα χαλκίως
πῶ ἐκῆ κειμένῳ πδριέλειχε ρίνῳ. ξυομέ-
νης ἢ τῆς γλώττης, αἶμα πολὺ ἐφέρετο. ἢ ἢ ἠδὲ-
το, νομίζουσα τι τὸ σιδῆρσ ἀφαιρῆν, ἄχρῖς εἰ
παντελῶς

tanquā illū qui noctu excitaret herā. Euenit autē ipsis, hoc facto, ut in grauiora incidere mala. Nā herā ignorans gallosum horā, temporius eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier uenefica.

Mulier uenefica diuinarū irarum propulsiones promittens, multa facere pseuerabat, & lucrū inde facere. quidā igitur accusauerunt eā impietatis, & cōuicerunt, & damnatā ducebāt ad mortē. Videns autē quidā eam duci, ait: tu quæ deorū iras auertere promittebas, quomodo neque hominū consiliū mutare potuisti? Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parua quidē facere posse.

Mustela.

Mustela in officinā ingressa ferararij, ibi iacentē circū lambebat limā. Rasa igitur lingua, sanguis mulatus ferebat. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus

παντελῶς πᾶσαρ τῶν γλωσσῶν ἀνήλωσεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς ἐν Οἰλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκιάπων, χρυσίῳ ποδρέτυχε. καθ' ἐκείνῳ αὖρ τῶν γῆρας ὑπ' αὐτῆς ἐνεργηθεὶς ἔσεφε. τῷ δ' ἡ τύχη ἐπισᾶσα φησὶν. ὦ ἄστρος, τί τῆ γῆ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἀπορὲ γὰρ σοὶ δέδωκα, πλατίσαι σε βουλομένη; εἴ γὰρ ὀκαιρός μεταβάλοι, καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τὸτό σοι τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ' ὅτι τυνηκαῦτά με τῶν τύχῳ μέμνη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν ἐνδργέτω ἐπιγινώσκειν, καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

Οδοιπόροι.

ΔΥοτινὲς κατὰ ταυτὸν ὡδοιπόρου, καὶ πατέρω πέλεκω ἐνρόντος, ἀτόρος ὁ μὴ ἐνρόν πρῆσει αὐτὸν μὴ λέγειν εὐρηκα, ἀλλ' εὐρηκα μὲν. μετὰ μικρὸν δ' ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκω ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διακόμενος, πρὸς τὸν μὴ ἐνρόντα σιωποῖ. εὐρέλεχεν, ἀπολώλα μὲν. ὁ δ' εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, εἰ ἀπολώλα μὲν, καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκω

totã linguã absumpsit. Affabulatio.
 Fabula in eos, qui in contentionibus se
 ipsos offendunt.

Agricola.

Agricola quidã fodiendo aurũ re-
 perit. q̄tidie igit̄ terrã, ut ab ea be-
 neficio affectus, coronabat. Huic autẽ
 Fortuna adstans, inq̄t; heus tu, cur terræ
 mea munera attribuis, quæ ego tibi de-
 di ditatura te? nã si tempus immuteť, &
 in alias manus hoc tuũ aurum eat, scio
 te tunc me Fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorẽ
 cognoscere, atq; huic gratiam referre.

Viatores.

Dvo quidã unã itinerabant, & cũ
 alter securim reperisset, alter, qui
 nõ inuenit, admonebat ipsum, ne dice-
 ret inueni, sed inuenimus. Sed paulo
 post cũ aggredereñt ipsos q̄ securim p̄-
 diderant, habens ipsam, p̄sequentibus
 illis, ad eum qui unã itinerabatur, dice-
 bat, perijmus. Hic autem ait, perij dic,
 non perijmus, Etenim & tunc, cum se-

λεκκω ἔυρες, ἔυρηκα ἔλεγες, ἔχῃ ἔρηκα μιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες
τῆν ^{ἐπιμύθιον} εὐτυχημάτων, ἔδ' ἐρταῖς συμφοραῖς βέ-
βαιοὶ εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

 Το βάτραχοι ἀλλήλοισ ἐγαυνίωμ. ἐνε-
μυτο δέ, ὁ μὲν εἰς ἐρ βαθεία καὶ πόρρω
τῆς ὁδοῦ λίμνη. ὁ δέ, ἐρ ὁδοῦ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων,
καὶ δὴ τῷ ἐρ τῇ λίμνῃ θατέρω παραινῶντ
πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς αὐτὸν ἀτφαλεσέρας
διαίτης μεταλάβη, ἐκείνος ἔκ ἐπέθετο, λέγων
δυσάποσάσως ἔχων τῆς τῷ τόπῳ σωθείας,
ἕως ἔσωσέβη ἀμαξαμ πῆλθῶσαμ αὐτὸν σω-
θλάσαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῆν ἀνθρώπων οἱ τοῖς
φαύλοισ ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολήμναι,
πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

Μελιτῆργός.

Εἰς μελιτῆργεῖόν τις εἰσελθὼν, τῷ κερκτε-
μένῳ ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὁ δὲ ἐπα-
νελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυφέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰσή-
κη τὸ κατ' αὐτὰς διδρευνόμενος. αἱ δὲ μέλισσαι
ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκσαι, ὡς κατέλαβον αὐ-
τὸν, τοῖς κέντροισ ἐπαίον, καὶ τὰ χέρισα διετίθημ.

ὁ δέ

curim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus. Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatū, neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

Ranæ.

DVæ ranę uicinę sibi erant. Pascebantur aut, altera in profundo et procul à uia stagno, altera in uia parum aquæ habens. Verū, cū quæ in stagno, alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueret: illa non paruit, dicēs, firmissima teneri huiusce loci cōsuetudine, quousq; obtigit currū prætereūtem ipsam confringere. Affabulatio.

Fabula significat, hoīes q̄q; praua aggredientes citius mori, q̄ mutent̄ in melius.

Apiarius,

IN mellarium ingressus quidam domino absente, fauum abstulit. Hic autem reuersus, ut alueolos uidit inanes, stando quod in his erat perscrutabatur. Apes autem e pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimēq; tractabant.

ὁ δὲ πρὸς αὐτάς, κίχισα ζωά, ῥῦ μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον ἀφῆκατε, ἐμὲ δὲ ῥῦ ἐπιμελέμενον ὑμῶν, πλίθητε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτι τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἀγνοίαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τῶν φίλους ὡς ἐπίβουλους ἀποθοῦνται.

Αλιυῶν.

Αλιυῶν ὄρεσι δὲ Ἰουλίερμος, ἀπὸ τῆς θαλάττης διατωμένη. ταύτῃ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττόμεναι, ἐμσινοπέλοις παραθαλατῆσι νεοττοποιῆσαι. Ἐδὴ ποτε τῆς μελλοῦσα, ἐνεοττοποιήσατο. Ἐξελθούσης δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νομῶν, σινέβη τὴν θαλάσσαν ὑπὸ λάβρα κυματωθεῖσαι πνεύματῳ, ὑπὸ ἀρθῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτῃ ἐπιπύσαι, τῶν νεοτῶν διαφθεῖραι. ἢ ἢ ἐπαυελθῶσα καὶ γνοῦσα τὸ πρᾶχθῆναι, ἔπει. δειλαία ἔγωγε, ἢ τις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττόμεναι, ἐπὶ ταύτῃ κατέφυγον, ἢ μοι πολλῶν γέγονεν ἀπισοτέραι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔτι τῶν ἐχθρῶν φυλαττόμενοι, λαυθάνουσι πολλὰ χαλεποτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

Αλιεύς

Hic autem ad eas, ò pessimę animantes,
 furatũ uestros fauos illæsum dimisistis,
 me uero fatagentem uestri percutitis?

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominũ quosdam
 ob ignorantia inimicos nõ cauere, ami-
 cos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo auis est solitaria, semper
 in mari uitam degens. Hanc di-
 citur, hominũ uenationes cauentem, in
 scopulis maritimis nidificare: cæterum
 aliquando paritura, nidũ fecit. Egressa
 autem ea ad pabulum, euenit mare a ue-
 hementi cõcitatum uento, eleuari supra
 nidũ, atq; hoc submerso, pullos perde-
 re. Hæc uerò reuerfa, re cognita, ait: me
 miseram, quæ terram ut insidiatricem
 cauens, ad hoc confugi, quod mihi lon-
 ge est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiã quosdã
 ab inimicis cauendo, ignaros in multo
 grauiores inimicis amicos incidere.

Αλιεύς.

εος.

Αλιεύς ἔρτινι ποταμῷ ἠλιεύεν. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ρεῦμα πῶρι λαβοῦν, ἐκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθου, τὸ ὕδωρ ἔτυπεν, ὅπως οἱ ἰχθύες, φεύγοντες, ἀπαραφυλάκτως τοῖς βροχοῖς ἐμπέσωσι. τῆν δὲ πῶρι ἔρ τόπομ οἱ κλίτων τις θεασάμεν θύτῃρ ποιούντα, ἐμέμφεται ὡς ἔρ ποταμὸν θοολοῦντᾶ, καὶ διαδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. καὶ ὅς ἀπεκρίνχτο, ἀλλ' εἰ μὴ ἔτως ὁ ποταμὸς τὰ χράτῃται, ἐμέ θεάσει λιμᾶτῆοντα ἀποθανεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μύθῃ δηλοῖ, ὅτι καὶ τῆν πόλεωρ οἱ δημαγωγοί, τότε μάλισα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας ἕς χάσιρ πῶριάγωσιρ.

Πίθηκῃ καὶ δελφίς.

Εθὺς ὄντῃ τοῖς πλέουσι μέλιταῖα κύνιδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίχρτῃ πλῆ, πλέωρ τις εἶχε σιωῆαυτῶ καὶ πίθηκωρ. λινομῆωρ δ' αὐτῶρ κατὰ τὸ σέβιον τῆς ἀπικῆς ἀκρωτήριωρ, χειμῶνα σφοδρῶρ σιωῆβη γενέσθαι. τῆς δὲ νεαῖς πῶρι τραπεῖσης, καὶ πάντων διακολυμβάντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. δελφίς δὲ τις ἀνῶρ θεασάμενθῃ, καὶ ἀνδρωπομ εἶναι ἔωλαβῶρ, ἀπελθῶρ ἀνείχε διακομίζωρ

Piscator.

Piscator in fluuio quodā piscabat̃,
 Extensis aut̃ retibus, et fluxu com-
 prehenso, utriq; funi alligato lapide, as-
 quā uerberabat, ut pisces fugientes in-
 cautē in retia inciderent. Cū qdā uero ex
 ijs q̃ circa locū habitabāt, id facere uide-
 ret, increpabat q̃ fluuiū turbaret, & cla-
 rā aquā nō sineret bibere. Et is respōdit,
 sed nisi sic fluuius pturbet̃, me oportebit
 esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, ciuitatū etiam rectos
 res tūc maxime operari, cum patrias in
 seditionem induxerint.

Simius, & delphis.

Moris cū esset nauigantibus, Me-
 litenses catulos & simios addu-
 cere in solamen nauigationis, qdā ha-
 bebat secū & simiū. Cum aut̃ puenissent
 ad Suniū Atticæ promontoriū, tempe-
 statē uehementē fieri contigit. Naui aut̃
 euerfa, & oībus natantibus, natabat &
 simius: delphis aut̃ quis ip̃m cōspicatus,
 & hominē esse ratus, digressus leuabat,
 ad terram

*intra, ratharum
 hinc. Popo*

hi: l'gta.

*Diminutio in an. 15
 209*

δικομίζωρ ἐπὶ τῷ χέρσορ. ὡς δὲ κατὰ τὸρ πει-
 ραιῶν ἐγένετο τὸ τῆν ἀθλῳαίωρ ἐπίνειορ, ἐπιω-
 θάνετο τὸ πιθήκιορ, εἰ τὸ γένθ ἔστιρ ἀθλῳαίθ.
 τὸ δὲ εἰπόντθ, καὶ λαμπρῶρ ἐνταῦθα τετυ-
 χηκέναι γονέωρ, ἐπανήρετο εἰ καὶ τὸρ πειραιῶν
 ἐπίσταται. Ἐπολαβῶρ δὲ ὁ πίθηκθ πρὶ ἀν-
 θρώπου αὐτὸρ λέγειρ, ἔφη, ἢ μάλα φίλορ εἶναι
 αὐτῶ ἢ σωήθη. καὶ ὁ δὲ λφίς ἐπὶ τούτῳ φεύ-
 δει ἀγανακτῆσας, βαπίζωρ αὐτὸρ ἀπέκτενον.

Ἐπιμύθιορ.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας, οἱ τῷ ἀλίθειαρ ἔκ εἰδῶ-
 τεσ, ἀπατᾶρ νομίζουσιρ.

Μυῖαι.

ΕΝΤΙΝΙ ταμέω μέλιτθ ἔκχυθέντθ,
 μῆαι πρόσπᾶσαι κατῆσθιορ ἐμπαγέν-
 τωρ δὲ τῶρ ποδῶρ αὐτῶρ, ἀναπῆναι ἔκ εἶχορ.
 ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγορ, ἀθλιαί ἡμεῖς, ὅτι
 διὰ βραχῆαρ βρῶσιρ ἀπολλύμεθα.

Ἐπιμύθιορ.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἢ λιχνεία πολλῶρ
 κακῶρ αἰτίχ γίνεται.

Ἑρμῆς καὶ ἀγαλματοποιός.

ΕΡΜῆς γινῶναι βεβλόμενθ ἐρ τίνι τιμῆ
 παρ' ἀνθρώποις ἔστιρ, ἔκον εἰς ἀγαλματο-
 ποιῶν, εἰ αὐτὸρ εἰκάσας ἀνθρώπῳ, ἢ δεασάμενθ
 ἀγαλμα

ad terrā perferēs. Vt uero in Piræo fuit Atheniēsiū nauali, rogauit simiū, an genere esset Atheniēsis, Cū aut̄ hic diceret, et claris ibi esse parētibus, rogauit, an et Pirēū nosset. Ratus aut̄ simius de homine eū dicere, ait, et ualde amicū esse ei, & familiarē. Et delphis tanto mēdacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

Muscæ.

IN cella quadam melle effuso, muscæ aduolantes comedebant. Implicitis autem earū pedibus, euolare non poterant, Cum uero suffocarent̄, dicebant: Miserae nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat multam gulam multorum malorum esse causam.

Mercurius & statuarius.

Mercurius scire uolens, quanti apud homines esset, iuit in statu ar̄, transformatus in hominem & uisa statua

ἄγαλμα τῆ διός, ἠρώτα, πόσου τίς αὐτὸ πρῆ-
 αιθαι δύναται; τῆ δὲ ἐπόντοϑ δραχμῆς. γε-
 λάτας, πόσ' ἔ τῆς ἡμέρας ἔφη. ἐπόντος δὲ πλέ-
 ουϑ, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτῆ ἄγαλμα, ἢ νομίσας
 ὡς ἐπεδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν ἢ κούρωϑ, πο-
 λῶ αὐτῆ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λό-
 γον, ἤρετο παρὶ αὐτῆ. ὁ δ' ἄγαλμα τοποιός ἔφη,
 ἔαρ τούτους ὠνήσῃ, καὶ τῆτορ προσθήκω σοι δί-
 δωμί. *Επιμύθιορ.*
 Ο μῦθϑ πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ἔδεμιᾶ παρὰ
 ἄλλοις ὄντα τιμῆ.

Ερμῆς καὶ τερεσίας.

Ερμῆς βυλόμενϑ πῶ τερεσίου μαντι-
 κῶ εἰ ἀληθῆς ὅτι γινῶναι, κλέψας τὰς
 αὐτῆ βεῖς ἔξ ἀγροικίας, ἦκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ
 ὁμοιωθῆς ἀνθρώπων, ἢ παρ' αὐτῶ κατήχθη. τῆς
 δὲ τῆν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθήσης τῶ τερε-
 σία, ἐκεῖνϑ παραλαβὼν τὸν ἑρμῶ ἔξῆλθεν,
 οἰωνόρτινα παρὶ τῆ κλέψης σκεφόμενος. ἢ τῆ-
 τῶ πῆναι φράζην αὐτῶ, ὅρτινα ἄρ τῆν ὀρνίθων
 θεάσητ. ὁ δ' ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτορ δεασάμενϑ
 αἰετὸν ἔξ ἀριστῶν ἐπὶ τὰ δεξιά διήπῆμενον,
 ἔφρασε. τῆ δὲ φήσαντϑ μὴ πρὸς αὐτῆς εἶναι
 τῆτορ, ἐκ δευτέρω κορώνω εἶδον ἐπὶ τινος δέν-
 δρου καθήμενῶ, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπεσθαι.

statua Iouis rogabat, quanti quis ipse emere posset? Hic autē cū dixisset drachma, risit: et quāti Iunonis, ait, cū dixisset, pluris: uisa & sua ipsius statua, ac opinatus cū nunciū sit deorū, et lucrosus, maximā de se apud homines haberi rationem, rogauit de se, statuarius uerò ait, si hasce emeris, & hanc additamentū do.

Affabulatio.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud alios est precij.

Mercurius, & Tiresias.

Mercurius uolēs Tiresiæ uaticiniū an uerū esset cognoscere, furatus ipse boues ex rure, uenit ad ipsum in urbē, similis factus homini, & ad ipsum diuertit. Bouē autē amissione renūciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exiuit, auguriū aliqd de fure cōsideraturus, & huic iubet dicere sibi, q̄ nā auim uiderit: Mercurius autē, primū uidisse aquilā à sinistris ad dexterā uolātē, dixit. Hic nō ad se id attinere cū dixisset, secūdo cornicē super arbore quadam sedentem uidit, & modo superius aspicientē,
modo

ποτέ δὲ πρὸς τὴν γῆν κητακύνθησάμ, καὶ τῶ
μάντα φράζει. καὶ ὃς ἔποτυχῶν εἶπεν. ἄλλ'
αὐτὴ γε ἢ κορώνη δρόμνυται τόν τε οὐρανόν καὶ
τὴν γῆν, ὡς ἔαρ σὺ θέλης, τὰς ἐμὰς ἀπολήσ
φομαι βῆς.

Επιμύθιον.

Τέτω ἄρ' ἄλλοι λόγῳ χρῆσαιτο ἄρτις πρὸς ἄνδρα
κλέπῃω.

Κύνες.

Εχωρτίς δύο κύνες, ἅρ μὲν ἔτδρον θη
ρεύειν ἐδίδαξε, ἅρ δὲ λοιπὸν οἰκοφυλα
κῆρ. καὶ δὴ εἶποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευέ τι, καὶ
ὁ οἰκουρὸς συμμετῆχεν αὐτῶ τῆς θοίνης. ἀγα
νακτοῦντ θ δὲ τὸ θηρευτικόν, κακείνον ὄνειδι
ζοντος, εἴ γε αὐτὸς μὲν καθ' ἐκάστω μοχθεῖ, ἐκεί
ν θ δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτῶ τρέφεται πό
νοισ, ἔπολαβῶν αὐτὸς εἶπε, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ ἅρ δὲ
απότλω μέμφω, ὃς οὐ πονῆρ με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ
πόνος ἀλλοτρίος ἐδίδειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος διλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μὲν ἐπι
σάμνοι, οὐ μεμπῆρί εἰσιν, ὅταρ αὐτὸς οἱ γονεῖς
οὕτως ἀγάγασιν.

Εχωρτίς γυναικῶν.

Εχωρτίς γυναικῶν, πρὸς τὰς κατ' οἶκον
ἅπαντας

modo ad terram declinatam: & uati re-
fert. Et is recognita, ait, sed hæc cornix
iurat & cœlum & terram, si tu uelis, me
as me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit ad-
uersus uirum furacem.

Canes.

HAbens quidam duos canes, al-
terum uenari docuit, alterum do-
minum ^{in proelio} seruire. Cæterum si quando
uenaticus ^{in mater} caperet aliquid, & domi-
tus ^{dominus} particeps unà cum eo erat cœnæ,
ægre ferente autem uenatico, et illi obij-
ciente, quòd ipse quotidie laboraret, ille
nihil faciens suis nutriretur laboribus,
respondens ipse, ait: non me, sed herum
reprehende, qui non laborare me do-
cuit, sed labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat, adolescentes qui nihil
sciunt, haud esse reprehendendos, cum
eos parentes sic educauerint.

Maritus & uxor.

HAbens quidam uxorem, quæ
q domestica

ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἠβελήθη γυνὼναι εἰ καὶ πρὸς τὰς πατρῴους οἰκέτας ἔτω δίκαιη. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν ἀνατῆς αὐτῶ ἀποσέμει πητέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπαυελθῆς αὐτῆς, ἐπιωθάνετο πᾶς πρὸς τὰς ἐκεῖ διεγένετο. τῆς δὲ φαιμένης, ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτῶ ἔφη. ἄλλ' ὦ γύναι, εἰ τέτοις ἀπεχθάνη, οἱ ὄρθρα μὲν τὰς ποιμένας ἔβελάνουσι, ὁ δὲ δὲ εἰλίχοι, τί χῆ προσδοκᾷ πρὸς τούτων, οἷς παῖσαρ σιωδιέτριβες τῶ ἡμέρας;

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μὲν κρῶν τὰ μεγάλα, καὶ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

Εριφῶ καὶ λύκῳ.

ΕΡΙΦῶ ὑδρήσασα τῆς ποιμένης, ἔπειτα λύκου κατεδίωκετο. ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὦ λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὸν βροῦμα θνήσκωμαι, ἵνα μὴ ἀνδρῶς ἀποθάνω, αὐλησομ πρῶτον ὅπως ὀρχήσωμαι. τῆ δὲ λύκος αὐλῶντῳ, καὶ τῆς ἐριφῶς ὀρχουμένης, οἱ κύνες ἀκίσαντες τὸν λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἀποστραφεὶς τῆ ἐριφῶ φησὶ, δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἔδει γὰρ με μάγειρον ὄντα, αὐλητῶ μὴ μιμεῖσθαι.

Επιμύθιον.

domesticis omnibus inimica erat, uoluit
 scire an etiã erga paternos domesticos
 ita afficeret: quapropter cū rationabilē
 prætextu ad suū ipsam misit patrē. Pau-
 cis uero post diebus ea reuerſa, rogauit
 quomodo aduersus illos habuisset. Hęc
 uero cū dixisset, bubulci & pastores me
 suspectabant, ad eã ait, sed ò uxor, si eos
 odisti, qui mane greges agunt, serò autē
 redeunt, quid sperare oportet in ijs, qui
 bus cum tota conuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex paruis ma-
 gna, & ex manifestis incerta cognosci.

Hœdus & lupus.

HOedus derelictus à grege perse-
 quente lupo, conuersus ad eū, dixit,
 ò lupe, quoniam credo me tuū cibū
 futurū, ne iniucunde moriar, cane tibi
 primum ut saltem. Lupo autē canente ti-
 bia, atq; hœdo saltante, canes cum audi-
 uissent, lupū persecuti sunt. Hic conuersus
 hœdo inquit, merito hæc mihi fiunt.
 oportebat enim me, cocus cum sim, ti-
 bicinem non agere.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθός δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἄπεφύκασι
κασιμ ἀμελῆντες, τὰ δὲ ἑτέρων ἐπιτηδεύειν
πειρώμενοι, δυσυχίας πόριπίηουσιν.

Καρκίνος καὶ ἀλώπηνξ.

Καρκίνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβάς,
ἐπίτινος ἐνέμετο τόπος ἀλώπηνξ δὲ λι-
μώπηντα ὡς ἐθεάσατο, προσελθῆσα ἀέλασον
αὐτόν. ὁ δὲ μέλων κηταβιβρώσκεισθαι, ἔφη.
ἄμ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅς θαλάττης
ἄνθρωπος, χόρται δὲ ἠβελήθην γενέσθαι.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθός δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ
οἰκῆα κηταλιπὸντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς
μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχρηοῦντες, εἰκότως δυ-
συχούσιν.

Κιθαρωδός.

Κιθαρωδὸς ἀφῆς ἐν οἴκῳ κηκονιαμείων
σωκῆτος ἄδων, κῆ ἀντηχέσης αὐτῷ τῆς
φωνῆς, ὡς ἴτη σφόδρα ἔυφονος εἶναι. καὶ δὴ
ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δῆρ καὶ θεάτρω εἶναι
ἑὺν ἐπιδουῶναι. ἀδικόμενος δ' ἐπιδείξασθαι,
καὶ κηκῶς ἄδων πᾶν, λίθοις αὐτὸν ἔβρωσαν-
τες ἀπήλασαν.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθός

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, quæ vero aliorum sunt, exercere conantur, in infortunia incidere.

Cancer & uulpes.

Cancer è mari cum ascendisset, in loco quodam pascebat. Vulpes esuriens ut uidit, accessit, ac eum rapuit. Ille deuorandus ait, sed ego condigna patior, qui marinus cum sim terrestris esse uolui.

Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs derelictis exercitijs, ea quæ nihil conueniunt aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharædus.

Citharædus rudis in domo calce incrustata familiariter, ut solebat, canens, & contra resonante in se uoce, existimabat ualde canorus esse. Verum elatus super hoc, cogitauit & theatro sese committere oportere. Profectus uero ad se ostendendum, cum male admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτω καὶ τῆν ῥητόρων ἔνιοι
ἐμ ταῖς χολαῖς δοκοῦντες εἶναι τινες, ὅταν
ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, ἔθενός ἀξιοί εἰσιμ.

Κλέπται.

Κλέπται εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδέμ
ἔυρον, ὅτι μὴ ἀλεξϋύονα καὶ τῆτον λα-
βόντες ἀπήσαν. ὁ δὲ μέμωρ ὑπ' αὐτῶν θύε-
σαι, ἐδέτο ὡς ἂν αὐτῶν ἀπολύσῃσι, λέγων,
χρήσιμῳ εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτός αὐτοῦς
ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγέρων. οἱ δὲ ἔφασαν. ἀλλὰ τί
τῆτο σε μάμωρ θύομεν. ἐκείνος γὰρ ἐγέρων.
κλέπτην ἡμᾶς ἐκ ἔας.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονη-
ροῖς ἐναντιῆται, ἀ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν ἐνεργετήμα-
Κορώνη καὶ κόραξ. (τα.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἔπει δι' οἰ-
ωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντέυεσθαι, καὶ
διὰ τοῦτο μαρτυρεῖ μίω ὡς προλέγοντι τὸ μέλο-
λον, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας,
ἤκεν ἐπὶ τι δένδρον, καὶ σᾶσα, μεγάλας ἐκρά-
ξεν. τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ
καταπλαγέντων, ἔποτυχῶν τις ἔφη. ἀπίω-
μεν ὡς ἔτοι, κορώνη γάρ ἐστι, ἢ τις κέραγε, καὶ
εἰωνισμὸν ἐκ ἔχει.

Επιμύθιοι

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam, qui in scholis uidentur esse aliqui, cū ad res publicas se conferunt, nullius precij esse.

Fures.

FVres in domū quandā ingressi, nihil inuenerūt nisi gallū, atq; hoc casu pro abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, utilē esse hominibus noctu eos ad opera excitando. Hi uero dixerūt, sed propter hoc te tanto magis occidimus. Illos em̄ excitando, furari nos nō sinis. Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduersa, quæ bonis sunt beneficia.

Cornix, & coruus.

COrnix coruo inuidēs, quod is per auguria hominibus uaticinaret, ob idq; crederet uti futura p̄dicens, conspicata uiatores quosdā prætereuntes, iuit super arborē quandā, stansq; ualde crocitauit. Illis uero aduocē cōuersis, & admiratis, recognita quidā inquit: abeamus heus uos, cornix enim est quæ crocitauit, & augurium non habet.

Ἐπιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔγω καὶ τῆν ἀνθρώπων οἱ
ποῖς κρείττοισι ἀμιμώμνοι, πρὸς ἑφ' τῆν ἴσων
μὴ ἐπικέσθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη καὶ κύων.

Κορώνη ἀθλιῶ θυῖσα, κυῖα ἐπὶ ἐσίχοισι
ἐκάλει. ὁ δὲ πρὸς αὐτῷ ἔφη, τί μάτιω
τάς θυῖας ἀναλίσκεις; ἢ γὰρ θεὸς ἔγω σε μισῶ,
ὡς καὶ τῆν σωτηρόφωρ σοι οἰωνῶν τῶν πῖσισι
πῶριελῆρ. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτῶν, Δὲ τὸ
μάμου αὐτῆ θυῖ, ἵνα διαμαγῆ μοι.

Ἐπιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ Δὲ κέρδ' ἔχουσιν
ἐχθρὸς ἐνεργετῆρ ἔκ' ὀνεῖσι.

Κόραξ καὶ ὄοις.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατ' ἕδερ' ἔμ
τινι ἐυκλίῳ τόπῳ ὄοισι κοιμώμενον, τὸ
τορ καταπῆξ ἤρπασε, τὸ δὲ ἐπιστραφέντ' ἔ
καὶ δακόντ' αὐτῶν, ἀποθνήσκου μέλωρ ἔ
ρηκε. δέλαιος ἔγω γε, ὅς τοι ἔτορ εὖρορ ἔρμαιορ.
ἔξ' ἔ καὶ ἀπόμυμαι.

Ἐπιμύθιοι.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρα, Δὲ θησαυρῶν εὖρεσι
ἐπὶ σωτηρία κινδυνεύσαντα.

Καλοῖος καὶ πῶριδραῖ.

Καλοῖος

Affabulatio.

Fabula significat, eodē modo & homines cum præstantioribus certantes, præter quàm quòd non æqua perueniunt, risum quoq; debere.

Cornix, & canis.

Cornix Mineruæ sacrificās, canē inuitauit ad epulas. ille uero ad eā dixit qd frustra sacrificia absumis? dea eū adeo te odit, ut ex peculiarib. quoq; tibi augurijs fidē sustulerit. Cui cornix, ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; ob lucrū nō uereri inimicos beneficijs prosequi.

Coruus, & serpens.

Coruuus cibi indigēs, ut serpentē in aprico quodā loco dormientē uidit, hunc deuolando rapuit, Hic cum se uertisset, atq; momordisset ipsum, coruus moriturus dixit, me miserū, qui tale reperi lucrū, q̄ etiā pereo. Affabulatio. Fabula in uirum, qui ob thesaurorum inuentionem de salute periclitatur.

Monedula, & columbæ.

q s Monedula

ΚΟΛΟΙΟΣ ἔρ τριη πόρισδρεῶνι πόρισδράς
 ἰδῶρ καλῶς ῥεφορμίας, λευκάνας εἰαυ
 ῥρ ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης με
 ταληφόμεν Θ. αἰ δὲ μέχρι μὲν ἡσούχαζεν, οἷο
 μναί πόρισδράρ αὐτὸρ εἶναι, προσίεντο. ἐπεὶ δὲ
 ποτε ἐκλαδόμην Θ ἐφθέγγετο, τίωικαῦτα
 πῶ αὐτῶ γνῆται φύσιρ, ῥζήλασαν παίουςαι.
 καὶ ὅς, ἀποτυχῶρ τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπα
 νῆκε πρὸς τοῖς κολοῖος πάλιρ, καὶ κῆνοι διὰ τὸ
 χρῶμα αὐτῶρ ἐκ ἐπιγνόντες, τῆς μετ' αὐτῶρ
 διαίτης ἀπέρξαμ, ὡς τε δυοῖρ ἐπιθυμήσαντα
 μισθῆρας τυχεῖρ. Επιμύθιορ.

Ο μῦθ Θ δηλοῖ, ὅτι δὲ καὶ ἡμᾶς τοῖς εἰαυτῶρ
 ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς
 τῶ μισθῶρ ὠφελῆρ, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόν
 τα πολάκεις.

Κολοῖος.

ΚΟΛΟΙΟΡ ΤΙΣ ΣΥΜΒΑΘῶρ ΚΑὶ ΔΗΣΑΣ Αὐτῶ
 ῥρ πόδα λίνω, τῶ εἰαυτῶ πρέδωκε παι
 δί. ὁ δὲ, μὴ ὑπομένας τῶ μετ' ἀνθρώπων διαί
 ταμ, ὡς πρὸς ὀλίγορ ἀδείας ἔτυχε, φυγῶρ ἦ
 κονεῖς τῶ εἰαυτῶ καλιάρ. πόρει ληθέντ Θ δὲ
 τῶ δεσμῶ τοῖς κλάδοις, ἀποπῆναι μὴ δυναμέ
 ν Θ. ἐπειδὴ ἀποθνήσκερ ἔμελλε, πρὸς εἰαυτῶρ
 ἔφη, δάλαι Θ ἔγωγε. ὅς τῶ παρ' ἀνθρώποις

Monedula in columbario quodā colūbīs uīsīs bene nutritis, deal-
bavit sese, iuitq; ut & ipsa eodē cibo im-
pertiret. Hæc uero, donec tacebat, rata
eā esse columbā, admiserunt. Sed cū ali-
quando oblita uocē emisisset, tunc eius
cognita natura, expulerūt percutiēdo,
eāq; priuata eo cibo redijt ad monedu-
las rursus. Et illæ ob colorē, cū ipsam
nō nossent, à suo cibo abegerūt, ut duo-
rum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nos-
tris contentos esse, cōsiderantes auaria-
tiā, præterquā quod nihil iuuat, auferre
sæpe & quæ adsunt bona.

Monedula.

Monedulam cū quis cepisset, &
pedem alligasset filo, suo tradi-
dit filio. Hæc nō ferendo uictū inter ho-
mines, ubi parumper libertatem nacta
est, fugit, in suumq; nidū se cōtulit. Cir-
cū uoluto uero ramis uinculo, euolare
haud ualens, cū moritura esset, secū lo-
quebat, me miseram, quæ apud homines

non

μη' ἑσπομείνας δολείαμ, ἔλαθον ἑμανθ' ἡ
ζωῆς σβρήσας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔσθ' ὅτε μετρίωμ κινε-
διώωμ ἑαυτῶς βελόμνοι ῥύσασθαι, εἰς μείζον
πὸρπιπίησιν.

Ερμῆς.

Ζεὺς ἐρμῶ προσέταξε παῖσι τοῖς τεχνί-
ταις ψεύδους φάρμακον ἔγχημ, ὃ δὲ
τῶτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιήσας, ἴσορ ἐκάσθ
ἐνέχεον. ἐπὶ δὲ μόνον τῶ σκυτέως ἑσποληφθέν-
τος, πολὺ κατολέλειπτο φάρμακον, ὅλλω λα-
βῶμ τῶ θυεῖαμ ἐνέχεον αὐτῶ. καὶ κτῆτ' ἑσσιβῆ
τῶς τεχνίτας ἀπαντας ψεύδεσθαι, μάλισα δὲ
πάντων τῶς σκυτέας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

Ζεὺς.

Ζεὺς πλάσας τῶς ἀνθρώπους, τὰς μὲν
ἀλλὰς διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνω
δ' ἐνθῆναι τῶ αἰχίω ἐπελάθετο. διὸ καὶ μὴ
ἔχωμ πόθεν ἄρ αὐτῶ εἰσαγάγη, διὰ τῶ ὄχλος
αὐτῶ εἰσελθῆρ ἐκέλευσεν. ἢ δὲ τῶ μὲν πρῶτον
αὐτέλεθον ἀναξιοπαθεῖσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐ-
τῆ ἐνέκειτο, ἔφη. ἄλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρ-
χομαι

nō ferendo seruitutem, incaute mea me
uīta priuauī.

Affabulatio.

Fabula significat, non unquā quosdam,
dum se à mediocribus student periculis
liberare, in maiora incidere.

Mercurius.

Iupiter Mercurio iussit, ut artificia
bus omnibus mēdacij medicamētū
mīsceret. Hīc eo trito, & ad mensurā fa-
cto, æquabiliter singulis mīscuit. Cū ue-
ro solo relicto sutore, multū superesset
medicamenti, totū acceptū mortariū ei
mīscuit. Atq; hīnc cōtigīt artifices om-
neis mentiri, maximè uero omnium su-
tores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter.

Iupiter formatis hominibus, omneis
illis affectus indidit, solū indere pu-
dorē oblitus est. Quapropter nō habēs,
unde nā ipsum introduceret, p̄ turbā in-
gredi cū iussit. Hīc uero primū cōtradi-
cebat, q̄ indigna ferret. Vehemētius ue-
ro eo instāte, ait: Sed ego sanè hīs ingre-
dior

χομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἄρ' ἔρωσ μὴ εἰσέλθῃ. ἄρ' δ' εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἔβλευσομαι πρᾶυτικά. ἀπὸ δὴ τούτου συνέβη πάντα τὰς πόρνους ἀναιχιώτους εἶναι. **Επιμύθιορ.**

Ομυθῶ δηλοῖ, ὅτι τὰς ὑπ' ἔρωτῶ κατεχομενίους, ἀναιχιώτους εἶναι συμβαίνει.

Ζεὺς.

*eras: chili: 3. Cap: 3.
 38.
 Nisi quod...
 libentis, nisi...
 boanion...
 τοῦτο...*

Ζεὺς γάμος τελῶρ, πάντα τὰ ζῶα εἰς **Σία**. μόνῃς δὲ τῆς χελώνης ὑδροκράσεως, διαπορῶν τῶν αἰτίων τῆς ὑδροκράσεως, ἐπιωθάνετο αὐτῆς, τίνῶ χάριρ αὐτὴ ἐπὶ τῷ δειπνορ εἴπρεγένετο. τῆς δὲ εἰπούσης, οἶνῶ φίλος, οἶκος ἀριστος, ἀγανακτῆσας κατ' αὐτῆς, κατεδίνασε τῷ οἶνορ βασιάζουσαρ περιφέρειν. **Επιμύθιορ.** Ομυθῶ δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰροῦνται μάλορ λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆρ, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκῶ καὶ πρόβατορ.

Λύκῶ ἔσπο κνωῶρ δυχθεῖς, καὶ κακῶς πάχωρ, ἐβέβληρ. τροφῆς δὲ ἀπορῶρ, θεασάμενος πρόβατορ, ἐδέετο ποτῶρ εἶτῶ τῶ παραρρέοντῶ αὐτῶ ποταμῶ κομῖσαι. εἰ γὰρ σὺ μοί φησι δώσεις ποτῶρ, ἐγὼ τροφῶ ἑμαυτῶ ἐυρήσω. τῶ δὲ ἔσποτυχορ, ἔφη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτῶρ ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφῆ μοι χρήση.

Επιμύθιορ.

dior pactis, si amor nō ingrediatur. Sin
ingrediatur, ipse exibo quam primum.
Ex hoc sanè euenit, omnia scorta inue-
recunda esse. Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inuere-
cundos esse.

Iupiter.

Iupiter nuptias celebrans, omnia
animalia accipiebat. Sola uero testu-
dine tarde profecta, admiratus causam
tarditatis, rogauit eam, quā obrē ipsa ad
cœnā nō accesserit. Cū hæc dixisset, do-
mus chara, domus optima: iratus ip-
si, damnauit ut domū baiulās circūferret.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; hoīes eligere,
parcē potius apud se uiuere, q̄ apud ali-

Lupus & ouis. (os laute.

Lupus à canibus morsus, & male
affectus, abiectus iacebat. Cibi ue-
ro indigēs, uisa oue, rogabat ut potū ex
præterfluēte flumine sibi afferret. Si em̄
tu mihi, inq̄t, dederis potū, ego cibū mi-
hi ipsi inueniā. Illa, re cognita, ait: sed si
ego potū do tibi, tu & cibo me ueteris.

Affabulas

Επιμύθιορ.

Ο μῦθ^Θ πρὸς ἄνδρα κακουῆγορ, δι' ἑσπερί-
σεως ἐνεδρεύοντα.

Λαγωοί.

Λ Αγωοί ποτε πολεμῶντες ἀετοῖς, παρε-
κάλυρ' εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ
δ' ἔφασαν, ἐβοηθήσαμεν ἄρ' ὑμῖν, εἰ μὴ ἕδειμεν
τίνες ἐσέ, καὶ τίσι πολεμήτε.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικῶν-
τες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονῶσι.

Μύρμηξ.

Μ Υρμηξ ὁ νῶ, τὸ πηλοῦν ἄνθρωπ^Θ
ἦρ. καὶ τῆ γεωργία δίνων ὡς προσέ-
χωρ, εἰ τις ἰδίους ἠρεῖτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τῆς
τῶν γειτόνων κερσὸς ὑφηρεῖτο. ὁ δὲ ζεὺς ἀγα-
νακτήσας ἐπὶ τῆ τούτου πλεονεξία, μετεμόρ-
φωσεν αὐτὸν εἰς ρῦτον τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖ-
ται. ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν αὐ-
μετέβαλε. μέχρι γὰρ τῆ νῶ τὰς ἀρούρας πε-
ριῶν, τῆς τῶν ἐτέρων πόνης συμέγει, καὶ ἑαυ-
τῶ ἀποθησαυρίζει.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθ^Θ δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροί, καὶ τα-
μάλισα τὸ εἶδ^Θ μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον εἰ

μεταβ

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficū, per simula-
tionem insidiantem.

Lepores.

Lepores olim belligerantes cum a-
quilis, inuocarunt in auxiliū uul-
pes. Hæ autē dixerunt, uobis auxiliare-
mur, nisi sciremus qui uos estis, et cum
quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cū præstatio-
ribus certant, suā salutem contemnere.

Formica.

QVæ nunc formica, homo olim
fuit. Hic agriculturæ assidue in-
cumbes, nō erat proprijs laboribus cō-
tentus, sed & uicinorū fructus surripie-
bat. Iupiter autē indignatus huius auaria-
tia, trāsmutauit eū in hoc animal, q̄ for-
mica appellat̄. Verū cū mutasset formā,
nō & affectū mutauit. Nā usq; nūc arua
circumeundo, aliorū labores surripit, &
sibi recōdit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura prauos, etsi
maxime speciē trāsmutarint, mores nō
mutare,

μεταβάλλονται.

Νυκτερίς καὶ γαλή.

Νυκτερίς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ἔπειτα γαλήνῃ
σωελήφθη. καὶ μέλυσσα ἀναγείσθαι,
πρὸς σωτηρίας ἐδέετο. τῆς δὲ φαμύνης, μὴ δύ-
νασθαι αὐτὴν ἀπολύσαι. φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς
πῆλοισι πολεμῆν αὐτὴ ἔλεγεν, ἐκ ὅρων ἀλλὰ
μὴς εἶναι, καὶ ἔτως ἀφείθη. ὕπερον δὲ πάλιν πε-
σοῦσα, καὶ ὑφ' ἑτέρας συληθηθεῖσα γαλήνῃ, μὴ
βρωθῆναι ἐδέετο. τῆς δὲ ἐπίσης ἀπασιν ἐχθραί-
νειρ μουσῖν. αὐτὴ μὴ μὴς, ἀλλὰ νυκτερίς ἔλεγεν
εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ ἔτω σωεβη δὲ
αὐτὴν ἀμαξαμλίω τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς ἀνο-
τοῖς ἀεὶ ἐπιμύθην, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς και-
ροῖς συμμεταχρηματίζομενοι, πολλὰκις τοὺς
κινδυνούς ἐκφεύγουσιν.

Οδοιπόροι.

Οδοιπόροι κατὰ τινὰ αἰγίλα ὁρῶντες ὁδεύον-
τες, ἤλθοι ἐπὶ τινὰ σκοπιᾶν. καὶ κείθεν
θεασάμενοι φεύγοντα πῶρρονθεν ἐπιπλέοντα,
ναῦν εἶναι μεγάλων ᾤθησαν. διὸ δὲ προσέμεναν
ὡς μελέσης αὐτῆς προσορμίσειεν. ἐπεὶ δὲ ἔπειτα
ἀνέμω φερόμενα τὰ φεύγοντα, ἐγγυτέρω ἐγί-
νετο,

mutare.

Vespertilio & mustela.

Vespertilio in terrā cū cecidisset, a mustela capta est. Et cū occidēda foret, pro salute rogabat. Hac uero dicēte, nō posse ipsam dimittere, qđ natura uolucris oībus inimica foret: ait, nō auē, sed murem esse. et sic dimissa est. Postremò aut̄ cum iterū cecidisset, & ab alia capta mustela, ne uoraretur orabat. Hac aut̄ dicēte, cunctis inimicā esse muribus: hæc non mus, sed uespertilio esse dicebat, & rursum dimissa est. Atq; ita euenit, bis mutato nomine, salutem cōsecutam fuisse. Affabulatio.

Fabula significat, neq; nos in iisdē semp esse oportere, cōsiderātes eos qđ ad tēpus mutantur, plerunq; pericula effugere.

Viatores.

Viatores secūdū littus qđdā iter faciētes, uenerūt in speculā quādā, et illic cōspicati sarmēta procul natātia, nauim esse magnā existimarūt: quāobrem expectarūt, tāq̄ appulsura ea esset. Cū uero a uēto lata sarmēta propius forent,

νετο, ἐκέτι ναῦρ, ἀλλὰ πλοῖορ ἐδόκηρ βλέπειρ.
 Ἰζκεχθίντα δ' αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες,
 πρὸς ἀμύλους ἔφασαυ, ὡς ἀρχ μάλιστ' ἡμεῖς τ'
 μηδὲρ ὄρ προσεδεχόμεθα;

Επιμύθιορ.

Ο μῦθ' ἔδηλοῖ, ὅτι τῆν ἀνθρώπων ἔμοι ἴζ ἀ-
 προσόπης δοκοῦντες φοβερὸί εἶναι, ὅταρ εἰς πᾶ-
 ρα μ' ἔλθωσιρ, οὐδενὸς ἐυρίσκονταί ἄξιοι.

Οὐθ' ἄγριθ'.

Ο Ν θ' ἄγριθ' ὄνορ ἰδὼρ ἡμῶρορ ἔρ τιπ-
 ἐνηλίω τόπω, προσελθῶρ αὐτῶρ, μακί-
 ρισεν, ἐτί τε τῆεν ἔξ' αὐτὸ σῶμα γθ, καὶ τῆ τῆς
 τροφῆς ἀπολάυσαι ὕσερορ δὲ ἰδὼρ αὐτῶρ ἀχθο-
 φοροῦντα, καὶ τῶρ ὀνηλάτλω ὀπιῶσεν ἐπόμε-
 νορ, καὶ ῥιπάλοισ ἀντῶρ παίοντα, ἔφη. ἀλλ'
 ἔγωγε ἐκέτι σε εὐδαιμονίζω. ὀρῶ γάρ, ὡς ἐκ ἄ-
 νευ κακῶρ μεγάλωρ τῶν εὐδαιμονίωρ, ἔχεις.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθ' ἔδηλοῖ, ὅτι ἐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ
 κινδύνωρ καὶ ταλαιπωριῶρ κέρδη.

Οἰοι.

Ο Νοι ποτὲ ἐπὶ τῶ σιωχεῶς ἀχθοφορεῖρ
 καὶ ταλαιπωρεῖρ, πρέσβεις ἐπεμφαυ
 πρὸς τῶρ δία, λύσιρ τῶρ πόνορ αἰτούμενοι.
 ὅ δ' αὐτοῖς ἐπιδείξαι βεβλόμενθ', ὅτι τῶ-
 το ἀδύα

rent, nō nauim amplius, sed scaphā uide-
 dere uidebāt. Aduēctis autē illis, cū sare-
 mēta esse uidissent, inter se dixerūt: ut
 nos igit̃ frustra, qđ nihil est, expectaba-
 mus? Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos hoīes q̃ ex
 improviso terribiles esse uidēt, cū peris-
 culū feceris, nullius esse precij inueniri.

Asinus syluestris.

A Sinus syluestris asinouis domes-
 tico in loco qđam aprico, profes-
 ctus ad ipsum, beatū dicebat, & corpo-
 ris habitudine, et cibi pceptione. Deinde
 uero cū uidisset eū ferentē onera, et aga-
 sonē retrō sequentē, & baculis ipsum p-
 cutientē, ait: ast ego nō amplius beatū te
 existimabo. Video em̃ nō sine magnis
 malis habere te felicitatē. Affabulatio.
 Fabula significat, nō esse æmulanda lus-
 cra, in qbus insunt pericula, & miserix.

Asini.

A Sini olim propterea q̃ assidue o-
 nera ferrēt, et fatigarent, legatos
 miserunt ad Iouē, solutionē laborū pe-
 tētes. Hic autē ostendere ipsis uolens, id

το ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτὸς ἀπαλλαγῆ-
σε τῆς κακοπαθείας, ὅταν ἐρῆντες ποιήσωσι
σοταμόν. καὶ κῆνοι αὐτὸν ἀληθέως ἔπολαβόν-
τες, ἀπ' ἐκείνης καὶ μέχρι τῆς νῦν ἔνθα ἔρομέτε-
ρον ἴδωσιν ὄνωρ, ἔνταῦθα καὶ αὐτοὶ πόρισις
μνοι ἔρῃσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκείσῳ τῷ πεπραμλίῳ ἀε-
θράπευτόν ἐστιν.

Οὐθὲ καὶ ἀλώπηξ.

Ὁ Νος ἐνδυσάμενος λεοντήν, πόριξεν, τὰ λε-
λα τῆν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὴ φασαί-
μενθὲ ἀλώπεκα, ἐπερχάτο καὶ ταύτῳ δε-
δείκται. καὶ δὲ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτὸς φθεγξαμέ-
νος προακηνοῦσα, πρὸς αὐτὸν ἔφη. ἀλλ' εὐ ἴασι, ὡς
καὶ ἐγὼ ἄρ' σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμλίξῃ κῆσα.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνιοὶ τῆν ἀπαιδεύτωρ, τοῖς
ἔξω δοκῶντες τινες εἶναι, ἔπο τῆς ἰδίας γλωσσο-
σαλγίας ἐλέγχονται.

Οὐθὲ καὶ βάρβαχοι.

Ὁ Νος ξύλα βασάλωρ, διέβαινεν ἐν τινῷ λίμ-
νῳ. ὀλιθίσας δὲ, ὡς κατέπεσον, ἔλα-
νασῶμαι μὴ δυνάμενθ, ὡδύρετό τε καὶ ἔσειεν.
οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάρβαχοι τῶ σαναγμῶν τῶ τῶ
ἀκίσαντες.

nō posse fieri, ait: Tunc eos liberatū iri laboribus, cum mingendo fluuiū fecerint. Ac illi eum uerum dicere existimātes, ex illo & nunc usq̄, ubi aliorum urinae nam uiderint a sinorum, illic & ipsi circumstanto mingunt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuiq̄ quod fatale est, incurabile esse.

A sinus & uulpes.

A Sinus indutus pelle leonis, uagabatur reliqua bruta perterrendo. Cæterū uisa uulpe, tentauit et hanc perterrefacere. Hæc autē (casu enim ipsius uocē audiuerat) ad ipsum ait: sed beneficias, quod & ego te timuisssem, nisi rudentē audiuissem. Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui ijs qui extrā sunt, aliqui esse uident, ex sua linguacitate redargui.

A sinus & ranæ.

A Sinus ligna ferēs, p̄trāsibat paludē quandā. Lapsus aut, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ aut q̄erant in palude

auditis suspirijs, heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quã-
to nos, fuisses, cū quia ad breue tempus
cecidisti, sic lameris? Affabulatio.
Hoc sermone uti quispiã poterit in uirū
segnē, q̄ ob minimos q̄sc̄ labores trista-
tur, cum ipse maioribus facile resistat.

Asinus, & coruus.

A Sinus ulcerato dorso in prato q̄-
dã pascebat̄ Coruo aut̄ insidente
sibi, & ulcus pecciente, asinus rudebat
ac saltabat. Sed agasone procul stãte ac
ridente, lupus præteriēs, ipsum uidit &
dixit: miserinos, quos si tantum uide-
rit, persequitur, huic aut̄ & arrident.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si
tantum appareant, dignosci.

Asinus & uulpes.

A Sinus & uulpes, inita inter se so-
cietate, exiuerunt ad uenationē.
Leo uero, cum occurrisset ipsis uulpes,
imminens, periculū uidens, profecta ad
leonem, tradituram ei asinū pollicita est,
si sibi impunitatē promiserit. Qui cum

ἀπολύσῃ αὐτὴν φήσαντος, ἐκείνη παραγαγῶ
 γῶσα τὸν ὄνομα, εἰς τινὰ πάλιν ἐμπεσεῖν πα-
 ρεσκεύασε. καὶ ὁ λέων ὄρων ἐκείνον φεύγει μὴ
 δυνάμενον, πρῶτῳ τὴν ἀλάτωνα σωείρα,
 εἴθ' ἔτις ἐπὶ τὸν ὄνομα ἐτρέψῃ.

Επιμύθιοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες,
 λαυθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὺς προσεπολιτῆς.

Ὅρις καὶ χελιδῶν.

Ορις ὄφως ὡς ἐν γῶσα, ἐπιμελῶς ἐκείνου
 μάνασα ἔβρολόλαφε. χελιδῶν δὲ θεα-
 σαμένη αὐτὴν, ἔφη. ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέ-
 φεις; ἀπὸρ ἀνξήθεντα, ἀπὸ σου πρῶτης τῆ ἀδι-
 κείῃ ἀρξεται. Ἐπιμύθιοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσεντός ἐστι ἡ πονη-
 ρία, καὶ τὰ μέγιστα εὐδρυγετήται.

Κάμηλος.

Οτε πρῶτον κάμηλος ὄφθη, οἱ ἄνθρωποι
 φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλα-
 γέντες, ἐφευγον. ὡς δὲ χρόνος προϊόντος, σωεῖ-
 δον αὐτῆς τὸ πρῶτον, ἐθάρρησαν μέχρι τῆ προ-
 σελθεῖν. αἰσώπτεοι δὲ κατὰ μικρὸν, τὸ ζῶον ὡς
 χολῶν ἐκ ἑξῆς, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλα-
 θον, ὡς τε καὶ χαλινῶς αὐτῆ πρὸς τέντες, παι-
 σίμ' ἐλάυνον δεδῶκασιν.

Επιμύθιοι

dimitturū eā dixisset, illa adducto asino
in casses q̄sdā ut incideret, fecit. Sed leo
uidēs illū fugere minime posse, primā
uulpē cōprehēdit, deinde sic ad asinum
uersus est. Affabulatio.

Fabula significat, eos qui socijs insidiā
tur, sæpe & seipso nescios perdere.

Gallina, & hirundo.

GAllina serpentis ouis inuentis, di
ligēter calefacta excudit. Hirūdo
aut cū eā uidisset, ait, ô demēs quid hæc
nutris? quæ cū excreuerint, à te prima
iniuriā auspicabuntur.

Affabulatio.

Fabula significat, implacabilē esse pra
uitatē, licet afficiat̄ maximis beneficijs.

Camelus.

CVm primū uisa est camelus, ho
mines perterriti, & magnitudinē
admirati fugiebant. Vbi uero procedēs
tēpore cognouerūt ipsius mansuetu
dinē, confisi sunt eousq̄, ut ad eā accede
rent. At intellecto paulo p̄st beluæ nō
inessē bilē, eò cōtēptus ierc, ut et frena ei
imponerēt, et pueris agendā traderent.

Affabula

Proper. lib: 3.

Natura sequitur spiritum

quibus sunt.

Hav: lib: 1. p. 101.

Naturam sequitur spiritum

quibus sunt.

cl. lib: 3. c. 3. p. 101.

cl. lib: 3. c. 3. p. 101.

cl. lib: 3. c. 3. p. 101.

Seneca de tranquillitate animi
lib: 1. c. 1. p. 101.

Επιμύθιοι.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῆν πραγμα-
 τωμ, ἠσκηθεὶς ἐν κατὰ φρόνητα ποιῆ.

ΟΘΙΣ

Οφίς ἔσδὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατέμε-
 νου, τῶ δὲ ἐνετύγχανεν. ὁ δὲ ζεὺς πρὸς
 αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' ἄρ' ἔρ' πρότερον πατήσαντα
 ἔπληξας, ἐκ ἅρ' ὁ δευτέρου ἐπεχέτισσε τὸ
 ποιῆσαι. **Επιμύθιοι.**

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνας
 σιρ ἀνθισάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβερὸι γίνονται.

Περισδρά.

Περισδρά δὲ ἴη σιωχομελίη, ὡς ἐθεάσατο
 ἔρ' τινι τόπῳ κρητῆρα ὕδατος γεγραμ-
 μίον, ἐνόμιεν ἀληθινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῶ τῶ
 ἔριζῶ ἐλεχθῆσα ἔλαθεν ἑαυτῶ τῶ πίνακι ἐμπε-
 σῶσα, ὡς καὶ τῆν πῆδῶν αὐτῆς πῆρικλασέν-
 τωμ κατὰ πεσῆρ ἐπὶ γλῶ, καὶ ὑπό τινος τῆν
 πῆρατυχόντων ἀλῶσαι.

Επιμύθιοι.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἔνοι τῆν αἰσώπια ἀφ'
 ὀφοδράς προθυμίας, ἀπερισκέπως πράγμασιρ
 ἐγχειροῦτες, ἐμβάλλοσιρ ἑαυτῶς εἰς ὄλεθρον.

Περισδρά καὶ κοράνη.

Περισδρά ἔρ' τινι πῆρισερεῶνι τρεφομελίη,
 ἐπὶ

Affabulatio.

Fabula significat, terribiles res cōsuetudine contemptibiles fieri.

Serpens.

Serpēs à multis hominibus pessum-
datus, louē postulauit. Iupiter autē
ad eum dixit, sed si qui prior conculca-
uit, pupugisses, nequaquam id facere se-
cundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui prius inuadē-
tibus resistunt, a' ijs formidolosos fieri.

Columba.

Colūba siti correpta, ut uidit quo-
dam in loco poculum aquæ depic-
tū, uerū rata, atq; multo elata impe-
tu, in scia in tabula offendit, ut & pennis
ipsius perfractis in terrā decideret, atq;
à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines
ob uehemētes alacritates, incōsulto res
aggredientes, in iicere sese in perniciem.

Columba & cornix.

Colūba in colūbario qdā nutrita,
fœcunditate

ἐπὶ πολυτεκνία ἐφρυνάτῃ το κορώνη δ' αὐτῆ ἀκρό-
 σασα ἔφη, ἀλλ' ὠάυτη . πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ
 σεμνωμομένη. ὅσω γὰρ ἄρ πλέονα τίκτης, τοσά-
 τω καὶ πλείους λύτας σωχέης.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κῆ τῶν οἰκετῶν δυσυχέσα τοῖ
 εἰσιν, ὅσοι ἐρ τῆ δολεία πολλα τέκνα ποιεῖσιν.

Πλάσι Θ.

Πλάσι Θ δύο θυγατέρας ἔχωρ, τῆς μί-
 ας ἀποθανύσης, θρηνύσας ἐμίθώσατο.
 τῆς ἡ ἑτέρας παιδὸς λεγέτης, ὡς ἀθλια ἡμεῖς,
 αἶγε αὐταὶ ὦρ ἐσι ῥ πένθ Θ θρῶσῃρ ἐκ ἰσμεν,
 αὶ δὲ μὴ προσήκουσαι ἔτω σφοδρῶς κόπῃνται.
 ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὐταὶ ἔτω
 θρῶσῃρ, ἐπὶ γὰρ ἄργυρίῳ τῆτο ποιοῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ Θ δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων ἀφ-
 Φιλαργυρίαρ ἐκ ὀκνησιν ἀμοτρίας συμφο-
 ρὰς ἐργολαβῆρ.

Ποιμῶ.

Ποιμῶ ἐλάσας εἰς ἕνα δρυμῶνα τὰ πρό-
 βατα, ὑποστρώσας ὑπὸ δρυῶ ῥ ἱμάκιον,
 κῆ ἀναβάς ῥμ καρπὸν κατέσσε. τὰ δὲ πρόβατα
 ἐσθίοντα τῆς βαλάνης ἔλαθορ καὶ τὰ ἱμάτια
 συγκαταφαγόντα. ὁ ἡ ποιμῶ κατὰβάς, ὡς εἶδε
 ῥ γεγασ

ſœcūditate ſuperbiebat, cornix uero ea audita, ait: ſed heus tu deſine hac re glosari, nā quo plures paris, eo plus mœroris accumulās. Affabulatio.

Fabula ſignificat, ex famulis quoq; eos eſſe infeliciffimos, qui in ſeruitute multos filios faciunt.

Diues.

Diues duas habēs filias, altera mortua, præficas cōduxit, cū uero altera filia dixiſſet: ut nos miſere, ipſæ, ad quas p̄tinet luctus, lamētari neſcimus, hæ uero nō neceſſarię ſic uehemēter plāgūt. Mater ait, ne mirare filia, ſi hæ ita lamētant̄, nam nummorū gratia id agūt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nonnullos homines ob auaritiā non uereri alienis calamitatibus quæſtum facere.

Pactor.

Pactor actis in quercetū quoddā ouibus, ſtrata ſub quercu ueſte, aſcēdit, & fructū decutiebat. Oues uero inter edēdū glādes, neſcię et ueſtes in a deuorarūt. At cū pactor deſcēdiſſet, ut qđ erat

erat actū uident, o pessima, ait, animalia:
uos cæteris uellera ac uestes præbetis, à
me uero quos nutrio, & uestē surripitis.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; hoīes ob des
mentiā, eos q; nihil ad se attinēt, benefi
cio afficere, in domesticos mala operari.

Piscator & cærus.

Piscator demisso reti in mare retulit
cæru. q; paruus cū esset, supplica
bat ipsum ne tūc se caperet, sed dimitte
ret, q; paruus foret. At cū creuerō, et ma
gnus, inq; tuasero, me capere poteris,
q; nā et maiori tibi ero utilitati. Tū pesca
tor ait, sed ego demēs fuerim, si q; in ma
nibus est dimisso lucro, licet sit paruu,
expectādo magnū sperē. Affabulatio.

Fabula significat incōsideratum esse, q;
spe maioris rei, quæ inter manus est,
amittat, quia parua fuerit.

Equus & asinus.

Homo qdā habebat equū et asinū,
cū aut iter facerēt, in uia ait asinus
eq; tolle à me oneris partē, si uis me esse
saluū. Illo nō persuaso, asinus cecidit, atq; è
labore

πρὸς ἐτελεύτησεν. τῶ δὲ δεωότε πάντῃ ἐπιθένηρε
 αὐτῶ κῆ αὐτῶ πῶ ὄνε δοράμ, θρωῶν ὁ ἴππῶ
 ἔβόα. οἴμοι τῶ παναθλίω, τίμοι σωέβη τῶ τα
 λαίπῶρα; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρῳ λα
 βῆρ, ἰδὲ ἅπαντα βασιάζω, καὶ τὸ δέσμα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγ
 κοινωνῶντες, ἀμφοτέρω σωθήσονται ἐν βίῳ.

Ἀνθρωπῶ καὶ σάτυρῶ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις πρὸς σάτυρον Φιλίῳ
 ποιησάμενος, σιωπῶν ἰδὼ αὐτῶ, χεῖ
 ρῶν ὁ καὶ φύχας βλομενῆς, ὁ ἀνθρωπῶ
 τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρων ἕλ' σῶματι ἀ
 πέπνει. τῶ δὲ σάτυρῶ ἐπὶ ῥωτήσαντῶ, δι' ἡ
 αἰτίαμ τῶτο πράττει, ἔφη. τὰς χεῖρας μὲ θῶ
 μαίνω ἐκ τῶ κρύου. μετὰ μικρὸν δὲ ἔδῶματος
 θέρμῶ προσερχέντῶ, ὁ ἀνθρωπος προσφέ
 ρων ἕλ' σῶματι, ἔφύσα αὐτό. πωθανομενῆς δὲ
 πάλιν δι' ἡ αἰτίαμ τῶτο πράττει, ἔφη, τὸ ἔδω
 μα καταφύχω. ὑπολαβῶν δὲ ὁ σάτυρος, ἄλλ'
 ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τῶ νῦν ἀποτάσσομαι σου τῆς
 φιλίας, ὅτι ἐκ τῶ αὐτῶ σῶματος τὸ θέρμῶ κῆ
 τὸ ψυχρὸν ἔξάγει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθῶ δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς
 φιλίας,

labore mortuus est. Ab herō autē om̄nib. impositis ei, & ipsa asini pelle, con- querens equus clamabat: heu mihi mi- ferrimo, quid mihi obtigit afflictor quia enim parum oneris nolui accipere, ecce omnia gesto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum paruis iungantur, utrosq; seruari inuita.

Homo & satyrus.

Homo quidā cum satyro inita so- cietate, unā cum eo comedebat. Hyems uero & frigus cum foret, homo manus suas admotas ori afflabat. Ro- gante autem satyro, quā ob causam hoc faceret, ait, manus meas calefacio pro- pter frigus. Sed paulo post edulio calis- do allato, homo admotū ori insufflabat ipsum. Cōsulēte rursus, quare id faceret, ait, ferculū frigefacio. Suscepto sermo- ne satyrus, sed ego, ait, ex nūc renuncio tuā amicitiam: quia ex eodem ore & ca- lidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias

Φιλίας, ὃν ἀμφίβολός ἐστι ἡ διάθεσις.

Αἰσώπης καὶ δρυοτόμου.

Αἰσώπης κωπηγὰς φεύγουσα, καὶ ἐμῆρθε
μῖα πολὺν δρόμον ἀνύουσα, ἀνδρᾶ
δρυοτόμον ἐνρίσκει ἐν ταύτῃ, ὃν καθικέτευε τῷ
κρύψαι αὐτῷ. τῷ δὲ ἄπο δέξαντο αὐτῆ τῷ
ἑαυτῷ καλύβειω, εἰσελθούσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς
γωνίας. τῆν δὲ κωυγετῶν ἐλθόντων καὶ ἐρω-
τούντων τὸν ἀνδρᾶ, ἔτθ τῆ μὲν φωνῆ ἠρνεῖτο
μηδὲ εἰδέναι, τῆ δὲ χειρὶ αὐτῷ τὸν τόπον ὑπε-
δείκνυ. οἱ δὲ μὴ προχόντες, ἀπῆλθον παρὰ χρῆ-
μα. ὡς ἔμῃδεμ αὐτῶς ἡ αἰσώπης πῦελθόντας,
ἐξῆλθεν ἔ προσφώνουσα. μεμφομένη δὲ αὐτῷ
ἐκείνη, ὡς σωθῆσαι μὲν δι' αὐτῷ, χάριτας δὲ
αὐτῷ ἔχ ὁμολογεῖσαι. ἡ αἰσώπης ἐτιςραφεί-
σα, ἔφη, ὡς ἔτθ, ἀλλ' ἐγωγε ἠδερμ ἄρ σοι χά-
ριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς
χειρὸς, καὶ τῶς τρόπος ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τῶς χρῆσά μὲν ἐπαγγελιομένους
τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιούντας τοῖς ἔργοις.

Ἀνθρώπος καταθραύσας ἀγαλμα.

Ανθρώπος τις ξύλινον ἔχων θεῖον, καθ-
θικέτευε τῷ ἀγαθοποιῆσαι αὐτὸν, αἰς ἔμ-
ταῦτα ἔπραττεν, καὶ ἐδέρμ ἠτῶν ἐμ πενία διῆ-
γε.

oportere, quarum anceps est affectio.

Vulpes & lignator.

Vulpes uenatores fugiēs, & in deserto multa decursa uia, uirum lignatorē in eo inuenit, cui supplicabat, ut se absconderet. à quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. At uenatoribus profectis, & uirū rogantibus, hic uoce quidē negabat scire quicq̄, sed manu ibi locū ostendebat. Hi uero cū id nō egissent, statim abiere. Ut igit̄ uidit eos uulpes p̄terisse, exiuit nihil alio locuta: eo ipsam accusante, q̄ seruata à se, gratias sibi nō ageret, uulpes cōuersa ait: heus tu, ego uero egissem tibi gratias, si uerbis similes & manuū gestus, & mores habuisses.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia promittunt, sed contrà rebus faciunt.

Homo perfractor statuæ.

Homo quidam ligneum cum haberet deum, supplicabat ut sibi beneficeret. Cum igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate dege-

γε, θυμωθεῖς, ἄρας αὐτῶν τῶν σκελῶν, ἔρρετα
 φεν εἰς τὸ ἔδαφος. *πρακτικουσαίσης ἔρ τῆς κε-*
 φαλῆς, καὶ αὐτίκα κλαυθείσης, χρυσὸς ἔρρευσ-
 σεν ὅτι πλεῖς, ὃν *πᾶρ* δὲ σωμαγωγὸν ὁ ἄνθρωπος
 πᾶρ ἐβόα. *σρεβλὸς ὑπάρχεις ὡς γε οἶμαι, καὶ*
ἄγνώμων. τιμῶντά σε ἔ ἤκιστα με ὠφέλησας
 τυπῆσάντα δέ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔν ὠφέλησῃ τιμῶν πονηρὸν
 ἄνθρωπον, τύπῶν δὲ αὐτῶν μάλλον ὠφέλησῃ.

Ἀνθρωπος καὶ κύων.

Ανθρώπος τις ἠτοίμαζε δειπνον, ἐστία-
 σων τινὰ τῶν φίλων αὐτῶ καὶ αἰκίῳν.
 ὁ δὲ κύων αὐτῷ ἄλλοι κύνια ἐκάλεε λέγων, ὡ
 φίλε, *δεῦρο σωμαδέπνησόν μοι,* ὁ δὲ προσελθὼν
 χαίρων ἵστατο, βλεπὼν τῶν μέγαρ δειπνον, *βο-*
ᾶν ἐν τῇ καρδίᾳ. βαβαί, πόση μοι χαρὰ ἄρτι
 ἕξαπιναίως ἐφανῆ. *τραφῆσομαι τε γὰρ καὶ εἰς*
κόρον δεπνήσω, ὡς τέ με αὐριον μηδαμῆ γε
 πεινάσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτῶν λέγουσι τῷ
 κυνός, καὶ ἅμα σείοντι τῷ κέρκω, ὡς δὴ εἰς
 τῶν φίλων θαρρύνουσι. ὁ μάγειρος ὡς εἶδε τῶν
 τῶν ὡδὲ κῆκῆσέ τῷ κέρκω *πῶρις* ῥέφοντα, κα-
 ταχῶν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔρριψε παραχρῆμα
 ἕξωθεν τῷ θυρίδωρ. ὁ δὲ κατιῶν, ἀπῆγε μεγάλως
 κρίζων.

... οὐκ ἔστιν ἄλλο...

... οὐκ ἔστιν ἄλλο...

... οὐκ ἔστιν ἄλλο...

... οὐκ ἔστιν ἄλλο...

... οὐκ ἔστιν ἄλλο...

κατάχων ἄνθρωπος, οὐκ ἔστιν ἄλλο...

part. no. 2. v. 1449.

ret, iratus eleuatū ipsum cruribus, pro-
 iecit in pavementū. Illiso igit̃ capite, ac
 statim diffracto, auri q̃ plurimū efflu-
 xit. q̃d iā ille dū colligeret, exclamabat:
 puerfus es ut puto, et ingratus. colet̃ em
 mihi nequa q̃ profuisti, uerberati aut̃ te
 multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, nō profuturū te tibi,
 honorādo prauū hominē, sed uerberā-
 do ipsum, profuturum magis.

Homo & canis.

HOMO q̃dā parabat cœnā, accep-
 turus amicū quēdā suū & famili-
 arē. canis itē ipsius aliū inuitando canē,
 dicebat: ô amice ueni, cœna unā mecū.
 Is cū accessisset, lætus astabat, magnam
 spectās cœnā, secū loquēs: Papæ, quāta
 mihi letitia nup̃ derepēte oblata est. nul-
 lo modo cras esuriā. Hæc secū dū dice-
 ret canis, simulq̃ moueret caudā, ut q̃ iā
 amico fideret, cocus ut uidit ipsum huc
 & illuc caudā circumagentem, arreptis
 ipsius cruribus, eiecit statim de fene-
 stris. At is cū decidisset, ibat uehemēter

κράζωμ. τῆν τις δὲ κωῶμ, τῆν καθ' ὁδὸν αὐτῶ
 σιωπῶντων, ἐπηρεῶτα, πῶς εἰδέπνησας φί-
 λος; ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔπολαβῶμ ἔφη. ἐκ τῆς
 πολλῆς πόσεως μεθυθεῖς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τιτὴ
 ὁδὸν αὐτῶ ὄθεν ἴζηλθον, οἶδα.

Επιμίθιομ.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι ἔδει θαρρῆσθαι τοῖς ἴσ' ἀλα-
 λοτρίωμ ἐν ποιῆμ ἑπαγγελομνίοις.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἀλιευτικῆς ἀπειρος, λαβῶμ ἀνο-
 λῆς καὶ δίκτυα, πῆρεγένετο εἰς τὴν θα-
 λασσαν, καὶ σῆς ἐπὶ τινθ πῆρετρας, τὸ μὲν
 πρῶτον ἠύλη, νομίζωμ πρὸς τὴν ἠδυσφωνίαμ τῆς
 ἰχθύας ἐφάμεθα, ὡς δ' ἐπὶ πολὺ διατενό-
 μενθ κινῶνεν ἔδερ, ἀποθέμενθ τῆς ἀνλῆς,
 ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρομ, καὶ βαλῶμ κα-
 τὰ τῆ ὕδατθ, πολλὰς ἰχθύας ἤγρευσεν. ἐκ-
 βαλῶμ δὲ αὐτῆς ἀπὸ τῆ δικτύου, ὡς εἶδε πη-
 δῶντας, ἔφη. ὦ κακίστα ζῶα, ὅτε ἠύλουμ, οὐκ ὠρε-
 χεῖσθε. ὅτε δὲ πέπανυμαι, τῶτο ποιεῖτε.

Επιμίθιομ.

Ο μῦθθ πρὸς τῆς πῆρα λόγου, καὶ πῆρα κατε-
 ρίμ τι πράττοντας.

Βουκόλθ.

Βουκόλθ ἀγέλιω τάνρωμ βόσκωμ,
 ἀπώλεσε

exclamādo. Sed canū quidā cū illi in uia
occurrisset, percōtabatur, ut belle cœ-
natus es amice? Is suscipiens ei dixit:
Multo potu inebriatus supra satietatē,
ne ipsam quidem uia, qua egressus sum,
nouī.

Affabulatio.

Fabula significat, nō oportere cōfidere
iis, qui ex alienis benefacere pollicētur.

Piscator.

Piscator piscandi rudis, acceptis tibi-
bīs ac retibus prexit ad mare, &
stans super petra quadā, primū quidē
sonabat tibijs, existimans ad uocis sua-
uitatē pisces assilire. Vt uero multū cō-
tendens, nihil profecit, depositis tibijs,
assumit rete, ac iacto in aquā, multū pi-
scium cepit, quibus euacuato reti, ut sa-
lientes uidit, ait: o pessimæ animantes,
cum sonarē tibia nō saltabatis: cum ue-
ro cessauī, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui præter rationem, &
inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

Bubulcus armētū taurorū pascēs,
s s amisit

ἀπάλεσε μόχον. πόριε λθῶν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον
 μορ δέτριβεν ἔρεωσῶν, ὡς δὲ οὐδὲρ ἑυρεῖν ἐδωκῆσθε,
 ἢ ἕξα το τῷ δι, ἀρ τῶν λαβόντα μόχον κλέπῃ
 πῆλω ἕπο δέξῃ, ἔριφορ εἰς θυσιάμ προσάξῃ. καὶ
 δὴ ἔρχόμενθ εἰς τινα δρυμῶνα, εὐρίσκει λέοντα
 καπεδίοντα τῶν μόχον. ἔμφοβθ οὐρ γενομένηθ,
 καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ
 εἰς τῶν οὐρανόν, εἶπεν. ὦ δέωστα Ζεῦ, ἐπηγαλάμῃ
 σοι ἔριφορ δώσειμ, εἰ μὲν τῶν κλέπῃ ἑύρω.
 νυῦ ταῦτόμ σοι θυσειμ ὑπιχνούμαι, εἰ μὲν τούτου
 τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ πρὸς ἀνδρας δυσυχῆς, οἳ τινες ἀπορροῦντες
 μὲν, εὐχονται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ ζητοῦσι μὲν
 ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

Κοραξνοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μητὸρ εὐχῆ
 τῷ θεῷ, καὶ μὴ θρῆνῆι. ἢ δ' ἕπο λαβοῦσα ἔφη.
 τίς σε ὦ τέκνον τῶν θεῶν ἐλεήσει; τίνθ γὰρ κρέας
 ἕπο σου γε οὐκ ἐκλάπῃ;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ ἐχθροὺς ἐμ βίῃ
 ἔχοντες, εὐδὲνα φίλον ἀνάγκη εὐρήσοσιμ.

Αἰτός.

Ἰπὸρ ἄνω

amisit uitulū, lustrādoq; omnē solitudinē, indagādo morā traxit. Vbi inuenire nihil potuit, precatus est Iouē, si furē qui uitulū cepit ostēderit, hoc dū in sacrificiū oblatūrū. Cæterū proficiscens in quercetū quiddā, inuenit à leone deuorari uitulū. Trepidus igit, & perterrefactus, eleuatis manib. suis in cælū, ait: ô domine Iupiter, promiserā tibi hoc dū me daturū esse, si furē inuenirē; nūc taurū tibi recipio sacrificaturū, si huius manus effusgero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dū carent, ut inueniant precant; cum inuenierint, quærunt effugere.

Coruus.

COruus agrotans, ait matri, mater precare deū, nec lamētare. Ea uero suscipiēs, ait, quis deus ô fili, miserebit tui? cuius enim tu carnes nō es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat, qui in uita multos inimicos habent, amicum in necessitate inuenturos neminem.

Aquila.

Super

Μισσηνίδου.
πρόσθετον ἀνάγκη τοῦς κέλευστας ἐδύχαϊν.

284

αἰσώπια μύθοι.

Υπόρρινωθεν πείτρας ἀεὶ ἔς ἑκαθέριον, λαί-
γαδον θηρεύσαι ζητῶν. τὸ πορδέ τις ἔβα-
λε πξέυσας, καὶ τὸ μὲν βέλοθ' ἐν ἑρὸς αὐτοῦ εἶτα
ἦλθεν. ἡ δὲ γλυφὴ σιωπῆ τοῖς πῆδροῖς πρὸ τῆν
ὀφθαλμῶν εἰσήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη. καὶ ρῦτο μοι
ἑτέρη λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πῆδροῖς ἐναποθνήσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ἐστὶν, ὅταν τις ἐπὶ
τῆν ἰδίωμ κινδωεύσῃ.

Τέτιξ καὶ μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρα τῆν σίτωρ βραχέντων
οἱ μύρμηκες ἐψυχον. τέτιξ δὲ λιμώτηων.
ἦτι αὐτούς τροφῶν. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῶ.
διὰ τί τὸ θέρθ' οὐ σιωπῆ γες τροφῶν; ὁ δὲ εἶπεν,
οὐκ ἐχόλαζον, ἀλλ' ἔδορ μασικῶς. οἱ δὲ γελᾶ-
σαντες εἶπον. ἀλλ' εἰ θέρους ὥρας ἦν υλεις, χερμῶ
θ' ὄρχου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινὰ ἀμελεῖν ἐν παντὶ
τὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῆ καὶ κινδωεύσῃ.

Σκώληξ καὶ ἀλώπηξ.

Οτῶ πηλῶ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γλῶ
ἴζελοθῶν, ἔλεγε πᾶσι ρῆς ζωοῖς. ἰατρὸς
εἰμί φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῆν θε-
ῶν ἰατρὸς παίων καὶ πῶς εἶπον ἀλώπηξ, ἄλλος
ἰώμεθ'.

SVper petra aq̄la sedebat, leporē cas-
ptura: hanc aut̄ quidā pcussit sagite
ta, q̄ intra ipsam ingressa est. Sed crena
cū pennis ante oculos stabat: quā cū uis
dissēt, & hæc inq̄t mihi altera mœ stitia,
q̄ proprijs pēnis intereā. Affabulatio.
Fabula significat, durum esse, cum quis
à suis periculum patiatur.

Cicada & formicæ.

HYemis tpe cum triticū efferueret,
formicę refrigerabāt: cicada autē
esuriēs petebat ab eis cibū. formicæ uer-
ro dixerūt ei: Cur æstate nō colligebas
alimentū? Hæc ait. nō erā ociosa, sed ca-
nebā musicē. Tum hæc ridendo dixerūt:
si æstiuo tēpore modulabaris, nūc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, nō oportere quēq̄ ali-
qua in re esse negligentē, ne mœreat, ac
periclitet̄. Vermis & uulpes.

QVI sub cœno celabatur uermis,
sup̄ terrā egressus dicebat om-
nibus animalibus, medicus sum medi-
caminū doctus, qualis est Pæon deorū
medicus. Et quomodo, ait uulpes, alios
curans,

*Ap̄lo:
cur̄ aei theos
natias.
idē
m̄t̄ bē naxōū p̄uūnos & n̄s
xav̄n̄ n̄t̄a n̄ap̄t̄
ōū w̄er̄n̄. Āw̄l̄t̄
dē w̄ax̄ū w̄ōd̄a x̄ū
ei w̄ōr̄ōs.
q̄nt̄ 2. et̄ n̄t̄.
Dim̄ n̄ros am̄q̄s s̄m̄t̄
tob̄r̄at̄ lib̄ol̄s.
tam̄ in̄m̄t̄ f̄p̄t̄o d̄e
n̄t̄ f̄m̄t̄a p̄d̄s.
T̄rib̄it̄ s̄t̄ib̄.
Ūdī iam̄ in̄ in̄t̄
ut̄ n̄m̄ f̄m̄t̄ d̄ior̄ d̄t̄.
M̄ō ar̄c̄t̄ t̄or̄cos p̄t̄.
r̄j̄s̄ d̄īps̄.*

ἰώμην, σαυτὲρ χολὸν ὄντα ἐκιάσας

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόσχερος ἢ παῖρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

Ορνίς χρυσοτόκος.

Ορνιθά τις εἶχεν ᾧ χρυσᾷ τίντεσεν, νομίσας ἐνδορ αὐτῆς ὄγκον χρυσίᾳ εἶναι, κτείνας εὗρηκεν ὁμοίαν τῆν λοιπῶν ὀρνίθων. ὁ δὲ ἀδρόου πλῆστον ἐλπίσας εὐρήσασθαι, καὶ τῷ μισθῷ ἐσέρεται ἐκείνῃ.

*ἡ λέξις τοῦ ἰώμην
τοῦ ἰωχρῆ τοῦ ἰωου
...
...
...
...
...*

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς πῆρσιμ ἀρεκείσθαι, καὶ πῶ ἀπλησίαρ φεύγειν.

Λέωρ καὶ ἀλώπηξ.

Λέωρ γηράσας, ὅ μὴ διωκέμενος ἀφῆρα κείσθαι αὐτῷ εἰς προφίω, ἔγνω δι' ἐπινοίας τί πρᾶξαι. καὶ δὴ πῆρα γινόμενος ἐμ πωπῆ λαίω τινὶ καὶ κητακλεισθῆς, προσεποιεῖτο νοσῆσθαι. παρηγερόμενα οὖν τὰ ζῶα ἐπισκέψασθαι χείρην, συλλαμβάνων κητησίου αὐτά. πωπῆ δὲ οὖν ζῶον ἀνελωθέτωρ, ἀλώπηξ ἢ τέχναςμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγέμετο πρὸς αὐτὸν. καὶ σάσα ἔξωθεν τῆ πωπῆαίς, ἐπιωθάνετο πᾶσι ἐχθ. τὸ δὲ ἐπόντος κακῶς, καὶ τῷ αἰτίαν πωπῆα σολμῆς δι' ἰωὸν ἐκείσθαι, ἢ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι

ἔρω

curans, te ipsum claudum non curas.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omne uerbum inane esse.

Gallina auripera.

GAllinā quis habens oua aurea ^{partem} ^{potest} orientē, ratus intra ipsam auri ^{partem} ^{potest} faminesse, occisam alijs gallinis similē reperit. Hic multū sperans inuenire diuitiarum, & exiguis illis priuatus est.

Affabluatio.

Fabula significat, oportere cōtentū esse præsentibus, & fugere ^{in se} ^{in se} ^{in se} inexplebilitatē.

Leo, & uulpes.

LEo senio cōfectus, cū suppeditare sibi cibū nō posset, decreuit astu id facere. Itaq; profectus in antrū quoddā, & deiectus, simulabat ægrotare. Adueniētes igit animantes uisitacionis gratia, cōprehensas deuorabat. Multis igit absumptis animātibus, uulpes ea arte cognita, accessit ad ipm, & stās extra speluncā rogabat quomodo se haberet. Cū aut is dixisset, male, causamq; rogaret, quāobrē nō ingrederet; uulpes ait, quia

me

ὄρω ἴχνη πολλῶν ἐσιόντων, ὀλίγων ἢ ἰζιόντων.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων
ἐκ τεκμηρίων προσορώμενοι τοὺς κινδύους ἐκ-
φεύγουσιν.

Λύκος καὶ γραῦς.

Λύκος λιμώτων πόρῃσι ζητῶν τροφῆν.
γενόμενος δὲ κατὰ τινος τόπου, ἤκουσε
σε παιδίον κλαίοντα καὶ γραὸς λεγούσης αὐ-
τῷ, παῦσαι τοῦ κλαίειν. εἰ δὲ μὴ, τῆ ἄρα ταύτῃ
ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ. οἰόμενος δὲ ὁ λύκος ὅτι
ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἴσατο πολλῶν ἐκδεχόμενος
ἄρα. ὡς δ' ἐσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν
τῆς γραὸς κολακευστικῆς τὸ παιδίον, ἢ λεγού-
σης αὐτῷ, εἴ μὴ ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν ὡς
τέκνον ἀνδρῶν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπο-
ρεύετο λέγων, ἐμ ταύτῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν
λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἳ τινες τὰ ἔργα τοῖς
λόγοις οὐκ ἔχουσι ὅμοια.

Εριφός καὶ λύκος.

Εριφός ἐπὶ τινος δάματος ἐσῶς, ἐπεί
δὲ λύκον πρῖοντα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ καὶ
ἐσκωπῆν αὐτόν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὧν τῶν οὐ σὺ
μὲν

meuestigia terrēt, omnia ad introrsum spectantia, nulla retrorsum.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines coniecturis præuisa pericula euitare.

Lupus & uetula.

Lupus esuriens circuibat quærens do cibum. profectus aut ad locum quendam, audiuit lugentem puerulū, eiq̄ dicentē anū, desine plorare, sin minus, hac hora tradam te lupo. ratus igit lupus serō loqui aniculā, expectabat ad multā horam, sed cū aduenisset uespera, audit rursus anum blandientem puerulo ac dicentem: si uenerit lupus huc, interficiemus eum fili. His auditis, lupus eundo dicebat, in hoc tūgurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta uerbis non respondent.

Hædus, & lupus

Hædus sup̄ domo q̄dā cū staret, uiso lupo p̄tereūte, cōuiciabat, & mordebatur ipsum, sed lupus ait: heus tu, nō tu t mihi

με λαιδορῆς, κ' Μ' ὁ τόπος.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰ κίς καὶ ὁ τόπος αὐτῶν
ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κ' τῆν ἀμεινόνωρ.

Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐν κρηθῆς παχωθῆς, ἀνεσκήρ-
τησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μου ὄσιρ
ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτῶ ὄλος ἀ-
φωμοιῶθλι. καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέ-
χευ, ἐπαδὴ τῶ δρόμου ἐπάυσαστο, τῶ πατρὸς
ὄντος ἐνθὺς ὑπεμνήθη.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δόξαν
φέρει τινα, τῆς ἐαυτῶ γεμῶ τύχης μὴ ἐπιλα-
θανέσθω. ἀβέβαιος γὰρ ἐστὶ ὁ βίος ἔσθ.

Ὀφίς καὶ γεωργός.

Ὀφίς ἐν γεωργῶ προθύροις φωλεύων, ἀ-
νεῖλεν αὐτῶ τὸ νήπιον παιδίον. πένθος
δὲ τοῖς γονέυσιν ἐγένετο μέγα. ὃ δὲ πατήρ ὑπὸ τῶ
λύπης πέλεκυ λαβῶν, ἐμελλεν τὸν ὄφινα ἔζε-
λόντα φονεύσειν. ὡς δὲ ἔκυψε μικρόν, πένυσας
ὁ γεωργὸς τῶ πατῆρα αὐτῶν, ἠσόχησε, μόνον
κρύσσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπλίω. ἀπελθόντος
δὲ τῶ ὄφιος, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιν κέ-
τι μνησικακῆν, λαβῶν ἄριστον καὶ ἄλας ἔθηκεν
ἐν τῶ

mihî, sed locus cōuiciat. Affabulatio.
 Fabula significat, plerūq; & locū & tē-
 pus p̄bere audaciā aduersus p̄stātiores.

Mulus.

Mulus ordeo pinguefactus, la-
 sciuebat, clamās ac dicēs, pater
 meus est equus cursor, & ego ei totus
 sum similis, atq; aliquādo cū necesse fo-
 ret ei currere, ut à cursu cessauit, patris
 asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriā
 promoueat aliquē, nō suæ tñ ipsius for-
 tunę obliuiscat: instabilis em̄ est uita hæc.

Serpens & agricola,

Serpēs in agricolæ uestibulis delite-
 scēs, sustulit eius infantē puerulū.
 Luctus aut̄ parētib. fuit magnus. At pa-
 ter p̄ mœrore accepta securi, egressum
 serpētē occisurus erat. Ut uero p̄spexit
 parūp, festinando agricola, ut ip̄m p̄cua-
 teret, errauit, tantū percusso foraminis
 orificio. Digresso aut̄ serpēte, agricola
 ratus serpentē nō amplius iniuriæ me-
 minisse, accepit panē et salē, apposuitq;

ἐν τῇ τρώϊ. ὁ δὲ ὄφις λεπτὸν συρίζαε, εἶπεν.
οὐκ ἔσαι ἡμῖν ἀπάρτι πίσις ἢ Φιλία, ἕως ἄρ'
ἔγώ τιώ πέτρῃσιν ὄρω, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ
τέκνου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εὐδαι μίσος, ἢ ἀμωχὴς ἐπι-
λχθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσμων, δι'
εὐελυπήθη.

Σαλπικητής.

Σ Αλπικητής ἔσχε ἄρ' ἐπισυναίγων, καὶ
κρατηθεὶς ὑπὸ τῆν ὠλεμίων ἐβόα,
μὴ κτένετέ με ὧ ἄνδρες εἰκῆ καὶ μάτῳ. εὐδέ-
να γὰρ ὑμῶν ἀπέκτενα, ὦλην γὰρ τὸ χυλ-
κὸ τούτου εὐδ' ἄλλο κτῶμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτῶν
ἔφαθον, ἀλλ' ἄτ' ἔδοτο γὰρ μάλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ
μὴ δυναμίει τὸ ὠλεμίων, τὸς πάντας πρὸς
μάχῳ ἐγείρεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὠλεῖον πῖαισιον, οἱ τὸς κα-
κὸς τὸ βαρῆς δυναμίτας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κα-
κοποιεῖν.

Κάλαμος καὶ ἐλαία.

Ἰὰ καρτερίαν ἢ ἰσχυρὴν ἢ ἰσχυρίαν καὶ
λαμνος καὶ ἐλαία ἠρίζον. τὸ δὲ καλαί-
μα ὄνειδίζομεν ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνατὸς
καὶ ῥαδίως ὑποκλινομεν ὡς οἱ τοῖς ἀνέμοις,

ὁ καλαίμα

in foramine. Sed serpens tenui sibilo ait
 nō erit nobis 'amodo fides amicitia' ue,
 quandiu ego lapidem uideo, tu tui filij
 tumulum. Affabulatio:

Fabula significat, nullum odij, aut uin-
 dictæ obliuisci, quandiu uidet monimē-
 tum, quo tristatus est.

Tubicen.

T Vbicen exercitū congregans, ac
 superatus ab hostibus clamabat,
 ne me temere & frustra uiri occidite:
 Non enim uestrum quenquam occidi,
 nam præter q̄s hoc possideo aliud nihil.
 & hi ad ipsum dixere, ob id magis mo-
 rieris, qui cum nequeas ipse pugnare,
 omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, qui ma-
 los ac graueis principes concitant ad
 male agendum.

Arundo & Oliua.

D E tolerātia, & uiribus, & quiete,
 arundo & oliua cōtendebant: cū
 arūdini oliua cōuiciū faceret, utpote im-
 becille, ac facile cedenti uentis omnibus,

ὁ κάλαμος σιωπῶν ἐκέφθέγγετο. καὶ μικρὸν ἔωσμένας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ἔωσσεσθαι καὶ ἔωσκεινθεῖς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη. ἡ δ' ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῆ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ὄψαι καιρῶ καὶ τοῖς κρείττοισιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικουώτων.

Λύκος καὶ γέρανος.

Λύκος λαίμαργος ὁ δέος ἐπεπήγει. ὁ δὲ γέρανος μισθὸν παρῆξεν ἕπερ, εἰ πῶ κεφαλῶν αὐτῆς ἐπιβαλῆσα, ἢ ὅσοι ἔκ τῆς λαίμαργου αὐτῆς ἐκβάλοι. ἡ δὲ τῆς ἐκβαλῆσα, δολιχόδερμος ἔσσα, ἢ μισθὸν ἐπεζήτη. ὅς τις γελάσας, καὶ τῆς ὀδόντας θήξας, ἀρεῖ σοι μισθός, ἔφη, τῆτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκος σῶματος καὶ ὀδόντων ἰσῆρες κέραι σῶμα μισθὸν πᾶσθεσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας, οἱ τινες ἀπὸ κινδύου διασωθέντες, τοῖς εὐδργέταις τοιαύτας ἀπονεύουσι χάριτας.

Ἀλέκτορες.

Αλέκτορων δύο μαχομένηων πόρι θηλαίων ὀρνίθων, ὁ εἷς τὸν ἕτερον κατετρῶπώσατο.

arundo tacendo nihil locuta est. Ac parump præstolata, ubi acer afflauit uentus, arundo succussa, & declinata uentis facile euasit, oliua autem cū uentis resistisset, ui diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui tēpori ac præstantioribus non resistunt, meliores esse ijs qui cum potentioribus contendunt.

Lupus & grus.

Lupus gutturi osse infixo, mercedem grui præbiturum dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. Hæc autē eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat, qui subridendo, dentes quæ ex acuen-do, sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quæ ex ore lupi & dentibus saluum caput et illæsum exemeris. Affabulatio.

Fabula in uiros qui à periculo seruari, bene de se meritis cum gratiam referunt.

Galli.

DVobis gallis pugnātibus de gal-
linis fœminis, alter alterū in fugā
uertit,

προπώσατο. καὶ ὁ μὲν ἠΐθεός, εἰς τόπον κατε-
τάσκειν ἀπὶ ἄνδρα ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὑψι-
στέρους. καὶ ἐφ' ὑψηλῆς τοῖχος σῆς, μεγαλοφώ-
τως ἐβόησε. καὶ παρ' ἐυθύς ἀέρος καταπῆας, ἤρ-
πασεν ἄνδρα. ὁ δ' ἐρ σκότῳ κεκρυμμένος, ἄ-
δεῶς ἐκτοτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπόρηφάνοις ἀντι-
τάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριμ.

Γέρων καὶ θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φέ-
ρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε. καὶ Δία τὴν
πολλὴν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὴν
φόρτον, τὴν θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τῆ δὲ θανά-
τος πρὶόντος, καὶ πωθανομένης τῷ αἰτίῳ
δὶ τὸν ἄνδρα ἐκάλεε, δειλιάσας ὁ γέρων, ἔφη.
ἵνα μετ' ἄνδρα φόρτον ἄρης.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος,
εἴ καὶ δυσυχεῖ, καὶ πτωχὸς ἐστὶ.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ξηραυθείσης τῆς λίμνης ἐρῆ-
καί τῳ κερ, πορῖνεσαν ζητῶντες πρὸς κάτα-
μεῖναι. καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθύ, καὶ κύψαντες
κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς σιωβού-

Λευεμ

uertit, ac uictus in locū obscurū profectus delituit. Sed qui uicit, in altum eleuatus, stansq; sup̄ alto pariete, magna uoce clamauit, & statim aduolans aquila eū rapuit. At qui in tenebris delitescēbat, ex illo intrepide gallinas cōscendit.

Affabulatio.

Fabula significat, dominū superbis opponi, dare autem humilibus gratiam.

Senex & mors.

Senex olim incisa à se ligna cū ferret, multā ibat uiam, ac ob multū laborem deposito in loco qdā onere, mortē inuocabat. sed mors cū adesset, causamq; peteret, propter quā se uocaret, pterrefactus senex, ait, ut meū onus attollas.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem esse uitæ studiosum, licet infortunatus sit, & mendicus.

Ranæ.

DVæ ranę siccata palude, ubi habitabāt, circuībāt q̄redo ubi manerent, ac profectę in profundū puteū, & acclinatę deorsum, uisa aq̄, altera cōfuste
t s lebat,

λευκί, ἵνα πηδήσωσι πρηνθύς κάτω. ὁ δ' ἔτορος
εἶπεν. εἰ δὲ καὶ τὸτο ξηρανθῆ, πῶς δωκοσόμεθα
ἀναβῆναι;

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄνευ συμβαλῆς μὴ ποιῆσθαι τι.

Αρνῶ καὶ λύνῶ.

Αρνὸς ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἰσάμενῶ, λύν-
κομ κάτωθεν πρῖόντα πῶ οὐδὲν ἔσκα-
πτε. καὶ θηρίοι κακὸν ἀπεικάλη καὶ ὠμοβόρον.
ὁ δὲ λύνῶ σραφῆς εἶπε πρὸς αὐτῶν. οὐ σὺ με-
λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργῶ ἐμῶ ἴσασαι.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθῶ πρὸς τῶς ἑπομνόντας ὑβρίσιν ἀπὸ
ἀναξίωρ ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ καὶ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε. οὐδὲ φο-
βῶμαί σε, εὐδὲ δωκατώτδρός με εἶ, εἰ δὲ
μὴ, τί σοί ὄσιν ἢ δυνάμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι, καὶ
δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῶ ἀνδρῶ
μαχομένη ποιῆ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σοὶ ἰχυρό-
τῶν. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον.
καὶ σαλπίσσας ὁ κώνωψ, ἐνεπήγετο δάκνων τὰ
πρὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. ὁ
δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτῶν, ἕως
ἢ ἠγανάκτησεν, ὁ δὲ κώνωψ νικήσας τῶν λέοντα,
καὶ

lebat, ut saltarēt continuo deorsum : altera uero ait, si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere? Affabulatio.

Fabula significat, ne qd incōsulato fiat.

Agnus & lupus.

Agnus in alto cū staret loco, lupū inferius p̄tereū tē uīā, mordebat, & feram malā et crudītorā appellabat, Sed lupus cōuersus ait ad ipsum, nō tu contumeliaris mihi, sed ubi stas turris.

Affabluatio.

Fabula ad eos qui ferunt iniurias ab indignis hominibus, metu sublimiorum.

De culice & Leone.

Culex ad leonem accedēs, ait, neq̄ timeo te, neque fortior me es. Sin minus, quod tibi est robur? quod lace- ras unguibus, & mordes dentibus, hoc & fœmina cū uiro pugnans facit. Ego uero lōge sum te fortior. si uero uis, ue- niamus ad pugnā. & cū tuba cecinisset culex, inhæsit mordēs circa nares ipsius leueis genas: leo aut̄ proprijs unguibus dilaniauit seipsum, donec indignatus est. Culex aut̄ uicto leone cum sonuisset

tuba

καὶ σκλπίσας ἢ ἐπινίκιορ ἄσας, ἔπειτατο ἀράχης
 νῆς δὲ δεσμῶ ἐμπλακίς, ἔστι μὲν ὁ ἀπὸ δύν
 ρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ἔπειτα εὐτελὸς ζῷον
 τῆς ἀράχης ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιορ.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβλάμοντας μέγα, ὅτι
 ἔπειτα μικρῶν καταβαλομένων.

Τ Ε Λ Ο Σ Τ Ω Ν

αἰσώπῃ μύθωρ.

Γ Α Β Ρ Ι Ο Υ Ε Λ Λ Η Ν Ο Σ
 Τ Ε Τ Ρ Α Σ Τ Ι Χ Α.

Περὶ αἰσώπῃ καὶ λιθίνῃ λέοντι.

Νδρὸς ποσίμ πατέτο πέτρινος
 λέωρ.

καὶ τις λέοντί φησι, τὴν ἰχθῶ
 βλέπεις; (φειρ,

ἀλλ' εἰ λέοντες, ἔπειτα ἤδη ἔαν γλυ

πομῆς ἀρ' εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.

Ἐπιμύθιορ, ὅτι ἐπ' ἀρετῆς εἰ δὲ σεμνωέσθαι.

Περὶ λέοντι κοιμωμένῃ καὶ μύθῳ.

Λέοντι ὑπνώθοντος, ἀνχένθῳ μέσορ
 διέδραμν μῦς, ὅς δ' ἀνέση σωτόμως.

γελαῖ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέωρ ἀπεκρίθη.

ἔ μὲν προσμαί, τὴν ὁδὸν δ' ἀνατρεῖπω.

Ἐπιμύθιορ

tuba, & epiniciū cecinisset, euolauit. Araneæ uero uinculo implicitus, cū deuo-
raret, lamentabat, qđ cū maximis pu-
gnās, à uili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui prosternūt magnos,
& à paruis prosternuntur.

FINIS AESOP I F A
B V L A R. V M.

G A B R I A E G R A E C I
T E T R A S T I C H A.

De homine & leone lapideo.

IRI pedibus calcabatur lapideus
Leo.

Et quidam leoni, ecquid robur, in-
quit, intueris? (pere.

At si leones, ait ille, sciuiſſent ſcal-

Multos uidiffes eſſe homines lapides.

Affabulatio. Quod non oporteat inflari uirtute.

De leone dormiente & mure.

Leone dormiente, per mediam ceruicem

Percurrit mus. is autem surrexit ilico.

Ridet uulpes, ac Leo respondit:

Non timeo, ſed interrumpo iter.

Affabulatio.

Επιμύθιον, ὅτι οὐ δὲ καὶ μικρὰν πορριφρονήσιν
ἀποστρέφεται.

Περὶ λέοντος καὶ κάπρου καὶ γυπῶν.

Λέων μάχην ἔσκησε πρὸς ποτὲ κάπρω,
γύπες δ' ἄνωθεν ἐσκόπεον τὴν ἔριν,
βρωσίην τὴν ἠπιδέντα ποιῆσαι τάχα.
Φίλος δ' ὄρωντες ἠσόχευ τῆν ἑλπίδωρ.

Επιμύθιον, ὅτι ἔδει ἄλλοῖσι κακοῖς ἐπιχαίρειν.

Περὶ δορκάδος καὶ λέοντος θυμωθέντος.

Λέοντα δορκὰς ὡς ἴδεν μεμνηνότα,
ὦ μοῖρα θυρῶν εἶπεν ἀθλιωτάτη,
εἴ σωφρονῶν γε, δυσκἀθεκτος εἶ λέων,
πῶς νυῶ μανεῖς ἔμετὰ δακρύων δράσεις;
Επιμύθιον, ὅτι ἕξοσίην ἔχοντα ἔδει θυμῷ.

Περὶ λέοντος, ὄντος, ἀλώπεικος.

Λέων, ὄνος, κέρδω τε, τρὸς θυραῖον.
ὄντος δὲ ταύτῃ εἰς τρίτον δεδασμένους,
λέων κατεπαράραξε κέρδω δὲ πλέον
ἐνεμνεν αὐτῶ, σωφρονιστῆς ἕξ ὄντος.
Επιμύθιον, ὅτι δὲ ἕξ ὦν πάχιστον ἔτδροι, πᾶσι
δεύεται.

Περὶ ὄντος βασιζόντος εἰδωλον.

Στοιμοῖς ὄντος πρῆλιν ἀργυρῆν βρέτας,
ὅπου σάωναντῶν, πᾶς τις αὐτῆν ἐπροσηκῶν.
τύφω δ' ἐπαρθῆς, μὴ θέλων μῆνιν ὄντος,
ἤκασον, ἔθειός σου, τὴν θεὸν δ' ἄγεις.

Επιμύθιον, ὅτι τῶς ἐν ἀξιώμασι τιμωμένους
δεῖ γινώσκειν.

Affabulatio. Quod non oporteat, ne paruum quidem contemptum negligere.

De Leone & apro & uulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum.
Vultures uero deinsuper speculabantur litem.
Ut deuorarent statim, qui uinceretur.

Sed amicis ijs dē uisis, frustrati sunt spe. Affabulatio.
Quod non oporteat alienis malis letari.

De Caprea, & leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem.
Ofatum ferarum, ait, miserrimum,
Si compos mentis intollerabilis es Leo,
Quomodo nunc furens non plena facies lachrimarū?
Affabulatio. Quod non oporteat eum, qui potestatem habet, excandescere.

De Leone, Asino, Vulpe.

Leo, asinus, uulpes, ad prædam iere.
In treis parteis eam cum asinus diuississet,
A leone dilaceratus est. at uulpes plus
Ei tribuit, edocta ab asino. Affabulatio.
Quod ex ijs quæ alij patiuntur, doceri oporteat.

De asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteum,
Quod unusquisque ocurrens adorabat.
Superbia uero elatus, nolens manere asinus,
Audiuit, non est tu deus, sed fers deum. Affabulatio.
Quod oporteat eos qui in dignitatibus constituti
sunt

δε γινώσκου, ὅτι ἄνθρωποι εἰσιν·

Περὶ παιδὸς ἐοπίοντ' ὦσπλάγχνα.

Βοὸς φαγὰν παῖς εἰς ἐορτῶν ἔγκατα.

οἴμοι κέλευγ' ὡς ὦσπλάγχνα μήτρ, ἐκχέω.

ἢ δ' αὖ γελῶνα, μὴ φοβῆτέκνον, ἔφη.

τῆν σῶν γὰρ ἄλλ', ἀλλ' ἐμεῖς ἀμοτρίωμ.

Επιμύθιον, ὅτι δε τὰ μότρία ἀντιστρέφου, καὶ
μὴ γογγίζου.

Περὶ ἀλάπει' ὦσπλάγχνα καὶ βάττα.

Φραγματὸς ἀλώπηξ ὑπὸ ββαίνου δέλεα.

ὀλιθιαυτῶσα, καὶ βάττα δεδραγμῆν,

ἔξεσπέλαια, λοιδορεῖ δὲ τῶν βάτων.

μέμφου σεαυτῶν, μὴ μέτρ κέιν' ὦσπλάγχνα φάτο.

Επιμύθιον, πρὸς τῶν ταῦτα ἐαυτῶν κακὰ σιωπῶν
τας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων κατηγοροῦντας.

Περὶ κῶνωπ' ὦσπλάγχνα καὶ ταύρα.

Κῶνωπ' κηθῆσο πρὸς κέρου ταύρα πάλαια.

ὄρ πὸρ κέλευσεν ἐπὸρ ἐκπῆλαι δέλεα.

ἢ κῶσε δ' ὦσπλάγχνα ἐγνω καθημῆνον,

ἔτω δὲ μὴ πῆσαντ' ὦσπλάγχνα αἰδοῦσιν λάβη.

Επιμύθιον, πρὸς τῶν λογιζομένων ἐαυτῶν εἶναι

ἢ σοφῶν, ἢ δυνατῶν, ἢ φρονίμων, μὴ ὄντας δὲ.

Περὶ ἐλάφου καὶ ἀμπέλου.

Ελαφορ ὄξυλαυνορ οἰκωνυγεται,

ἢ τις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη,

τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῆν ἀμπέλου,

κωνυγετῶσιν ἐνδίκως ἐθιράθη.

Επιμύθιον.

sunt, cognoscere se esse homines.

De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,
 Hei mihi clamabat, quod intestina effundo mater,
 Hæc ridendo ait, ne timeas fili,
 Non enim ex tuis quicquam, sed uomis ex alienis,
 Affabulatio.

Quòd oporteat aliena restituere, & non murmurare.

De uulpe, & rubo.

Sepem uulpe transilire ut uoluit.

Lapsa, ac rubo innixa.

Percussa planta, conuicia dicebat rubo.

Increpa te ipsam, non me, ille ait, Affabulatio.
 Aduersus eos qui sua tacent uitia, & aliena reprehendunt.

Deculice, & tauro.

Culex olim in cornu tauri sedebat.

Quem dicere iussit, an se uolare uelit.

Audiuit, quem admodum non nouerat sedentem,

Itaque neque euolantem sentiret. Affabulatio.

Aduersus eos qui uolunt esse docti, potentes ue, aut prudentes, nec sunt. De Cerua, & uite.

Ceruam persequabantur uenatores,

Quæ densis in uitibus delituit.

Sed folia uitium cum comederet.

Venatoribus iure præda fuit.

¶ Affabulatio.

Επιμύθιον. πρὸς τὰς κακοποιούσας τὰς ἀνὰ
τῶν εὐδργέτας.

Περὶ ὄφρα καὶ γεωργῶ.

Οφίρ θέλω τις, ἀντ' ὀλέθρου παιδὶς
πλήτην, πέτρῳ τ' ἔριξε, καὶ φιλεῖν θέλων.
ὄφρις δὲ φησι, πῶς γένοιτο συμβάσεις,
ἕως οὐ τύμβου τόμδ', ἐγὼ πέτρῳ βλέπων;
Επιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλα ἔχθραι ἀδιάλλακται
τοῖς εἶσι.

Περὶ παιδὸς καὶ σκορπίου.

Ὡς ἀκρίδας θήρηνε παῖς τις, σκορπίῳ
πρῶτενε χεῖρας ὅς δέ, μὴ φύσης, ἔφη.
ὡς εἴγε με φύσεις, ἐκ νόλων σένων,
καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκινώσεις ἀκρίδας.
Επιμύθιον, ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ συμμί-
γνυσθαι. Περὶ σὺς καὶ μύθου.

Σὺς εἰλικνέ τις μῦθ' ἔργον ὄντ' ἀσιπίας.
ὅς χαλικέας βλέποντες, ἔσησαν γέλων.
ὁ μῦς δ' ἔτι ζῶν, εἶπε μεσὸς δακρύων,
ὡς εἰδὲ σὺ δυνάσθε καὶ τρέφαιμένας;
Επιμύθιον, πρὸς τὰς τὰ ἑαυτῶν πρᾶπλάματα
πρᾶβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντας.

Περὶ ὄντα καὶ λεοντῆς.

Φέρων λέοντ' ὄντα δέρμα τοῖς ἄμοις ὄντα,
ἠύχει λέων εἰναί τις, ἀπόλων βλέπων.
ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὐρέθη,
τὸ τομ μύλων ἐμνησε τῆς ἀταξίας.

Επιμύθιον.

Affabulatio. Aduersus eos, qui male faciunt bene factoribus suis.

De Serpente & agricola.

Serpentem quis pro filij interitu

Percussurus, petramq; scidit, & amare uolebat.

Sed ait serpens, quomodo fient conuentiones?

Quandiu tu tumbam hanc, ego lapidem uideo?

Affabulatio.

Magnas inimicitias esse irreconciliabiles.

De Puero, & scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpioni

Porrigebat manus. is autem, ne attigeris, ait:

Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu

Veras quoq; locustas abijcies. *Affabulatio.*

Cum malis hominibus conuersari non oportere.

De Sue & mure.

Sus quidam murem trahebat ad sedandã esuriem,

Quos uidentes fabri ferrarij riserunt.

Mus uero adhuc uiuens ait lachrymarum plenus,

Ne unum quidem potestis pascere suem?

Affabulatio. Aduersus eos, qui suos casus negligunt, alienos uero derident.

De asino & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,

lactabat esse leo quispiam, uidendo caprarios.

Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,

Pistrinum cum memorem turbationis reddidit.

Επιμύθιον, ὃ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἰ παρ' ἀξίαν τινὰ
μαὶ τάχιστα λύνονται.

Περὶ τράγῳ καὶ ἀμπέλου.

Τράγω προσεῖπεν ἀμπέλος, βλάβητις σὺ με
κέρωρ τὰ φύλλα. μὴ γὰρ ἔκ' ἐστὶ χλόης;
ὅσορ γὰρ ἄρ' βλάψαις, εὐρήσω τάχα
πρὸς θυσίαν σὺν εἰς θεοὺς οἶνον βλύσαι.

Επιμύθιον, ὅτι πομπάνις θέλωρ τις ἀδικεῖν
τινα, ὠφελῆ αὐτόρ.

Περὶ ἀνδρὸς καὶ γαλιῆς γυναικός.

Ἀνὴρ γαλιῶ γυναικὰ πρὸς δόμορ ἀγε.

πρὺν δὲ κύπρις, εἰς ἑορτῶν τῶ γάμορ.

νύμφη δὲ μὴ βλέψασα, σωτόνω τάχα.

δίωκε τῆτορ, μὴ τραπέισα τὴν φύσιν.

Επιμύθιον, ὅτι ἔκ' ἐν φύσει ὄρ, εἰ μεταβέπητ.

Περὶ δορκάδ' ὅ τὴν ποδώρ λεπθό-

τητα μεμφομένης.

Πηγαῖς ὄρωσα δορκάς αὐτῆς τοι θέαρ,

λεπθούς πόδας μωμῆτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.

λέωρ δ' ἐπεὶ δίωκε, τῆτος ἠγάπα,

κέρα καθυβρίζουσα, θήρας ὡς πάγλι.

Επιμύθιον, ὅτι πομπάνις τις ὠφελῆται, ἔξ

ὄρ δοκεῖ βλάπτεσθαι.

Περὶ ἀλώπειν' ὅ καὶ σαφυλής.

Κερδ' ὠβότηρω βλέπασα μακρὰς ἀμπέλου

πρὸς ὕψορ ἤτο, καὶ καμῶσα πομπάνις.

ἐλεῖρ' ἀπέπε, πρὸς δ' ἑαυτῶν ταῦτ' ἔφη,

Affabulatio.

Fabula significat, immeritos honores quamprimum
solui.

De hirco, & uite.

Hircum uitis allocuta est, offendis tu me
Tundendo folia, num nam non est herba?
Quamuis enim nocueris, inueniam statim
Ad mactationem tui erga deos, uinum ut scaturiat.

Affabulatio.

Quod plerunq; uolens quis aliquem iniuria afficere,
iuuet eum.

De uiro, & fele uxore.

Vir felem uxorem in domum duxit,
Ad fuit Venus in nuptiarum sollemnitate.
Sponsa uero uiso mure, contenta celeritate
Eum persecuta est, non mutata natura. Affabulatio,
Quod id quod à natura est, non transmutetur.

De caprea reprehendente pedum tenuitatem.

In fontibus suam imaginem uidens caprea,
Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat cornibus.
Cum uero leo persecutus est ipsam, eos amabat,
Cornua reprahendens, ut prædæ laqueum.
Affabulatio, quod plerunq; quis iuuatur, ex quibus
uidetur ledi.

De uulpe & uua.

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
In altum eleuabatur: cumq; diu laborasset,
Vt caperet, defatigata est. sed secum hæc locuta est:

μὴ κἀμνε, ῥά γες ὀμφανίζουσι μάλα.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ποιῶντας τὴν ἀνάγκην
Φιλοτιμίαν.

Περὶ κόρακος καὶ ἀλώπειου.

Τυρὸν κόραξ ἔδαινε, κερδῶ δ' ἠπάτα.

Ἐὐγλώσσαρ ἔχεις, ζῶος ἢς ὄρνις μέγας.

Ἐυθὺς δ' ὁ τοῦτορ ῥίψαι, ἠδ' αὐτὸρ φάλει.

ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νεῖρη τῆσαι μόνου.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς ἐπὶ κολακείας χαίροντας.

Περὶ βατράχου καὶ ἡλίου.

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τῆ ἡλίου,

καὶ τις πρὸς αὐτῶς ἔπει, ὧ δειλὸν γένει.

Ἐὶ γὰρ μόνος τρέμοιμεν αὐγῆς ἡλίου.

τίς εἴγε τεκνώσει τῶτορ βασιλεύσει;

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ ἀγνωσί-
ας χαίροντας.

Περὶ ὄρνιθου ὠρὸν χρυσοῦν τικτέ-
σης, καὶ Φιλαργύρα.

Ἐτικτε χρυσοῦν ὠρὸν ὄρνις εἰσάπαξ.

καὶ τις πλανηθεὶς χρυσοῦρα τῆς τῶ φρένα,

ἔκτενε ταύτῃ, χρυσοῦν ὡς λαβῆν δέλωρ.

ἔλπίς δέ μείζου δῶρορ ὠλέει τύχης.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν
ἐκ μικροφυχίας ἐμπίπτοντας.

Περὶ ἀσδροσκοπῶν καὶ ὁδοιπορῶν.

Ἀστροῖς πόρισκοπῶν τις ἀσδροσκοπῶν.

πίπτη λελιθῶς πρὸς φρέαρ, τυχῶν δέ τις

ὁδοιπόρῶν.

Nelabora, acini uine exacerbescunt admodum.

Affabulatio.

Ad eos qui de necessitate uoluntatem faciunt.

De Coruo & uulpe.

Caseum coruus mordebat, sed uulpes decipiebat:

Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.

Continuo uero is eum abiecit, ea autem comedit.

Habes corue omnia, mentem solam compara.

Affabulatio.

Aduersus eos qui adulationibus delectantur.

De Ranis & Sole.

Ob nuptias Solis letabantur ranæ.

Quædamq; ad eas ait, ô miserum genus.

Nam si solos radios solis timemus,

Si genuerit filios, quis eum feret?

Affabulatio. Aduersus eos, qui suo damno præi-
gnorantia gaudent.

De Gallina aureum ouum pariente, & auaro.

Ouum aureum gallina semel peperit.

Quidamq; auarus deceptus animo.

Eam occidit, aurum accepturus.

Sed spes perdidit maius fortune donū.

Affabulatio, In eos qui spe lucri indammum ex
pusilla inimitate incidunt.

De stellarū speculatore, & uiatore

Stellis intentus quidam stellarum speculator

Cadit imprudenter in puteū. sed quidā superueniens,

ὄδοι πόρῳ, σένοντι ταῦτ' ἔφη λέγων,
 νῆρ θεὸς ἄνω, βέλτισε πῶ γλῶ εἰ βλέπεις.
 Επιμύθιον, ὅτι ποιοῖ τὰ ἐνεσῶτα μὴ γινώσκουσιν
 περὶ τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκουσιν.

Περὶ ἵππου καὶ κιάπρου.

ἦριζεν ἵππῳ ἀγριωτάτῳ κιάπρῳ.
 ὄρμῳ δὲ θεῖος ἵππῳ εἰ δένων ὅλως,
 ἑαυτὸν ἐκδεδῶκεν, ἐνρῶν σύμμαχον
 εὐπεριον ἄνδρα πρὸς σφαγῆν τῆς θεῖας.
 Επιμύθιον, ὅτι δι' ἐχθρῶν τινῶν καὶ εἰς δολίαν
 ἑαυτὸς ἐμβάλλουσιν.

Περὶ ἀνδρὸς μιξότριχος, καὶ δυοῖν ἐταίρων.

Ερωμένης δὲ εἶχεν ἀνὴρ μιξότριξ.
 χρόνῳ δ' ἐνίνοχηται πάντα καὶ τρόπῳ,
 ἢ μὲν μελαίνας, ἢ δὲ λευκὰς εἰσφόρον.
 εἰς ἑὴν φιλοθεῖς, παῖσιν ὠράθη γέλωσ.
 Επιμύθιον, πρὸς τοῦς εἰς δύο ἐναντία πράγματα
 τὰ ἑαυτοῦς ἐμβάλλοντα.

Περὶ ἀετοῦ τε καὶ κολοῖδος.

Αρνὸν καταπήλας ἀεὶς καθαρχάσας,
 ἰδὼν κολοῖδος, ἐμ κριῶν πράττει τὰδε.
 ὅρ εἶλε ποιμῶν, παῖς δ' ἐφώνει τοῦτό τι.
 ἔμοι κολοῖδος, ἀεὶς δ' αὐτῷ πέλα.
 Επιμύθιον, ὅτι εἰ δὲ μιμῆσθαι τοῦς κρείττονας.

Περὶ κολοῖδος τε καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Αλοτριόις πῆδροῖσιν ἠμμεσμελίῳ.
 ἦνχε κολοῖδος ὀρνέων ὑπὸ φέρειν.

Viator, suspiranti hæc inquit, dicendo:

Animũ applicãdo sursum ô optime, terrã non uides.

Affabulatio. Quod pleriq; cum præsentia nesciant, futura cognoscere gloriantur.

De Equo, & apro,

Pugnabat equus cum ferocissimo apro,

Impetum uerò feræ equus cum penitus nõ sustineret,

Sese dedit, inuento socio

Viro iugulandæ feræ perito. Affabulatio.

Quod nõnulli ob inimicitias in seruitutẽ sese dedunt.

De uiro mysticapillo, & duabus amicis.

Amicas duas habebat uir mysticapillus,

Aetate autem & moribus omnino dissimileis.

Alter nigros capillos, albos altera euellebant.

Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio.

Aduersus eos qui in duas res contrarias sese iniiciunt.

De Aquila & cornicula.

Agnum deuolans aquila cum rapuisset,

Idq; uidisset monedula, in ariete facit eadem,

Quam pastor cepit. filius autem clamabat tale quid:

Mihi monedula, aquila autem sibi est.

Affabulatio.

Quod non oporteat imitari præstantiores.

De Cornicula & cæteris auibus.

Alienis pennis induta.

Gloriabatur cornicula præstare auibus.

πρωτῶν δὲ δῶρον ἢ χελιδῶν ἢ ῥάκησιν,
 μεθ' ἧν ἅπαντες, εἴτα γυμνὸς εὐρέθη.

Επιμύθιον, ὅτι τὸ Ἰξέρανθ καὶ ΜΘ διαλύεται.

Περὶ ἀετοῦ τε καὶ οἰσῆ.

Βέλει τὸ σῦθΘ ἀετὸς τρώθη πάλα.

ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἦσο πομπὰ δακρύων,

βλέπων δ' οἷσόν ἐπεκ' ἐπιδρωμίσιον.

βαβαί, πῆδρόν με τὸν πῆδρῶν ὁμνία.

Επιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πά-
 χοντας.

Περὶ θηρῶν καὶ ὀρνέων μάχης καὶ στυχθῆ.

Πᾶσι πεφύκει θηρσί, καὶ πῆλωϊς μάχη.

ἦλω λίβυσα στυχθός, ἢ τ' ἴς δ' ἐπλάνα.

εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέγας δὲ θηρίον.

πῆλωϊς κάρων δεικνῦσα, τοῖς θηρσί πόδας.

Επιμύθιον, πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δ' εὐλεύοντας,
 καὶ πλανῶντας ἀμφοτέρως.

Περὶ χελιδόνΘ καὶ κριτηγίξ.

Πῆξε χελιδῶν νεοσιαῖν κριτηγίξ

ὑπὸρθεν, ἦσ' ὅρ πῶ γονῶν βλάπτη δράκων.

ἦδ' αὐτ' ἔφησεν, ὡ πολυσόνη τύχης,

ὅπως ἔρ' ἐκ δίκης; ἐβλάβλω μόνη. Επιμύθιον,

πρὸς τοὺς παθόντας κακὸν ἀπὸ καλῶν ἀνθρώ-
 πων. Περὶ τριῶν βοῶν ὁμοφώνων, εἴτα

ἀσυμφώνων, καὶ λέοντΘ.

Ὀμόφρονες νέμοντο τρεῖς ὁμῆ βόες,

ἴς δὲ θῆρ' ἐβλάπτε πομπάκιν λέων.

ἔχθρας

Primum donum hirundo rapuit,

Posteam omnes hinc nuda inuenta est. Affabulatio.

Quod ex collatione pulchritudo dissoluatur,

De Aquila & sagitta

Sagitta pectus aquila uulnerata est olim.

Dolens autem postea sedebat admodum plorans.

Videns autem sagittam pennatam, ait:

Papæ, penna me pennatam occidit. Affabulatio.

In eos, qui à suis mala patiuntur.

De pugna ferarum ac uolucrum

& struthione.

Omnes inter se ferae & uolucres concertabant,

Capta est struthio Libica, quæ hæc decipiebat.

Esse quidem auis, ex parte uero fera:

Volucris caput, feris pedes ostendens.

Affabulatio.

Aduersus eos qui duobus seruiendo dominis utrosque
decipiunt. De Hirundine & pretorio.

Hirundo fixit nidulum in pretorio.

Cuius prolem ledit serpens.

Hæc autem dixit: ô ingemiscendam fortunam.

Vbi enim ultio est: sola offensa sum. Affabulatio,

Ad eos, qui malum à bonis patiuntur.

De tribus bobus concordibus, inde

discordibus & leone.

Concordes pascebantur tres simul boues.

Quos ne fera quidem ledebat leo.

ἔχθρας δὲ μίσει, καὶ μάχης διαχίσας,
 ἕκαστον ἐκβέβρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοῦς χιζομλίης ἐκ τῶν ἰδίων,
 καὶ διὰ τοῦτο κακῶς πάχοντας.

Περὶ γεωργῶ καὶ γόβάνης.

Ἔθνη γόβάνων πῆξέ τις ἄπορενς πάγλω.
 μεθ' ὧν πελαργὸν ἔλεν, ὅς θρῶει μέγα,
 ἔφη δ' ἄροτρῦς, ὡς φίλθ' μὲν ἔσὺ μοι.
 ἄλλ' ἢ πάγην λαβῆσα, σὺ κακοῖς ἔχει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς φίλον τινὸς, ἐνέμνηον τοῖς ἔχ-
 θροῖς τῶ φίλθ' αὐτῶ.

Περὶ κνώος θειδῶλθ' αὐτῶ ἐν τῶ ὕδατι.

Φέρων ποταμῶ πλησίον κνώων κρέας.
 κύψας ἑαυτῶν, ἄλλοι εἰς ὕδωρ βλέπει.
 χανάρ δ' ἄλοιπὸν τῶ κῆτώ λαβῆν κρέας,
 ἀπεδράτο καὶ τῶ, ἔπδρ' ἐκράτει.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μάλλον ζημιῶται.

Περὶ ὄνθ' καὶ ἀλὸς καὶ ἀσόγγωρ.

Πόρῶν ποταμῶν, φόρτηρ ἢ γ' ἀλὸς ὄνθ'.
 ἐρῶτε καὶ πέπρωκε κροθαίης βάρθ'.
 ἀσόγγωρ δ' ἔπατα πλῆθ' ἕτας ὡς φέρων,
 πρὸς ἄρ' ἐκοντί, δυσυχῶς ἀπεπνίγη.

Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλάκις προσδοκία κέρδους, εἰς
 ζημίαν κοταντῶ.

Περὶ καμήλθ' καὶ δίθ'.

Κυρτὴ θεὸν κάμηλθ' ἰζήτει κέρα,
 ἢ ἰζημικτηίρῃσε τῆς ἀβελίας.

Cum uero inimicitiarum odio & pugna dissensissent,
Singulos deuorauit nudos ut unum.

Affabulatio, aduersus eos qui à suis disident, &
propterea mala patiuntur.

De Agricola, & ciconia,

Gruibus tetendit agricola quidam laqueum,
Cum quibus ciconiam cepit, quæ uehementer lugebat.
Dixit autem agricola, ut amica quidem tu mihi es:
Sed laqueus, qui cepit te, cum malis tenet.

Affabulatio. In amicum cuiusdam, coniunctum cum
inimicis amici ipsius.

De cane & imagine ipsius in aqua.

Canis secundum flumen carnes ferens,
Cum se acclinasset, alium in aqua uidet.
Hiscens autem ut inferiores alias carnes caperet,
Priuatus & ijs est quarum dominus erat. Affabulatio.
Quod cupidus magis damno afficitur.

De Asino & sale & spongijs.

Transeundo fluuium onus salis portabat asinus,
In quo etiam cecidit leuatus onere.
Dehinc cum itidem multum spongiarum ferret,
Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

Affabulatio.

Quod plerumque expectatio lucri in damnum incurrit.

De Camelo & Ioue.

Curua camelus à deo petebat cornua,
Quam derisit ob malum consilium.

ζήμοι γὰρ ἀντὶ τοῦ λοιποῦ, ὅσα, καὶ κάρη,
ὡς ἂν γε παντάπασιν αἰχίστη πέλη.

Επιμύθιον, ὅτι δὲ πόρι τοῦ θεῶ αἰτῆρ τὰ προ-
σῆκοντα.

Περὶ λύκων καὶ ἀρνός.

Λύκη Θ πρὸς ἄρνα φησιν, ἔ πρόσθεν σύ μοι
ὔδωρ τάρρα τῆς; ἄρτι γαστροῦς ἰζέφω,
καὶ πῶς ὔδωρ τάρρα τῆρ ἀγνοῶ ποτε.

δοῖν γένη μοι, καὶ ἄρ θέμις, καὶ ἄρ μὴ θέμις.

Επιμύθιον, πρὸς τῶ ἀδελῶς φανερώς ἀδικεῖν τῆς.

Περὶ δειλῶ κωνηγῶ καὶ ποιμνί Θ.

Δειλὸς κωνηγὸς πρὸς τίν' εἶπε ποιμνία,

εἶπε λέοντ Θ ἴχνι Θ εἶδες, μοι φράσον.

σοὶ τῶ τῶ, εἶπε, ἐθέλεις, δείξω, πέλας

ἴχνι Θ. κωνηγὸς εἶπε, ἔ ζητῶ πλέον.

Επιμύθιον, πρὸς ἀνθρώπους θρασείας πρὸς λό-
γους, καὶ πρὸς ἔργα δειλῶς.

Περὶ ἵπποτῶ καὶ ἀγροίκῶ.

ἦ τει λαβῆ ἀγροῖνον λαγῶν ἵπποτῆς.

λαβῶν δὲ χερσὶ τοῦ τῶ, ἦρώτα, πόσους;

καὶ πῶλον ἰζήλκωσι, ἀγροῖν Θ δ' ἔφη.

μὴ ἀπεῦθε, σοὶ δῶρημα τῶ τῶ προσφέρω.

Επιμύθιον, πρὸς τῶς ἰζ ἀνάγκης πῆραι τῶ μνῆς
τὰ ἴδια. Περὶ λύκου καὶ ὄνου.

Οδοσίρ ἦλον ἔλερ ἰζ ὄντ λύκ Θ.

αἰτῶν δὲ μισθῶν, πλήττεται λαῖ τῶ γένω.

λύκ Θ δὲ φησι, πῶς μάγειρ Θ ὦν πᾶλαι

ἰατρικῆς

Minuit enim ei de cætero aures, & caput.

VI ab omni parte foret turpissima.

Affabulatio.

Quòd oporteat à deo conuenientia petere.

De lupo & agno.

Lupus agno inquit, nonne dudum tu mihi

Aquam perturbasti? nuper ex uentre natus sum,

Et quomodo aquam perturbarim nescio quando.

Cœna fiet mihi & iure, & iniuria. Affabulatio.

Aduersus eos qui intrepide palam iniurij sunt.

De Venatore timido, & pastore.

Timidus uenator pastori cuidam ait,

Sicubi leonis uestigium nosti, dic mihi,

Tibi ipsum, ait, uis ostendam, longè

Vestigium. Venator ait, non quæro amplius,

Affabulatio.

Aduersus homines audaces uerbis, & factis timidos.

De Equite, & agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,

Accepto eo manibus, rogabat, quanti?

Et equum admisit: agricola autem ait,

Ne festina, tibi donum hoc offero. Affabulatio.

Aduersus eos, qui necessariò recusant res suas.

De Lupo, & asino.

Ex asino clauum dentibus extraxit lupo.

Petens mercedem, percutitur calcibus genam.

Lupus autem inquit, quomodo cocus cum essem olim,

Medicinæ

ἰατρικῆς μετῆλθορ ἔργ' ἀναξίως

Επιμύθιορ, πρὸς τῆς πῶ ἰδίᾳρ τέχνῳ κατα-
λιμπάνοντας, ἢ ἑτέραρ μεπερχομλῆς ἐπὶ
βλάβῃ. Περὶ λύκῃ καὶ γέρανῃ.

Εἰς λαμὸρ ὅσοῦ ἐμπεπήγῃ τῶ λύκῃ.

μιαθῶ δ' ἑλῶρ γέρανῃ, ἢ τῆ πῶ χάριρ.

σῶορ τράχηλορ ἐκ λύκου λαμῶ φέρωρ,

μῆδ' ἄλλο μῆδ' ἐρ μιαθῶρ, ἢ τῶ το σιόπει.

Επιμύθιορ, πρὸς τῆς ἐπικίνδωορ πρᾶξιρ ἔγχα-
ρήσαῖτασ, ἢ μετὰ τὸ σωθῆμα ζητῶντασ μιαθῶρ.

Περὶ ταύρα καὶ τράγα.

ἢ λαωε ταύρορ ἔξ ἡῆσ κοιτῆσ τράγα.

ὄρ θῆρ λέωρ δῖωκορ, εἶπε δὲ σένωρ.

εἶπορ με μῆ λέοντῃ ἐπῶσαι φόβῃ,

ἔγνωσ ὅσορ ταύρα τὲ καὶ τράγα σένῃ.

Επιμύθιορ, πρὸς τῆς καταδεχομλῆσ ὑβρίζουσ
ἐπὶ μικρῶρ, διὰ φόβορ ἑτέρωρ μειζόνωρ.

Περὶ μύρμηκοσ καὶ τέττιγῃ.

ἢ τῆ προφῶ μύρμηκοσ τέττιξ ἐρ κρύει.

μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θέρησ ὄντοσ ἑδρασ

ὡσ ἐρ θέρει εἶρηκοσ ἢ δορ ὀξέωσ.

χειμῶνῃ ὄρχῃ φησι, μῆ προφῆσ ἔρα.

Επιμύθιορ, πρὸς τῆσ μῆ θέλοντασ ἐρ νεότητι
κοπιᾶρ, ἢ διὰ τῶ ἐρ τῶ γῆρα πῶχοντασ.

Περὶ ὄφεωσ καὶ γεωργῃ.

Εθαλπὲ τισ γεωργόσ ἐρ κόλποισ ὄφιρ

ὄρα κρύεσ, ἐπεὶ δὲ θέρμησ ἦσθετο,

Medicinx opera indigne exercui? Affabulatio.

In eos qui propriam artem derelinquunt, & aliã ingrediuntur incommode. De Lupo, & Grue.

In lupi gutture os infixum erat.

Mercede aut cum extraxisset grus, petebat precium.

Saluum collum ex lupi gutture ferens,

Nullam aliam mercedem, quàm hoc considera.

Affabulatio.

In eos qui periculosum negocium aggrediuntur, et post conuentionem querunt mercedem.

De Tauro & Hirco.

Expellebat taurum ex suo cubili hircus,

Quem fera leo insectabatur, ait autem suspirans:

Nisi me leonistimor perterreret.

Scires quanta tauri & hirci uis sit.

Affabulatio.

Ad eos qui affici iniuria ferunt à paruis metu maiorum.

De Formica, & cicada.

Petebat à formica cicada cibum.

Sed formica ait, quid æstate faciebas?

Quod acute æstate caneret, dixit.

Hyemesalta, inquit, ne ama cibum. Affabulatio

Aduersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare, &

propterea in senectute mendicant.

De Serpente & agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem

Frigoribus: ubi autem calorem sensit,

✕

Percussit

ἔπληξε ἄρ θάλαντα, καὶ κτενε τάχθ.
 ἔτω κακοὶ ποιῶσι τῶς εὐδργέτας.

Περὶ χελιδόνθ καὶ ἀνδόνθ.

Ἀγρῶ χελιδῶν μακρὰρ ἴζεπωτήθ,
 εὔρε δ' ἐρήμοις ἐγκαθημίλω ὕλαις
 ἀνδόν' ὀξύφωνορ. ἢ δ' ἀπεθρῶει
 ἄρ ἴτω, ἄωρορ ἐκπεσόντα τῆς ὄρης.
 χ' ἢ μὲν χελιδῶν φησι, θιλτάτη ζῷοις,
 πρῶτορ βλέπω σε σήμερορ μετὰ θράκλω.
 ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸρ, καὶ πρὸς οἶκορ ἀνθρώπορ.
 σύγκλωθ ἡμίρ, καὶ φίλη καπικῆσις,
 ὅπου γεωργοῖς, κ' ἐχὶ θύροισ ἀγείς.
 τὼ δ' αὐτ' ἀνδῶρ ὀξύφωνθ ἡμίφθ,
 εἶα με πέτραις ἐμμέλειρ ἀοικῆρις.
 οἶκος δέ μοι πᾶς, ἢ τε μίξις ἀνθρώπορ
 μνήμιλω παλαιῶρ συμφορῶρ ἀναφλέξει.
 Επιμύθιορ, ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι κρεῖττορ ἐμ ἐρη-
 μοις ζῶω ἀλύπως, ἢ σιωοικῆρ ἐμ πόλεσι τοῖς
 κακοῖς.

ΤΩΝ ΓΑΒΡΙΟΥ
 μῦθων τέλος.

Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.

Affabulatio.

Sic malit tractant benefactores.

De Hirundine & Philomela.

Procul ab agro hirundo euolauit.

Reperit autem in desertis sidentem syluis

Acute canentem lusciniam: ea uero lugebat

Itym immaturum excessisse è uita.

Et hirundo inquit, charissima saluas sis,

Primum hodie te post Thraciam uideo,

Sed ueni rus & in domum hominum.

Contubernalis nobis, & chara habitabis,

Vbi agricolis, & non feris cantabis.

Cui luscinia canora respondit,

Sine me in petris manere desertis.

Nam domus omnis & consuetudo hominum

Memoriam antiquarum calamitatum reaccendet.

Affabulatio.

Fabula significat, præstare sine dolore uiuere in
desertis, quàm cum malis habitare in ciuitatibus.

GABRIAE FABVLAE

RVM FINIS.

Μῦθος ποιητῶν μὲν προῆλθε, γεν-
 γένηται δὲ ἢ ῥητόρων κοινός ἐκ
 πρᾶξις εως. ἴσι δὲ μῦθος, λόγος
 φευδῆς εἰκονίζωρ ἀλήθειαν, κα-
 λᾶται δὲ συβαριτικός, καὶ κί-

λιξ, ἢ κύπριος πρὸς τὰς ἐυρόντας μεταθεῖς τὰ
 ὀνόματα. νικᾷ δὲ μάλορ αἰσώπιος λέγεσθ, τῶ
 ῥορ αἰσῶπορ ἄρισα πάντων συγγράφαι τὰς
 μύθους. τὸ δὲ μῦθος ῥ μὲν ἐστὶ λογικόν, ῥ δὲ ἠθικόν,
 ῥ δὲ μικτόν. ἢ λογικόν μὲν, ἐρῶσι ποιῶν ἀ-
 θρωπῶ πέπλασαι. ἠθικόν δὲ, ῥ τὸ ἀλόγων ἢ
 θῶ ἀπομιμέμενον. μικτόν δὲ, ῥ ἔξ ἀμφοτέ-
 ρων, ἀλόγος καὶ λογικῆ. τὴν δὲ πρᾶξις οἰρ δὲ
 ἢ ὁ μῦθος τέτακται, προτάτῶν μὲν ὀνομάσεως
 προμῦθιορ, ἐπιμῦθιορ δὲ τελευταῖορ ἐπικνευκῶν.

Μῦθος ὁ τῆς μυρμηκῶν, καὶ τῆς τετῆι-
 γῶν, προτῆπέωρ τὰς νέες εἰς πόνους.

Ερως ἢ ἀκμή, ἢ οἱ μὲν τέτῆιγες
 μαστικλὸν ἀνεβάλλοντο σιῶτονορ.

Θ

τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπῆει, καὶ
 συλλέγειν καρπὸς, ἔξ ὧρ ἐμελ-
 λορ τῶ χειμῶνος τρᾶφῆσασθαι.

Χειμῶνος δὲ ἐπιγεγονότος, μύρμηκες μὲν οἷς ἐ-
 πόνουρ ἐρέφοντο. τοῖς δὲ ἢ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς
 ἔνδειαν. ἔτω νεότης πονεῖν ἐκ ἐθέλσσαι, παρὰ ῥ
 γῆρας κηκοπραγαῖ.

Εκ τῆς

stæ exercitamentis.

Abula profecta quidem est à poëtis, sed & rhetoribus cõmunis facta est admonendi gratia. Est autem fabula sermo fictus, imagine quadã repræsentans ueritatem. Atq; alia Sybaritica, alia Cilix, alia Cypria dicitur, accepto ab inuentoribus nomine. Verum, quoniam Aesopus egregie præter ceteros conscripsit fabulas, euicit ut potius Aesopia diceretur, Ea uero est triplex, Rationalis, Moralis, Mista. Rationalis, in qua aliquid ab homine geri cõfingitur. Moralis, quæ eorũ imitatur mores, quæ sunt rationis expertia. Mista uero, quæ rationale irrationaleq; cõplectitur. Eam aut admonitionem cuius causa fabulam constitueris, Antefabulationem præpositam, postpositã uero Affabulationem dices.

Fabula qua formicarum & cicadarum exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

Ita de olim æstate assiduis cantibus indulgebant: formicæ uero hyemis memores, laboribus fructibusq; colligendis operam dabant. Verum cum hyems aduenisset, formicæ ijs quæ collegerant, pascebantur: Cicadas aut delectatio illa, & canedi uoluptas, cõindigētice, miserixq; perduxit, ut esurirent omnes, & fame conficerentur. Sic iuuentus laborum fugitans, male habet in senectute.

§ 26 ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΕΙΚΟΝΩΝ.
ΜΥΘΟΙ.

Φ ΟΙΤῶΣΙΜΟΙ ΜΥΘΟΙ ΠΑΡΑ ΤῶΝ Αἰσώπο-
 ρου, ἀγαπῶντες αὐτῶν, ὅτι αὐ-
 τῶν ἐπιμελεῖται. ἐμέλησε μὲν ἄρ' ἔτι
 καὶ ὁμήρω μύθος καὶ ἡσιόδω. ἔτι
 δὲ καὶ ἀρχιλόχῳ πρὸς λυκάμ-
 βιω. ἀλλ' αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπι-
 μεμύθωται, καὶ λόγους τοῖς θεοῖσι μεταδέδω-
 κε, λόγους ἕνεκα. πλεονεξία μὲν γὰρ ἐπικόπησεν, ὅ-
 ὑβρις ἐλάυνεν, καὶ ἀπάτω. καὶ ταῦτα λέωντις
 αὐτῶν ἔποκρίνετο, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος νῆΔία,
 καὶ ὄρε' ἡ χελώνη ἄφρονος, ὑφ' ἧν τὰ παιδία μα-
 θηταὶ γίνονται τῶν τῶν βίβλων πρᾶγματων. εὐδο-
 κίμωνες ἔμοι μύθοι διὰ τῶν αἰσώπορου, φοιτῶσι μὲν
 ἐπὶ ταῖς θύραις τῶν σοφῶν, ταινίαις αὐτῶν ἀναδύ-
 σοντες, καὶ σεφανῶσοντες αὐτῶν θαλλῶν σεφῶν.
 ὁ δὲ, οἷμαί τινα ὑφαίνει μῦθον, τὸ γὰρ μεδίμα
 τῶν προσώπου, καὶ οἱ ὀφθαλμοί, καὶ τῆς γῆς
 ἐσώτες τῶν δηλοῦσι. οἶδε μὲν ὁ ζωγράφος, ὅτι αἰ-
 τῶν μύθων φροντίδες, ἀνεμῆνης τῆς ψυχῆς δέ-
 οντη. φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μύθων
 σάματ' αἰ, θεοῖσι σύμβουλα ἀνθρώποις, πρὸς ἡ-
 σιοὶ χορὸν τῶν αἰσώπων. ἀπὸ τῆς ἐκείνης σιλῶνης
 συμπλάσασα. κορυφαία δὲ τῶν χορῶν ἡ ἀλώ-
 πηξ γέγραπται. χρῆται ἄρ' αὐτῆ ὁ αἰσώπος δια-
 κόνω τῶν πλάσων ἑσθῶν, ὡσὲν ἡ κορυ-
 φία τῶν Δία.

EX PHILOSTRATI
IMAGINIBVS
FABVLAE.

Abula se ad Aesopum, sua in eum beneuolentia conferunt, quod sata-
gat sui: fabula quippe & Homero,
& Hesiodo, nec non et Archilocho
in Lycamben curæ fuit. sed ab Ae-

sopo humana omnia ad fabellas redacta sunt, sermo-
ne brutis non temere impertito: nam & cupiditatem
tollit, & libidinem insectatur, & fraudem. Atq; hæc
ei leo quispiam agit, & uulpes, & per Iouem equus,
nec testudo muta: ex quibus pueri discunt, quæ in uita
gerantur. Habentur igitur in precio fabulæ, propter
Aesopum. Accedunt ad ianuã docti huius, uittis eum
deuincturæ, coronaq; oleagina coronaturæ, hic ut
puto fabulam aliquam textit. risus enim faciei, et ocu-
li in terram defixi, id præ se ferunt. pictorem. fabula-
rum curas remissione animo indigere, non latuit. Phi-
losophatur autem pictura & fabularum corpora.
Bruta enim cum hominibus confrens, coetum circa
Aesopum statuit, ex illius scena cõfictum. Chori dux
uulpes depicta est. utitur enim ea Aesopus

ministra argumentorum plu-
rium, ceu Dauo Co-
mœdia.

EX HERMOGENIS EXERCITI-
tamentis, Prisciano interprete.

Fabula est oratio ficta, uerisimili dispositione imaginem exhibens ueritatis. Ideo autem hanc primam tradere pueris solent oratores, quia animos eorum adhuc molles ad meliores facile uias rite instituunt. Vsi sunt ea tamen uetustissimi quoque auctores, ut Hesiodus, Archilochus, Horatius: Hesiodus quidem lusciniae, Archilochus autem uulpis, Horatius muris. Nominantur autem ab inuentoribus fabularum, aliae Aesopiae, aliae Cypriae, aliae Lybicae, aliae Sybariticae. omnes autem communiter Aesopiae dicuntur, quoniam in conuentibus frequenter solebat Aesopus fabulis uti. Mendacem quidem esse uolunt fabulam, sed ad uitam utilem, nec non et uerisimilem. Est autem uerisimilis, si res, quae subiectis accidunt personis, aptè reddantur: ut puta de pulchritudine aliquis certat, pauo supponatur hic: oportet alicui astutiam tribuere, uulpecula est subijcienda: imitatores aliquos hominum uolumus ostendere, hic simijs est locus. Oportet igitur modo breuiter, modo latius eas disserere. quomodo autem hoc fiet? si nunc narratione simplici proferantur, nunc etiam sermo inductis fingatur personis. exempli causa: Simiae conuenerunt, et consilium habuerunt de urbe condenda, et quia placuit illis, paratae erant incipere adificationem, sed uctus simia prohibuit ab incepto eas,
docens

docens quòd facile capiantur, si intra muros conclu-
dantur. sic breuiter dices. Si uelis producere, sic: Si-
mie conuenerunt, & consiliabantur de urbe conden-
da, quarum una in mediũ ueniens concionata est, quia
oportet ipsas quoq; ciuitatem habere. Videtis enim,
aiebat, quod ciuitatem habendo felices homines sint:
domos etiam habent singuli. & in concionem uniuers-
si, & in theatrum ascendentes, delectant animos spe-
ctationibus & auditionibus uarijs. Et sic proferes ora-
tionem in orando, dicens, quòd & plebiscitum scri-
ptum est, & finges etiam orationem ueteris simia.
Expositio autem fabularum uult circuitiombus ca-
rere, & iucundior esse. Sed oratio, qua utilitas fabu-
le re legitur, quam ἐπιπέδιον uocant, quod nos affa-
bulationem possumus dicere, à quibusdam prima,
à plerisque rationabilius postrema ponitur. Scien-
dum uero, quod etiam oratores inter exempla solent
fabulis uti.

Quas fabulas philosophia recipiat,
quas item reiciat: ex cõmentario

Macrobij in somniũ Scipionis.

Fabule, quarum nomen indicat falsi professio-
nem, aut tantum conciliandæ auribus uolupta-
tis, aut adhortationis quoq; in bonam frugem gratia
repertæ sunt. Auditum mulcēt, uelut comœdiæ, qua-
les Menander, eius ue imitatores agendas dederunt:
uel argumenta fictis casibus amatorum referta, qui-

bus uel multum se Arbitrator exercuit, uel Apuleium nonnunquam lusisse miramur. Hoc totum fabularum genus quod solas aurium delicias profitetur, è sacro suo in nutricum cunas sapientiæ tractatus eliminat. Ex his autem quæ ad quandam uirtutum speciem intellectum legentis hortantur, fit secunda discretio. In quibusdam enim & argumentum ex ficto locatur, & per mendacia ipse relationis ordo contextitur, ut sunt illæ Aesopicae fabulæ, elegantia fictionis illustres. At in alijs argumentum quidem fundatur ueri soliditate, sed hæc ipsa ueritas per quædam composita & ficta profertur: & hæc iam uocatur narratio fabulosa, non fabula, ut ceremoniarum sacra Hesiodi & Orphei, quæ de deorum progenie actiue narrantur, ut mystica Pythagoreorum sensa referunt. Ergo ex hac secunda diuisione, quam diximus, à philosophiæ libris prior species, quæ concepta de falso per falsum narratur, aliena est. Sequens in aliam rursus discretionem scissa diuiditur. Nam quum ueritas argumento subest, solaquæ fit narratio fabulosa, nõ unus reperitur modus per figmentum uera referendi. Aut enim contextio narrationis per turpia & indigna numinibus, ac monstro similia componitur, ut dei adulteri, Saturnus patris Cælij pudenda abscindens, & ipse rursus à filio regno potito in uincula coniectus, quod genus totum philosophi nescire malunt, aut sacrarum rerum notio sub pio figmentorum uelamine,

honestis

honestis & tecta rebus & uestita nominibus enūciatur, Et hoc est solum figmenti genus, quod cautio de diuinis rebus philosophantis admittit.

Ex Aulii Gellij libro secundo,
capite undetrigesimo.

Apologus Aesopi Phrygis memoratu non inutilis.

AEsopus ille è Phrygia fabulator haud immerito sapiens existimatus est, cum quæ utilia monitu, suasuq; erant, non seuerè, nõ imperiose præcepit & censuit, ut philosophis mos est, sed festiuos, delectabilesq; apologos commentus, res salubriter ac prospicienter animaduersas, in mentes animosq; hominum cum audiendi quadam illecebra induit: uelut hæc eius fabula de auicula nidulo lepide atq; iucunde præmonet, spem fiduciamq; rerum, quas efficere quis possit: haud unquam in alio, sed semetipso habendam. Auicula, inquit, est parua, nomen est Cassita, habitat, nidulaturq; in segetibus, id ferme tēporis, ut appetat messis, pullis iam iam plumantibus, Ea cassita in sementes forte cōcesserat tēpestiuiores: propterea frumentis flauescens, pulli etiã tunc inuolucres erant. Cum igitur ipsa iret cibū pullis q̄sitū, moneteos, ut si qd ibi noue rei fieret, dicereturue, animaduertent.

rent. Dominus postea segetum illarum filium adolescentem uocat. Et uides ne, inquit, hæc ematuruisse, & manus iam postulare? Idcirco die crastino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges ueniant, operamq; mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent: hæc ille ubi dixit, discessit. Atque ubi redit Casita, pulli trepiduli circumstrepere, orareq; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locum sese asportet: nam dominus, inquiunt, misit qui amicos rogaret, uti luce oriente ueniant & metant. Mater iubet eos à metu ociosos esse: Si enim dominus, inquit, messem ad amicos reijcit, crastino seges non metetur: neq; necesse est hodie uti uos auferam. Die igitur postero mater pabulum uolat, dominus quos rogauerat operitur: sol seruit, & fit nihil, & amici nulli erant. Tum ille rursus ad filium, amici isti, inquit, magnam in partem cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affinesq; nostros oramus, ut adsint cras tempori ad metendum. Itidem hoc pulli paues facti, matri nunciant. Mater hortatur, ut tum quoq; sine metu, ac sine cura sint: cognatos, affinesq; nullis sermè tam obsequibileis esse, ait, ut ad laborem capessendum nihil cunctentur, & statim dicto obediunt: uos modo, inquit, aduertite, si modo quid denuo dicatur. Alia luce orta, auis in partem profecta est: cognari & affines operam quam dare rogati sunt suspenderit. Ad postremum igitur dominus filio,

ualeant,

ualeant, inquit, amici cum propinquis. Afferes prima luce falces duas, unam egomet mihi, & tu tibi capias alteram, & frumentum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pullis dixisse dominum mater audiuit, tempus, inquit, est cedendi & abeundi: fiet nunc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim uertitur, cuius est res, non in alio, unde petitur. Atq; ita cassita nidum migravit, & seges à domino demessa est. Hæc quidem est Aesopi fabula de amicorum & propinquorum leui, plerunq; & inani fiducia. Sed quid aliud sanctiores libri philosophorū monent, quam ut in nobis tantum ipsis nitamur? alia autem omnia quæ extra nos, extraq; nostrum animum sunt, neq; pro nostris neq; pro nobis ducamus? Hunc Aesopi apologum Quænnius in Satyris scite admodum, & uenuste uersibus quadratis composuit: quorū duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memoriæ, operæ precium esse hercle puto.

Hoc erit tibi argumentum semper in promptu situm,
Ne quid expectes amicos, quòd tu possis perte agere.

A P O L O G I A E S O P I C I D E
C A S S I T A F I N I S.

H O M E R.

ΟΜΗΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΘΟΣ
ΜΑΧΙΑ.

Ῥχόμενθ' ἑσώτορ μασῶρ χοροῖρ
 Ῥέλικῶνθ',
 ἔλθῃρ εἰς ἐμὸρ ἦρθ' ἐπεύχομαι εἶ-
 νεκ' αἰοιδῆς, (νασι θῆκα,
 ἦρ νέορ ἐρ δέλτοισιρ ῆμοῖς ἐπὶ γῶ-
 δῆριρ ἀπειρεσίῳ πολεμόκλονορ ἔργορ ἀρῆθ'.
 5 εὐχόμενος μδρόπεασιρ ἐς ἄτα πᾶσι βαλέσθαι,
 πῶς μύες ἐρ βατράχοισιρ ἀρισεύσαντες ἔβησαν,
 γηλέωρ ἀνδρῶρ μιμόμενοι ἔργα γιγάντων,
 ὡς λόγθ' ἐρ θνητοῖσιρ ἔλω, τοῖσιν δ' ἔχειν ἀρχῆν.
 Μῦς ποτὲ διφάλεος γαλέης κίνδυνορ ἀλύξας,
 10 πλοσίορ ἐρ λίμνῃ ἀπάλορ προσέθηκε γένοιορ,
 ὕδατι τδρπόμενος μελικδέϊ τὸρ δε κατῆθε
 λιμνόχαρις πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγγεα τοιοῖον.
 Ἔθνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἠόνα; τίς δέ σ' ὀφύ-
 πάτῃα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω. (σας;
 15 εἰ γὰρ σε γνοίω φίλορ ἀξιορ, ἐς δόμορ ἄξω,
 δῶρα δέ τοι δάσω ξενηία πολλὰ καὶ ἔσθλα.
 εἰ μὲ δ' ἐγὼ βασιλεὺς φησὶ γναθθ', ὅς κ' ἔλινω
 τιμῶμαι, βατράχορ ἦ γόμενθ' ἦματα πάντα.
 καὶ με πωτῆρ πηλεὺς ποτε γείνατο ὕδρομεδύσσῃ
 20 μιχθῆς ἐρ φιλότητι παρ' ὄχθας ἠριδανοῖο.
 καὶ σε ὀρῶ καλόρ τε κῆ ἀλιμορ, ἔξοχορ ἄλλορ

HOMERI 339

Ranarum & Murium Pugna.

Incipiens primum Musarum cœtum
ex Helicone,

Venire in meum cor supplico, gratia
cantus, (nua posui,

Quem nuper in libellis meis super ge-

Lite[m] immensam, tumultuosum opus Martis,

Supplicans hominibus in aures omnibus mittere,

Quomodo mures in ranas principantes iuerunt,

Terrigenum uirorum imitati opera gigantum.

Sic sermo inter mortales erat, tale aut habuit principium,

Mus aliquando sitibundus felis periculum euitans,

Propinquum in lacum teneram adposuit barbam,

Aqua delectatus dulci: hunc autem uidit

Limnocharis obstrepera, uerbum autem locuta est tale.

O hospes quis es? unde uenisti ad littus? quis aut te pro-

Omnia aut uere dic, ne mendacem te intellexero. (duxit?

Si enim te nouerim amicum dignum, ad domum ducam.

Dona autem tibi dabo hospitalitia multa et bona.

Sum autem ego rex Phisignathus, qui per lacum

Color ranarum dux dies omnes.

Et me pater Peleus olim genuit, Hydromeduse

Mixtus in amore apud ripam Eridani,

Et te quidem uideo pulchrumque et fortem egregium aliorum

Λιμνόχαρις palude gaudens. Φυσίγναθος inflans

Υδρομεδούη, regina aquarum.

(maxillas.

Sceptri feruna

σκηπῆρχον Βασιλῆα καὶ ἐν πολέμοισι μαχητῶν
ἔμμεναι. ἄλλ' ἄγε θαλασσὸν ἐνὶ θνητῶν ἀγόμενε.

Τὸν δ' αὖ ψιχάρπαξ ἠμείβετο, φώνησέν τε.

- 25 τί πτε γένθ' τὸ μὲν ζήτεις φίλε δῆλον ἅπασιν.
ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ἔρχνίοις πεπελωῖς;
ψιχάρπαξ μὲν ἔγωγε κικλίσκομαι. εἰ μὲν δὲ κ' ἔρθῃ
τρωξάρταο πατρός μεγαλήτορος. ἢ δέ νυ μήτηρ
λαχομήλη θυγάτηρ πῆδνοτρώκτε Βασιλῆθ'.
- 30 γένετο δ' ἐν καλύβῃ με, καὶ ἔξεθρέψατο βρωτοῖς,
σύκοις, καὶ κικύροις, ἐὶ δέ εἰσασιν παντοδαποῖσι.
πῶς δὲ φίλον ποιῆ με, ἄρ' εἰς φύσιν ἔδδ' ὁμοῖοις
σοὶ μὲν γὰρ βίθ' ὄβρι ἐν ὕδασι. αὐτὰρ ἔμοι γε
ὄσση παρ' ἀνθρώποις τρώγεμ' ἔθθ' ἔδ' ἐμε λήθει
- 35 ἄρτος τελευτοπάνισος ἀπ' ἐν κύνεσσιν κινέοιο, (δα,
ἔδ' ἐπ' ἀπὸ πλάκῃς τανύπεπλος ἔχωρ πολλῶν σισαμίτῃ
ἔτόμος ἐκ πέρνης, ἔχ' ἠπάτα λευκοχίτωνα,
ἔδ' ἐπὶ τυροῖς νέπνικτος ἀπὸ γλυκῆροιο γάλακτος.
ἔχρησὸν μελίτωμα, ἔκ' καὶ μάκαρες ποθέσιν,
- 40 ἔδ' ὄσα πρὸς θοίνῳ μδρόπων τεύχεσσι μάγειροι,
κοσμοῦτες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσι.
ἔδ' ἐπὶ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακῶν ἀπέφυγον αὐτῶν.
ἄλλ' ἐνθὺς μετὰ μῶλοισιν, προμάχοισιν ἐμίχθη,
ἔδ' ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πῶρ μέγα σῶμα φορῶντα.
- 45 ἄλλ' ἐπὶ λείβοισιν, ἀκροῖσι δάκτυλον κατὰ δάκτυλῳ
καὶ πέρνης λαβόμενος, καὶ ἔπ' ἴκονον ἄνδρα. (νω,
νήδυμθ' ἐκ ἀπέφυγεν ὕπνος, δάκνοτος ἑμοῖο,
ἄλλ' ἐπὶ δὴ μάλα πάντ' ἅτ' ἀείδω παῖσαν ἐπ' αἴαν,
κίρκον

Sceptriferum regem, & in bellis pugnacem

Esse. sed age citius tuam generationem concionare.

Huic autem rursus Psicharpax respondit. dixitq̄:

Quid nã genus meũ perquiris ò amice, manifestũ omnia

Homini busq̄; dijsq̄; & cœlestibus uolatilibus? (nib.

Psicharpax quidem ego uacor, sum autem filius

Troxartæ patris magnanimi: at mater

Lichomyle filia Prernotroctæ regis.

Genuit autem in lignario me, & enutriuit cibarijs,

Ficubus & nucibus, & edulijs omnigenis.

Quomodo aut amicum facies me in naturã nihil similes?

Tibi quidem enim uita est in aquis. sed mihi certe

Quæcunq; apud homines comedere consuetudo, neq;

Panis ter pistus à bene rotunda cista, (me latet

Neq; placenta extensa habens multam sisamida,

Non sectio ex perna, nõ iecora albã uestem habentia,

Neq; caseus nuper pressus à suauilacte,

Non bonum dulcearium, quod & diu desiderant,

Neq; quæcunq; ad conuiuia hominum faciunt coci,

Ornantes ollas condimentis uarijs.

Nunquam ex bello malum effugi clamorem,

Sed statim ad pugnam iens propugnabitibus mixtus sum.

Nõ timui hominẽ, et quamuis magnã corpus ferentẽ.

Sed ad lectum iens, summum digitum mordeo,

Et à pede accepi, & non labor occupauit uirum,

Suauius non au fugit somnus mordente me.

Sed duo ualde omnia timeo omnem per terram,

κίρκου καὶ γαλέω, οἱ μοι μεγαπένθος ἄγχοισι,
 50 κῆ παγίδα σονόεσαρ, ὅπ' ε δολόφς πέλε πότημος,
 πλῆσον δὴ γαλέω πδριδέδρα, ἢ τις ἀρίση,
 ἢ καὶ τρωγλοδύοντα κ' τρώγλω ἐρεείνη.

ἔ τρώγω ρα φάνας, ἔ κράμβας, ἔ κολοκωίτας,
 ἔ τέυτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκουμαι. ἔ δ' ε σελίνοισ.
 60 ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐστρέδεύματα τῶν κ' λίμνῶ.
 πρὸς τὰ δὲ μειδήσας φυσίγναθθ ἀντίορ ἠύδα.

Ξῆνε, λία μ' ἀυχῆς ἐπὶ γασέρι. ἐστὶ κ' ἡμίρ (ῥα).
 πομὰ μάλ' ἐρ λ' ἡμῆ, κ' ἐπὶ χθονὶ θαύματ' ἰδέει
 ἀμφίβιορ γὰρ ἔδωκε νομῶ βατράχοισι κρονίωρ,
 65 σκιρτῆσαι κ' γλῶ, κ' ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχδρῆς ἐστὶ.

αἶρω σ' ἐρνώπισι: κράτει δὲ με μὴ ποτ' ὄληαι,
 ὅππως γηθόσωθ ῥ' ἡμῶν δόμορ εἶσα φίηαι.

Ὡς ἄρ' ἔφη, κ' ἠῶτ' ἐδίδε, ὁ δ' ἔβαινε τάχιστα (φθ).
 70 χείρας ἔχωρ ἀπαλοῖοκατ' ἀυχένος, ἀλματι κ' ε
 κ' πρῶτ' ἡμ' ἔχαιρει, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὄρμος
 νήξει τδρ πόμηνος φυσίγναθθ. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα

κῆμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πομὰ δακρύωρ,
 ἀχρησορ μετάνοιαρ ἐμέμφετο, τίλλε δὲ χαίτας.

75 καὶ πόδας ἔσφυγγεν κ' γασέρος. ἐρ δὲ οἱ ἦτορ
 πάλλετ' ἀνηθῆ, καὶ ἐπὶ χθόνα βέλετ' ἰδέσθαι.

δεινὰ δ' ἐπισονάχιζε, φόβ' ε κρυέντ' ε ἀνάγκη.

ἔρῶ μὲν πρῶτ' ἐπ' ἄσ' ἐφ' ὕδασιρ, ἢ ἴτε κ' ἄπλω
 σύρωρ, εὐχόμελῖος τε θεοῖς ἐπὶ γαῖα μ' ἰκέσθαι,

80 ὕδασι πορφυρέοισιρ ἐκλύζετο. πομὰ δ' ἔβόα,

καὶ

RANAR. ET MVR P VGNĀ. 339

Accipitrem & felem, qui mihi magnū luctum a lferūt.

Et decipulam gemituosam, ubi dolosum existit fatum

Plurimum iam felem supertimeo, qui optimus,

Qui & foramen ingredientem per foramen perquirit.

Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,

Non porris uiridibus pascor, neq; apījs.

Hæc enim uestra sunt edulia per lacum,

Ad hæc aut subridens Physignathus contra locutus est.

O hospes ualde gloriaris ob uentrē, ad sunt & nobis.

Multa ualde in lacu & in terra mirabilia uisu

Vtriuitam enim dedit pascuā ranis Saturnius Iupiter;

Exultare per terram, & in aquis corpus cooperire.

Si autem uis & hæc scire, facile est.

Portem te in humeris: tene aut me, ne aliquādo pereas.

Sic gausus in meam domum uenias.

Sic certe, inqt, & terga da, ille aut ascēdebat uelociter.

Manus habenstenerū per collum saltu facili, (portus

Et in primis quidē gaudebat, quando intuebatur uicinos.

Natatione gaudēs Physignathi: sed quando iam utiq;

Vndis purpureis submergebatur, multū lachrymabatur.

Inutilē pœnitentiā accusabat: uellebat aut comas: (turs

Et pedes stringebat per uentrem, in illo autem cor

Concutiebatur insolentia, & in terram uolebat uidere;

Vehemēter aut ingemiscebat timoris frigidi necessitate.

Caudam quidē in primis extēdit in aquis, tanquā remū

Trahens, supplicansq; deis in terram uenire,

Aquis purpureis submergebatur: multū aut clamabat:

καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ σώματος δ' ἀγόρευεν.

Οὐχ ἔτι νώτοισιν ἐβίβασε φέρτορ ἔρωτος
ταῦρος ὅτ' ἐν ῥόπῳ διχόκυματος ἦ ἤ ἐπὶ κρήτηρ
ὡς εὖ ἐπιπλόυχας ἐπινώτιον ἦλθεν εἰς οἶκον

80 Βάτραχος, ἴφ' ὄσας ὄχρον δέμας ὕδατι λευκῶ
ὔδρ' ὅ δ' ἔβαφίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὄρμα
ἀμφοτέροις, ὄρθον δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε βῆχην ὄρμα.
τῶτον ἰδὼν κατέδυσεν φυσίγναθ' ὅτι νοήσας
οἶον ἔταϊρον ἔμελλεν ἀπομύλωναι κ' ἰλύμινω.

85 δὴ δὲ βάθος λίμνης, ἐπ' ἀλεύατο κῆρα μέλαιναρ
κῆρ' ὅ δ' ὡς ἀφείθη, πέσον ὑπὲρ ἔνθους εἰς ὕδωρ.
χῆρας δ' ἔσθλ' ἔγγεν' ἢ ἀπομύλωνος κατέτελλε.
πομάκι μ' κατέδυσεν ἐφ' ὕδατι, πομάκι δ' αὐτῷ
λακτιζῶν ἀνέδωκε, μόρον δ' ἐκὼν ὑπαλύξατο.

90 δευόμενα δ' ἴχθες πλάστορ βάρος εἶλοντο ἐπ' αὐτῶ
ὔδασι δ' ὀμύλων' ὅτις ἐφθέγγετο μύθους.

Οὐ λήσας γε θεὸς φυσίγναθε ταῦτα ποιήσας,
ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματος ὡς ἀπὸ πέτρης.
ἐκ' αἶμα κ' ἰγαῖαν ἀμείνων ἠΐσα κῆκισε.

95 παγκρατίω τε, πάλῃ τε, ἢ εἰς δρόμον, ἀλλὰ πλε
εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας. ἔχθ' θεὸς ἐκδοκὸν ὄμμα. (νήσας
ποινώ σὺ τίσεις μνώ σρατῶ, εἰ δ' ὑπαλύξεις.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν εἰς ὕδασι, τόνδε κα
λφχοπίναξ, ὀχθητὴν ἐφεζόμενος μελακῆσι. (τῆδε
100 δεινὸν δ' ἔβρολόλυξε, δρομάρ δ' ἠγγεολε μύεσιν.
αἶς δ' ἔμαθον τῶ μοῖραρ, ἔδυσεν χόλος αἰνός ἅπαν
ἢ πότε κηρύκεσιν ῥέοις ἐκέλευσαρ ὑπ' ὄρθρον (τας
κηρύκεσιν

Ettalem dixit sermonem, ab ore autem concionabatur:

Non sic humeris portauit onus amoris

Taurus, quando Europam per undam duxit in Cretam.

Vt me nauigans super humeralem duxit ad domum

Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.

Hydrus aut ex improuiso apparebat horrendū specta-

Vtrisq; , erectum super aquam habebat collum. (culū

Hūc uidēs ingressus est Physignathus, nō q̄c̄q̄ intelligēs

Qualem socium futurus erat perdere per lacū. (nigrā.

Ingressus est aut profunditatē lacus, & euitauit parca

Ille aut ut relictus est, cecidit supinus statim in aquā.

Manus autem stringebat, & moriens stridebat.

Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, sæpe aut rursus

Calcitrans egrediebatur, mortem aut nō erat euitare.

Madentes autem pili plurimū pondus trahebāt in ipso.

Aquis autem periens, tales loquutus est sermones:

Non latebis utiq; deos Physignathe hæc faciens,

Naufragum iaciens à corpore ut à petra.

Non certe me per terram melior eras ò pessime,

Pancratioq; lucta q; & ad cursum, sed decipiens

In aquam me proiecisti. habet deus iustum oculum.

Pœnam tu solues murium exercitui, neq; euitabis.

Hæc locutus expirauit in aquis: hunc autem uidit

Lichopinax, ripis infidens mollibus. (ribus.

Vehementer aut ululauit, currens aut annūciauit mu-

Vt aut didicerūt mortē, ingressā est ira perniciofa uni-

Et tunc præconib suis iusserunt sub diluulū (uersos

κηρύσσει ἀγορῶν δ' ἐς δώματα τρωξάρτα
 πατρὸς δυσλῶς ψυχάρπα γῦ, ὅς κ' ἰλίμνω
 105 ὑπῆιος Ἰξήλωτο, νεκρὸν δέμας, εἶδ' παρ' ὄχθαο
 ἦρ ἦδη τλήμων, μέσσω δ' ἐπενήχετο πόντω.
 ὣς δ' ἦλθον ἀπυδούπεσ' ἀμ' ἡοῖ, πρῶτον ἀνέστη
 τρωξάρτης ἐπὶ παιδὶ χολύμενος, εἶπέ τε μῦθον.
 ὦ φίλοι, εἴ καὶ μένος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέποιθα
 110 ἐκ βατράχου, ἦ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
 εἰμὶ δ' ἐγὼ δυσλῶς, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα.
 καὶ ἔρμην πρῶτον γε κατέκτανεν ἀρπάξασα,
 ἔχθιστη γαλήνη, τρώγλης ἔκτοσθερ ἔλεσα.
 ἔρμ' ἄλλοιρ πάλιρ ἄνδρες ἔπλωέες ἐς μόρον ἦξαν,
 115 κενότεραισ' τέχναισ' ξύλινον δόλορ Ἰξευρόντες,
 ἦρ παγ' ἄκαλέσσι μῦθον ὀλέτηραρ ἔειπεν.
 ὁ τρίτ' ἦρ ἄγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῆ,
 τῆτορ ἀπέπνιξεν φυσίγναθ' ἐς βυθὸν ἄξας.
 ἄμ' ἄγεθ' ὄπλισόμεσθα, κῆ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτὰς,
 120 σώματα κοσμήσαντες ἐρέντεσι δαιδαλέοισι.
 Τυχὺτ' εἶπ' ὦρ, ἀνέπεσε καθοπλίξασθ' ἅπαντας.
 κῆ τὸς μὲν ἔκόνευσεν ἄρης πολέμοιο μεμηλῶς.
 κνημίδας μὲν πρῶτα πόρῃ κνήμησιρ ἔθηκαν,
 ῥ' ἔξαντες κυάμωσ' χλωρῆσ', εὐτ' ἀσκήσαντες,
 125 ἔς αὐτοὶ δὴ νικητὸς ἐπισάντες κατέτρωξαν.
 θώρηκας δ' εἶχον καλαμοσεφέων ἀπὸ βυρσῶν,
 ἔς, γαλέλω δείραντες ἐπισαμνῶσ' ἐποίησαν.
 αἰσῆσ' δ' ἦρ λύχ' ἔρ μεσόμφαλον, ἦ δέ νυ λόγχην.
 ὑρμῆκας βελόνας, παγχάλικου ἔργου ἄρηθ'.

Proclamare ad concionem in domos Troxartæ
 Patris infelicis Psicharpagis, qui per lacum
 Supinus natabat, mortuum corpus, neq; iuxta ripas
 Erat iam miser, medio autem natabat ponto.
 Ut aut uenerunt festinantes cū aurora, primū surrexit
 Troxartes ob filium iratus, dixitq; sermonem:

O amici, tametsi solus ego mala multa passus
 Exranis, sors mala omnibus facta est,
 Sum autem ego infelix, postquam treis filios perdidit.
 Et quidem primum utiq; occidit rapiens
 Inimicissimus felis, foramen extra capiens.
 Alium autem rursus uiri crudeles ad mortem duxerūt,
 Vanioribus artibus ligneum dolum inuenientes,
 Quam decipulam uocāt muriū perditricem existentē.
 Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
 Hunc suffocauit Physignathus in profundum ducens.
 Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes in armis uarijs.

Hæc locutus persuasit armari uniuersos.
 Hos quidem utiq; armavit Mars belli curam habens.
 Tibiaria arma quidem primum circa tibias posuerunt,
 Frangentes fabas uirides, beneq; aptantes,
 Quas ipsi per noctem stantes comederunt.
 Thoraces autem habebant calamis circumdatis à corijs,
 Quos selem excoriantes scienter fecerunt.
 Clypeus aut erat lucernæ medius umbilicus: at certe læ
 Longæ acus, omnino æreum opus Martis. (ced

344 Βατραχοουνομαχία.

130 ἢ δὲ κόρυς ἢ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι κερύει.
 ἔτω μὲν μύες ἦσαν ἔνοπλοι, ὡς δ' ἔοικεν
 Βάτραχοι, ἔξενέδουσαν ἄφ' ὕδατος, ἔς δ' ἕνα χῶ-
 ἔλθόντες, βαλίω ξυία γορ πολέμοιο κακοῖο. (ρορ
 σκεπήρ μὲν ἄνδ' αὐτῶν πόθεν ἢ σάτις, ἠί τις ὀθρύλλος.
 135 κίρνεξ ἐγγύθεν ἤλθε φέρων σκεπήρον μετὰ χερσὶ,
 τυρογλύφου ἤδη μεγαλήτηρος ἐμβασίχυτρε
 αὐγέλωρ πολέμοιο κακίω φάτιρ, ἤπέ τε μῦθον.

Ὁ Βάτραχοι, μύες ὑμῖν ἀπειλήσαντες ἔπεμ-
 εἶπ' ἄρ' ὀπλίσεσθ' ἐπὶ πόλεμόν τε μάχῳ τε. (φαρ
 140 εἶδον ἄρ' καθ' ὕδωρ φυχάρπαγα, ὅρ' κατέπεφνον
 ὑμέτορος βασιλεύς φυσίγναθ' ἄλλ' ἀμάχεσθε
 οἵ τινες ἐμ βατράχοισιμ ἀριστῆες γεγάατε.

Ὡς εἶπ' ἄρ' ἀπέφανε. λόγ' ἔς ἔατα μυῶν
 εἰσελθῶν, ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγρώχων.
 145 μεμφομένων δ' αὐτῶν φυσίγναθ' ἴπεν ἀναςαίς.

Ὁ φίλοι, κ' ἐκτενονορ ἐγὼ μωῦ, ἔδ' ἐκατ' εἶδον
 ὀμύμνον. πάντως ἐπνίγη παίζωρ πρὸ λίμνῳ,
 νήξας τὰς βατράχων μιμάρμεν θ'. οἱ δὲ κίκισοι
 νῦρ ἐμὲ μέμφονται ἔρ' ἀνάτιορ, ἀλλ' ἄγε βαλίω
 150 ζητήσωμεν, ὅπως δολίς μύας ἔξ, λέτωμεν.

τοὶ γὰρ ἐγὼ μέρεω, ὡς μοι δοκῆ ἔἵναι ἀρίστα,
 σώματα κασμήσαντες, ἔνοπλοι σῶμεν ἅπαντες,
 ἀκροῖς παρ' χίλασιμ ὅπερ κατ' ἀκροῖς ὀχῶρος.
 ἠήκα δ' ὄρ' μθῆτες ἐφ' ἡμέας ἔξέλθωσι,
 155 δεξιάμενοι κορυθῶρ, ὅς τις θεδ' ὀρ' ἀντίορ ἔλθοι,
 ἔς λίμνῳ αὐτῶς σὺν ἔνποισιμ ἐνθ' ἄλωμεν.

At cassis testa in temporibus nucis.

Sic quidem mures erant armati. ut autem intellexerunt

Ranæ egressæ sunt ab aqua in unum locum

Venientes, consilium congregauerunt belli mali.

Consi leracibus aut ipsi unde seditio, uel quis tumultus,

Præco propè uenit, ferens sceptrum in manibus,

Tyro gliphi filius magnanimi Embasi. hytros.

Nuncios belli famam, dixitq; sermonem.

O ranæ, mures uobis minitantes miserunt

Dicere armari ad bellumq; pugnamq;.

Viderunt enim per aquam Psichar paga, quem occidit

Vester rex Physignathus, sed pugnate

Quæcunq; inter ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus disparuit. sermo autem in aures murium

Ingrediens, conturbauit mentes ranarum superbarum.

Accusantibus autem ipsis Physignathus dixit surgens:

O amici, non occidi ego murem, neq; uidi

Pereuntem, omnino suffocatus est ludens, iuxta lacum

Natatus ranarum imitatus. at pessimi

Nunc me accusant inculpabilem: sed age consilium

Inquiramus, ut dolosos mures deperdamus.

Etenim ego dico, ut mihi apparent esse optima.

Corpora ornantes armati stemus uniuersi

Summas iuxta ripas. ubi præceps locus.

Quando autem impetum facientes in nos uenerint,

Accipientes à galeis quicumq; propè obuius uenerit,

In lacum ipsos cum armis statim deiciamus.

ἔτω γὰρ πονίξαντες ἐν ὕδασι τῆς ἀκολύμβους,
 σήσομεν ἐνθύμως τὸ μνοκτόναρ ὡδὲ τρόπαιον.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ὄπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας.

160 Φύλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας εἰς ἀμφεκάλυψαν.

Θάρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ τεύτλων.

Φύλα δὲ τῶν κρημβῶν εἰς ἀσπίδας ἐν ἤσκησαν.

ἔγχετο δ' ὀξύχοινοιο ἐκίσω μακρὸς ἀρήρει,

ἢ κόρυθες κοχλιῶν λεπῶν κίρατ' ἀμφεκάλυ-

165 φραξάμενοι δ' ἔσκησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῆσι, (πῆρο-

σείοντες λόγχας, θυμῷ δ' ἐπλητο ἕκαστοιο.

Ζεὺς δὲ θεὸς καλέσας εἰς ἄραν ὀρᾶσδρόεντα,

ἢ πολέμῳ πληθῶν δειξάσας, κρητερὸς τε μαχητῆος

πολλὰς αἰετὸς μεγάλας, ἢ δ' ἔγχετο μακρὰ φέροντας

170 οἰοιο κενταύρωι στρατὸς ἔρχεται ὑδὲ γιγάντων,

ἢ δὲ γελῶν ἔρεσαν. τίνες βαρβάρχοισιρ ἀρωγοί,

ἢ μυσίρ ἀθανάτωρ; καὶ ἀθλιωαίηρ προσέειπερ.

Ὡ θυγάτηρ, μυσίηρ ἢ ἐπαλεξήσοσθα πορεύσοσθε

καὶ γὰρ σὲ κτ' ἢ πόραι σικριτῶσιρ ἅπαντες,

175 κνήμασσι τὸρ πόμνοι, καὶ ἐδέσματοσιρ ἐν θυγιάωρ.

Ὡς ἄρ' ἔφη κρονίδης, τὸρ δὲ προσέειπον ἀθλιῶν.

ὦ πάτερ, εἴη ἄρ' ὡποτ' ἐγὼ μυσίτερρομλίοισιρ

ἐλθοίμην, ἐπ' ἀρω, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαμ,

σέμματα βλάπτοντες, καὶ λύχνος εἶνεκ' ἐλαίω.

180 τῆτο δὲ με λίλω ἔδακε φρένας, οἰομ ἔρεξαμ;

πέπλορ με κατέτρωξαμ ὅρ ὀξύφηνα κημῶσα

ἐν ῥοδάνης λεπῆς, καὶ σήμονα λέπην ἐνισα.

τρώγλασ τ' ἐμποίησαν, ὁ δ' ἠπλητῆς μοι ἐπέειπε,

καὶ

Sic enim suffocantes in aquis experte eis natandi.
 Constituemus statim murium occisorum hic trophæum.
 Sic certe loquutus, armis induit uniuersos.
 Folijs quidem maluarum tibias suas circū cooperuerūt.
 Thoraces autem habuerunt uiridibus latis à corijs,
 Folia autem caulium in clypeos bene aptauerunt.
 Lancea aut acutus iuncus unicuiq; longus aptatus erat.
 Et galeæ cochleis subtilibus capita circū cooperiebant.
 Circundantes autem steterunt in ripis altis.
 Conquassantes lanceas, an̄o aut plenus erat unusquisq;.
 Iupiter autem deos uocans in cælum astriferum,
 Et belli multitudinem ostendens, potentesq; pugnatores
 Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
 Qualis centaurorum exercitus procedit & gigantum.
 Suauiter ridens interrogabat: qui ranis auxiliatores.
 Vel muribus, immortalium? & Palladem allocutus est:
 O filia, muribus, nunquid auxiliatura ibis?
 Etenim tuū per templū semper exultāt uniuersi mures,
 Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.
 Sic certe dixit saturnius. hunc aut allocuta est Pallas:
 O pater, non certe unquam ego muribus consumptis
 Venire auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerūt.
 Coronas destruentes, & lucernas causa olei,
 Hoc aut meas ualde momordit mentes quale fecerunt,
 Peplum meum corroserunt, quod texui laborans
 Ex trama subtili, & stamen subtile noui,
 Foraminaq; fecerunt: at sutor mihi institit,

Exigit

καὶ πρᾶσαι μετόκως, τότε χάριμ ἔξ ἄργισμα.
 185 χρυσάμην γὰρ ὕφην, ἐπὶ ἔκ ἔχω ἄντα ποδ' ἔναι.
 ἀλλὰ ἔδ' ἄς βατράχοισι ἀρηγέμεν ἐκ ἐβελήσω.
 εἰσὶ γὰρ ἔδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι, ἀλλὰ με πρῶτον
 ἐκ πολέμου ἀνιῶσαν, ἐπεὶ λίω ἐκοπώθην
 ὕπνῳ δευομλίω ἐκ εἶσαν θορυβῆντες,
 190 ἔδ' ὀλίγοι κατὰ μῦσαι, ἐγὼ δ' αὐπνος κατεκίμην
 πλὴν κεφαλῶν ἀλγῆσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
 ἀλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τ' ἔτιοισι ἀρήγειν,
 μὴ κ' ἐτις ὑμείων τρωθῆ βέλει δ' ἐυόσντι.
 εἰσὶ γὰρ ἀγχιμάχοι καὶ εἰ θεὸς ἀντίθε' ἔλθοι.
 195 πάντες δ' ἔρανόθεν τέρπόμεθα δῆριμ ὄρωντες.
 ὧς ἄρ' ἔφη, τῆ δ' αὐτὴ πεπείθοντο θεοὶ ἄλλοι
 πάντες, ὁμῶς δὲ ἀολλέες ἤλυθον εἰς ἓνα χᾶρον.
 — καὶ δ' ἤλυθον κήρυκε τέρως πολέμοιο φέροντε.
 κῆ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
 200 δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον. ἔρανόθεν δὲ
 ζεὺς κρονίδης βρόντησε, τέρως πολέμοιο κακοῖο.
 Πρῶτος δ' ὑψιβόας λαχίωρα ἔτασε δ' ἄρι
 ἔσαότ' ἐμ προμάχοις κ' ἴγασέρεχ εἰς μέτρον ἠπρ,
 καὶ δ' ἔπεσον πρῶτως, ἀπαλαῖς δ' ἐκόνισαν ἐθέρας.
 205 τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτῶν ἀκόντισε πηλείωνα,
 πῆξεν δ' ἐμ σέρνω σιβαρὸν δόρυ, τῶν δὲ πεσόντων
 εἶλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπην.
 σευτλαῖος δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ ἐμβασίχυν
 ἀσφάγος ἢ πολίφωνον κ' ἴγασέρεχ τυφεν. (β. β. β. β. β.)
 210 ἔρι τε δὲ πρῶτως, ψυχὴ δὲ μελέων ἔξέπην.
λιμνόχοις

Exigit à me usuras: huius gratia irata sum.

Mutuata enim subtextum, & non habeo restituere.

Sed neq; sic ranis auxiliari non uelim,

Sunt enim neq; ipse mentibus firmæ, sed me recens

Ex bello redeuntem, postquam ualde defatigata fui,

Somno indigentem non permiserunt tumultuantes.

Neq; parum oculos cõnuere: ego aut̃ in somnis iacebam

Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.

Sed age cessemus dei ijs auxiliari,

Ne utiq; aliquis uestrum uulneretur telo acuto.

Sunt enim cominus pugnātes, etiã si deus cõtra ueniret:

Omnes aut̃ de cœlo delectemur litem uidentes.

Vt certe dixit, huic autem post̃ paruerunt dei alij.

Omnes simul autem collecti uenerunt in unum locum.

At uenerunt præcones duo, signum belli ferentes.

Et nunc culices magnas tubas habentes,

Ve hemēter tuba clāgebant belli strepitũ, cœlitus aut̃

Iupiter Saturnius intonuit, signum belli mali.

Primus aut̃ alte clamans Lichenorē uulnerauit lācea.

Stantē inter propugnatores per uentrē in mediũ epar

Cõcidit aut̃ pronus, teneras aut̃ puluerulētas ferit co-

Troglydites aut̃ post̃ ipsum iaculatus est Pelionā. (mas

Infixit aut̃ in pectore solidam lanceã. hunc aut̃ cadentē

Cepit nigra mors, anima autem ex corpore euolauit.

Sicut leus aut̃ utiq; occidit percutiens cor Embasichytrē

Artophagus autem Poliphonum per uentrem percussit

Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.

Lymnocharis

λιμνόχαρις δ' ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον πολύφωνον,
 τραγλοδύτλω πέτρω μυλοδδεί τρώσεν ἐπιφθαῖα,
 ἴαυχένα πὰρ μείασον. τὸν δὲ σκότος ὄας ἐκάλυψεν.

215- ~~Π~~λαχιλιώωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουὶ φαεινῶ,
 καὶ βάλεν, ἔδ' ἀφάμαρτε, καθ' ἥπρ, ὡς δ' ἐνόησε
 κραμβοφάγος ὄχθαιοι βαθείαις ἐμπεσε φεύγων.
 ἄμ' ἔδ' ὡς ἀπέλκλει ἐρ ὑδάσιρ, ἤλασε δ' αὐτὸν,
 κάτπεσε δ' ἐκ ἀνεύουσκ, ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνης
 πορφυρέω. αὐτὸς δὲ παρ' ἡϊόν' ἕζετανύσθη.

220 Χορδῆσι λιπρῆσι τε πορνύμενθα λαγόνεσιρ.
 λιμνήσιος δ' ὄχθαιοι τυρόγλυφορ ἕζενάριξε. (θεν.
 πτερογλύφορ) ἵδωρ καλαμίνθιος, εἰς φόβορ ἠλα
 ἤλατο δ' ἐς λίμνῳ φεύγων, τῷ ἀσπίδα ρίψας.

225 ὑδρόχαρις ἕτε πέφνε πτεροφάγορ βασιλῆα,
 χερμαδίω πλήξας κτ' βρέγματος. ἐγκέφαλος ἕ
 ἐκ ῥινῶρ ἕσαζε, παλάσαστο δ' αἵματι γαῖα.

ληχοπίναξ δ' ἔκτηνον ἀμύμονα βορβοροκοίτῳ
 ἔγχε ἐπαίξας, τὸν δὲ σκότθ ὄας ἐκάλυψε.

230 πρᾶσοφάγορ δ' εἰσιδῶρ, ποδὸς εἰληυσε κνισσοδία
 ἐν λίμνῃ ἀπέπνιξε κρατῆσας χερὶ τένοῦτα. (κτῳ

φιχάρπαξ δ' ἥμω' ἔταάρωρ ποριτεθνηώτωρ.

235 καὶ βάλε πηλᾶσιον κτ' ἠκδύθ εἰς μέσορ ἥπρ.
 πῆπτε δὲ οἱ πρόσεν, ψυχὴ δ' αἰδός δε βεβήκη. (τῶν
 πηλοβάτης δ' εἰσιδῶρ, πηλῶ δρᾶκα ρίψεν ἐπ' αὐτόν.
 κῆτ' ἔκτῳ ἔχρισε, κῆ ἕζετῦφλο πρᾶ μικροῦ.

240 θυμάθη δ' ἄρα κείνος, ἐλώρ δέ γε χερὶ παχείη
 κείματος ἐπέδιω λίθορ ὄβριμορ ἄχθθ ἀρέρης,

Lymnocharis autem ut uidit pereuntem Polyphonum,

Troglodyten petra molari uulnerauit anticipans

Collum iuxta mediū. huic aut caligo oculos cooperuit.

Lichenor autem ipsius concutiebatur lancea lucida.

Et percussit, neq; aberrauit, per epar. ut aut intellexit

Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.

Sed neq; sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.

Cōcidit aut, nō respirauit. tangebatur aut sanguine la-

Purpureo, ipse autem iuxta littus extensus est, (cus

Venis pinguibus incitatus intestinis.

Lymnesius autem in ripis Tyroglyphum spoliauit.

Pternoglyphū aut uidēs Calaminthius in timorē uenit.

Saltauit autem in lacum fugiens clypeum iaciens.

Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,

Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem

Ex naribus stillabat, polluebatur aut sanguine terra.

Lichopinax aut occidit irreprehensibilem Borborocoetē,

Lancea impetū faciēs: obscuritas aut oculos cooperuit.

Prasiphagus aut uidens pede traxit Cnissodioctem,

In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.

Psicharpax autem ultus est socijs mortuis.

Et percussit Pelusium per uentrem in medium epar:

Cecidit autem illi ante, anima autem ad infernum iuit.

Pelobates autem uidens, luti manipulum iecit in ipsum,

Et frontem inunxit, & excæcabatur propemodum.

Iratus est autem certe ille capiens utiq; manu forti

lacetē in campo lapidem ponderosum pondus terre,

τῷ βάλε πηλοβάτῳ ὑπὸ γένει χ. παῖσα δ' ἐκίλε
 κήμη δεξιτερὶ. πέτε δ' ὑπίος ἐρ κοινήσι. (αὐτῷ)

240

κρυγασιδης δ' ἤλωε, κῆ αὐθις βαίνειν ἐπ' αὐτῷ,
 τίφε μέσῳ δ' αὐτῷ κτ' γαστέρα. παῖς δ' οἱ εἶπε
 ὀξύχοινο θ δὴνε. χαμαὶ δ' ἐκχέυτο ἅπαντα
 εἴηκατ' ἐφελκομένῳ τῷ δ' ἔρατι χειρὶ παχείῃ,

245

σιτοφάγο θ δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθησιρ ποταμοῖο
 σικάζωρ ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τάρετο δ' αἰνῶς.

ἤλατο δ' ἐς τάφρον, ὅππως φύγη αἰπῶ ὀλεθροῦ.
 Ἰωξάρτης δ' ἔβαλεν φυσίγναθον ἐς πόδα αἴθροῦ,
 ὦκα δ' ἐτερόμενο θ ἐς λίμνῳ ἤλατο φεύγων.

250

πρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπυρ προπεσόντα,
 κῆ οἱ ἐπέδραμεν αὐθις ἀποκτάμεναι μενεαίνωρ.

πρασμῖος δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπυρ προπεσόντα,
 ἤλθε διὰ προμάχωρ, καὶ ἀνόντισεν ὀξείχοινο.

ἔθ' ἔρῳξε σάκος. χέτο δ' αὐτῷ δερὸς ἀκωκῆ.
 τῷ δ' ἐτις ἐρ μύεσι νέθ' παῖς ἔξοχθ' ἄλωρ,

255

ἀγχεμάχος φίλος ἦρς ἀμύμονο θ ἀρτεπιβύλας,
 ὄρχαμο θ αὐτῷ ἀρη φαίνωρ κρυπερὸς μεριδάρε

ὅς μόνος ἐρ μύεσιρ ἀρτισέεσκε μάχεσθ. (παξ.)
 σῆ δ' ἐπ' ἀλὶ μύεσιρ γαυρομένο θ οἶος ἀπ' ἄλωρ,

260

σεῦτο ἔ πορθησθῶρ βαρβάρωρ γέλοσ αἰχμητάωρ.
 καὶ νύ κεν ὄζετέλεσεν, ἐπ' ἡμέγα οἱ ἀένος ἦεν,

εἴμῃ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατῆρ ἀνδρῶρ τε θεῶρ τε,
 κῆ τὸτ' ἀπολυμνίως βαρβάρωρ ὦντιρε κρονίωρ.

κινησας δ' ἐκέρη, τοίλω δ' ἐφείγξατο φωνίω.
 Ω πόποι, ἡ μέγα ἔργωρ ἐμὸ φθαλμοῖσιρ ὀρώμαι.

ἔ μικρὸρ

Hoc percussit Pelobatē sub genua: tota autem fracta est
Tibia dextra: cecidit autem supinus in pulueribus.

Craugasides autem ultus est, & rursus ibat in ipsum,

Percussit mediū aut ipsum per uentrē, totus aut ei intro

Acutus iuncus ingrediebatur: humi aut effundebantur

Intestina, extracta à lancea manu graui. (uniuersa

Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,

Claudicans ex bello recedebat, cōsumebatur aut ualde,

Saltauit autem in fossam, ut aufugeret diram perniciē,

Troxartes aut percussit Physignathū in pedis sumitatē.

Celeriter aut consumptus in lacum saltauit fugiens,

Troxartes aut ut uidit adhuc semiuiuū, q̄ ante cecide-

Et illi incurrit rursus occidere desiderans. (rat

Prassæus aut ut uidit adhuc semiuiuū, qui ante ceciderat

Venit per propugnatores, et iaculatus est acuto iunco,

Neq; fregit scutum, tenebatur aut ipsius lanceæ acies.

Erat aut qdā iter mures iuuenis filius egregius iter alios

Cominus pugnās, charus filius irreprehēibilis Artepi-

Prīceps ipsū Martē ostēdēs robustus Meridar pax. (buli

Qui solus inter mures dominabatur pugnando,

Stetit autem iuxta lacum elatus solus ab alijs.

Iactabat aut depopulatū ire ranarū genus iaculatricū

Et certe perfecisset, quoniam magnum ipsi robur erat,

Nisi statim intellexisset pater hominumq; deorumq;.

Et tunc pereuntes ranas miseratus fuisset Saturnius.

Mouens autem caput, talem locutus est uocem.

○ dij, certe magnum opus in oculis uideo.

265

ἔμικρόν μ' ἔπληξε μεριδάραξ κ' ἰλίμνω
 εἰναίρειν βατράχου βλεμαίνων· ἀλλὰ τάχιστα
 παλάδα πέμφωμεν πολεμόν λενον ἠδὲ κ' ἄρημ,
 οἱ μὲν ἀποχθίσσοι μάχης κρατῶρον πρόεόντα.

270

ὣς ἄρ' ἔφη κρονίδης, ἄρης δ' ἀπαμείβετο μύθῳ
 ἔτ' ἄρ' ἔθλωαίης κρονίδη δαείθ, ἔτε ἄρηθ
 ἰχύσει βατράχοισι μάρη γέμειν αἰπῶν ὄλεθρον,
 ἀλλ' ἄγε πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες, ἠὲ σὸν ὄπλομ
 κινείσθω μέγα τιτανοκτόνον ὄβριμοβρόχον,

275

ᾧ τήϊνάς πέφνες ἀρίστος ἔξωχα πάντων, (τῶν
 ἐγκέλαδόν τ' ἐπέδητας, ἰδ' ἄγρια φῦλα γιγάντων)

280

ὣς ἄρ' ἔφη κρονίδης δ' ἔβαλε φολοεντῆ κεραυνόν,
 πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον.
 αὐτὰρ ἔπειτα κβραυνὸν δειμαλέον διὸς ὄπλομ
 ἠὲ ἐπίδησας, ὃ δ' ἄρ' ἔπητο χερὸς ἀνάκτορος, (τε
 πάντας μὲν ἔ' ἐφόβησε βαλὼν βατράχου τε μύαας
 ἀλλ' ἔδ' ὡς ἀπέληγε μυῶν στρατῶν, ἀλλ' ἔτι μάλ' α
 ἴετο πορθήσθην βατράχων γένος αἰχμητῶν. (λομ
 εἰ μὴ ἀπ' ἔλύμπε βατράχου ἐλένησε κρονίωμ.

285

ὅς ἔρα τότε βατράχοισι μάρωχος εὐθύς ἔπεμψεν.
 ἦλθον δ' ἰξάιφνης νωτάκμονες, ἀγκυλωχῆλαι,
 λοξοβάτη στραβλοῖ, φαλιόδομοι, ὄστρακὸδερμοι,
 ὄσοφυῆς, πλατῶωτοι, ἀποσίλβοντες ἐρῶμοις.

290

βλαιοσοῖ, χειροτένοντες, ἀπὸ σέρνων ἐσορῶντες.
 ὀκτάποδες, διηάριλοι, ἀχειρέες, οἱ δὲ καλεῦνται
 κερκίνοι, οἱ ἔρα μυῶν ἔρας σομάτεσι μ' ἐκοπήν,
 ἠδὲ πόδας κ' χεῖρας, ἀνεγνάμπνοντο δὲ λόγχοι,
 ἔς κ' αἰ

Non parum me stupefecit Meridar pax per lacum,
 Trucidare ranas desiderans, sed celerrime
 Palladem mittamus tumultuosam, etiam & Martem,
 Qui ipsum arcebūt à pugna robustum quāuis existentē.
 Sic certe locutus Iupiter: Mars autē respōdebat sermōe.
 Neq; certe Palladis ò Iupiter potentia, neq; Martis
 Poterit ranis auxiliari diram perniciem.
 Sed age omnes eamus auxiliiatores, uel tuum iaculum
 Moveatur magnum quod Titanas sustulit, potens opus,
 Quo Titanas occidisti egregios ultra omnes, (gantū.
 Enceladūq; tumultuoseq; ligasti, et agrestia genera gi=
 Sic certe dixit: Saturnius autē iaculatus est ardēs fulmē.
 Primum quidē intonuit, magnum autem cōmouit cœlū,
 Sed postea fulmen terribile, Iouis telum,
 Misit inuoluens, illud autē certe euolauit à manu regis.
 Omnes quidē utiq; terruit iaculatus, ranasq; muresq;
 Sed neq; sic cessauit muriū exercitus, sed adhuc amplius,
 Cupiebat depopulatum ire ranarū genus iaculatricū,
 Nisi ab olympo ranas miseratus fuisset Saturnius,
 Qui utiq; tunc ranis auxiliatores ilico misit. (ungulis
 Venerunt autē ex improviso habētes incudes in tergo,
 Obliqua ingrediētes, tortuosi, habētes cortices, in ore os=
 Ossei natura, lati hūeros, rutilātes in hūeris. (stripelles
 Blæssi, neruosis manibus, à pectoribus intuentes
 Octopedes, bicipites, manib. incapabiles: illi autē uocātur
 Cancrī, qui utiq; murium caudas oribus incidēbant,
 Etiam pedes & manus, flectebantur autem lanceæ.

ἄς καὶ ὑπέδειξαν δηλοῖ μύες, ἄδ' ὑπέμειναν.
 ἔς δ' ἐφυγὼν ἐτράποντο. ἐδύετο δ' ἥλιος ἤδη,
 καὶ πολέμος τελετὴ μνημόρθε ἴζε τελέσθη.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑ
 ΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑΣ.

Quos & timuerunt miseri mures, neq; sustinuerunt.
 In fugam autem uertebantur: occidebat autem sol iam.
 Et belli finis unius diei perfectus est.

FINIS HOMERI BATRA
 CHOMYOMACHIAE.

Υιχάρπαξ, micarum raptor. Τροξάρταο, uorantis
 panem. λειχομύλη, lambens molas. Πτόρννοτρώκτς
 pernas uorantis. Λειχοπίναξ, lambens quadras.
 τυρογλύφς, excauatoris caseorum. Εμβασίχυς
 ρος, in ollas irrepens. Λειχλώωρ, à lambenda cauda.
 Τρωγλοδύτης, ingrediens foramina. Σευτς
 λαῖος, à beta uel porro, ἄρτοφάγος, paniuorans.
 πολύφωνορ, multiuocam. κρᾶμβοφάγος, uorans
 caules. βοροκοίτλω, in caeno iacentem. πρᾶσοφάγος
 edens porrū. κνισσοδιώκτλω, nidorū sectatorem.
 πηλοβάτης, per lutū incedens. κρᾶυγασίδης, cau-
 lium speciem referens. σιτοφάγος, cibos absumens.
 πρᾶσαῖος, caulis colori similis. Ἀρτεπιβύλας,
 pani insidiantis. μεριδάρπαξ raptor particularum.

Επιτάφιος εἰς Ὀμηρον ἀντιπᾶς
τῆς σιδωνίας.

Τὰρ μδρόπων πειθῶ, τὸ μέγα σῶμα, τὰν ἴσα μὲν
φθεγμαλίην κεφαλὰρ ᾤξενε μαιονίδεω, (σαιε
εἴδ' ἔλαχον νησῖτις ἴσσι πιλᾶς, εἴδ' ἔρ' ἄλλα
ἰδρῶρ, ἀλλ' ἔρ' ἐμοὶ πνεῦμα θανῶν ἔλιπερ.
ᾤνεῦμα κρονίδαο τὸ παγκρατῆς, ᾤν' ὄλυμπορ,
καὶ τὰρ αἶαντ' ὀναύμαχορ εἶπε βίαρ,
καὶ τὸρ ἀχιλλείοις φαρκαλίσι μῆτορα πώλοισ
ὄσέα δαρδανικῶ δρυπτόμενον πεδία
εἴδ' ὀλίγα κρύπτω τὸρ ταλίκορ, ἴδ' ὅτι κεύθει
καὶ θετίδος γαμέταρ ἄβραχύνωλορ ἴηθ'.

Εἰς τὸρ αὐτόρ.

Ευθάδε πῶ ἰδρᾶρ κεφαλῶ κ' γαῖα καλύπτει,
ἀνδρῶν ἠρώων κιοσμῆτορα θεῶν Ὀμηρορ.

Πηδός ἔλω ἀνὰ σηςόρ, ἀγίνεορ ἦχι θυήλας,
 κυπρογενῆ, πωεύδοντες ἐτήσιορ. αὐτῶρ ὀτόξορ,
 ἔλος ἔρωσ βάσχαζε. θοισεῦσαι δὲ μεμλωῶς,
 ὄξέα θενδίμεσκε. πικρόρ δ' ἴθλων οἰσόρ.
 μητρός ἐπ' ἀρήταρα ἐπιπέρχωρ δ' ἐπελάσθῃ,
 ἦπατι λειάνδροιο κόρης φρένα αἶψα πόρῃσας.
 ἀμφοτόδροι δὲ πόθω, αὐτῶ πεφορημμένοι οἰσσορ,
 ἀλλήλωρ ἀπόναντο. γάμορ δὲ σωίσορα λύχνορ
 λαθριδίωρ θήκαντο. σιδήρορ ἢ λελογχῶς. (λας,
 αἶμα, πολυπλάγκτης πρῶδωκε ποθευήτας ἀέλ
 καί σφε φάσ μὲν ἀμόρσερ, ἀμόρσε ἢ καὶ φιλο-
 (τήτωρ.

Τῷ αὐτῷ εἰς μωσαῖορ.

Καὶ φρένας ἀδρήσεια θεῶρ ἔλε, δὴ γὰρ αἰοδαῖς,
 σεῦτο λαχεῖρ ἀρης, μὲν θ' ἀποῖνα πόνωρ.
 τῷ κλύωρ νεμέσσο'. ὅτ' εἰς ἐπικνώθεν ἔργοις
 ἀχλὺς ἀδλω. ἀρευς τ' ἔχάθερ ὕβριρ ἔρωσ.
 μωσαῖω δ' ἐπέτελεσ, ὅδ' ἐκλήϊζε ποθευήτωρ
 οἰσσορ, ἀποδρέψαι πῆθειν καλύκας.
 αἰνέσθω δὲ μικρῶσιρ ἐπισίξας σελίθεσσερ,
 ὅσ' ὀλίγαισ παίζωρ χόρσιρ ἔοργεν ἔρωσ.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ' ΗΡΩ
ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰπέ θεὰ κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἑρώτων,
 κ' ἑνύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμναίων
 καὶ γάμον ἀχλύοντα, ἔρ' ἔκ' ἴδερ' ἀφθίτος ἠᾶς.
 καὶ σῆσ' ὦ ἄβυδον, ὅπῃ γάμος ἑννυχος ἦρ' ἔς.
 νηχόμενον τε λέανδρον ὄμ' ἔ, καὶ λύχνον ἀνέω,
 λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίῳ ἀφροδίτης.
 ἦρ' ἔς νυκτιγάμοιο γάμος ὅλον ἀγγελιώτῳ,
 λύχνον ἑρώτος ἀγάλμα, ἔρ' ὄφελεν αἰθέριος ζεὺς,
 ἑνύχιον μετ' ἄθλον ἀγερ' ἔφ' ὀμήγουρι ἄστρω,
 καὶ μὴ ἐπικλῆσαι νυμφος ὅλον ἄστρον ἑρώτων.
 ὅτῃ π' ἔλεν σωερίθ' ὦ ἔρωμανέων ὀδυνάων.
 ἀγγελίῳ δ' ἔφύλαξεν ἀνοιμήτων ὑμναίων,
 πρὶν χαλεπὸν πνοιῆσιν ἀήμναι ἐχθρὸν ἀήτῳ.
 ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν ξυναΐειδε τελευτῶ
 λύχνον σβεννυμνίοιο καὶ ὀλυμνίοιο λέανδρου.

Σησὸς ἔην ὦ ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου,
 γείτονές εἰσι πόλεις, ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνω,
 ἀμφοτέρης πόλιος ἑνὴν ἀξωένην οἷσ' ὄν,
 ἠΐθεον φλέξας καὶ πρ' ἑνὸν. ἔνομα δ' αὐτῆν
 ἱμδρόεις τε λέανδρος ὦ ἔην καὶ πρ' ἑνὸν ἦρ' ὄν,
 ἠ μὲν σῆσ' ἑναιερ, ὃ δ' ἐ πόλιος ἑνὸν ἄβυδος,
 ἀμφοτέρων πόλιων πόρικα λείες ἀσέρες ἀμφο
 ἱκελοι ἀμλήλοισι. σὺ δ' εἴποτε κῆθι πόρῃσεις,
 δίζέο μοι τινὰ πύργον, ὅπῃ ποτὲ σῆσις ἦρ' ὄν

M V S A E V S D E E R O
E T L E A N D R O,

Dic Dea occultorū testem lucernā amorū. (arū
Et nocturnū natatorē per mare trāseūtū nupti
Et coitū tenebrosū, quē nō uidit incorruptibilis auro-
Et Sestū & Abidū, ubi nuptiæ nocturnæ Erus, 74
Natantemq; Leandrum simul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Erus noctē nubentis nuptias ornantem nuncium.
Lucernā amoris simulachrū, quā debuit æthereus Iupi
Nocturnū post officiū ducere ad cōsortiū astrorū (ter
Ac ipsam appellasse sponsas ornantem stellam amorū.
Quoniam fuit ministra amatoriarum curarum.
Nunciumq; seruauit in somnium nuptiarum,
Antequam molestum flatibus flaret inimicus uentus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem.
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.

Sestus erat & Abidus è regione, prope mare
Vicinae sunt urbes. Cupido autem arcum tendens.
Ambabus urbibus unam commisit sagittam.
Iuuenem urens & uirginem, nomen uero eorum.
Suauisq; Leander erat, & uirgo Ero.
Hæc quidem Sestum habitabat, ille uero oppidū Abydi.
Ambarum urbium per pulchræ stellæ ambo,
Similes inter se. Tu uero si quando illac transibis.
Quære mihi quandam turrim ubi quondam Sestias Ero
7 5 Stabat,

ἶσατο λύχνοισι ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνευε λεάνδρῳ.
 δίζεοδ' ἀρχαίης ἀλιηχέα πορθμὸν ἀβύδου,
 εἰσέτι πρὸ κλαίοντα μόρον, καὶ ἔρωτα λεάνδρου.
 ἀλλὰ πόθεν λεάνδρος ἀβυδοῖσι δώματα ναίων
 ἦρξες ἐς πόθορ ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδησε καὶ αὐτῷ;

Ἡρώ μὲν χαρίεσσι διοτρεφέσι αἶμα λαχῶσα
 κύπριδος ἠὲ ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος ἔεσσα,
 πύργου ἀπὸ προγόνων πρὸ γέροντι ναίεθα λιάσῃ,
 ἄλλη κύπρις αἶσασι, σκοφροσῶν δὲ καὶ αἰδοῖ
 εἶδ' ποτ' ἀγρομλήσιρ ἐνωμίλκσε γυναιξίρ.
 εἶδ' χορὸν χαρίεντα μετήλυθερ ἠλικὸς ἦβης
 μῶμον ἀλευομένην ζηλήμονα θυλυτδράων.
 καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαίῃσι ζηλήμονες εἰσὶ γυναικες.
 ἀλλ' αἰεὶ κυθέριαι κρίλασκομλήν ἀφροδίτῳ,
 πομάκι καὶ ἔρῳ ἔρωτα πρῆγορεέσκε θυλαῖς,
 μηδὲ σὺν ἔρῳ φλογδρῶν τρομέσσα φαρξῆρη.
 ἀλλ' εἶδ' ὡς ἀλέεινε πυριπνιείοντασ οἷσξες.
 δὴ γὰρ κυπριδίη πανδήμιος ἦλθερ ἔορτῃ,
 πῶ ἀνασῶν ἀγροσὶρ ἀδώνιδι καὶ κυθερίῃ.
 πασυδίη δ' ἔσπευδορ ἐς ἰδρὸν ἠμαρ ἰκέσθαι,
 ὄασοι ναετᾶεσκορ ἀλιςρεφέων σφυρὰ νήσων,
 οἱ μὲν ἀφ' αἰμονίης, οἱ δ' εἶνα λίνεσ ἀπὸ κύπρου.
 εἶδ' γυνή τις ἔμιμνερ ἐνὶ πόλειασι κυδῆρων.
 οὐ λιβάνθου θυόεντοσ ἐνὶ πῶρυγεασι χορευῶν,
 οὐ φρυγίης ναέτης, οὐ γέπουσ ἀσὸσ ἀβύδου,
 οὐδὲ τις ἠθέων οὐλοπάρθενοσ, ἦ γὰρ ἐκείνοι
 αἰεὶ ὀμαρξῆσαντες, ὅππῃ φάτισ ὄσῃ ἔορτῃς,
 οὐτόσο

Stabat, lucernam habens, & dux erat Leandro.
 Quere & antiquæ marisonum fretum Abydi,
 Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
 Verum unde Leander in Abydo domos habitans
 Erus ad amorem uenit, amore uero deuinxit & ipsam?
 Ero elegans generosum sanguinem sortita,
 Veneris erat sacerdos: nuptiarũ uero imperita cũ esset,
 Turrinã à parentibus apud uicinum habitabat mare
 Altera Venus regina: castitate uero & pudore
 Nunquam collectarum commercio usa est mulierum,
 Neq; tripudium elegans adiuit iuuenilis ætatis,
 Liuorem euitans inuidum mulierum.
 Nam ob pulchritudinem inuidæ suut fœminæ.
 Sed semper Citheream placans Venerem,
 Sæpe & Cupidinem conciliabat libamentis,
 Matre cum cœlesti flammeam tremens pharetram,
 Sed neq; sic euitauit ignitas sagittas.
 Iamq; Venereum populare uenit festum,
 Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri.
 Cateruatimq; festinabant ad sacrum diem ire,
 Quotquot habitabãt mari circũdatarũ extrema insula:
 Aliq; qdẽ ab Hæmonia, aliq; uero maritima à Cypro (rũ
 Neq; mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum,
 Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
 Non Phrygiæ incola, non uicinæ ciuis Abydi,
 Neq; ullus iuuenis amator uirginum, certe enim illi
 Semper secuti, ubi fama est festi,

οὐ τόσορ ἀθανάτωρ ἀγέμενι σπεύδοσι θυηλάς,
 ὄσορ ἀγερομλίωρ διὰ κίλμα πῆθεικάωρ.
 ἡ δὲ θεῆς ἀνά νηὸρ ἐπώχετο πῆθεν Θ ἡρώ,
 μαρμαρυγιῷ χαρίεσσαρ ἀπασράπησσα προσώ-
 οῖά τε λευκοπάροσ ἐπαντέλλουσα σελιῶν. (πρ,
 ἀῖρα δὲ χιονέωρ φοινιάσεται κύκλα πῆειωρ,
 ὡς ῥόδουρ ἐκ κελύκωρ διδυμόχροου, ἢ τάχα φαί-
 ἡρώς ἐρ μελέεσι ῥόδωρ λευκῶνα φανίωαι. (ἡς
 χροιλῷ γὰρ μελέωρ ἐρυθραίνετο. νιασομλίνης δὲ (ρης,
 ἢ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο κέ-
 πομαί δ' ἐκ μελέωρ χάριτες ῥέου. οἱ ᾗ παλαιοὶ
 ῥῆς χάριτας φεύσαντο πεφυκέναι, εἰς δὲ τις ἡρώς
 ὀφθαλμὸς γελάωρ ἐκατῶρ χαρίτεσι τεθήλει.
 ἀτρεκέως ἰέραρ ἐπάξιου ἔυρετο κύπρις.
 ὡς ἡ μὲν πῶρὶ πολλοὺρ ἀρισεύουσα γυναικῶρ,
 κύπριδ Θ ἀρήτερα νηὶ διεφαίνετο κύπρις.
 δύσατο δ' ἡιθέων ἀπαλαίς φρένας, ἔδὲ τις ἀνδρῶρ
 ἦεν, ὅς ᾗ μινέανεν ἔχειρ ὁμοδέμνιον ἡρώ.
 ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεσθλορ ὄπη κ' ἡ νηὸρ ἀλάτο,
 ἐσώμενον νόου ἔειχε, ἢ ὄμματ' αἰ φρένας ἀνδρῶν.
 καὶ τις ἐρ ἡιθέοισιν, ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον.
 Καὶ σπάρτης ἐπέβην, λακεδαίμονος ἔδρακορ
 ἡχι μῦθον Θ ἄεθλορ ἀκρόμενι ἀγλαϊάωρ. (ἀσυ,
 τοίλω δ' ἔπω ὄπωπα νείλω κεδνίω θ' ἀπαλίω τε.
 ἢ τάχα κύπρις ἔχθ' χαρίτων μίαν ὀπλοτεράωρ.
 παπῆαίνωρ ἐμόγησα, κόρορ δ' ἔχ' ἔυρορ ὄπωπῆς.
 αὐτίκα τεθναίω λεχέωρ ἐπιβήμενι Θ ἡρώς.

Non tantum immortalium afferre festinant sacrificia,
 Quantum aggregatarum ob pulchritudines uirginum
 Verum deæ per ædem incessit uirgo Ero,
 Splendorem gratum emittens facie,
 Qualis alba genas oriens luna.
 Summi uero niuearum rubebant circuli genarum,
 Ut rosa ex thecis bicolor, certe diceres,
 Erûs in membris rosarum pratum apparere.
 Colore enim membrorû rubebat: euntis uero Erus.
 Etiam rosæ cãdidã indutæ tunicã sub talis splendebant
 Multæ uero ex mēbris gratiæ fluebãt, sed antiq̃ puellæ
 Treis Gratiæ mentiti sunt esse, alteruter uero Erus.
 Oculus ridens centum gratijs pullulabat.
 Profecto sacerdotem dignam nacta est Venus.
 Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas,
 Veneris sacerdos noua apparebat Venus.
 Subijt autem iuuenum teneras mentes: neq; ullus uir.
 Erat, qui non affectaret habere coniugem Ero.
 Illa aut̃ benefundatam quacunq; per ædem uagabatur,
 Sequentē mētē habebat & oculos & præcordia uirorû.
 Atq; aliquis inter iuuenes admiratus est, & dixit uerbû
 Et Sparten peragraui, Lacedæmonis uidi urbem,
 Vbi laborem & certamen audimus pulchritudinum.
 Talem autem non uidi puellam, prudentēq; tenerãq;
 Et forte Venus habet Gratiarum unam iuuenum:
 Intuens defessus sum, satietatē aut̃ non inueni aspectus
 Statim moriar, cubilia ubi conscenderim Erus,

Non

ἔκ' ἄρ' ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἔοικε φάσμα θεὸς ἔναι
 ἡμῶν ἔρω πρᾶνοϊτιν ἔχωρ' ἐνὶ δώμασιν ἡρώ.
 εἴ μοι ἔκ' ἐπέοικε τελευτήρα μ' ἀφάσση,
 τοῖσι μοι κυθήρα κ' ἐνὶ πρᾶνοϊτιν ὀπάσσαις.
 τίτ' αὖ μὲν ἡδέων τις ἐφώνεσεν, ἄλλοθεν ἄλλο
 ἔλκος ἔσπευκλέπῃωρ ἐπεμήνατο κάλλει κέρης.

Αἰνοπαθὲς Λεάνδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες ἐν κλέα κέρη
 ἔκ' ἔθελες κρυφίοισι κατατρυχῆν φρένα κέντρῳ,
 ἀλλὰ πυριπνεύσοισι δαμῆς ἀδόκητορ οἴσοις,
 ἔκ' ἔθελες ζῶειν πόρικα μέθ' ἄμορθ' ἡρῆς,
 σὺ βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν ἀξέστο πυρρός ἐρώτων,
 καὶ κραδίη πάφλαζερ ἀνικῆτ' εὐρὸς ὄρμη.
 κάλλοθ' γὰρ πόριπυσορ ἀμωμήτοιο γυναικὸς
 ὀξύτερορ μερόπεισι πέλει πῆροεντ' οἷς ἔ.
 ὀφθαλμὸς δ' ὀδὸς ἐστὶν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
 ἔκ' ἔθ' ὀλιθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀδέυει
 εἴλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀναιδέη, ῥόμος, αἰδώς.
 ἔτρεμε μὲν κραδίη, αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἀλῶναι.
 θάμβος δ' εἶδος ἄριστον, ἔρωτος δ' ἀπενόσθισιν αἰδῶ,
 θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδέω ἀγαπάζωρ,
 ἡρέμα ποσσὶν ἔβαινε καὶ ἀντίορ ἴσατο κέρης.
 λοξὰ δ' ὀπιπῆύωρ δολβρὰς ἐλέλιξερ ὀπωπὰς,
 νέυμασιν ἀφθόγγοισι πρᾶπλάζωρ φρένα κέρης.
 αὐτὴ δ' ὡς ξωμένη ποθορ δολέοντα λεάνδρην,
 χαῖρε ἐπ' ἀγλαΐησιν, σὺ ἡσυχίη δέ καὶ αὐτὴ
 πολλὰ κίς ἰμδρόεσσαρ ἐνὶ ἀπένερυφ' ὀπωπῶν,
 νέυμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέσσα λεάνδρην,
 καὶ

Non ego in cœlo cuperem deus esse,

Nostram uxorem habens domi Ero.

Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,

Talem mihi Cytherea puellam uxorem præbeas.

Talia iuuenum quisq; locutus est undiq; alius,

Vulnus celans insaniuit pulchritudine puellæ,

Gravia passe Leander, tu aut ut uidisti inclitã puellam

Nolebas occultis consumere mentem stimulis, (lam.

Sed ardentibus domitus in opinato sagittis,

Nolebas uiuere per pulchræ expers Erus,

Simul in oculorum radijs crescebat fax amorum,

Et cor feruebat inuicti ignis impetu.

Pulchritudo enim celebris immaculatæ fœminæ,

Acutior hominibus est ueloce sagitta.

Oculus uero uia est, ab oculi ictibus,

Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat,

Cepit aut ipsum tunc stupor, impudentia, tremor, pudor.

Tremuit quidem corde, pudor non ipsum tenebat captis

Obstupuit uero pulchritudinẽ optimã: amor uero ade-

Audacter aut ob amorẽ i pudetia affectus. (mit pudorẽ.

Tacite pedibus incedebat, & contra stetit puellam.

Oblique uero intuens dolosos torquebat oculos,

Nutibus mutis deuians mentem puellæ.

Ipsa uero ut sensit amorem dolosum Leandri,

Gauisa est ob gratias suas, tacite uero & ipsa,

Sæpe gratam suam detecit faciem.

Nutibus occultis innuens Leandro,

καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοθεν θυμὸν ἰάνθη,
 ὅτι πόθομ' ἐξωένηκε, καὶ ἔκ' ἀπεσείσατο κέρη.
 ὄφρα μὲν ἔμ' Λεάνδρ' ἔδίδετο λάθροισιν ὄρην,
 φέγγ' ἀναδείλασσα κατήϊεν ἐς δύσιρ' ἠὼς
 ἐκ' ἀπράτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος ἕσπερος ἀστὴρ
 αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίχθεν ἐγγύθι κέρης,
 ὡς ἴδε κυανόπεπλον ἐπιθρόσκον ὁμίχλιν.
 ἠρέμα μὲν θλίβωμ' ῥοδοειδέα δάκτυλα κέρης
 βυσσόθεν ἐσονάχιζεν ἀθέσφατον. ἡ δὲ σιωπῆ
 οἷά τε χωομένη ῥοδέλω ἰζέσασε χεῖρα.
 ὡς δ' ἔρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κέρης,
 θαρσαλέως παλάμη πολυδαίδαλορ' ἔλκε χιτῶ
 ἔρατα τιμήεντ' ἄγωμ' ἐπὶ κεύθεα νηῆ. (να.
 ὁκναλέως δὲ πόδεσσιρ' ἐφέσπερ' πρῆθεν ἠρώ,
 οἷά περ' ἔκ' ἐθέλσσα. τοῖω δ' ἀνεκείκατο φωνῶ,
 θηλυτέροισ' ἐπέεσσιρ' ἀπειλέσσα Λεάνδρῳ. (κεις
 Ξῆνε, τί μαργαίνεις; τί με δύσμορε πρῆνον ἔλ-
 ἄλλω δεῦρο κέλευθον. ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα,
 μῆνιρ' ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων θηετήρων.
 κύπριδ' ἔσοι ἔοικε θεῆς ἰέρειαρ' ἀφάσσει.
 πρῆθνικῆς ἐπὶ λέντρον ἀμήχανόν ἐστρίβειναι.
 τοῖα μὲν ἠπέλησεν ἑοικότα πρῆθνικῆσιν.
 Θηλέης ἰ' Λεάνδρος ἐπεὶ κλύεν οἴστρον ἀπ' ἄλλης.
 ἔγνω πεθομένωρ' σημήϊα πρῆθνικῶν.
 καὶ γὰρ ὅτ' ἠθέοισιν ἀπειλέωσι γυναικῆς,
 κυπριδίωρ' ὄρων αὐτὰ γυελοῖ εἶσιρ' ἀπειλαί,
 πρῆθνικῆς δ' ἔνοδμον ἐν' ἔχρον ἀυχένα κύσας,

Et rursus extulit: ille uero intus animo gaudebat,
 Quod amorem sensit, & non reuuit puella.
 Dum igitur Leander quærebat occultam horam,
 Lucem contrahens descendit ad occasum aurora.
 E regione autem apparuit umbrosa uesper. & stella,
 Sed ipse audacter adibat prope puellam,
 Ut uidit atratas insurgeret tenebras,
 Tacite quidem stringens roseos digitos puellæ,
 Ex imo suspirabat uehementer: illa uero silentio
 Tanquam irascens roseam retraxit manum.
 Ut uerò amata sensit in stabileis nutus puellæ,
 Audacter manu uariam traxit uestem,
 Vltima uenerandi ducens ad penetralia templi.
 Pigre autem pedibus sequebatur uirgo Ero,
 Tanquam nolens, talemq; emisit uocem,
 Fœmineis uerbis minans Leandro:

Hospes quid insanis? quid me infelix uirginē trahis?
 Alia ito uia, meamq; dimitte uestem,
 Iram meorum euita locupletum parentum.
 Veneris non te decet dex sacerdotem sollicitare,
 Virginis ad lectum difficile est ire.
 Talia minata est conuenientia uirginibus.

Fœminearū autē Leander ubi audiuit furorē minarū,
 Sensit persuasarum signa uirginum:
 Etenim cum iuuenibus minantur fœminæ,
 Venerearum consuetudinum per se nuncie sunt minæ.
 Virginis autē beneolens bonicoloris collum osculatus,

τοῖον μῦθον ἔειπε πόθος βεβολημλίθη δ' ἔρω.

Κύπρι φίλη μετὰ κύπριον, ἀθλωαίη μετ' ἀθλῶ
 ἔ' ἔπιχθονίη κίρῳ κα λῶ σε γυναιξίη, (νῶ
 ἀλλὰ σε θυγατέρεσι θεὸς κροῖώνθη εἴπω.
 ὄλβιθη ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὄλβιή η' τέκε μήτηρ.
 γαστήρ ἢ σ' ἐλόχευτε μηχανργάτη, ἀλλὰ λιτάωρ
 ἡμετέρωρ ἐπάκσε πόθος δ' ἕκτερον ἀνάγκη.
 κύπριδος ἔς ἱέρα κα μετέρχεο κύπριδος ἔργα,
 πρῆνον ἔκ ἐπέοικεν ἔσθδρησεν ἀφροδίτη.
 πρῆσικαῖς ἔ' κύπρις γαίνεται. ἰὼ δ' ἐθελήτης
 θεομά θεῆς ἔρσεντα καὶ ὄργια πισὰ δαλῶαι,
 ἔστι γάμθη καὶ λείτρη, συ δ' εἴθη λέξενυθέρεα
 θελξινόωρ ἀγάπαζε μελίφρονα θεομὸρ ἔρστων,
 σὸρ δ' ἰκέτῳ με κόμιζε κήνηρ θέλης πρῆκοίτῳ
 τὸρ σοὶ ἔρωσ ἠχρυσεν εἴς βελέεσι κίχσας.
 ὡς θρασυὴ ἔρα κλήη θεὸς χρυσὸρ ἔρα πῆς ἔρμης
 θετέρερ ἐκόμιζεν ἰαροδανίῳ νύμφῳ. (μῆς
 σοὶ δέ με κύπρις ἔπεμπε ἔ' σοφὸς ἠγάλην ἔρ
 πρῆνθη ἔ' σε λέλυσεν ἀπ' ἀρκαδίνης ἀταλάτῃη,
 ἠποτε μιλανίῳ ἔρχασα μῆς φύλην εἰωλῶ
 πρῆσικαῖς ἀλέγσσα. χολωσαμῆς δ' ἀφροδίτης
 ἔρ πάρθη ἔκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κρηδίη θετο πάση.
 πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ κύπριδι μῶνιρ ἐγείρης.
 ὡς ἐπὶ παρῆσαι αἰαινομῆς φρένα κέρως,
 θυμὸρ ἔρωτο τοκοισι παρὰ πλάγχα ἐνὶ μύθοις.
 Παρθενική δ' ἀφθοῆς ἐπὶ χθόνα πῆσεν ὅπως
 αἰδοὶ ἐρυθιῶσεν ἔσθδρησεν πρῆνθη, (πῶ
 καὶ

Tale uerbum locutus est amoris ictus stimulo:
 Venus chara post Venerem, Minerua post Mineruam,
 Non enim terrestribus aequalem uoco te mulieribus,
 Sed te filiabus Iouis Saturnij aßimilo.
 Beatus qui te plantauit, & beata quæ peperit mater,
 Venter qui te portauit felicissimus, sed preces
 Nostras exaudi, amorisq; miserere necessitatis,
 Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera,
 Virginem non decet administrare Veneri.
 Virginibus Venus non gaudet, si uero uolueris
 Instituta deæ desideranda, & ceremonias fidas discere,
 Sunt nuptiæ & lecti, tu autem si amas Venerem,
 Mulcentium mentem ama suauem legem amorum,
 Tuumq; supplicem me accipe: & si uolueris coniugem
 Quem tibi Cupido uenatus est, suis sagittis affecutus:
 Sicut audacem Herculem uelox auri uirga Mercurius,
 Seruitum duxit Iardaniam ad puellam.
 Tibi uero me Venus misit, et nõ sapiens attulit Mercurio
 Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta, (166)
 Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
 Virginitatem curans: irata autem Venere,
 Quem prius non amauit, in corde posuit toto.
 Persuadere & tu chara, ne Veneri iram excites,
 Sic fatus, persuasit recusantis mentem puellæ,
 Animum amoriperis errare faciens uerbis.

Virgo autem muta, in terram fixit aspectum,
 Pudore rubefactam abscondens genam.

καὶ χθονὸς ἔξεν ἄκρον ἐπ' ἵχνησιν, αἰδομένη δὲ
 πολλὰ κίς ἀμφ' ὠμοισιν, ἐορξιώδ' ἔργα χιτῶνα,
 πειθεὶς ἄρ' ἅπαντα προάγγελα. πρῆθηνικὴς ἔστι
 πειθομένης ποτὶ λέντρον, ὑπόχρσις δὲ σιωπῆ.
 ἦδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων.
 θέρμετο δὲ κραδίῳ γλυκῶν πυρὶ πρῆθηνος κρῶ,
 κάμει δ' ἱμερόεντ' ἀνεπρόητο λεάνδρῳ.

Οφρα μ' ἔρ ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύσασιν ὁμίχλην,
 τόφρα δὲ καὶ λεάνδρῳ ἐρωμανέεσσι προσώποις.
 ἔ κάμει εἰτορόων ἀπαλόχρῳ ἀυχένα κέρης.
 ὁφείδ' ἀφάνδρῳ γλυκερῶ ἀνετίκατο φωνῶν,
 αἰδῆς ὑγρὸν ἔρευθ' ἀποσάξασα προσώπῳ.

Ξῆνε, ποίς ἐτέεσσι τάχ' ἄρ' ἐπέτρον ὀρέναις.
 τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελύθους
 οἴμοι, τίς σ' ἐκόμισεν ἐμῶν ἐς πατρίδα γαῖαν
 ταῦτα ἔ πάντῃ μίτῳ ἐφθέγγεχο. πῶς ἄρ' ἀλήθ
 ξῆνος ἐὼν κῆ ἀπίστος, ἐμῆ θιλότητι μιγείης; (τῆς
 ἀμφαδὸν ἔδωκάμεθα γάμοις ὀσίοισι πελάσσει.
 ἔ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσι ἐπένα δερ. ἰὼ δ' ἐθελήσῃς
 ὡς ξῆνος πολύφοιτος ἐμῶν ἐς πατρίδα μίμνερ,
 ἔ δωάσαι τιτόεσιν ὑποκλέπτην ἀφροδίτῳ.
 γλῶσσαι ἄρ' ἀνθρώπων φλοκέρτομος. ἐρ ἔ σιωπῆ
 ἔργον ὅπῳ τέλει τίς, ἐνὶ τριῶδοισιν ἀκεί.
 εἶπέ δὲ μὴ κριφῆς τῶν ἔνομα, καὶ σέο πάτρω.
 ἔ γὰρ ἐμὸν σε λελίθην, ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν κρῶ.
 πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμος ἔρανομήκῃς
 ὦ ἐνὶ ναυετάσῃ σὺν ἀμφιπολῶ τινὶ μῦθῳ

**Et terræ rasis summitatē in uestigijs: cum puderet autē,
Sæpe circa humeros suam contraxit uestem.**

**Persuasionis enim hæc omnia prænuncia . uirginis autē
Persuasæ ad lectum, promissio est silentium.**

Iam suauamarum suscepit stimulum amorum,

Vrebatur autem cor dulci igne uirgo Ero,

Pulchritudineq; suavis stupefcebatur Leandri.

Dum igitur ad terram habebat inclinatam caliginē,

Tunc & Leander amore furente uultu

Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.

Serò uero Leandro suauem emisit uocem,

Verecundiæ madidum ruborem stillans à facie:

Hospes tuis uerbis forsitan & petram moueres,

Quis te uariorum uerborum docuit uias?

Hei mihi, quis te duxit meam ad patriam terram?

Hæc autē omnia frustra locutus es. quomodo enim uagus

Hospes cum sis, & infidus, meo amori miscearis?

Manifeste non possumus nuptijs legitimis coniungi.

Non enim meis parentibus placet si autem uoles,

Vt hospes profugus mea in patria manere,

Non potes tenebrosam abscondere Venerem.

Lingua enim hominum amica conuicij: in silentio autē

Opus quod perficit aliquis, in triuijs audit.

Dic uero ne celestuum nomen, & tuam patriam.

Non enim meum te lateat, mihi nomen inclytum Ero.

Turris autem circumsona, mea domus altissima,

Qua inhabitans cum ancilla quadam sola

σησιάδος πρὸ πόλῃος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας
 γάιτονα πόντομ ἔχω συγδαῖς βελῆσι τικῆωμ.
 ἔδέ μοι ἐγγυς ἔασιν ὀμίλικες, ἔδὲ χορεῖαι
 ἠιδέωμ πρὲς αἰθρ. ἀπὸ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠὼ
 ἔβ' ἀλὸς ἠνεμ' αὐτῶ ἐπιβρέμεν ἔασιν ἠχῆ.

ὡς φαμλὴν ῥοδέω ὑπὸ φάρεϊ κρύπτει πρὸ κω (θοῖς).
 ἔμπαλιρ αἰδομλὴν, σφετέρους δ' ἐπεμέμφετο μῦθον.

Λεάνδρος δὲ πόθῳ βεβολημένος ὀξεί κέ τρω,
 φράζετο πῶς κεν ἔρωτος ἀεθλεύσῃσιν ἀγάων.
 αἰνδρα γὰρ αἰολόμητις ἔρωτος βελέεσσι δαμάζει,
 καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλκος ἀκείαση. οἷ τι δ' ἀνάσσει
 αὐτὸς ὁ πανδαμύτωρ βεληφόρος ὅστι βροτοῖσιν.
 αὐτὸς καὶ ποθέουσι τότε χραίσμησε Λεάνδρω.
 ὄφ' ἐδ' ἀλασήσας πολυμήχανομ ἔννεπε μῦθομ.

Παρθένε σὸμ δι' ἔρωτα ἢ ἀγριομ οἶδμα πδρῆσω.
 εἰ πυρὶ παφλάζοιμ, καὶ ἀπλοομ ἔσεται ὕδωρ.
 ἔ τρωμέω βαρὺ χεῦμα πλώ μετανεύμλιος ἐννῶ.
 ἔ βρόμομ ἠχίεντα βαρυδ' ἔποιο θάλασσης,
 ἀλλ' αἰεὶ κ' ἠνύκτα φορεύμλιος ὑγρὸς ἀνοίτης
 θήξομαι ἐμλήσωντομ ἀγάρροομ. ἔχ' ἔκαθεν γὰρ
 ἀντίχ σοῖο πόληθ' ἔχω πηολίεθρομ ἀβύδου.
 μῦθομ ἐμοῖ ἔνα λύχνομ ἀπ' ἠλιεάτῃ σέο πύργου
 ἐκ πδρ' ἀτῆς ἀνάφαινε κ' ἠνέφας, ὄφρα νοήσας
 ἔασομαι ὀλκῶς ἔρωτος, ἔχωμ σέθεν ἀσέρα λύχνομ.
 καὶ μιν ὀπιπτεῦωμ ἔκ ὄφομαι διώτα βοώτῳ
 ἔ θραγῶ ὄρῳνα, καὶ ἀβροχομ ὀλκῶμ ἀμάξις.
 ἔ αἰδῶσ' ἀνὶ πόροιο πῶτ' ἠγλυκῶ ὄρμομ ἰκοίμῳ.

Sestiensem ante urbem supra profundas undas.
 Vicinum mare habeo, unuisis consilijs parentum:
 Neq; me prope sunt coëtaneæ, neq; choreæ
 Iuuenum adsunt: semper autem nocte & die
 Ex mari uentoso insonat auribus sonitus,
 Sic fata, roseam sub ueste celabat genam.
 Rursus pudore affecta, suis autem accusabat uerbis.

Leander autem amoris percussus acuto stimulo,
 Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.
 Virum enim uariis consilijs amor sagittis domat,
 Et rursus uiri uulnus medicatur. quibus aut dominatur
 Ipse omnidomitor consultor est mortalibus.
 Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.
 Tandem autem ingemens, percallidum dixit uerbum.

Virgo tuū propter amorē, & asperam undā trāsibo,
 Si igni ferueat, & in nauigabilis erit aqua,
 Non timeo grauem undam, tuum adiens cubile,
 Non fremitum resonantem grauis murmuris maris.
 Sed semper per nocte in portatus madidus maritus,
 Nauigabo Hellepontū ualde fluentem. non longe enim
 Contratuum urbem habeo oppidum Abydi.
 Tantum mihi una in lucernam ab excelsa tua turri
 E regione ostende in tenebris, ut intuens
 Sim nauis amoris habens tuum stellam lychnum,
 Atq; ipsum aspiciens ne uideam occidentem Booten,
 Ne asperum Orionem, ac in madidā tractationē currus
 Patriæ obuiæ ad dulcem portum uenirem,

ἀλλὰ φίλη πεφύλαξο βαρυπνεύοντασ ἀήτασ
 μή μιν ἀποσβέσωσι. αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω
 λύχνον ἐμὸν βιότοιο φρεσφόρον ἠγεμονῆα.
 εἰ ἔπερ δὲ θέλεις ἐμὸν ἔνομα καὶ σὺ δαλώαι,
 ἔνομά μοι Λεάνδρῳ εὔσεφάντ πόσισ ἠρῆσ.

Ὡσ οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοισ σιωπῆθεντο μιγνύσασ
 καὶ νυχίῳ φιλότητι, καὶ ἀγγελίῳ ὑμναίω.
 λύχνσ μαρτυρήσιν ἐπιστάσαντο φυλάσσαι,
 ἢ μὲν φάοσ τανύερ, ὃ δὲ κύματῶ μακρὰ πρῆσαι.
 παννυχίδασ δ' ἀνύσαντεσ ἀνοσιμῆτωρ ὑμναίω,
 ἀλλήλωρ ἀέκοντεσ ἐνοσφίσθῶν ἀνάγκη,
 ἢ μὲν ἔορ ποτὶ πύργον, ὃ δ' ὄρφναιῶ ἀνά νύκτα
 μή τι παραπλάζοιτο βαλῶρ σηνήια πύργω.
 πλάε βαθυκρήπιδοσ ἐπ' εὐρέα δῆμον ἀβύδω.
 παννυχίῳ δ' ὀάρω κρυφίωσ πωθέοντεσ ἀέθλωσ,
 πολλαίκισ ἠρῆσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην,
 ἢ δὲ κυανόπεπλῶ ἀνέδρα με νυκτῶσ ὀμίχλη,
 αὐδράσιρ ὕπνον ἄγωσα, καὶ εἰ ποθέοντι λεάνδρω.
 ἀλλὰ πολυφλόισβοιο παρ' ἠϊόνεσι θαλάσσησ
 ἀγγελίῳ ἀνέμιμνε φαεινομνίωρ ὑμναίω,
 μαρτυρίῳ λύχνοιο πολυκλαύτοιο δοκῆωρ,
 ἐννῆσ τε κρυφίωσ τηλεκόπορ ἀγγελιώτῳ.
 ὡσ δ' ἴδε κυανέησ λιποφεγγέα νυκτῶσ ὀμίχλῳ,
 ἦρῶ λύχνον ἔφαινε. ἀναπτομνίοιο δὲ λύχνω
 θυμὸν ἔρωσ ἔφλεξεν ἐπιγομνίοιο λεάνδρω,
 λύχνω καιομνίῳ σιωπῆκαίετο. πᾶρ δὲ θαλάσσησ
 μαινομνίωρ ῥοθίωρ πολυηχέα βόμβον ἀκῶρ,
 ἔτρεμε

Sed chara caue grauiter flanteis uentos,
 Ne ipsum extinguant, & statim animam perdam,
 Lychnum meæ uitæ luciferum ducem,
 Si uere autem uis meum nomen & tu scire,
 Nomen mihi Leander bene comptæ coniunx Erus.
 Sic ij quidem clandestinis nuptijs componebāt misceri,
 Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarum
 Lucernæ testimonijs pacti sunt seruare:
 Illa quidē lucem extēdere, hic aut undas longas transire.
 Pernoctationes autem experti uigilum nuptiarum
 A se inuiti separati sunt necessitate:
 Hæc quidē suam ad turrim, hic aut obscurā per noctem.
 Ne quid erraret iaciens signa turris,
 Nauigabat profundi fundamenti ad latū populū Abydi.
 Totāq; noctē coniugū clādestina desiderātes certamina,
 Sæpe optarunt uenire cubiculum ornantem noctem.
 Iam atrata cucurrit noctis caligo.
 Viris somnum afferens, & non amanti Leandro:
 Sed multi fremitu apud littora maris
 Nuncium expectabat lucentium nuptiarum.
 Testimonium lucernæ lugubris expectans,
 Lectiq; clandestini procul speculantem nuncium.
 Ut uero uidit nigræ obscuram noctis caliginem,
 Ero lucernam ostendit: accensa uero lucerna
 Animum Cupido exussit festinantis Leandri
 Lucerna ardente coardebat: apud uero mare
 Insanarum undarum multi sonum fremitum audiens,

ἔτρεμε μλί τ' ἄπρωτ' ἔπειτα δὲ θάρσος κείρα
τοίοισι προσέλεκτο πῆγγορέω φρένα μύθοις.

Δανὸς ἔρωσ, ἢ πῶτος ἀμείλιχος, ἀλλάθλασθης
ἔστ' ὑδωρ. τ' δ' ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐν δόμῳ χορ πῦρ.
λίξο πῦρ κραδίη μὴ δαίδητι νήχυτορ ὑδωρ
δεῦρό μοι ἄς φιλότητα. τί δὴ ῥοθίωρ ἀλεγίζεις
ἀγνάσθης ὅτι κῦπρις ἀπόωυρος ἔστι θάλασθης,
καὶ κρατέει πόντοιο καὶ ἡμετέρωρ ὀδωυάωρ.

Ὡς εἰπὼν μελίωρ ἔρατῶρ ἀπεδύσατο πέπλορ
ἀμφοτέρωσ παλάμησιν. εἰ δ' ἔσθι γξε κερύω.
ἡῖόνθ' δ' ἔβ' ἄρτε, δέμας δ' ἔρριφε θάλασθην.
λαμπορέησ δ' ἔαυθεν ἀεὶ κατεναντία λύχνησ
αὐτ' ἔσθ' ἐρέτης, αὐτόσ ἰλος, αὐτόματος νῆυσ.
ἡρῶ δ' ἡλιβάτοιο φαεσφόρθ' ὑφ' ὀθι πύργωσ
λευγαλέησ ἀυρασιμ ὄθεν πνεύσασιν αἴτης
φάρει πομάκι λύχνορ ἐπέσκεπερ. εἰσόκε σης ἔ
πομάκι καμῶν λέανδρος ἔβη ποτίν αὐλοχονάκτις,
καὶ μὴ ἔορ ποτὶ πύργωρ ἀνήγαγερ, ἐκ δὲ θυράωρ
νυμφίωρ ἀσθμαίνοντα πόρρι πῆξασθαι σιωπῆ,
ἀφροκόμωσ ῥαθάμιγγασ ἐτί σίζοντα θάλασθης
ἡγάγε νυμφοκόμοιο μυχῆσ ἐπὶ πῆθειωῖθ',
καὶ χ' ἄ πάντα κἀθρε. δέμας δ' ἔχρεμ ἐλαίω.
ἐυδμῶ ῥοδέω, καὶ ἀλίπνοορ ἔσβεσερ ὀδμῶ
εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθισθ' ὄτοις ἐνὶ λέκτρωσ
νυμφίωρ ἀμειχθεῖσα φιλώορασ ἐννεπε μύθωσ.
Νυμφίε, πολὰ μόγησασ, ἀμὴ πάθε νυμφίωσ ἄμοσ
νυμφίε πολὰ μόγησασ, ἀλίπνορ, ἀλμυρόρ ὑδωρ
ὀδμήτ'

Tremebat quidē primū. postea autem audaciā excitās.

Talibus alloquebatur, consolans mentem, uerbis:

Grauis amor, & mare implacabile, sed maris

Est aqua, uerum amoris me urit intestinus ignis.

Assume ignem cor, ne time effusam aquam.

Ades mihi in amorem, cur fluctus curas?

Ignoras quòd Venus nata est è mari,

Et dominatur ponto, & nostris doloribus?

Sic fatus, membra amabilia exiit uestem

Ambabus manibus, sucq; astrinxit capiti,

Littoreq; exiuit, corpusq; deiecit in mare,

Splendentemq; festinabat semper aduersus lucernam,

Ipse remex, ipse classis, ipse sibi nauis.

Ero autem alta lucifera super turri,

Perniciosus auris undecunq; spiraret uentus

Veste saepe lucernam tegebat, donec sciti

Multum fatigatus Leander iuit ad portuosum littus,

Et ipsum suam ad turrim adduxit: ex ianuis uero

Sponsum anhelantem complexa silentio,

Spumas ex capillis guttas adhuc stillantem maris

Duxit sponsā ornātis ad penetralia uirginalis cubiculi,

Et cutem totam abstersit, corpusq; unxit oleo

Beneolenti roseo, & mareolentem extinxit odorem;

Adhuc autem anhelantem alte stratis in lectis

Sponsum circumfusa, blanda emisit uerba:

Sponse multū laborasti, quæ nō passus est spōsus alius,

Sponse multum laborasti, satis tibi est salsa aqua,

Fetorq;

ὄδμητ' ἰχθυόεσσι βαρυγδ' ὅποιο θαλάσσης,
 δεῦρο πρὸς ἰδρῶτας ἐμοῖς ἐνὶ κῆρθεο κόλποις.

Ὡς ἢ ταῦτ' ἔπει, ὃ δ' αὐτίκα λύσατομίτηρ,
 καὶ θεομῶρ ἐπέβησαν ἀριστόνους κυθερίης.
 ἰω γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτ' ὄρ
 ἔζηγίλω ἱερῶ τις ἐπευφήμειεν αἰοῖδος, (ὑμνωρ.
 ἔδ' ἄδωρ ηἴσαπτε σέλας θαλαμηπόλορ ἐυνῶ,
 ἔδ' πολυσκάρθμω τις ἐπεσκίρτησε χορῆν,
 ἔχ' ὑμνῶμορ αἴσατε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ λέχος σορέσασα τελευτιγάμοιτιρ ἐρ ὄραις
 σιγῆ πασόρ ἐπήξεν, ἐνυμφοκόμειε δ' ὀμίχλη,
 καὶ γάμθ' ἰω ἀπάκυσθεν ἀειδομένωρ ὑμνῶαίωρ.
 νύξ μὲν ἔλω κῆνοιτι γάμος ὄλος, ἔδέ ποτ' ἦός
 νυμφίωρ ἔδε λέανδρορ ἀοιγνώτοις ἐπὶ λείτροις
 νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμορ ἀβύδ' ἔ
 ἐννυχίωρ ἀκόρητος ἔτι πνείωρ ὑμνῶαίωρ,
 ἦρώ δ' ἔλκεασ' ἑπεπλος ἐς λάθρα τακῆας
 πρῆθενθ' ἡματίν, νυχίη γαυή. ἀμφοτέροι δέ
 πομπάκεις κρήσανθ' κητελθέμεν ἐς δύσιρ ἦώ.

Ὡς οἱ μὲν ἰλόγητος ἔποικλέπηοντες ἀνάγκη,
 κούπηα δὲ τέρποντο μετ' ἀμνηλωρ κυθερίη.
 ἀλλ' ὀλίγορ ζώεσκορ ἐπὶ χρόνορ, ἔδέ τι δηρορ
 ἀμνηλωρ ἀπόναντο πολυπλάγκτωρ ὑμνῶαίωρ,
 ἀλλ' ὅτε παχύνοντος ἐπηνυθε χέματος ἄρη,
 φρικαλέας δυνέσασα πολισσοφάλυπας ἀέλλας
 βείθεα δ' αἴσηρητα κη ὑψα θεμεσθ' λαθαλάσσης
 χαιμέριοι πνείοντες ἐπεσφελίζορ αἴται,

λαίλαπθ

Fetorq; piscosus frementis maris,
Huctuos sudores in meos pone sinus.

Sic illa hæc locuta est: ille uero statim soluit Zonam,

Et leges inierunt beneuolæ Veneris.

Erãt nuptiæ, sed sine choreis: erat lectus, sed sine hymnis

Non coniugium sacrum quisquam laudauit poëta,

Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,

Neq; peragili, quispiam insiluit chorea.

Non hymenæum cantauit pater & ueneranda mater,

Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horis

Silentium thalamū fixit, sponsam uero ornauit caligo,

Et nuptiæ erant longe à canendis hymenæis.

Nox quidē erat illis nuptiarū ornatrix, nunquã aurora

Sponsum uidit Leandrum manifestis in lectis.

Nauigabat autē è reg:one positi rursus ad populū Abydi

Nocturnos insatiabilis a thæ sp rans hymenæos.

Ast Ero longa induta ueste suos latens parentes

Virgo diurna, nocturna mulier: utriq; autem

Sæpe optarunt descendere ad occasum auroram,

Sic ij quidem amoris abscondentes uim,

Occulta delectabantur inter se Venere.

Sed paruum uixerunt iu tempus, neq; diu

Inuicem potiti sunt multiuagis nuptijs.

Sed quando prunosæ uenit hyemis hora,

Horrendas commouens multarū uortiginū procellis,

Profunditatesq; infirmas & madida fundamēta maris

Hyemalei spirantes uerberabant uenti,

Nimbo

λαίλαπιμασίζοντες ὄλλω ἄλα τυπόμενοι, δὲ
 ἠδὲ νῆα μέλαιναρ ἀπέκλασε διχθίδι χερσῶ,
 χημερίῳ καὶ ἄπισορ ἀλυσκάζωρ ἄλα ναύτης.
 ἀλλ' ὄχημερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
 κικρετόθυμε λέανδρε. διχικτορίη δέ σε πύργῳ,
 ἠθάδα σημαίνοντα φαεσφορίῳ ὑμηνάϊωρ,
 μαινουλίνης σ' ὄτρωνον ἀφειδήσεντα θαλάσσης,
 νηληϊῆς καὶ ἄπισος. ὄφελε δὲ δύμορ Θ ἠρώ,
 χίματος ἰσαμλίοιο μέγαρ ἀπάνευθε λέανδρε
 μικέτ' ἀναπτομλίνε μινυέριορ ἀσέρα λέκτρῶρ,
 ἀλλὰ πόθῳ καὶ μοῖρα βιήσαστο, θελγομλίνε δὲ
 μοιράωρ ἀνέφαινε, καὶ ἔκείτι δολόρ ἐρώτωρ.

Νυξέω, εὔτε μάλισα βαρυπνέσσιρ ἀήταις
 χημερίης πνοιήσιρ ἄκουτίζοντες ἀήται,
 ἀθρόορ ἐμπίπτεσιρ ἐπὶ ῥήγμῳ θαλάσσης,
 δὴ τότε λέανδρός ποδ' ἐθήμον Θ ἐλπίδι νύμφης,
 δυσκελάδωρ πεφόρητο θαλασσίωρ ὑμηνάϊωρ.
 ἠδὲ κῦματι κῦμα κυλίνδετο, σιώθετο δ' ὕδωρ,
 αἰθέρι μίσγετο πόντῳ. ἀέζρετο πάντοθεν ἡ γῆ
 μαρναμλίων ἀνέμων. ζεφύρω δ' ἀντέπνεερ εὔρω,
 καὶ νότος ἐς βορέω μεγάλας ἐφένκερ ἀπειλῆς.
 καὶ κτύπος ὡς ἄλίαςος ἐρισμχράδοιο θαλάσσης.
 αἰνοπαθῆς δὲ λέανδρ Θ ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
 πομάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσίω ἀφροδίτῳ,
 πομάκι δ' αὐτὸρ ἀνακτῆρα ποσφδάωνα θαλάσσης,
 ἀθίδος ὄ βορέω ἀμνήμονα κάμιπε νύμφης.
 ἀλλὰ οἱ ὄτις ἄρηθεν, ἔρωσ δ' ἔκ ἠρκεσε μοίρας.

Nimbo percutientes totum mare: uerberato autem,
 Iam nauem nigram fregit bipertita terra
 Hyemale & infidum effugiens mare nauta,
 Sed non hyemalis te timor coerebat maris
 Fortanime Leander, nuncius sed te turris
 Consuetam significans lucem nuptiarum,
 Furentis te impulit securum maris,
 Crudelus & perfidus. debebat autem infelix Ero
 Hyeme instante manere sine Leandro,
 Non amplius accendens indicem stellam lectorum,
 Sed amor & fatum cogebat: gestiens autem
 Parcarum ostendebat non amplius stipitem amorum.
 Nox erat, cum maxime spirantes uentos
 Hyemalibus flatibus iaculantes uenti
 Collectim irruunt in littus maris.
 Tunc Leander consuetæ spe sponsæ
 Personantium ferebatur marinarum nuptiarum
 Iam abunda uoluebatur: accumulabatur uero aqua.
 Aetheri miscbatur mare, concitata est undiq; terra
 Pugnantibus uentis: Zephyro aut contra spirabat Eurus
 Et notus in Boream magnas immisit minas.
 Et fragor fuit inuitabilis ualde fremitu maris.
 Grauiam aut passus Leander, implicabilibus in littoribus,
 Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
 Sæpe autem & ipsum regem Neptunum maris,
 Athææ non Boream immemorem reliquit puelle,
 Sed ei nullus auxiliatus est, amor aut non coercuit fata
 Undiq;

πίντοθι δ' ἀγρομύοιο δυσαντήϊ κῦματος ὄρμη (μῆ,
 θρυπτόμενος πεφόρητο. ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὄρ=
 καὶ θεῖος ἰὼ δ' ὄνητορ ἀκοιμήτωρ παλαμάωρ.
 πολὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρελαιμῶ.
 καὶ ποτόν ἀχρηΐσον ἀμαιμακέτῃ πῖον ἄλμης.
 καὶ δὴ λύχνον ἀπίσον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
 καὶ ψυχῶ καὶ ἔρωτα πολυηλεύτοιο λεάνδρου.
 Εἰσέτι δ' ἰθιῶντος, ἐπ' ἀγρύπνοισιρ ὄπωπαῖς
 ἴσχετο κυμαίνουσα πολυκλύτοισι μερίμναις.
 ἦλυθε δ' ἠριγύεια, καὶ ἐκ ἴδε νυμφίουρ ἠρώ.
 πάσσοθι δ' ὄμμα τίταινον ἐπ' εὐρέαν ὠτα θαλάσ=
 εἶπε ἔσταθρήσφεν ἀλώμενον ὄρ πῆρκοίτη. (σῆς,
 λύχνος σβεννυμένοιο, πῆρὰ κρηπίδα δὲ πύργου
 θρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοί=
 δαυδάλεορ ῥέξασα πῆρὶ σήθεσι χιτῶνα, (τίω
 ῥοιζῆδ' ὄρ προκάρλιως ἀπ' ἠλιβάτῃ πῆρ πύργου
 καὶ δ' ἠρώ τέθνηκεν ἐπ' ὀλυμμένῳ πῆρκοίτη,
 ἀλμῆ λωρ δ' ἀπόναντο, κῆσὲν πωματάω πῆρ ὀλέ=
(θρῶ.)

Μ Ο Υ Σ Α Ι Ο Υ

Τ Ε Λ Θ.

ΕΚΘΕ

Vndiq; autem accumulati male obui o fluctus impetu
 Contritus ferebatur: pedum autem eius defecit uigor.
 Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.
 Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,
 Et potum inutilem indomabilis potauit maris,
 Et iam lucernam infidam extinxit amarus uentus,
 Et animam & amorem deflendi Leandri.

Cum adhuc autem dirigeret iter, uigilibus oculis
 Stabat fluctuans miseris curis.

Venit autem aurora, & non uidit sponsum Ero,
 Circūquaq; autē oculū dirigebat in lata dorsa maris,
 Sicubi uideret errantem maritum.

Lucerna extincta, apud fundamentum turris
 Obtritum procellis cum uidisset mortuum maritum,
 Variam populata circa pectus uestem,
 In fluctus præceps ab excelsa cecidit turre,
 Ero commortua ob eum qui perierat coniugem.
 Se inuicem autē fructi sunt etiam in suprema morte.

M V S A E I FINIS.

B E X P O

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ

παρανετικῶν, χειροθετήσα παρά ἀγαπητῶ
 διακόνου τῆς ἁγιοτάτης τῆς θεῆς μεγά-
 λης ἐκκλησίας, ὡρὴ ἀκρόστι-
 ξις ὡδέπως ἔχει.

Τῷ θεοτάτῳ, καὶ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν
 Ἰωσνιανῷ, ἀγαπητῶς ὁ ἐλάχιστος ὁ διάκονος.

Ἰμῆς ἀπάσης ὑπέρτονον ἔχω
 ἀξίωμα βασιλεῦ, τιμᾶς ὑπέρ
 ἅπαντας τῶν τῆς σε ἀξιώσαν-
 τα θεῶν, ὅτι καὶ καθ' ὁμοίωσιν
 τῆς ἐπουρανίας βασιλείας, ἔδω-

κὲ σοι τὸ σιῆπρον τῆς ἐπιγείας δωασείας, ἵνα
 τῆς ἀνθρώπων διδάξῃς πῶς τῆς δικαίας φυλα-
 κῆς, καὶ τῆς κατ' αὐτῆς λυσάντων ἐκδιώ-
 ξῃς πῶς ὑλακῆς, ἕως τῆς αὐτῆς βασιλευόμε-
 νος νόμων, καὶ τῆς ἕως σε βασιλεύωμένονος.

Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντὸς ὁ τῆς
 βασιλείας πολυόματος νῆς, διακατέχωρᾷ
 σφαλῶς τῆς ἐννομίας τῆς οἰκίας, καὶ ἀπω-
 θῆντος ἰχυρῶς τῆς ἀνομίας τῆς ῥύακας, ἵνα
 τὸ σκάφου τῆς παγκοσμίας πολιτείας μὴ
 πδριπίπῃ κύμασιν ἀδικίας.

EXPOSITIO CAPITVM AD MO-
nitiorum, ædita ex tempore ab
Agapeto diacono sanctissimæ
Dei magnæ ecclesiæ. Quo-
rum apex literarius sic
pote habet.

Diuo et pientissimo Imperatori nostro
 Iustiniano, Agapetus minimus Diaconus.

Honore quolibet sublimio-
 re quã habeas dignitatẽ, ò
 Imperator, honoras supra
 oẽs qui hoc te dignatus est
 Deũ: qñiã iuxta similitudi-
 nẽ cœlestis regni tradidit tibi sceptrum
 terrenæ potestatis, ut hoĩes edoceres ius-
 ti custodiã, et eorũq; aduersus ipm rabi-
 unt i sectareri latratũ, tũ ipsius obtẽpe-
 rãdo legib9, tũ subditos tibi regẽdo pro-

Ceu gubernator uigilat ppetuò (iure.
 imperatoris oculatissimus intellectus,
 cõtĩnẽs tuto æquitatis clauos, atq; ex-
 pellens fortiter impetuosos iniquitatis
 fluctus, ut necymba mundanæ rei pu-
 blicæ illidatur fluctibus iniquitatis.

B 2 **Diuis**

3 Θεῖον μάθημα καὶ πρῶτον οἱ ἄνθρωποι
 τὸ γινῶναι τινὰ ἐαυτῶν διδασκόμεθα. ὁ γὰρ ἐαυ-
 τῶν γνοῦς, γινώσεται θεὸν. θεὸν δὲ ὁ γνοῦς, ὁμοιω-
 θήσεται θεῷ. ὁμοιωθήσεται δὲ θεῷ, ὁ ἄξι-
 οῦμενος θεοῦ. ἄξι-
 οῦ δὲ γίνεται θεοῦ,
 ὁ μὴ δὲ ἀνάξιον πράττων θεοῦ, ἀλλὰ φρονῶν
 μὲν τὰ αὐτοῦ, λαλῶν δὲ ἄφρονι, ποιοῶν δὲ ἄ-
 λαλή.

4 Ἐπὶ προγόνων εὐγενεῖα μηδὲς ἐναβριμύ-
 εσσα. πηλὸν γὰρ ἔχουσι πάντες τοῦ γένους προ-
 πάτορα, καὶ οἱ ἐν πορφύρα καὶ βύσσῳ καυχώ-
 μενοι, καὶ οἱ ἐν ποικίᾳ καὶ νόσῳ τρυχώμενοι,
 καὶ οἱ ἀφ' ἀδάμασσοι προκείμενοι, καὶ οἱ ἀφ'
 δώματα προκείμενοι. μή τοίνυν εἰς πῆλιον ἐγ-
 καυχώμεθα γενεῶν, ἀλλ' ἐπὶ χρηστότητι σεμνε-
 νώμεθα τρόπων.

5 Ἰδιῶν εὐσεβείας θεότευκτον ἄγαλμα, ὅτι
 ὅσα μεγάλα ἠξιώθησεν πρὸς θεῶν δωρεῶν, ποσὶτα
 μείζοντα ἀμοιβῆς ὀφειλέτης ὑπάρχεις αὐτοῖς.
 ἐκ τῶν ἀπόδος τοῖς ἐνεργέτην τὸ χρέος τῆς εὐχα-
 ρισίας, τοῖς λαμβάνοντι τὸ χρέος ὡς χάρις, ἐ-
 τῆς χάριτος χάρις ἀντιδιδόντι. αὐτοὺς γὰρ αἰ-
 κή χάριτων ἄρχει, ἢ ὡς χρέος τὰς χάριτας
 ἀποδίδωσι. εὐχαριστίαν δὲ ζητεῖ παρ' ἡμῶν,
 ὅτι τὴν ἀφ' ἐρημάτων ἀγαθῶν προφορᾶν, ἀλλ'
 τὴν

Diuinū documentū et potissimū nos hoīes, ut cognoscat se q̄sc̄ docemur. q̄ em̄ seip̄m cognouit, cognosceret deū: deū uero qui cognouit, assimilabit̄ deo: assimilabit̄ aut̄ deo, q̄ dignus factus deo est. dignus deniq̄ fit deo, q̄ nihil idignū parat deo: sed q̄ ut cogitat q̄ ipsius sunt, ita tā loquit̄ q̄ cogitat, q̄ facit q̄ loquit̄.

Maiorū nobilitate ne quis delicietur. Límū em̄ habēt omnes generis autorē, & q̄ purpura bissoq̄ turgent, & q̄ paupertate & aduersa ualitudine affligūt, tā q̄ diademate redimiti sunt, q̄ q̄ cubi- cula excubāt. Ne igit̄ lutulētū iactemus genus, sed morū integritate gloriemur.

Scito ò pietatis diuinitus fabricatum specimē quia quāto maioribus dignus habitus es tribuente deo muneribus tanto maius ipsi nomen es. Ergo redde benefactori debitum gratitudinis, acceptati debitū ut meritū, & beneficio bñficiū repēdēt: ipse em̄ semp̄ & bñficijs prior promeret, & ut debitū bñficia repēsat. Gratiudinē aut̄ exigit à nobis nō q̄ uerborū blādorum prolatione, sed

τῷ διαπραγμάτων εὐσεβῶν προσφορῆν.

6 Οὐδὲ ἄλλως εὐδόκιμον ἐργάζεται ἄνθρωπος, ὡς διώσθαι μὲν ἄβλεταί τε πράττειν, ἄβλεταί τε φιλήθροπα καὶ βέλεσθαι καὶ πράττειν. ἔπειδὴ τοίνυν ἐκ θεοῦ σοι κεχάρισται διώσεις, ἧς ἐδέσπο διήμας ἡ ἀγαθὴ σου βέλησις, πάντα καὶ βέλου, καὶ πράττει, ὡς ἀρέσκει ἕξ ταύτων σοι δεδωκότι.

7 Τῶν ἐπιγῶν χρημάτων ὁ ἄσατος πλῆθος, τῆν ποταμίων ῥευμάτων μιμῆται ἐν δρόμον. πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπιρρέων τοῖς ἔχει νομίζουσι. μετ' ὀλίγον δὲ παραρρέων, εἰς ἄλλους ἀπέρχεται. μόνον δὲ τῆς εὐποιΐας ὁ θεσσαυρός, μόνιμός ἐστι τοῖς κερτημαίοις αὐτόν, τῆν γὰρ ἀγαθῶν ἔργων αἱ χάριτες ἐπὶ τῆς ποιῆστας ἐπαναστρέφουσι.

8 Ἀπρόσιτος μὲν ὑπάρχεις ἀνθρώποις, ἀλλὰ ἢ ὑψίστην τῆς κάτω βασιλείας. εὐπρόσιτος δὲ γίνῃ τοῖς δεομένοις, ἀλλὰ ἢ κρείττον τῆς ἀνω ἰξουσίας. καὶ ἀνοίγῃς τὰ ὄψα τοῖς ὑπὸ πείνας πολιορκουμένοις, ἵνα εὐρῆς τῷ τῆς θεοῦ ἀκούῳ ἀνεωγμένῳ. οἳ γὰρ ἄν τοῖς ἡμετέροις γενόμεθα σωδούλοις, τοῖσδε τοῖς πρὸς ἡμᾶς εὐρήσονται τὸν δεσπότην.

9 Τῷ πολυμέριμον τοῦ βασιλέως ψυχῶν, κατόπιν

quæ rerū piarū oblatione peragitur.

Nulla res adeò cōmendabilem reddit hominem, ut posse quidē quæ uelit efficere: semper aut̄ humana & uelle, & agere. Quoniam igitur a deo tibi donata est facultas, qua indigebat propter nos bona tua uoluntas, omnia et uelis et agas, prout ei placet, qui eam tibi dedit.

Terrenarū opū instabiles diuitiæ fluuiatiliū undarū imitantur cursum. Modicū enim affluunt his qui habere se eas arbitrantur, mox uero refluentes ad alios accedūt. Solus aut̄ beneficentiæ thesaurus stabilis est possidentibus eum. bonarum enim actionum meritum ad autores retorquetur.

Inaccessus nimirū existis hominib. propter celsitudinē huius, quæ hic deorsum est imperij, facilis idē aditus indigentib. ob uim supernæ illius potestatis, atq; aperis aureis his quæ a paupertate obsidēt, ut inuenias dei auditū ad apertū, quales enim erga nostros fuerimus cōseruos, talē circa nos reperiemus dñm.

Solicitā Imperatoris animā speculī in

B 4 modū

κατόπρῃ δίκῃ ἀποσμήχεσθαι χρῆ, ἵνα ταῖς
θείαις ἀνυγαῖς αἰεὶ καταστράπηται, καὶ τῆν̄ πραγ-
μάτων τὰς κρίσεις ἐκείθεν διδάσκηται. ἔδῃ
γὰρ ἔτω ποιῆται δέοντα καθοραῖν, ὡς ὁ Φυ-
λάσσην ἐκένῳ Διὶ πάντος καθαράν.

10 Ὡσὸρ ἐπι τῷ πλεόντων, ὅταν μὲν ὀνόμ-
της σφαλῆ, μικρὰν φέρῃ τοῖς συμπλέσοι βλά-
βῳ. ὅταν δὲ αὐτὸς ὀκυβόρητης, πάντος ἐργά-
ζεται τὰ πλοῖα ἀπώλειαν. ἔτω καὶ ἐν ταῖς
πόλεσι, ἄρ μὲν τις τῆν̄ ἀρχομένων ἀμάρτη,
ἔ ὁ κοινὸν τοσούτων, ὅσοι ἐαυτὸν ἀδικῆ. ἄρ δὲ
αὐτὸς ὁ ἀρχων, πάσης ἐργάζετῃ τῆς πολιτείας
πῶ βλάβῳ. ὡς ἔρ μεγάλας ὑφέξων ἐνθυίας,
εἴ τι παρίδοι τῆν̄ δεόντων, μετὰ πολλῆς ἀκρι-
βείας καὶ λεγέτω πάντα, καὶ πράξετω.

11 Κύκλῳ τις τῆν̄ ἀνδρωπίνων πόριτρε-
χει πραγμάτων, ἄλλοτε ἄλλως φέρων ἀν-
τὰ, καὶ πόριφέρων. καὶ τούτοις ἀνισότης ὄσι,
τό μὲν τῆν̄ παρόντων ἐν ταυτότητι μένει,
δὲ οὐὼ σε κρῆτισε βασιλεῦ, ἐν τῆ τέττω ἀγ-
χιτρόφω μεταβολῇ, ἀμετάβλητον ἔχει τῆ
ἐνσεβῆ λογισμόν.

12 Ἀποστρέφῃ τῷ κολάκων τῆς ἀπάτηλῆς λό-
γος, ὡσὸρ τῷ κοράκων τῆς ἀρπακτικῆς τῆς
προς. οἱ μὲν γὰρ τῆς τῶ σώματος ἔξορῆσιμ ὀφ-
θαλμῆς.

modū abstergi oportet, ut diuinis splē-
dorib. semper coruscet, rerumq; distin-
cta iudicia inde condiscat, nihil em̄ adeò
facit^o quæ peragenda sunt conspiciere,
atq; custodire eam perpetuò sinceram.

Sicuti fit apud nauigantes, quū nauta
errat modicū, affert nauigātib. nocumē-
tū: quū uero ipse gubernator, totius effi-
cit nauigij p̄niciē. sic et in ciuitatibus, si
quis ex subditis peccet, nō tā remp. q̄ se-
ip̄ū lædit: sin uero ipse princeps, uniuers-
sæ infert reipub. detrimentū, is igit̄ ut nō
exiguā redditurus rationē, si qd negle-
xerit eorū quæ factō opus sunt, cū exq̄-
sita diligētia et dictitet cūcta, et factitet.

Circulus quidam humanarū reuoluit
rerū, q̄ modo sic, modo aliter agitat ip-
sas, & circūfert. atq; in his inæqualitas
est, eo q̄ nihil ex p̄sentibus in eodē statu
maneat, oportet igit̄ te potētissime Im-
perator in hac rerū uersatili mutatione,
immutabilē habere pietatis cognitionē.

Auersare adulatorū pellaceis sermo-
nes, ut coruorum rapaceis mores. Illi
nanq; corporis effodiunt oculos, isti autē

θαλμούς, οἱ δὲ τοὺς τῆς ψυχῆς ἰζαμβλιώσασι λογισμοὺς, μὴ συγχωροῦντες ὄραϊν πλὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν. ἢ γὰρ ἐπαινοῦσιν ἐὰν ὅτε τὰ λόγου ἀξία, ἢ φέγουσι πολλάκις τὰ ἐπαίων κρείττονα, ἵνα δυοῖν θάττορον αὐτοῖς ἀμειψάνηται, ἢ τὸ κακὸν ἐπαινούμενον, ἢ τὸ καλὸν ὑβριζόμενον.

13 Ἴσως εἶναι χρὴ πάντοτε τῆ βασιλείας τὸ φρόνημα. τὸ γὰρ συμεταβάλλεσθαι ταῖς τῶν πραγμάτων μεταβολαῖς, διανοίας ἀβεβαίας περὶ μῆριον γίνεται. τὸ δὲ παγίως ἐν τοῖς καλοῖς ἐρηρεῖσθαι, ὡς τὸ εὐσεβὲς ὑμῶν ἐσηριεταί κρείττος, καὶ μὴ τε πρὸς ἀλαζονείαν ὑπόβριεσθαι, μὴ τε πρὸς ἀθυμίαν καταφέρεσθαι, βεβηκότων ὅστιν ἀσφαλῶς, καὶ ἀκράδαντον ἐχόντων πλὴν ψυχῶν.

14 Εἴτις κεν αὐθρημλίον ἔχει τὸν λογισμὸν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἀπάτης, καὶ βλέπει τὸ ἴδιον τῆς ἐαυτῆ φύσεως, τό, τε βραχὺ καὶ ὠκύμορον τῆς ἐνταῦθα ζωῆς, καὶ τὸν σιωζεῦγμλίον τῆς σαρκί ῥίπορ, εἰς τὸν τῆς ὑπερηφανίας ἐκ ἐμπειεῖται κρημνὸν, καὶ ἐν ἀξιώματι ὑπάρχει ὑφέλαφ.

15 Ὑπὲρ πάντα τῆς βασιλείας τὰ ἐνδοξα, τῆς εὐσεβείας τὸ δέμμα τὸν βασιλέα κοσμεῖ, ὁ γὰρ

animæ hebetât cogitatus, quî nō pmit-
tât p̄spicere rerū ueritatē: uel em̄ cōmē-
dant nōnunq̄ que reprehensione digna
sunt, uel reprehendunt plerūq̄ que om-
ni laude sunt maiora: ut de duobus alte-
rum ab ipsis committatur, uel prauo-
rum laus, uel contumeliosus bonorum
contemptus.

Aeq̄lē oportet semp̄ esse Impatoris
animū: mutari em̄ pro rerū uarietatib.
mētis instabilis argumentū efficit. Fir-
miter aut̄ bonis inherere, qua firmitate
piū uestrū corroboratū et fixū est impe-
riū, et neq̄ usq̄ ad insolentiā extolli, neq̄
usq̄ ad animi consternationem deſci, in-
tuta ueluti basi stabilitorū est hominū,
animamq̄ inconcussam habentium.

Si q̄s purū habet cogitatū humanæ
deceptionis, p̄spicitq̄ suę naturę utilita-
tē, breuitatēq̄ uelocifato obnoxie p̄sen-
tis uitæ, tū carni cōiunctas insitasq̄ for-
des, ad supbie nūq̄ illabet̄ p̄cipitiū, q̄uis
in excelsa dignitatis fastigio cōsistat.

Sup̄ oīa p̄clara q̄ regnū habet, pietatis
cultusq̄ diuini corona regem exornat.

Diuitiæ

ὁ γὰρ πλοῦτος ἀπέργεται, καὶ ἡ δόξα μεταίρεται. ἢ δὲ κλέψῃ τῆς ἐνθέου πολυτείας ἀθανάτοις αἰῶσι συμπαρακτένεται, καὶ λήθης ἐπέκεινα, τῶς ἔχοντα εἴησι.

16 Σφύδρα μοι δοκῆ ἀτοπώτατον εἶναι, ὅτι πλούσιοι καὶ πένητες ἄνθρωποι, ὡς ἀνομοίωμ πρᾶγματῶν βλάβῃ πάχουσι ὁμοίωμ. οἱ μὲν γὰρ ἕως τῆς κόρης διαρρήγνυται, οἱ δὲ ἕως τῆς λιμῆ διαφθείρονται. καὶ οἱ μὲν κατεχουσι τῆς κόσμου τὰ πέρατα, οἱ δὲ ἐκ ἔχουσι πῶς σῆσαι τὰ πέλατα. ἵνα τοίνυν ἀμφω τῆς υἱείας τύχουσι, ἀφαιρέσει καὶ προσδέσει τούτους θύραθεντέον, καὶ πρὸς ἰσότητά τῶ ἀνισότητά μετενεκτέον.

17 Εφ' ἡμῖν ἀνεδείχθη τῆς εὐζαΐας ὁ χρόνος, ὃν προσεπέ τις τῶν παλαιῶν ἐρεῖσθαι, ὅταν ἢ φιλόσοφοι βασιλεύσωσι, ἢ βασιλεὺς φιλοσοφήσωσι, καὶ γὰρ φιλοσοφοῦντες, ἠξιώθητε βασιλείας. καὶ βασιλεύσαντες οὐκ ἀπέστητε φιλοσοφίας. εἰ γὰρ ἢ φιλοσοφίαν ποιῆτε φιλοσοφίαν, ἀρχὴ δὲ σοφίας ὅ τῆ θεοφόβου, ὃν ἐν τοῖς σένοις ὑμῶν διαπαντὸς ἔχετε, εὐδελου ὡς ἀληθὲς ἢ παρ' ἐμῶν λεγόμενον.

18 Βασιλέα σε κατὰ ἀλήθειαν ὀρίζομαι, ὡς βασιλεύει καὶ κρατεῖ τῶν ἡδονῶν δυνάμει

νομ.

Diuitiæ nanq; euanesçunt, uulgi fauor & aura transit. Sola uitæ deo placētis gloria immortalibus seculis coextendit, & trās obliuionis tenebras collocat possidētis. Vehemēter mihi uideat̃ absurdissimū esse, q̃ diuites & paupes hoīes ex dissimilibus rebus detrimentū simile patiunt̃. Illi nāq; à copia rerū perumpunt̃, hi uero fame pereunt̃. Itē illi occupāt ultimos mundi terminos, hi nō habēt ubi callosa pedū uestigia sistāt. Vt igit̃ utraq; ps sanitatis fiāt cōpotes, aufere dō et diminuēdo istos regere oportet, atq; ad æq̃litatē ineq̃litas trāsferēda est.

Nostri t̃p̃ib; oñsum ē prospere uitę t̃ps q̃ pdixit qdā ex ueterib; futurū, cū uel philosophi regnabūt, uel reges philosophabūt. nā tū philosophādo digni habitū regno estis, tū uero regnādo à philosophia nō desciiuistis. Si. n. amare sapiētiam efficit philosophiā: p̃ncipiū aut̃ sapiētie dei est timor, quē ī pectorib; uestris iugiter habetis: clarū q̃ uerū sit q̃ à me dicit̃.

Tereuera Imperatorē asserimus. q̃p̃ peq̃ & impare ac dñari uoluptatib; uales, &

νομ. καὶ ἔρ σέφανορ τῆς σωφροσύνης ἀνάδικα
 σάμενορ, καὶ τὴν πορφύραμ τῆς δικαιοσύνης
 ἀμμοιασάμενορ. ἡ μὲν γὰρ ἄλλη Ἰζουσία, ἔρ θάι-
 νατορ ἔχει διαδοχίω. ἡ δὲ τοιαύτη βασιλεία,
 τὴν ἀθάνατορ σώζει διαμονίω. καὶ ἡ μὲν ἐρ ζω-
 αἰώνι τούτω λύεται, ἡ δὲ τῆς αἰωνίς κολάσεως
 ῥύεται.

19 Εἰ τὴν ἐν πάντων βύλει καρπέσθαι τι-
 μίω, γίνε τοῖς ἀπασιν ἐνδργέτης κοινός. οὐδέμ
 γὰρ ἔτω πρὸς ἔννοιαρ ἐφέλικται, ὡς εὐποίϊας
 χάρις διδομένη τοῖς χρήσουσιν. ἡ γὰρ διὰ φό-
 βου γινομένη θοραπέα, κατεχρηματισμένη
 ὄσι θωπέα, πεπλασμένης τιμῆς ὀνόματι φε-
 νακίζουσα τῆς αὐτῆ προσανέχοντας.

20 Σεπῆ δικαίως ὄσιρ ἡ ἑμῶν βασιλεία, ὅτε
 τοῖς πολεμίοις μὲν δεικνύει τὴν Ἰζουσίαμ, τοῖς ὑ-
 πηκόοις δὲ νέμει οὐρανθρωπίαμ. καὶ νικῶσα ἐ-
 κείνης τῆ δυνάμει τῶν ὀπλων, τῆ ἀόπλωα
 γάπη τῶν οἰκείων ἠτῆται. ὅσορ γὰρ θηρίε καὶ
 προβάτε ἔ μέσορ, τοσοῦτορ ἀμφοτέρωρ ἠγεῖ-
 ται ἔ διάφορορ.

21 Τῆ μὲν οὐσία τῆ σώματῳ, ἴσῳ παντὶ
 ἀνθρώπῳ ὁ βασιλεὺς, τῆ Ἰζουσία δὲ τῆ ἀξιώ-
 ματῳ ὅμοιῳ ὄσι ζωῆ ἐπὶ πάντων θεῶ. ἐκ
 ἔχει γὰρ ἐπὶ γῆς ἔρ αὐτῆ ὑψηλότορορ. χρῆ

les, & tū corona castitatis reuinctus, tū
 purpurā iustitiæ indutus incedis. Alijs
 nanq; potestatibus mors ipsa succedit;
 huiuscemodi uero regnū immortalē ser-
 uat perpetuitatē. Itē aliæ hoc in seculo
 soluuntur, hæc autē à perpetuo suppli-
 cio liberatur.

Si honore qui ab omnibus profiscit̃
 p̃frui uis, p̃sta te com̃em oīm benefactor̃
 rē, nihil em̃ adeò attrahit ad beneuolen-
 tiā, ut bñficij gratia. q̃ det̃ indigētibus, q̃
 em̃ ob metū p̃stāt obsequiū, fucata figu-
 rataq; est adulatio. ficti honoris titulo
 fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandū iure est uestrū imperiū,
 quia hostibus quidē suę demōstrat po-
 testatis aculeos, subditis uero exhibet
 humanitatē. Et quū illos uincat amorū
 ui, inermi charitate uincit̃ à suis. Quan-
 tū em̃ feræ & ouis interstitium est, tantū
 esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis eq̃lis est cui libet ho-
 mini Imperator, potestate aut̃ dignitatis
 cunctorum præfidi deo. Non em̃ habet
 in terris se quenquā altiolem. Oportet
 igitur

τοίνω αὐτῶν καὶ ὡς θεὸν μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ ὡς
 θεὸν μὴ ἐπαίρεσθαι. εἰ γὰρ καὶ εἰκόνι θεοῦ
 τετίμηται, ἀλλὰ καὶ κόνει χοιρῆ συμπέπλε-
 ται, δι' ἧς ἐκιδιδάσκεται τὴν πρὸς πάντας
 ἰσότητά.

22 Αποδέχου τὰς τὰ χρεῖα συμβουλεύειν
 ἐθέλοντας, ἀλλὰ μὴ τὰς κολακίειν ἐκάστοτε
 ἀπεύδοντας. οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον σωροῶσιν
 ἐμ' ἀληθεία. οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατῆ-
 σιν ἀφοροῦσι, τῶν σωμάτων τὰς σκιάς μιμῶ-
 μενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις σωάδουσι.

23 Τοιοῦτο γίνεσθαι πρὸς τὴν οἰκίαν, οἷον
 εὐχὴ σοὶ τὸν θεὸν δεωότῳ γενέσθαι. ὡς γὰρ ἀκού-
 ομεν ἀκουσθητόμεθα, καὶ ὡς ὀρώμεν ὀραθη-
 σόμεθα ἕως τῆς θεῶν καὶ παντοφύρου βλέμ-
 ματος. προσενέγκωμεν εἰς τὴν ἐλέω τὸν ἑλε-
 ομ' ἵνα τῷ ὁμοίῳ τὸ ὁμοίον ἀντιλάβωμεν.

24 Ὡσαύτως τὰ ἀκριβῆ τῶν κατόπτρων τοιο-
 αύτως δείκνυσι τὰς τῶν προσώπων ἐμφάσεις,
 οἷά περ ἐστὶ τὰ πρωτότυπα, φαιδρὰ μὲν τῶν
 φαιδρωομένων, σκυθρῶπά δὲ τῶν σκυθρῶπα-
 ζόντων. ὅτω καὶ ἡ δικαία τῶν θεῶν κρίσις, ταῖς
 ἡμετέροις πράξεσιν ἴσοιζέται. οἷά περ γὰρ ἂν
 ἢ παρ' ἡμῶν ἐργασμένα, τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ τῶν
 ὁμοίων πρέχει.

Igitur ipsum ut deum non irasci, ut mortalem non efferi. Nam etsi effigie diuina honoratus est, at puluere tamen terreno conexus est: quo edocetur, ut erga omnes seruet æqualitatem.

Accepta eos qui bonorum te consiliorum admonitum uolunt, non eos qui adulari sæpe numero studet. Illi enim quod reuera expedit, respiciunt. Hi uero ad ea que placet potentibus respiciunt, corporumque umbras imitantes, singulis eorum dictis applaudunt.

Talem te præsta tuos erga famulos, qualē optas erga te dominum esse. Proue enim audimus, audiemur, & ut respiciamus, respiciemur à diuino cunctaque obtuente aspectu. priores igitur nos misericordiam misericordiam conferamus, ut pari par recipiamus.

Sicut exquisita specula tales monstrant uultum apparentias, quia ipsa sunt archetypa, nitidas uidelicet nitentium, tristes autem tristantium. Eodem pacto iustum dei iudicium nostris actionibus assimilat. Quæ talia enim sunt quæ à nobis præstatur, talia ipse nobis par pari referens exhibet.

25 Βουλεύσθαι μὲν τὰ πρακτέα βραδέως, εὐα-
τέλει δὲ τὰ κριθέντα σπουδαίως. ἐπεὶ λίαν ὄψι
σφαλδρόν, ἢ ἐν τοῖς πράγμασιρ ἀπορίσκει
πῶρ. εἰ γὰρ τὰ ἴσ' ἀβυλίας τὶς ἐννοήσει κακῶς,
τότε γινώσεται καλῶς τῆς ἐβυλίας τὰ χηῖ-
σιμα, ὡς καὶ τῆς ὑγείας τὴν χάριρ, μετὰ τῆ
πεῖραρ τῆς νόσου. δεῖ τοίνυν εὐφρονέσαστε βασι-
λεῦ, καὶ βουλῆσωμετώτερα, καὶ εὐχῆσωτο-
νώτερα. ἴσ' ὀρευνᾶν ἀκριβῶς τὰ σκευόσαντα τῷ
κόσμῳ.

26 Αἰρεῖσθαι διοικήσασ τὴν ἀγαθὴν σου βασι-
λείαν, εἰ πάντα σπουδάζεις ἐποραῖρ, καὶ μηδὲρ
ἀνέχῃ πῶραρ. οὐ γὰρ μικρὸν ἐπὶ σοί, ὅπρμι-
κρόν εἶναι δοκῇ ἐρ συγκρίσασ τῆν σαῶν. ἐπειδὴ
καὶ ῥῆμα βασιλέως φιλόρ, μεγαλύτερ ἔχει πα-
ρὰ πᾶσιρ ἰαυῖ.

27 Σαυτῶ τὴν τῆ φυλάτῃρ τῆς νόμουσ ἐπί-
θεσ ἀνάγκην, ὡς μὴ ἔχορ ἐπὶ γῆσ τῶρ δυνάμε-
νορ ἀναγκάζειρ. οὕτω γὰρ καὶ τῆν νόμορ ἐπί-
δείξασ ἢ σέβασ, ἀντὶσ πρὸ τῆν ἄλλορ τέττεσ
αἰδέμεν, καὶ τοῖσ ὑπηκόοισ φανήσεται ἢ
πῶρανομῆρ ἐν ἀκίνδωορ.

28 Ἴσορ τῶ πλημμελεῖρ, ἢ μηκωλύειρ τῆσ
πλημμελοῦτάσ λογιζοσ. καὶ γάρ τις πολι-
τεύεται μὲν ἐνθέσμως, ἀνέχεται δὲ τῆν βίβν-
τωρ

Cōsulta quę agēda sunt cūctāter, exequere autē q̄ decreueris mature. Quoniā periculosum est admodū inconsiderata in rebus temeritas, Si quis em̄ quę ex in- cōsulta mēte proueniūt mala, cōceperit animo, facile cōperiet boni cōsilij comoda : ut q̄ sanitatis dotē post ægrota- tionis experimentū p̄sentiscūt. Debes igit̄ cordatissime rex, tū cōsilio prudentiore, tū precib, ad deū impensiorib, exquirere diligenter, q̄ mūdo sunt expedia

Optimè reges egregiū tuū im- (tura, periū, si oīades operā p̄spicere, nec negligere patiāre q̄c̄q̄, necq̄ em̄ parū est in te, q̄ puū esse apparet comparatione tuorū: q̄niā uel exile imperatoris uerbū & minimū, ingētē obtinet apud oēis uim.

Tibi ipsi custodiēdi leges impone necessitatē, quū nō habeas in terris q̄ te possit cogere. Sic em̄ tū legū p̄ te feres cultū ipse, ante alios eas reuerēdo: tū subditis cōstabit, legū p̄uaricationē piculi nō esse

Peccare et nō cohibere peccā: (imūnē. teis iuxtā estima. Si q̄ sem̄ in ciuitate uita q̄dē ip̄e traducat eque, toleret aut̄ uiuē

τῶν ἀθέσμων, σωδργός τῶν κακῶν πρὸ θεῶ
κρίνεται. ἡ δὲ βούλησις ἐνδοκιμῆς, καὶ τῶς
τὰ κάλλιστα ποιῶντας προτίμα καὶ τοῖς τὰ
χαίριστα δρῶσιν ἐπιτίμα.

29 Λίαν συμφέρον ἔστω λαμβάνω, ἢ φεύ-
γειν τὰς τῶν κακῶν σωδρχίσεις. τὸν γὰρ συ-
νόντα πάντοτε ἀνθρώποις πονηροῖς, ἢ παθεῖν
ἢ μαθεῖν ἀνάγκη τί πονηρόν. ὁ δὲ τοῖς ἀγα-
θοῖς σωδράγων, ἢ μίμῃσιν τῶν καλῶν ἐκ-
διδάσκεται, ἢ μέσῃσιν τῶν κακῶν ἐκπαιδεύε-
ται.

30 Εὐκρίσιον ἔστω θεῶ πισευθεὶς βασιλεῖ-
αυ, μηδὲν χρῶ τῶν πονηρῶν πρὸς τὰς τῶν
πραγμάτων διοικήσεις. ὧν γὰρ αὐρ ἐκείνοι κα-
κῶς διαπράξονται, λόγον ὑφέξει θεῶ ὁ πῶ
ἰχῶ αὐτοῖς δεδωκῶς. μετὰ πολλῆς ἔρ ἰζε-
τάσεως αὐ τῶν ἀρχόντων προβολαὶ γινέσθω-
σαν.

31 Ἰσορνομίζω κακῶν, καὶ τῶν ἐχθρῶν θυμῶ-
σθαι ταῖς κακουργίαις, καὶ τῶν φίλων δέλγε-
σθαι ταῖς κολακείαις. δεῖ γὰρ πρὸς ἑκατέρως
θελαιῶς ἀνθίσασθαι, καὶ τῶ πρέποντ ὅ μῃ
δαμῶς ἀφίσασθαι, μήτε πῶ ἀλόγισον ἐκείνων
δυσμλίστην ἀμυρόμλον, μήτε πῶ ἐπίπλασον
τέτων ἐμλίστην ἀμειρόμλον.

teis iniquè, socius malorū apud deū iudicāt. Quod si uelis bifariā approbari, ut pulcherrima quæq; gerēteis honora, ita teterrima patrantibus succense.

Expedire admodū arbitror, effugere prauorū cōtubernia. Qui enim cum hominib. improbis semper uersat, eū uel pati uel discere malū aliquid necesse est. Qui uero unā cum bonis degit, uel imitationē honestorum edocetur, uel diminutionem uitiorum condiscit.

Terrarū orbis à deo cū concreditum tibi sit regnū, caue ne aliq̄ utaris ex prauis ad rerū administrationes. Quæ em̄ illi p̄perā fecerint, eorū rationē reddet deo, q̄ peccādi facultatē ipsis indulserit. Magna igit̄ & diligentī cū p̄scrutatione magistratuū promotiones fiāt oportet.

Aequale reor esse malū, & inimicorum excandescere flagitijs, & amicorū permulceri blanditijs. Oportet enim ustrisq; resistere, nec usquam à decoro discedere: neq; irrationabilē eorū maleuolētiam ulciscendo, neq; fictitiā horū beneuolentiam remunerando.

32 Ἡγὲ τούτους εἶναι φίλους ἀληθεσάτους, μὴ τῶς ἐπαινῶντας ἅπαντα τὰ παρὰ σὲ λεγόμενα, ἀλλὰ τῶς κρίσει δίκαια πάντα πράττειν ὡσαυδίζοντας. καὶ σωηδομλίας μὲν ἐπὶ τοῖς χρηστοτέροις, ἐπισυγνάζοντας δὲ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις. οὗτοι γὰρ ὄντως ἀψευδесаῖτης ὀιλίας δεικνύουσι περὶ ἡμῶν.

33 Μὴ μεταβαλέτω σοι τὴν μεγαλόφρονα γνώμην τῆς ἐπιγίγναι ταύτης δωασείας ὁ ὄγκος, ἀλλὰ ὡς ἐπίκηρον διέπων ἀρχιῶν, ἀτρεπῶν ἔχε τὸν νοῦν ἐν πράγμασι τρεπτοῖς, μὴ τε ἐν ταῖς ἐνθυμίαις ἕνεκ' ἐμῶν, μὴ τε ἐν ταῖς ἀθυμίαις ταπεινῶν.

34 Ὡσαυτὸν χρυσὸς ἄλλοτε ἄλλοις ἕως τῆς τέλει χυθῆς μετατυπέμεν, καὶ πρὸς διάφορα κοσμίωρ ἔδη μεταποιέμεν, ὅπερ ἐστὶ διαμύνη, καὶ τροπῶν ἔχ' ὑπομλίας, ἔτω καὶ αὐτὸς ἐν κλειέσαστε βασιλεῦ, ἄλλω δὲ ἄλλης ἀμέθωρ ἀρχῶν, φθάσας δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἀνωτάτω τιμῶν, ὁ αὐτὸς διαμλίας ἐκ ἐν τῆς αὐτοῖς πράγμασι, ἀναμοίωτον ἔχωρ ἐν τῷ καλῷ τῷ φρόνημα.

35 Νόμιζε τότε βασιλεύειν ἀσφαλῶς, ὅταν ἐκόντων ἀνάσῃ τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ ἀκσίως ὑποτατῆόμενον, σασιάζει καὶ λαβόμενον.

Existima uerissimos amicos, nō glau-
dēt omnia quæ dicāt abs te, sed q̄ nihil
nō integro iudicio facere cōtēdūt. Sic ut
gratulent̄ tibi, si bene: tristētur contrā si
p̄perā dixeris fecerisue. Hi em̄ reuera ab
omni fraude abhorrentis amicitiaē prae
se ferunt insignia.

Ne mutet tibi magnanimam mentē,
terrenæ huius potestatis moles, sed ut
fragilē fatocq; ob noxiū regēs principas
tū, immutabilē habeto intellectū in reb.
mutabilib. nimia neq; lætitia sublimē te
extollens, neq; mœstitia uilescens.

Sicuti aurū q̄uis modo sic, mō aliter
ab arte trāfiguret̄, atq; ad uarias ornamē
torū species trāsformet̄, p̄manet tamē
id q̄ est, nec mutationē patit̄: sic ipse q̄q;
inclytissime Imperator, licet aliud ex a-
lio p̄ gradus obtinueris regimē, p̄uen-
risq; ad ip̄m supremū honorē, idē tñ p̄-
manes nō ī eisdē rebus, inalterabilē cō-

Existima tūc (tinēs in officio animū,
demū te tutō regnare, cū uolētib. impas
hoībus. Quod em̄ inuito anō subijcīt,
seditionibus fluctuat capta occasione.

ἢ δὲ τοῖς θεομοῖς τῆς ἐννοίας κρατῶμενον, βεβαίαν ἔχει πρὸς τὸ κρατῶν τὴν εὐπείθειαν.

36. Ἰνα τὸ κράτῳ τῆς βασιλείας ποιήσης ἀσπίδην, ὅσῳ ἔχεις κτ' τῆν ὑπὸ κτήσιν ἀμαρτανόντων ὀργῶν, ποσάυτῳ ἔχεις καὶ κατὰ σαρτὸς πλημμελοῦντῳ ἀξίου. ἔδεις γὰρ ἰχθὺς τὸν ἐν ἕρποντι τυλικαύτη παιδείαν, εἰ μὴ λογισμὸς οἰκτιρῶν ἕξ αὐτοῦ τοῦ πλημμελοῦντῳ κινῶμεντῳ.

37. Οὐ μεγάλης ἕρποντι ἐπιλαβόμεντῳ, τὸν δοτῆρα τῆς ἕρποντι μιμῶσθαι κατὰ διώξιμιν, εἰ γὰρ πως τὴν εἰκόνα φέρει τοῦ ἐπὶ πάντων θεοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ κατέχει τὴν ἐπὶ πάντων ἀρχὴν. ἐν τούτῳ δὴ μάλις τὸν θεὸν μιμῶσεται, ἐν μηδὲρ ἡγεῖσθαι τοῦ ἐλεῆν προτιμῶσθαι τὸν ὄρον.

38. Ὑπὲρ χρυσοῦ καὶ λίθου τίμιου, τῆς εὐπορίας τὸν πλοῦτον ἑαυτοῖς θησαυρίζωμεν, τὸν καὶ ὧδε κατευφραίνοντα τῆ ἐλπίδι τῆς μελλούσης ἀπολαύσεως, καὶ κατὰ γλυκαίνοντα τῆ πέραι τῆς ἐλπίδιείσης μακαριότητῳ. τὰ δὲ νῦν πρὸς ἡμᾶς ὡς ἔδει πρὸς ἡμᾶς, μὴ τὸν πρέτω ἡμᾶς.

39. Σπῆδαζε λαμπροτέραις ἀμείβεσθαι δωρεαῖς, τὰς μετ' ἐννοίας ποιῶντας τὰ πρῶτα πρὸς

Quod uero uinculis beneuolētiae regit,
 stabilē seruat erga rectorē obedientiā.

Vt dominiū imperij tui facias decātabile,
 quantam habes aduersus subditos
 peccanteis irā, tantā habendam esse tibi
 aduersus te ipsum peccantem censeo.
 Nemo enim ualet tanta pollentem po-
 testate corrigere, nisi ratio propria, que
 ex ipso peccante moueatur.

Magnā qui potestatē adeptus est, lar-
 gitorē potestatis imiteť pro uiribus. Si
 em imaginē gestat rerū p̄sidis dei, atq̄ p̄
 ipsum cōtinet rerū principatū, in eo ma-
 xime imitabit̄ deū, ut nō existimet quic-
 quam misericordia preciosius.

Sup̄ aurū & lapidē preciosum, bene-
 ficentię diuitias nob̄is ueluti thesaurum
 recondamus. Illæ nanq̄ tum in præsen-
 ti uita oblectant spe future fruitionis, tū
 in futura dulcedinē afferunt, experimē-
 to gustuq̄ speratæ beatitudinis; que ue-
 ro nūc circa nos apparent, tanq̄ nihil ad
 nos pertinentia, ne nos nimīū allectent.

Da operam ut eos splendidiorib. de-
 merearis remunerationib. qui cū bene-

προσαπόμενα. τὸ τῷ ἢ τῷ τρόπῳ, ἢ τῶν ἀγα-
θῶν ἐπαυξήσεις τὴν προθυμίαν, καὶ τὰς πονη-
ρὰς διδάξεις μεταμαθεῖν τὴν κακίαν. ὃ γὰρ
τῶν αὐτῶν ἀξιοῦσθαι τὰς μὴ τὰ αὐτὰ ποιῶν-
τας, ἀγαρῶν ὄντι ἀθέμιτον.

40 Τιμιώτατον πάντων ὄντι ἡ βασιλεία.
τότε δὲ μάλιστα τοιοῦτόν ἐστιν, ὅταν ὁ τοῦτο
πῶρικέμεν ὃ κρεῖττον, μὴ πρὸς ἀνθάδειν
ῥέτη, ἀλλὰ πρὸς ἐπιείκειαν βλέπῃ, ὃ μὴ
ἐπάνθρωπον, ὡς θηριώδες ἀπεσσεφόμεν
ἢ δὲ θηλιάνθρωπον, ὡς θεοεικελον ἐνδεκνύμε-
ν.

41 Ἰσως πρὸς τε φίλους καὶ ἐχθρούς ποιῶ
τὰς κρίσεις, μήτε τοῖς ἐνδοσι χαριζόμεν
τῶν ἐννοικῶν, μήτε τοῖς δυσμενέσι ἀνθισάμεν
δι' ἀπέχθειαν. ἐπειδὴ τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἀτοπίας,
καὶ δικαιοῦν ἢ ἀδίκον, εἰ καὶ φίλον ὑπάρ-
χει, καὶ ἀδικεῖν τὸν δίκαιον, εἰ καὶ ἐχθρὸς τυ-
χάνει. τὸ γὰρ κακὸν ἐν ἀμφοτέροις ὅμοιον, καὶ
ἐν τοῖς ἐναντίοις εὐρίσκηται.

42 Νυνεχῶς ἀκροῶσθαι δεῖ τὰς τῶν πραγ-
μάτων κριτάς. δυσδίερα τὸ γὰρ ἐστὶν ἢ τὸ δι-
καίει εὐρεσις, ἢ ἀδίως ἐκφεύγῃσα τὰς μὴ λίαν
προσέχουσας. ἢ δὲ ἢ τῶν τῶν λεγόντων ἀφέντες
δεινότητα, ἢ τῶν τῶν λεγομένων πέντες πιθα-

uolētia capessunt q̄ mādan̄ abste. Hoc
em̄ pacto & bonorū augebis alacritatē,
& malos docebis ut dediscant malitiā.
Eisdem enim censerī dignos, qui non
eadem faciunt, nimis neciarium est.

Preciosissimū oīm est imperiū. Tunc
uero uel maxime huiuscemodi est, quū
hac qui circumdatus est potestate, nō ad
pertinacē & temerariā s̄auitiā propen-
sus sit, sed ad æquitatem respiciat, in-
clementiam ut ferinā auersando, huma-
nitatem ut deo similem præ se ferendo.

Aequal lance tã ad amicos q̄ ad inimicos
uergēs iudicādi munus obīto, neq̄
bñ sentientib. de te gratificās ob bñuo-
lētia, neq̄ maleuolis resistēs propter ini-
micitias: qm̄ eiusdē est absurditatis, &
secūdū iniq̄ petētē dare litē, etsi sit ami-
cus, & iniuriā iusto inferre, etsi sit inimi-
cus malū em̄ utrobicq̄ simile est, tametsi
ī cōtrarijs iueniat. Intēta mēte auscul-
tare debēt rerū iudices. Difficilis nāq̄ ca-
pti est iusti iuētio, facileq̄ effugere solet
nō admodū attēdētis. q̄ si p̄termissa di-
cētū eloquētia, dictorūq̄ neglecta ueris
similitudine

νόητα, εἰς τὸ βάθρον τῆν νοημάτων ἐαυτῶν
ἐμβάλλωσι, ἕτως ἀνιμῆσονται τὸ παρ' αὐτῶν
ζητούμενον, καὶ διπλῶ ἀμαρτίαν ἐκφεύξον-
ται, μήτε αὐτοὶ τὸ καλὸν προδιδόντες, μήτε ἄλλοις
τοῖς τὸτο δρᾶν συγχωροῦντες.

43 Ἰσαριθμα τοῖς ἄστροις ἀρ κτήσῃ τὰ κατορε-
θώματα, οὐδέποτε νικῆσεις τὴν τῆ θεῶ ἀγαθό-
τητα. ὅσα γὰρ ἀρ τις προσκρέγη θεῶ ἐκ τῆν
αὐτῆ, τὰ αὐτῷ προσφέρει αὐτῷ, καὶ ὡς οὐκ ἔστι
ὑπερβίῳαι τὴν ἰδίαν ἐν τῷ ἡλίῳ σκιάμ, προ-
λαμβάνουσαν αἰὲ καὶ τὸν λίαν ἐπειγόμε-
νον. οὕτως εἶδὲ τὴν ἀνυπέβλητον τῆ θεοῦ χρη-
στότητα ταῖς εὐποιίαις ὑπερβήσονται ἄνθρω-
ποι.

44 Ἀδαπάνητός ἐστι τῆς εὐποιίας ὁ πλου-
τῶν. ἐν τῷ διδόναι γὰρ λαμβάνεται, καὶ ἐν ἔσει
σκορπίζην σωάγεται. τὸτορ ἔχωρ ἐν τῆ ψυχῆ
σου πλουσιόδωρε βασιλεῦ, δίδου πᾶσι δαφι-
λῶς τοῖς αἰτοῦσι πρὸ σου. ἀπειροπλασίας γὰρ
ἔξῃς τὰς ὑπὲρ τούτων ἀμοιβὰς, ὅταν ἔλθῃ ὁ
καιρὸς τῆς τῆν ἔργων ἀντιδόσεως.

45 Νεύματι θεῶ τὴν βασιλείαν λαβῶν, μί-
μησαι αὐτῶν δι' ἔργων ἀγαθῶν. ὅτι τῆν εὐποι-
εῖν διωκτέων ἐγένε, ἀλλ' ἐ τῆν εὐπαθεῖν δε-
σόμενων. τὸ γὰρ ἔπιμον τῆς τῆν χρημάτων δα-
ψιλίας

Similitudine ad penitissimā intentionū profunditatē penetrauerint, sic demū haurient, q̄ ab ipsis quærit̄, geminiq̄ in fontes erūt delicti, neq̄ ipsi honestū pro dēdo, neq̄ alijs id ut cōmittāt cōcedēdo.

Aequalia numero sideribus etsi edideris bona opera, nō tamen ob id superabis dei bonitatē. Quæcunq̄ em̄ quis spiā obtulerit deo, sua ipsi offeret ex suis. Et sicuti transilire uel anteire nulli dat suā in sole umbrā, p̄uenientem semper, uel nimis properantem; ita in superabilem dei bonitatem nulli bonis operibus homines excedent.

Inexhaustæ sunt beneficentiæ opes. Nam largiendo acquirunt̄, & dissipando colligunt̄. Has tuo insitas animo habens munificentissime Imperator, largire oībus affatim petētibus abs te. In finiticuplas em̄ pro suis habebis remuneratiōes, quū t̄ps reddēdi uicē uenerit.

Nutu dei regnū adeptus, imitare eum bonis operib. q̄a inter eorū numerū natus es, beneficio qui afficere possunt, nō q̄ affici postulāt. paratæ em̄ rerū copię
nullum

φιλέας ἀνεμπόδιός ἐστι πρὸς τὰς τῶν πονη-
τῶν εὐποιίας.

46 Ὡσαύτῃ οὐφθαλμὸς ἐνπέφυκε σώματι, ὥ-
τω βασιλεὺς τῷ κόσμῳ ἐνέριμος, ὡδὲ τοῦ
θεοῦ δεδομένη εἰς σωδὲργίαν τῶν συμφερό-
των. ἤτοι ὡς αὐτὸν, ὡς οἰκείων μελῶν, ἔτω
πάντων ἀνθρώπων προσοῆν, ἵνα προσκόψω-
σιν ἐν καλοῖς, καὶ μὴ προσκόψωσιν ἐν κα-
κοῖς.

47 Ασφαλεστέω ἢ γὰρ τῆς σωτηρίας, σφρα-
γιστέω, τὸ μὴδέ ποτέ τινα τῶν ὑπηκόων ἀδικ-
κῆν. ὁ γὰρ τινα μὴ ἀδικῶν, οὐχ ὑφορεῖται τι-
νά ἐστι τὸ μὴ ἀδικεῖν ἀσφάλειαν προσκοῖν, τὸ
ἐνδραγετέω πολλῶν πλείον. τὸ ἀσφαλές γὰρ δὲ
δῶσι, καὶ τὸ προσκοῖν ἐπὶ προδίδωσι.

48 Γίνετοῖς ὑπηκόοις εὐσεβέστατε βασιλεῦ,
καὶ φοβός Δὲ πῶν ὑπόροχῳ τῆς ἰσχύος,
καὶ ποθενός Δὲ πῶν προχῳ τῆς εὐποιίας. μὴ
τετὸ φόβος καταφρονῶν Δὲ τὸν πόθον, μὴ τε
τὸ πόθος πῶν μελῶν Δὲ τὸν φόβον. ἀλλὰ τὸ
ἡμόρορ ἔχωρ ἀκαταφρόνητον, καὶ τὸ εὐκατα-
φρόνητον ἔχωρ ἀνήμόρορ.

49 Ἄτοῖς ὑπηκόοις νομοθετεῖς διὰ τῶν λόγων,
ταῦτα προλαβὼν ὑπέδφεας διὰ τῶν ἔργων. ἵνα
φίς λόγοις οἷς πείθεις, καὶ χησὸς σιωπῶν γινίσηται
βίβλῳ

nullū impedimentū esse potest, quo mi-
nus cōferantur in pauperes beneficia.

Sicut oculus inatus est corpori, ita Im-
perator mūdo adaptatus est, à deo da-
tus pro administratione eorū quæ usui
sunt. Oportet igit̃ eū hoībus quasi pro-
prijs mēbris prospicere, ut proficiāt in
bonis, neu malorū offensaculo illidant̃.

Tutissimā arbitrare salutis tuæ custo-
diā, nulla quenq̃ ex subditis afficere ini-
uria: qui enī offendit neminē, suspicio-
ni habet neminē. q̃ si nulla quenq̃ affi-
cere iniuria tutelā cōciliat, lōge benefi-
cijs collatis magis id p̃stabit. Nā ut tute-
lā exhibet, ita charitatem non prodit.

Esto subditis, piētissime Imperator &
formidabilis ob excellentiā ptātis, & as-
mabilis ob largitionē beneficētię. Neq̃
formidinē cōtēnēs propter amorē, nec
itē amorē negligēs ob formidinē. Sed tā
māsuēdinē p̃ te ferēs haud asp̃nabilē,
q̃ nimīā & asp̃nabilē familiaritatē imiti
seueritate castigās. Quę subditis uer-
bo q̃ si lege p̃scribis, hęc tu p̃ueniēs re ip̃a
p̃stitisti, ut uerbis, q̃b. p̃suades itēgra q̃q̃
uita

βίβλ. ἔγω γὰρ εὐδοκίμου ἀποφηνῆσα ἃ κρᾶ-
 τῶ, ἢ λέγων πρακτικῶς, καὶ πράττων λο-
 γικῶς.

50 Πλέον ἀγάπα βασιλεῦ γαλιλώτατε,
 τῆς λαμβάνειν πρὸς ἐχάριτας ἰκετεύοντας,
 ἢ πρὸ τῆς ἀσπαζομαι τὰς δωρεάς σοι προσφέ-
 ρειν. τοῖς μὲν γὰρ ὀφειλέτης ἀμοιβῆς καθίστα-
 σαι. οἱ δέ σοι ἄρ θεὸν ὀφειλέτω ποιῶσι ἄρ οἱ-
 κειμένον τὰ εἰς αὐτοῦς γινόμενα, καὶ ἀμειβο-
 μενον ἀγαθαῖς ἀντιδόσεσι ἄρ φιλόθεον, καὶ
 φιλάνθρωπον σου σκοπόν.

51 Ἡλίε μὲν ἔργον ὅτι, ἃ καταλάμπερ ταῖς
 ἀκτῖσι τῶ κτίσιν. ἀνάκτῶ δὲ ἀρετῆ, ἃ ἐλε-
 ῆν τοῖς θεομένοις. καὶ κείνου δὲ φανώτερον, ὃ
 εὐσεβῆς βασιλεὺς. ὃ μὲν γὰρ ἔπαρχωρεῖ τῆ δια-
 δοχῆ τῆς νυκτὸς. ὃ δὲ οὐ παρχωρεῖ τῆ σιναρα-
 παγῆ τῶν κηκῶν, ἀλλὰ τῶ φωτὶ τῆς ἀληθεί-
 ας ἕξει λέγει τὰ κρυπτὰ τῆς ἀδικίας.

52 Τοὺς μὲν πρὸ σου βασιλεῖς ἢ ἀρχὴ κατε-
 νόσησε, σὺ δὲ ταύτῳ κράτιστε φαιδροτέρων
 ἐποίησας, ἢ μδρότητι κηκῶν τῆς ἕξουσίας ἄρ
 ὄγκου, καὶ χρηστότητι νικῶν τῶν προσιόντων
 σοι ἄρ φόβου. ὅθεν τῶ λιμνὴ τῆς σῆς γαλιλώ-
 τητος πάντες προσορμῶσιν οἱ ἐλέες θεόμνητοι,
 καὶ τῶν κυματῶν τῆς γενέας ἀπαλατῆμεν

uita ad stipulet, sic em̄ cōmendabile tuū
 asseuerabis imperium, si & ratiocineris
 nō sine opere, & opereris non sine rōe.

Eos plus ama serenissime Imperator,
 accipe ab te bñficia q̄ supplicāt, q̄ tibi q̄
 cōtēdūt offerre mūera. His em̄ debitor
 referēdi gratiā efficeris, illi uero deū dāt
 tibi uadē, uēdicātem sibi ptinere q̄ ad se
 putātē, q̄cūq̄ erga supplices cōtuleris,
 & remunerātē bonis retributionib. tuā
 tam piām, q̄ per humanā intentionem.

Solis profectō ptes sunt, illustrare ra-
 dijs orbē. principis uero uirtus est ege-
 norū misereri. Porro ijs clarior est impe-
 rator q̄ pius est. Ille nāq̄ cedit succedēti
 nocti, hic aut̄ rapacitati prauorū nō cō-
 cedit indulgetue q̄cūq̄, sed lumine uerita-
 tis, iniquitatis occulta coarguit.

Priores qdē te Impatores principatus
 adornauit. Tu uero eū p̄stātissime, illu-
 striorē reddidisti māsuētudine tēperās
 diluēs q̄ austerā potestatis molē, bonita-
 tēq̄ uincēs adeuntiū te formidinē. Qua
 propter tuę serēitatis portū subeūt oēs
 q̄ misericordia indigēt, fluctibusq̄ pau-

D pertatis

νοι, εὐχαριστήεις ὕμνος σοι ἀναπέμπεται.

53 Ὅσοι τῆ δωδεκά πάντων ὑπὸρρέχουσιν
 ποσῶτον ὁ τοῖς ἔργοις ὑπὸρλάμπει ἀγωγίς.
 ἀναλογεῖται ὅτι τῷ μεγέθει τῆς δωσόμεως τῶν
 ἔργων τῶν καλῶν ἀπαιτῶσαι προσδίδη-
 σον ἵνα φήσω πρὸ θεοῦ ἀνακηρυχθῆς, μετὰ τῆ
 σεφάσ τῆς ἀληθείας βασιλείας, κτῆσαι καὶ τὸ
 δέμμα τῆς τῶν πενήτων εὐποιίας.

54 Σκέψαι περὶ ἐπιτάξει ἀθέλεις, ἵνα προ-
 σάξεις ἐμφρόνως ἀθέμις. ἐνόλιθον γὰρ ὅ τῆς
 γλώττης ὄργανον, ὁ μέγιστον πῆχει τοῖς ἀμε-
 λουσι κίνδυνον. εἰ δὲ ὅρι εὐσεβῆ λογισμὸν ὡς
 μουσικῶ ἐπισκόπος αὐτῶ, ὅ παναερμόνιον τῆς ἀ-
 ρετῆς ἀνακρέσσεται μέλιθ.

55 Ἐξω μὲν εἶναι χρὴ πᾶσι πάντα ὅρι ἀνα-
 κτα, καὶ μάλιστα πᾶσι κρίσεις τῆν δυσχε-
 ρῶν πραγμάτων, βραδύ δὲ λίαν εἰς ὄργην
 ἐπιδείκνυσθαι. ἐπειδὴ γὰρ ὅ πάντῃ ἀόργητον
 εὐκαταφρόνητον, ἢ θυμῶν μετρίως, καὶ μὴ
 θυμῶν ὅ μὲν, ἵνα τῆν φαύλων τὰς ὀρμὰς
 ἀνασέλη. ὅ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμὰς τῶν χρησῶν
 ἀνιχνεύει.

56 Ἐρῶ ἀκριβῆ τῆς καρδίας σου βυλευ-
 τηρίω, ἐπιμελὲς κητάνει τῆν σωόντων σοι
 τοῦς τρόπων, ἵνα γινώσκῃς ἀκριβῶς καὶ τοῦς
 ἐμὰ γὰρ

ptatis liberati gratiarū actores hymnos

Quātū potestate cæ: (ad te missitāt. teris antecellis, tantū factis etiā emicare ante alios enitere. Persuasissimū em habe, eā abs te postulari honestorū opationē, q̄ magnitudinē uiriū proportionē respōdeat: ut igit̄ a deo q̄ si p̄p̄conē uictor declareris, corona iuictū impij tuo capitū īposita, coronā etiā ex promerēdis pau-

Cōtēplator bene priusq̄ (p̄ib. acq̄rito. mādes q̄ fieri uelis. Sic fiet ut semp̄ prudēter iubeas q̄ fas est. Lubricū em̄ est instrumentū lingue, maximūq̄ affert negligētib. piculū. q̄ si piū intellectum ueluti musicū illi p̄feceris, oib. harmoniæ numeris cōcinnatū modulabitur melos.

Acutū qdē esse oportet principē, cū in alijs, tū uel maxime ī afferēdo de reb. difficillimis iudicio: lētū aut̄ ad irascendū. Et qm̄ om̄imoda irē absentia aspnabilis est, & irascat̄ mediocriter & nō irascat̄ oportet. Illud ut prauorū impetū cōprimat, hoc ut propēiones bonorū p̄uesti-

In exquisita tui cordis curia diligēt̄ (get. gēt̄er perspicito cōuersantiū tecū mores, ut pernoscas examussim, & quos

ἐν ἀγάπῃ θόρα πεύοντας, καὶ τοὺς ἐν ἀπάει
τῆ κολακίαν. πολλοὶ γὰρ ἐνοῆν ὑποκρι-
νόμνοι, μεγάλα τὴς πειθύνοντας καταβλά-
πῃσι.

57 Λόγον ἀκούσας ὠφελῆσαι δυνάμην,
μὴ μόνον ἀκοῆ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ πράξει διαδέ-
χου. ὄντω γὰρ τό τοῦ βασιλέως ἀγλαίεται
κράτῃ, ὅταν ἢ παρ' ἑαυτῶ τὰ δέοντα σω-
ρῶ, ἢ παρ' ἄλλο εὐρεθέντα, μηδ' αὖτως παρορῶ,
ἀλλὰ μανθάνει μὲν ἀνεπαιχτώτως, ἐπιτελεῖ δὲ
ἀνυπόθετως.

58 Αἰρόπολις μὲν ἀπορρήτοις τείχεσι ἢ σ-
φαλισμένη καταφρονεῖ τῆν πολιορκίαν ἀν-
τιὸν πολεμίων, ἢ εὐσεβῆς δὲ βασιλεία ἡμῶν ἐλε-
ημοσύνης τεταχισμένη, καὶ προσευχαῖς πε-
ριπυργουμένη, ἀήτητῃ γίνεται τοῖς τῆν ἔχ-
θρῶν βέλεσι ἀοίδιμα κατ' αὐτῶν ἐγείρουσα
τρόπαια.

59 Χρῆσαι δεόντως τῆ κάτω βασιλεία, ἵνα
κλίμαξ σοι γένηται τῆς ἄνω εὐδοξίας. οἱ γὰρ
ταύτῃ καλῶς διοικουῦτες μετὰ ταύτης κα-
κίης ἀξιολύται, ταύτῃ δὲ διοικουῖσι καλῶς,
οἱ παρρηκὸν τῆς ἀρχομένοις ἐπιδεικνύοντες πό-
θον, καὶ ἀρχικὸν παρ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνον-
τες φόβον. ἀπειλαῖς μὲν τὰ πᾶνματα προ-
αναδείξω

charitas te colere cōpellit, & q̄ tibi per fraudē adulāť. Pleriq̄ em̄ beneuolentiā simulantes, magno credentibus detrimento sunt.

Sermonē cū audis iuuare ualentē, ne auribus modo, uerū opere etiā excipito. sic em̄ Imperatoris exornat̄ decoratuiq̄ dominiū. quū uel ex se cōsiderat quorū indiget usus, uel ab alio reperta non despicit, sed tum discit sine uerecundia, tū exequitur sine cunctatione.

Arx qdē inde populabilibus muris munita cōtēnit obsidēteis se hostes. Piū aut̄ uestrū imperiū quū & liberalitate erga miseros ueluti muro cinctū, et prescū turribus corroboratū sit, inuictū nullisq̄ hostiū telis peruiū fit, præclara & celebría contra eos erigens trophæa.

Vtere ut oportet regno hoc inferiore, ut scala tibi fiat superioris claritatis. Qui em̄ hāc recte gubernāt, illa q̄q̄ postmodū digni cēsent. Hāc aut̄ recte gubernāt, q̄ paternā subditis ostēdūt charitatē, & principi debitum ab ipsis recipiunt timorem. Itaq̄ minis quidē uitia compe-

αναστέλλοντες, τιμωρίας δὲ πείραμ αὐτοῖς ἔ-
προσάγοντες.

60 Ἰμῆτιον ἀπαλαίωτόν ἐστι τῆς εὐποιί-
ας περιβόλαιον, καὶ ἀδίκητος ὁ σολῆ, ἢ πρὸς
τῆς πένητας εὐργή. δὲ οὖν τῆς βουλόμενον
εὐσεβῶς βασιλεύειν, τοιοῦτοις ἐνδύμασι τῶν ψυ-
χῶν καλωπίζειν. Φιλοπῶχίας γὰρ ἡμῶν
μὲν πορφύρα, καὶ οὐρανοῦ βασιλείας κα-
ταξιούται.

61 Σκηπτοῦ βασιλείας παρὰ θεῶν δεξάμε-
νοι, σκέπην πῶς ἀρέσας ἔσθ' ταύτῃ σοι δεδω-
κότι, καὶ ὡς πάντων ἀνθρώπων ὑπ' αὐτῶν προ-
τιμηθεὶς, πλεον πάντων ἐπέγου καταγράφαι-
σιν αὐτόν. τῆτο δὲ γέρας ἡγείται μέγιστον, ἄρ-
ῶς αὐτῶν τῆς ὑπ' αὐτῶν διαπλασθέντας ὁράς,
καὶ ὡς χρεῶν καταβολῇ τὰς εὐποιίας πλη-
ροῖς.

62 Τρέχει μὲν εἰς τὴν ἀνω βοήθειαν πᾶς ἀν-
θρώπος ὀφείλει, ὁ σωτηρίας γλιχόμενος. ὁ
βασιλεὺς δὲ πρὸ πάντων, ὡς μεριμνῶν ὑπὲρ
πάντων. Ἐπὶ τῶν θεῶν γὰρ φυλαττόμενος,
καὶ τῆς πολεμίου καταγωνίζεται ἁλιναίως,
καὶ τῆς οἰκείους κατασφαλίζεται σπασδαίως.

63 Ο μὲν θεὸς οὐδενὸς δῆται, ὁ βασιλεὺς δὲ
μόνου θεῶν μιμοῦ τοίνυν τῆς οὐδενὸς δεόμενος,

καὶ

scant: supplicij autem sensum ipsis ne-
tquam infligent.

Vestimentū inuetustabile est beneficia
centiæ amictus, & incorrupta stola est
charitas erga pauperes. Eū igit oportet
q̄ piè regnare uult, taliū indumentorum
pulchritudine animā exornare. Amoris
em̄ in egenos q̄ indutus est purpurā, cœ-
lestis quoq̄ regni compos efficitur.

Sceptrū imperij quū à deo suscepis,
cogitato quib. nam modis placebis, q̄ id
tibi dedit, quocq̄ oibus hominibus ab eo
sis prælatus, magis oibus eū honestare
festina. Porro id ipse honestamentū ar-
bitratur maximū, si quasi te ipsum, fa-
ctos à se tuearis: atq̄ ut debiti exolutio-
nem, benefaciendi munus adimpleas.

Recurrere ad supnū auxiliū cū homo
quiuis debet, salutē qui expetat: tū ante
oēs Imperator, ut pote q̄ pro omnib. so-
licitus est, quū enim à deo custodiatur,
tā hostes generosa manu debellat, quā
suos sedulo communit.

Deus nulla re indiget, Imperator so-
lo deo. Imita. e igit nullius indigū, petēs

καὶ δαφιλένου τοῖς αἰτούσι ἤρ' ἔλεον, μὴ ἀ-
 κριβολογούμενος πρὸς τοὺς σους οἰκέτας, ἀλλ-
 λά πᾶσι παρέγωρ τὰς πρὸς τὸ ζῶν αἰτήσεις.
 πολὺ γὰρ κρηπτόρ ἐστὶ Δ' ἄ τοὺς ἀξίους ἔλεϊρ κῆ
 τοὺς ἀναξίους, ἢ τοὺς ἀξίους ἀποσδρᾶρ Δ' ἄ τοὺς
 ἀναξίους.

64 Συγγνώμῳ αἰτούμενος ἀμαρτημάτων,
 συγγίνωσκε καὶ αὐτὸς τοῖς εἰς σὲ πλημμελοῦ-
 σιν, ὅτι ἀφέσει ἀντιδίδοται ἀφεις. καὶ τῆ
 πρὸς τοὺς ὁμοδούλους ὑμῶν καταμαγῆ, ἢ
 πρὸς θεὸν φιλία καὶ οἰκείωσις.

65 Δεῖ τὸν ἀμέμπως ἀνάστηρ ἑαυτουδακός-
 τα, καὶ τὰς τῆν ἔξωθεν ἀδοξίας φυλάττεισθαι,
 καὶ ἑαυτὸν πρὸ ἐκένων αἰχμαίεσθαι, ἵνα καὶ
 τοῦ φανδρῶς ἀμαρτάνειρ δι' ἐκένους ἀπέχνη-
 ται, καὶ τὸ κατ' ἰδίαν πλημμελεῖρ ὑφ' ἑαυ-
 τὸν κωλύηται. εἰ γὰρ οἱ ὑπήκοοι αἰδοῦς ἀξιοί φαί-
 νονται, πῶ μῶ πλέορ ὁ βασιλεὺς ἀξί. Θ τάν-
 τῆς γίνεται.

66 Ἰδιώτῃ μὲν εἶναι κακίαν φημί, τὸ πρᾶτ-
 τερ φαύλα καὶ κολάσεως ἀξία. ἄρχοντος δὲ
 πονηρία, τὸ μὴ ποιῆρ τὰ καλά, καὶ σωτηρίας
 πρόσθεν. εἰ γὰρ ἢ τῆν κακῶν ἀποχὴ δικαιοῖ τὸν
 κρατῆτα, ἀλλ' ἢ τὸν καλῶν προχὴ σεφανοῖ τὸν
 τσιούτορ. μὴ μόνον τοίνω πονηρίας ἀπέχε-

σθαι

tibusq̄ facuberē misericordię copiã, nō exacta et ad uiuū refecāte rē rōne impēs-
sarū tuū erga famulatū utēs, sed omniū
de sustinēda uita petitionib. satisfaciēs.
Lōge em̄ satius est merito dignorū etiã
indignis misereri, q̄ indignorū uitio dis-
gnos ijs defraudare quæ merētur.

Veniã quū delictorū tuorū petas, ip̄e
q̄q̄ te offēdētib. ignosce, qm̄ remissioni
retribuit remissio, nostręq̄ cū conseruis
nostris reconciliationi, dei amicitia et fa-

Qui inculpabiliter prin- (miliaritas.
cipē agere studet, cū notas cauere debet,
q̄ forinsecus inurūt, tū seip̄m ante alios
uerecūdari, ut & apte delinq̄re abstineat
at propter alios, et à seip̄o cohibeat q̄ mi-
nus priuata seorsum flagitia cōmittat.
Si em̄ ex subditis sunt, q̄ reuerētia digni
habēt, multo magis ea dignus Impator

Priuati uitū esse assero, patra- (efficiūt.
re praua supplicioq̄ digna: p̄ncipis ue-
ro culpã, nō facere q̄ honesta sunt, salu-
tēq̄ pariūt. neq̄ em̄ malorū abstinentia
iustificat potētē, sed bonorū editio co-
ronat eūdē. Ne igit̄ malitia dūtaxat ab-

ἴθαι λογιζέσθω, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης αὐτῆς
χεσθαι ὡς δαζέτω.

67 Αἰσιμαίων λαμπρότητας οὐ δυσωπῆται
ὁ θάνατος. κτ' πάντων γὰρ ἐπιβίβηται τῶν
παμφάγους αὐτῆς ὀδόντας. ἐκ οὖν πρὸ τῆς ἐπι-
κένου ἀπαραιτήτου παρυσίας, μεταβάλλει εἰς
ὄρανον πῶ τῆν χρημάτων πόριουσίαν. εἰδὲν
γὰρ ἂν ἐν κόσμῳ σιωπάγει, ἐκτε ἀποδημίας
ἀπάγει, ἀλλὰ πάντα καταλιπὼν ἐπὶ γῆς,
γυμνὸς λογοθετῆται τῶν βίων αὐτῆς.

68 Κύριος μὲν πάντων ὅστις ὁ βασιλεὺς, δεξ-
λος δὲ μετὰ πάντων ὑπάρχει θεός. τότε δὲ μά-
λισα κληθίσεται κύριος, ὅταν αὐτῶν ἑαυτῶν
θεωδότη. ἢ ταῖς ἀτόποις ἡδοναῖς μὴ δολέη,
ἀλλὰ σύμμαχος ἔχωρ τῶν ἐυεβῆ λογισμῶν, τῶν
αἰτήτων αυτοκράτην τῆν ἀλίγων παθῶν, τῶν
πανδαμάτορας ἔρωτας τῆ πανοπλίας τῆς σω-
φροσύνης καταγωνίζεται.

69 Οἱ πρόπορ αἰσικαὶ τῶν σώμασιρ ἔπον-
ται. ἔτως αἱ ἀμαρτίαι ταῖς ψυχαῖς ἀκολου-
θοῦσιρ, ἐναργῶς τὰς πράξεις ἕθεικονίζουσαι. δια-
τῆτο ἐκ ἑστέρη τῆ κρίσει ἀρνήσασθαι. αὐτὰ γὰρ
ἐκαστὴ καταμαρτυρήσει τὰ πράγματα, ἔφω-
βίω ἀφέντα ἀλλὰ τοιαῦτα φαέντα, οἷα παρ-
ἑμῶν ἐπὶ χθιστῶν.

stinere cogitet, sed iustitiam etiã capere
sere contendat.

Dignitatũ splẽdores mors haud re-
formidat, omnibus em̄ uoraces suos dẽ-
tes infligit. Ergo ante illius ineluctabilẽ
aduẽtũ, opũ copiã trãsportemus in cœ-
lũ. Nemo enim quæ colligit in mundo,
illuc profectus abducit, sed oĩb. in terra
derelictis, nudus de uita sua reddit ratio-
nem.

Imperator ut est omniũ dominus, (nẽ.
ita cũ oĩbus dei seruus existit. Tũ igitur
demũ uocabit̄ dominus, quum ipse sibi
dominari, nec illicitis uoluptatib. famu-
lari patietur, tum adiutricem piã ratio-
nem assumens, inuictam scilicet impe-
ratricem animi perturbationũ rationis
expertium, indomitas cupiditates ar-
matura castimonix debellabit.

Quẽadmodũ umbre corpora sectãt,
sic animas flagitia comitant, euidenti ef-
figie actiones exprimentia: ideo nõ dat̄
in iudicio negare. Ipsa enĩ uniuscuiusq̃
opera obtestabuntur haud sanẽ uocẽ e-
mittendo, sed talia prorsus sese rep̄sen-
tando, qualia iam à nobis patrata sint.

Nauis

70 Νηὸς ποντοπόρου μιμῆται διάβασιν ἢ
βραχυτελής τῆ παρόντος βίβη κατάσασις,
ἡμῶς τῆς αὐτῆς πλωτῆρας λαυθάνουσα, καὶ
καταμικρὸν παρασύρουσα δρόμον, καὶ πρὸς
ἴδιον ἐκάστου παρεπέμπουσα τέλος. εἰ τοίνυν
ταυτὸ ἔτι ἔχει, πᾶδράμωμεν τὰ πᾶτρα ἔ-
χοντα τῆ κόσμου πράγματα, καὶ προσδρά-
μωμεν τοῖς εἰς αἰῶνας τῆν αἰώνων μνήσιν.

71 Ο σοβαρὸς καὶ ὑπέροφρος ἄνθρωπος, μὴ
ὡς ταυτὸ ὑψιφύδρωσ ἐπαυρέωθω, ἀλλ' ἐννοεῖτω
τῆς σαρκὸς τῆν ὑπόσασιν, καὶ πανέτω τῆς
καρδίας τῆν ἔπαυσιν. εἰ γὰρ καὶ γέγονεν ἄρ-
χωρ ἐπὶ γῆς, μὴ ἄγνοεῖτω ὑπάρχων ἐκ τῆς γῆς
ἀπὸ χοῦδος ἐπὶ θρόνον ἀναβαίνων, καὶ εἰς αὐτὸν
μετὰ χρόνον καταβαίνων.

72 Σπέδαζε διαπαντὸς ἀπῆτη βασιλεῦ. ἡ
ὡς πῶρ οἱ τὰς κλίμακας ἀναβαίνειν ἀρξάμε-
νοι, οὐ πρόπερον ἴσανται τῆς ἐπὶ τὰ ἄνω φο-
ρῆς, πρὶν ἄρ τῆς ἀκρας ἐφίκωνται βαθμίδος,
ἔτω καὶ αὐτὸς ἔχου τῆς τῆν καλῶν ἀναβά-
σεως, ὅπως ἄρ τῆς ἀνω βασιλείας ἀπολαύ-
σεως, ἢ σοι παρὰ χροῖ χριστὸς μετὰ τῆς ὁμοζύ-
γου, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ βασι-
λευομένων, εἰς τῆς αἰῶνας, ἀμῶ.

Σ Ε Λ Ο Σ.

Nauis p̄ mare cōmeantis imitat̄ trās-
sitū cōpēdiosa p̄sentis uitæ cōditio, q̄
fanēnos nauitas fallēs suos, et pedetētim
cunctātī raptās cursu, tandē ad suū cuius
usq̄ exitū p̄ducit. Si igīt hęc ita se habēt,
prætercurramus præcurrētia mūdi ne-
gocia, adcurramusq̄ his quæ ad secula
seculorum permanent.

Fastuosus & superciliosus homo, ne
ut taurus alticornis eleuet̄, sed animad-
uertens carnis subsistentiā, sedare debet
cordis tumorē. Nā etsi fact⁹ est p̄iceps
in terra, ne tñ ignoret sese ortū ex terra,
quū ex puluere ad soliū cōscendere, atq̄
in puluerem tandem descendere possit.

Studeto semper inuictissime Impera-
tor: & sicuti scalas qui scandūt, nō prius
desistunt, aut ad superiora ferri desinūt,
q̄ ad supremū perueniāt gradum: ita tu
quoq̄ iugiter honestorū ascensum con-
tinuato. Sic fiet ut cœlestis quoq̄ regni
fructum aliquando percipias, quod uti-
nam & tibi tribuat & coniugi Christus
rex omnium & qui regnant & qui res-
gnantur in secula, Amen.

Hippos

Ι Π Ρ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Ο Ρ Κ Ο Σ

Ο Μνυμι απόλλωνα ἰατρον, καὶ ἀσ-
 κληπιόν, καὶ ὑγίω, καὶ πανάκει-
 αμ, καὶ θεοὺς πάντας τε καὶ πάσας ἰσο-
 ραε ποιούμενον, ἐπιτελεῖς ποιήσῃμ κατὰ δύ-
 ναμιρ καὶ κρίσιρ ἐμὸν ὄρκον τὸν δε, καὶ ξυγ-
 γραφῶ τῷδε. ἠγήσασθαι δὲ τὸν διδάξαντα
 μὲ τῷ τέχνῳ ταύτῳ ἴσα ἐλευθέροι ἐμοί-
 σι, καὶ βίε κοινώσασθαι, ἐ χρεῶν χρηίζοντι με-
 τὰδοσιρ ποιήσασθαι, ἐ γένθ τὸ ἕξ ἑωντέε
 ἀδελφοῖς ἴσων ἐπικρινέειρ ἄρρεσι, ἐ διδάξειρ
 τῷ τέχνῳ ταύτῳ ἡ χρηίζωσι ἀνευ μισθῶ ἐ
 ξυγγραφῆς, παραγελλίνε τε, ἐ ἀκροήσιθ,
 ἐ τῆς λοιπῆς ἀπάσης μαθήσιθ μετὰδοσιρ
 ποιήσασθαι ὑοῖσι τε ἐμοῖσι ἐ τῶ ἐμὲ διδάξαν-
 τῶ, ἐ μαθηταῖς συγγεγραμμένοις τε ἐ ὄρ-
 κισμένοις νόμῳ ἰητρικῶ, ἄλλῳ δὲ ἔδενί. δια-
 τήμασί τε χηῖσομαι ἐπ' ὄφελῆ καμνόντων
 κατὰ δύναμιρ ἐ κρίσιρ ἐμῶ, ἐπιδήλησι δὲ ἐ
 ἀδικίῃ εἴρξειρ. ἔ δάσω δὲ ἔδενί φάρμακορ αἰ-
 τιθεῖς θανάσιμον, ἔ δὲ ὑφηνήσομαι συμβεβλή-
 ποιῶδε. ὁμοίως δὲ ἔ δὲ γυναικί πεσοῦρ φθόριον
 δάσω. ἀγνάε δὲ καὶ ὄσιως διατηρήσω βίον
 τὸν ἐμὸν, καὶ τέχνῳ τῷ ἐμῷ. ἔ τεμέω δὲ
 ἔ δὲ μῶ λιθιῶντας. ἐκχωρήσω δὲ ἐργάτη-
 σιρ ἀνδράσι πηξέθ τῆςδε, εἰς οἰκίας δὲ ὁκό-

HIPPOCR. IUSIURANDVM.

TEstor Apollinem medicum & Aesculapium
 Hygiamq; & Panaceam Aesculapij filios,
 & deos ac deas omnes: me quantum in me erit, &
 quantum ingenium meum ualebit, hæc omnia obser-
 uaturum quæ hoc iureiurando, atq; ijs tabellis conti-
 nentur. Tributurum me præceptori meo à quo hanc
 artem edoctus sum, non minus quàm parenti, à quo
 sum genitus: uitam cum eo cõmunicaturum: res om-
 nes quas illi necessarias esse intelligam, pro uiribus
 meis ministraturum: Progeniem eius fratrum loco
 habiturum. hanc artem sine mercede & sine pactio-
 nibus edocturum. Præcepta omnia libere & fideli-
 ter traditurum meis & præceptoris mei liberis, cæ-
 terisq; discipulis, qui se legibus medicinae astrinxe-
 rint, atq; iurati fuerint, alij præterea nemini. In cu-
 randis a grotis pro uiribus & pro ingenio meo rebus
 necessarijs usurum: nemini ægritudinem dilaturum,
 nihil per iniuriam facturum. Rogatum letale uene-
 num nemini daturum, neq; id cuiquam consulturum:
 neque mulieri prægnanti ad interficiendum con-
 ceptum fætum pessum porrecturum: uitam meam
 atque artem meam puram atque integram seruatu-
 rum. Laborantes lapillo haudquaquam excisurum,
 sed expertis huius artis hoc negocium permissurum:
 quancunque domum ingressus fuero, duntaxat libe-
 randis a grotis operam daturum. Omnem iniuriam,

omnens

σας ἄν ἐσίω, ἐσελεύσομαι ἐπ' ὠφελείῃ καμνόντων, ἐκτὸς ἐὼν πάσης ἀδικίης ἐκουσίης καὶ φθορίης τῆς τε ἄλλης, καὶ ἀφροδισίων ἔργων. ἐπί τε γυναικείων σωμάτων καὶ ἀνδρείων, ἐλευθέρων τε καὶ δούλων, ἅδ' ἄν ἐμ θόρακίῃ ἢ ἰδῶ ἢ ἀκούσω, ἢ καὶ ἀνευ θόρακείης κατὰ βίον ἀνθρώπων. ἂ μὴ χρῆ ποτε ἐκλαλέω θαιέξω, σιγήσομαι, ἀρρήτα ἢ γέυμενός εἶναι τὰ τοιαῦτα ὄρκον μὲν οὐ μοι τόνδε ἐπιτελέα ποιέοντι, καὶ μὴ ξυγχεόντι, εἴη ἐπαύρασθαι ἐβίς καὶ τέχνης δοξαζομένην παρὰ πᾶσι ἀνθρώποις εἰς ἄρ' αἰεὶ χρόνον, παραβαίοντι δὲ ἐπιόρκουῦντι τὰναντία τούτων.

Τ Ε Λ Ο Σ.

omnem corruptelam, omne genus turpitudinis, res etiam ueneras sponte mea euitaturū, siue muliebria corpora curauero, siue uirilia, siue hominis liberi, siue serui. quæ inter curandum uel uidero uel audiero, uel etiam extra curam in uita hominum cognouero, quæ reticenda esse intelligam, nemini aperturum, sed intemeratam taciturnitatem seruaturum. Præsens igitur iusiurandum integrè atq; incorrupte seruanti mihi, omnia tam in uita quàm in arte mea prospera feliciaq; succedant, & gloria in æternum parata sit; transgredienti uero atq; periuro contraria omnia eueniant.

FINIS.

E

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΡΟΣΤΟΣ

ΛΙΘΙΔΡΟΔΙΑΚΟΝ ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟ-

ΜΕΛΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΟΜΗΡΟΣ ΜΕΛΙΟ ΤῆΝ ΠΟΙΚΤῶΝ ΓΟΝΙΜΩΤΑ-
 ΤΟΣ, ΤῶΝ ΤΕ ΧΙΟΥ ΠΑΙΔΩΝ ΕΑΥΤῶ ΠΑ-
 ΡΑΤΕΘΕΝΤΩΝ ΠΑΙΔΕΥΕΘΑΙ, ΒΑΡΧΑΧΟΜΝΟΜΑΧΙΑΡ
 ΤΕ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΧΛΙΔΑΣ, ΚΑΘΑΠΟΡ ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΣΟ-
 ΡΕΪ, ΚΑΙ ἄλλα ὅσα παιγνίων ἀνάμεσα τοῖς τε
 παισὶν ἐκείνῃ, ἢ τοῖς ἐπιγιγνομένοις χαριζόμε-
 νοι, σιωπεῖθε. ἵνα τῆν μαθημάτων ἀρχόμε-
 νοι, τούτων ἥδιον ἀκροῶνται, ἢ μὴ τῆν τὰ παί-
 δων ὅσα διακναίειν θιλοῦντων. τῆν μετα-
 θενετέρων δὲ τίς ἔρ ποιητῶν ἀπομιμείδῃ βε-
 λόμενοι, πόλεμόν τινα γαλῆς πλασάμενος
 καὶ μυῶν, εἰς κωμῳδίας τάξῃ παραήγαγε, μέ-
 τρω ἰαμβεῶν χησάμενοι. τούτου δέ μοι ταῖς
 χόρσιμ ἐμπροσόντος, ἔδοξεν ἅμα μὲν ῥίς θι-
 λομαθέσι τῶν νέων ἔργον ἀπὸργάσασθαι κα-
 ταθύμιον, εἰ τῶν ὁσῶν τινα νέων ἀοιδῶν τυ-
 πώσαντες ἀποπέμφομεν. ἅμα δὲ καὶ οἶόν τι-
 να κήρυκα προεκπέμφοι τῆς οὐ μερῦ πολὺ τυ-
 πωθησομένης ἰωνίας. ἐφ' ἧ πολὺν ἀουδὴν
 ὁ ἐμὸς πατὴρ κατεβάλετο, τὰς γὰρ διατριβὰς
 εἰ ῥῶ μὴ πάλαι ποιούμενοι, γασσάρι τῶν αἰ-
 δεσιμωτάτων ἐπισκόπων τῶν ὄσων σιωπαγωγῶν
 παροιμιῶν σιωθῶναι ὑπέχετο, ἀρξάμενοι δὲ
 τῶν

τῶν παροιμιῶν, σιωπευμένην καὶ γνῶμῶν,
 ἀποφθεγμάτων τὲ ἐν Ἑσποθικῶν ἀρχαιοτά-
 των ἐσοφωτάτων ἀνδρῶν. ἀδελφὰ γὰρ ἀλα-
 λήλοις εἰσὶ, παροιμίαι καὶ γνῶμαι, καὶ Ἑσποθῆκαι
 καὶ ἀποφθέγματα. νομίζω δὲ τὸ βιβλίον τοῖς Οι-
 λομαθέσι τῆν νέων, ὅτι πλείω πρέξειν γε τῶν
 ὠφέλειαν. ἃ γὰρ ἄν διὰ πολλῆς σπουδῆς τε ἐν
 ἀναγνώσεως ἤρανεύοντο, εἴγε τῆν βιβλίον ἠν-
 πόρησαι, ταῦτά γε πάντ' ἐκείσε σιωπηγμῆαι,
 καθάπερ ἐν ἰωνίᾳ ταῖς μελίαις τὰ ἄνθη, ἴξε-
 σαι τοῖς πᾶσι ἀνιδρωτὶ ἀποδρέπεσθαι. τῶν
 μὲν οὖν γαλαμνομαχίαν, καὶ ὁ σιωθεῖς, ὅς τις
 ἄρ' ἴω, καλῶς πάνυ καὶ ἀσείως σιωθεῖτο, τα-
 ντῶ τοῖς Οιλομαθέσι ἐκπέμπομεν. οὐ μετὸν
 πολὺ δὲ καὶ τῶν ἰωνίαν ἐκδώσομεν ἐντυπώ-
 σαντες, παρ' ἧς ἔχ' ὅπως εὐφροσύνην, ἀλα-
 λαὶ καὶ μεγίστην ὠφέλειαν οἱ σπου-
 δαῖοι καρπώσονται.

Τοῦ μῶμ κυριεύοντος ἐν ὀπῆτινὶ ζοφώδει
 ἢ κατεσκιασμένη προσμεύοντος, κρείλλο
 λα κατωνομασμεῖς, καὶ τῆς γαλῆς τῆσδε κα
 κῆσε δρομαίως πδριβλεπόμενης, καὶ ἔμ τῶδε
 σωήθως δρόμορ ἀπηνενομενῆς, ὁ κρείλλο μὴ
 φέρωρ ταύτης τῶ δλίω κῆ πδρικόπευσιρ, τῶ
 τῶτῶ ὀμαίμονι προσελθῶρ, ὅς τῶ τῶ τυροηλό
 πα ἀξίαν αὐτῶ πδριέφερε, καὶ τῶτῶ συμβέ
 λω χρυσάμην θ, ὥτινι τῶτῶ ταύτῶ κατα
 προπάσεται, πόλεμορ ἀσπονδορ κητ' αὐτῆς
 δεδρακέναι μεμελετήκασι, καὶ πλείσορ μῶμ
 ἀθροισμορ σωηθροικότες ἀμφοτέρω, ἢ τῶτῶ
 κενθετηκότες, καὶ πᾶμπλευσα προξιώντες,
 ἢ βηδὸρ παρευθὺ πρὸς αὐτῶ ἀντεξήεσαρ. καὶ δὴ
 προσκεκρηκότες ἐκάτῶρ, ἔμ τῶ κρείλλο ἦορ
 ἢ γαλῆ κρητήσασα, ἐι τοῖς ὀνυξί ταύτης ἀγρί
 ως σπαράξασα, παραυτίνα ἔμ νεανίαρ εἰσβέ
 βρωικα. ἄγγελθ δὲ τῆν μῶμ καθεωρακῶς τῶ
 γινόμενον, εὐθέως πρὸς τῶ δάμαρτα τῶ κρείλλο
 λου ὑπέστρεφε, μίωσωρ αὐτῆ ἔμ τῶ προσθε
 λεσάτῶ παιδὸς χαλεπώτατορ θάνατορ. τῶ
 τωρ φίνω ἐπιπολὺ μαχομένων ξύλορ κα
 τελθὸρ σεσυμμένωρ ἔμ ὑπὸρ τῆς σέγης, τὰ νεῦ
 ρα τῆς γαλῆς κατέθλασε, ἐι νικηταὶ τῆς μά
 χης οἱ μῦες ὠράθησαν.

Κρεῖμῶ. τυροκλόπῶ. Κῆρυξ. Χορὸς Θεο-
ραπαινίδωρ. Ομεννέτης κρεῖμυ. Αγγελῶ.
Προλογίζει δὲ ὁ Κρεῖμῶ.

Γ Α Λ Ε Ω Μ Υ Ο Μ Α Χ Ι Α .

Τ Ἰὼρ τοσῶτον ἀνδρικώτατοι χρόνον.
 μέλοντες εἰσὼ τῆν ὀπῶρ ἀενάως,
 δειμῶ σωέσμεν καὶ φρίκη καὶ δειλία.
 καὶ δυσμῶρος διέμεν οἰκῆτον βίον,
 μὴ δὲ προκύψαι τῆς ὀπῆς ἠρημεῖοι,
 ἀλλ' οἰκτρῶτατοι καὶ φόβῳ πεπλησμεῖοι,
 βίον σκοτεινὸν ἀθλίως μυωξίας
 ζῶμεν, καθάπῳ οἱ πεφυλακισμεῖοι,
 καὶ νύκτα ἴρ σύμπαντα τῶ χρόνῳ δρόμον
 μακρῶν δοιῶμεν καὶ σκιᾶν τῶ θανάτῳ,
 ὡς οἱ ζοφῶδες κιμέριοι τῶ λόγῳ,
 οἱ ποντιαῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαρ.
 ζοφῶσι μὲξ ἀμίωον εἴληον τῶ βίῳ
 καὶ μὴ θέλαμεν, ἐσμεν ἔρ μυωξίας. τυρ.
 εἴ γὰρ προσελθεῖν, ὡς λέγεις, θαρσαλέως
 πολμήσομεν βαίνοντες ἀχέτω δρόμῳ,
 τάχισ' ἀρ ἐμπέσοιμεν ἀπείκινδύῳ,
 καὶ πρῶματῶρ ἴδοιμεν οἰκῆτον μόρον,
 καὶ ἴρ σκοτεινὸν αἰδωνέως τόπον,
 λάβοιμεν ἀντίποινον ἀκραιτοσώης.
 πῶς γῶρ πρῆμπέσωμεν, ὡς φῆς κινδύῳ, κρε.

- καὶ ἄρ βίον βλέπωμεν ἀθλίω μόρω.
 τυρ. ληφθέντες εἶσω τῆς φρικωδῶν χειλέων,
 τῆς ἀρπαγῆς κρείμε τῆς δολοπλόκῃς.
 κρε. τίς ἔστιν αὕτη, μὴ φθονήσῃς τὸ λέγειν,
 ἔγὰρ προχέρος τῷ σκοπῷ πόρις ἔφω.
 τυρ. ἴω γαλιῶ ἀνόμαστον ἀνθρώπων γένος,
 αὕτη γὰρ αἰ χηραμόν πόριβλέπει,
 καὶ μὴς ἐρευνᾷ, καὶ καθώσθῃ οἱ κιώες
 ἰχνηλατῶσι τῆς λαγωγῆς ποικίλως
 ἄρ αὐτῶν αὕτη σκανδαλοπλόκως τῶ πορ
 ἡμᾶς διίχνη λυγγικῶν βλέπῃσά τι.
 κρε. οἶδ' ἢ πόρ ἠρμιώενσας ἀκρίβες ἄτως,
 καὶ γὰρ πρὸ καιρῶ τῷ ἐμῷ θυγατέρα,
 λυχνογλύφῳ δὲ φημι, τῷ περιλμῖνῳ
 οἰκῶς κατημάλλαξε φεῦ μοι πρῆμμάτων,
 τυρ. καὶ μὲν ἄρ τέκνον τῷ φίλῳ χορδσκοπόρ.
 καὶ ἄρ ποθενόρ σιτοδάρπῳ καὶ φίλῳ,
 εἰς ἐκδίκησιν τῆς ἀδελφῆς ἠέλθόντα.
 κρε. τί γὰρ κατωκνήσαμεν ὡς θηλυδρίαί,
 καὶ πῆδρομεν ἄρ φόνον τῆς φιλτάτης
 τυρ. καὶ τί προσῆνον ἐργάσαθαι τυγχάνεις
 κρε. εἰς ἀντάμωκα ἀπιδῆν τῆς παμφάγῃς,
 καὶ τῆς θανόντων ἐκδικῆσαι ἄρ μόρον.
 τυρ. ποῖα τῶ πορ κάτεπε σὺ σαφῶνίσει.
 κρε. μόρον πρὸς αὐτῷ ἀτῶμας τετευχότες.
 τυρ. δέδοικα ἔτι φρικὰ μὴ ἔσφαγισμένοι,
 χ' ἠρεῖς φανῶμεν, καὶ καταβεβρωμένοι,
 καὶ

καὶ κῦμα γαλῆς φεῦ θενάμεθα ζένορ.

κρε. καὶ τὸ δῶχ' ἐκτι τῶν πεθνηϊότων.

καὶ γὰρ γινώσκεις τὰς γραφεῖς αἰνεμένους

τῶν συγγενῶν ἐκτι καὶ τῶν γνωρίμων,

παίδων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φυτωπόρων

θανόντας ἀπλήρωτον ἔλκοντας κλέθ.

τυρ. Ἰσημι πάντως, ἀλλὰ δεινὸν τυγχάνει

λιπεῖρ τὸ λαμπρὸν σάδιον τῆς ἡμέρας,

καὶ τῶ σκοτενῶ συγκαλυφθῆναι τάφω.

κρε. ἐκ οἴδας ἡμ' ἐμείσομεν ἄρωμεν κρᾶτθ.

καὶ πικροτάτῳ τῷδε δάσομεν μόρω.

τυρ. ὅ τῳ τῆ ὄπῳ σιῶαίμε σαφλίωζέ μοι.

κρε. αὐτῆ μαχησὸρ συσάδιω δεδρακότες.

τυρ. κρεῖττορ μοι δοκῆ συμβαλεῖρ λαθριδίως.

κρε. ποία δ' ὄνοσις λάθρα τῆ προσίαι;

τυρ. εἰ γὰρ προγνώσει τῶ δόλοισ προσανέχειμ.

ὡς εἰς μαχησὸρ αἰρεῖτῳ σινεσάναί,

καὶ συμμαχῶρ ὀμιλορ εἰς αὐτῷ λάβη;

καὶ συμβαλῆσα, τίωικαῦτα τὸ σέφθ

ἀρεῖ πᾶ πάνσασα τῷ ἡμῶρ ἴλλω.

κρε. χ' ἡμεῖς κατ' ἴσον συμμαχῶρ ὀμηγύρε

λάβωμεν εἰς ἀρεῖτῳ ὡς εἰθισμένορ.

τυρ. ἐκ οἴδα πῶς πεῖρ σιωισῶντες τῳ μόθορ

πρὸς τὸ σράτευμα τῶν γαλῶρ θ βαρῆχῶρ,

καὶ συμμαχῶρ εἴχομεν κρᾶτισορ νέφθ;

κρε. Ἰσημι πῶς κᾶνισορ, εἰδομεν μόρω,

παίδων, ὀμαίμων, γνωρίμων, φυτωπόρων,

μικρὸ δ' ἀπολώλα μιν ἡμεῖς τῷ τότε.
 τυρ. δέδοικα ἢ νῦν ἢ μὴ θάνατον τῷ βόδρῳ.
 κρε. ἔνῃ θεῶν πλήρωμα τῶν ἐνυπνίων
 ἄελπίς εἰμι, καὶ γὰρ ἔξ ὄνειρά τω.
 τυρ. τί γοῦν ὄνειρον ἐμφανῶς εἰώρακας;
 κρε. ὁ ζεὺς γὰρ ἠφθονατ' ὄναρ κινῶσόντί μοι.
 καὶ θάρσθ' ἐντέθεικε τῇ μῆτι καρδίᾳ.
 καὶ χαῖρε. λήθη προσεφάνηκε κράτθ'.
 τυρ. τίνι προσωμοίωτο καὶ τῆτο φράσον,
 κρε. θεῶν τυρολείχα, τῷ φρονίμῳ πρεσβύτῃ.
 τυρ. πῶς δ' ἔκ' ἐπ' ἄλλοι ὠράθη σοι τὸν χρόν;
 κρε. ἐμαῖς ἀπειλαῖς ὠράθη πῶσα λέθ'. (νομ)
 τυρ. τί γὰρ ἐπήπειλῃσας αὐτῷ τῷ πόλο.
 οἰκοῦντι, καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοισ,
 σείραρ μεγίστω ἔθανάτῃαι τῆ πόλῃ.
 καὶ πάντα εἰλεῖ χειρὶ πανδοκῆσάτῃ;
 κρε. Καὶ τῆτες ἠπέληκα τῆτω μυρία.
 καὶ γὰρ καθ' ἀνδρὶ ἴσορῶν μετ' ἄνδρ' ἴσους.
 ὅπως μὲν ἔσθωεν οἰκτρῶς γωνίας,
 ὅλως σκοτεινός εἰμι, καὶ ζόφθ' γέμων,
 καὶ δαῖμα δεινὸν δέδειμαι ναὶ καὶ τρέμα
 ζῶν πανυχρὸν ἐμπλεῶν ἀηδίας,
 ὠμοζορ, ὠλόλυζορ, ἠθύμυρ, μέγα,
 ἔκοπθορ, ἔσπάρατθορ εἰκείαρ γέννω,
 καὶ τῶν θεῶν ὑπάτορ ὑβρίζορ δία.
 καὶ προσέθεικα τοῖς στυγαμοῖς σὺν χόλῳ,
 θεινάς ἀπειλαῖς παντελῶς δευμαλέως.

τυρ. τί γάρ ἐπηπείληκας; εἶπὲ καὶ τόδε.

κρε. ὡς εἶπὲρ ἔθῃσει με νικητῶ μέγαρ,
καὶ παγκράτισον τῆ μάχης εφανίτω,
τάχα προσελθῶρες ναὸν τῆν θυμάτων.
ἅπαντα θῆσω πρὸς τρῶφλὸν τῆς κοιλίας.

τυρ. καὶ γὰρ σιμὲλθω σιμὲν ἔπεινοις.
ἄλλ' ὡς εἶοικε ἔρ μῦθον καθισόρεις.

κρε. Ναὶ δῆτα ἔπειν ἅπαντας ἀρτίως μῦας
κεκλημέναι προῦμελορεῖς ἐκκλησίαιρ.

τυρ. ἔνω ἐπεὶ δένοιο τῶ φοιτημίω,
ἀπαμαγλῶαι τῶ σκοτοκρύπτου βίω.
ἐλευθέρωθῶαι τε γαλῶν τῶ φόβω,
τῶς μῦς ἅπαντας ἀρτίως συμηλητέον.
καὶ πρῶτον εἰς κἀταρξιρίτεον λόγων,
ἐπιτρεπόντων τρῶσφ' ἐρεμῆντολμίαιρ.
ἢ καὶ στρατυγῶς στρατηγῶν ἐργακότες,
καὶ ταξιάρχας καὶ λοχαγῶς, ὡς θέμις,
λοχηφόρους τε καὶ κραταιοὺς ὀπλίτας,
ἀντεξίωμεν εἰς μόθον τεταγμένιοι.

κρε. καλῶς προσέφησ ἔσοφῶς ἔπισμῶς.
καὶ γὰρ ἔρ γῆρας νεθετεῖ, ἔσοφρόνας.
κῆρυξ ἴτω δὲ καὶ καλέτω τοὺς μῦας.

κῆρυξ. ἴδου πάρεσι μῦαρχοι σιμηγμῆιοι,
καὶ σῶ πρῆσῆκασι βελευτηρίω.

κρε. ἐγὼ μὲν ἔσοῦτα γμα γενναίωρ φίλωρ,
ἐνεικτορ ἐνόμιλον ἐκ πολλοῦ χρόνου,
πολλῶν καταγνῶς τῆν πάλαι πεφυκότεων

τὴν ἀσθένειαν ἢ κακίῳ δαλίῳ,
 ἀνθ' ὧν πορ εἶσω φωλεῶν μυχαϊτάτωρ,
 μέροντες ἐκ ἀτολμορ εἶχορ καρδίαρ.
 ἀλλ' ὡς κλιθήρεις, καὶ μέλη πρημελίοι
 ἐπὶ ἔλθεῖν εἰς μάχῳ ἐναντίωρ,
 ἤδη στρατεύει ἰσορῶ θάρραλέως.
 ἔγὰρ προσῆκορ με δέδοκτο καὶ φίλορ
 θένθ φέροντι, καὶ κρατῶντι μυρίωρ
 πομπὰς τελευτῶντι καὶ κρότοις ἠνιμλίορ,
 τρέμειρ προσελθεῖν τῆς ἐμῆς μυοξίας.
 ὑμῶς δ' ἐτοίμως τῶρ λόγορ δεδεγμελίοι,
 ὡς ἐυβελῶρ πέλοντες ἐκ φυτοσώρορ,
 καὶ πανορθῶς ἔχοντες αὐτῶρ τὸ πόνος,
 μὴ νοχελῆς γένηθε πρὸς τὰ πρακτέα,
 μήδ' ὀκνήσητε μηδαμῶς ὠβελιάδα.
 ἀλλ' ὡς τάχιστα ἅπαντες ὧθεοι μῦες
 ἴτε προθύμως εἰς νέαν στρατηγίαρ,
 ζῆλορ λαβόντες τῆς ἐμῆς ἕξοσίας.
 ἐγὼ γὰρ ἐκ ὄκνησα πῶποτ' εἰς μόθορ,
 ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νέας ἡλικίας,
 εἰς τὸ στρατηγῆρ ἀνδρικῶς ἐτραπόμῳ.
 πᾶσαις δὲ πάντη προσβολαῖς ἐπεκράτημ.
 γένος γὰρ φυτῆς ἐυβελῆς ἕξ ὄσφύθ,
 ὡς ἴσι πάντες τὰ πάλαι θρυμμένα,
 ἐπὶ δαμάμει καὶ φρενῶρ γόρσοια.
 ἐμῆς γονεῖς ἔλκοντας ἀπλετορ κλέθ,
 τῶς χαρτοδᾶππας ὀνομασμένους λέγω.

ἔκ' ἠθέλησα ζῶν ἔρ' ἀπονορ βίον,
 ἀλλ' εἰς μάθοισιν τῶν στρατηγικωτάτων
 ἀπείδορ εὐθύς ἐκ νέεσ μερακίεσ,
 ἠσκησα κούρην καὶ σπάρτω σὺν ἀσπίδι,
 βαῖνερ ἐφ' ἵππεσ, καὶ σρέφασθαι ποικίλωσ,
 βάλλερ ἔρ' ἐχθρορ εὐστόχωσ καὶ καιρίωσ,
 τείνερ ἔρ' τόξου καὶ ἔρ' ἰορίεσ,
 καὶ πᾶσιν ἀπλῶσ τῶν στρατηγίαρ τέχνωσ,
 μετἠλθορ εἰς ἀπαντεσ οἱ στρατηλάται.
 μόθωρ δὲ πολλῶρ ἐγχεατῆσ δεδειγμένῃσ,
 καὶ πλεῖστα δέλα τῆσ ἐμῆσ ἐμπεριείασ
 ἔθνη δεδειχῶσ, ἠλθορ εἰς μοναρχίαρ.
 πάντων ἄριστ' καὶ μέγασ κεκρήμενῃσ,
 καὶ νυνὶ δὲ παγκράτισορ ἔγνωρ τυγχάνεμ
 ἔρ' ἀνθάμιλλορ τ' εὐδοίασ καὶ τῆσ εὐεργ.
 ζῶορ τρεῖμερ τι μικρόρ ἠθλιωμένορ.
 ποίνω κελεύω τῶσ ἐμοὶ πεφιλμενίεσ,
 ἀπαντασ εἰσ σωτάξιμ ἐλθεῖρ τῆσ μάχησ,
 σδρωῶσ, κραταιῶσ, ἐναθουῶσ, ἐνκαρδίωσ,
 σοφῶσ, ἐναργῶσ, ἐυφυῶσ ὀπλισμένεσ.
 τανυνὶ δὲ λοιπόρ, ἴτε πρὸσ τὰσ οἰκίασ.
 πῶν ἄνριορ δ' ἔωθεν ὡσ στρατηλάται,
 πάντα κινῆσαι βέλομαι θαρσύνεωσ.
 δοκῆ γὰρ ἔτω συμφέρεμ πρὸσ ἔρ' πέρασ.
 τυρ. ἐπεὶ πόρ ἤδη πάντεσ εἰσ τὰσ οἰκίασ
 ἀπἠλθορ, ὥρα τ' εὐκαθευδῆσαι κλίνη.
 ἀπειμι καὶ γὰρ πρὸσ κλίνην πῶν ἰδίαρ.

- κρε. ἔρηκας ὀρθῶς, τριγαροῦ πειρατέον.
 χορ. ὦ ποῖον ἄλγος νῦν κρατεῖ με @ θλίβε.
 ὦ ζεῦ τί τοῦτο τῆς πρῶτης ἡμέρας
 δεινὸς λογισμὸς ἔχε με τὸν δεσπότην,
 γαλῆ προσάψαι μῶλον ἔλαθριδίως.
 δοκῶ γὰρ αὐτῷ σὺ πάσης στρατηγίας
 θανῆν, λιπόντα τὸν φασφόρον λύχνον,
 ἄπολλον, ἀγνόμαντι, φοῖβε, λοξία,
 τί τοῦτ' αὐτοῦ; φεῦ, παπαί, φεῦ μοι πάλιν.
 ἰαταταιᾶξ ὦ πόνωρ ἰαλέμων.
 αἶ, αἶ, ἰὸ, ἰὸ, ὦ κακῶν πονημάτων.
 ἦμι. ἴσως κρατήσῃ τὴν μάχην κατακράτος.
 ἄπισ' ἄπισα, καινὰ καινὰ μοι λέγεις.
 τὸ τοῦ θγὸς θέλημα νῦν ὑπαρξάτω.
 τυρ. ὄρω θεοῦσαν ἐξ ὑέλων ἡμέραν.
 κρε. @ μὲν καὶ γὰρ δέδορα τὴν λαμπηδόνα.
 τυρ. κἢ τριγαροῦν λίποιμεν ὑπνον @ κλίνω.
 οἷς δὲ καὶ βούς τοῖς θεοῖς πεθυότες,
 πρὸς τὸν μαχισμὸν ἐξίκομεν ἀτρώτως.
 δεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἰλεοῦν τοὺς ἐμ' ὄλω.
 κρε. Ἰδοὺ θύσαντες ἐκκαλοῦμεν τὸν δία,
 καὶ τὴν ἀθλιωῦν κἢ τὸν ἑρμῆν @ πάντα,
 κἢ τὸν ποσειδῶν, κἢ τὸν ἀγνὸν λοξίαν.
 ἦραρ σὺ αὐτοῖς, ἀρεμίρ τ' ὄρεβάτιρ,
 πλούτωνα, λητῶ, σὺ ἄδη πόρσεφόνω,
 κἢ πάντας ἄλλους, @ πόρουμεν τὸν πόδα.
 χορ. ὦ πάντες, ὦ σύμπαντες, ὦ θεοὶ μόνοι,
 ὄσοι

ὅσοι τ' ἀνώθεν ὀκτώκληροχίαιρ

ἔχοντες, ἐς τὴν καλῶρ χορηγέται.

πρόσητε ναὶ πρόσητε καρτόρωτάτως,

τὴν δεωποτῶρ μετὶ τὴν νέαιρ σχετηγίαιρ,

ἢ τὴν τελέτωντωρ πρὸς τὸ παμφάγορ γένος.

ἄμεν. νῦν εἴθε νικήσῃαιρ ὦ ζεῦ τῶ μόθω

ἔμοι σχετηγοὶ καὶ σωῦενθ ὀ τέκνον.

χορ. καλὸρ τὸ νικᾶρ, ἀλλὰ δαίτῃα μ' ἔχει.

γυνή. καὶ γὰρ δέδοικα, ἢ τρέμω κατακράτος.

χορ. δεινὸρ γὰρ ἐστὶ δυσμενῶρ εὐανδρία.

γυνή. ὦ ζεῦ βασιλεῦ χρησὸρ ἔργασαι μόθωρ.

χορ. αἰετὸρ θεῖορ τὴν καλῶρ ἄπαιρ νέμει.

γυνή. εἰ μὲν κρατήσῃ τῶρ μιν ἄι πληθύεις

ἔβριχύσῃ τῆς ἐναντιομελῆς,

εἴ μὲν τὸ λοιπὸρ ἀνύσοι μιν τοῦ βίης,

καὶ τὸρ φόβορ εἴψαι μιν ὡς πορρωτάτως.

χορός. ναὶ δὴ γένοιτο τῆτοσῶ θεῶ λέγω.

γυνή. εἰ δ' ἤπρονες γένοιτο τῆς ἐναντίας,

καὶ πρὸς φυγῶν βλέψαι μιν ὡς πετραμῆοι,

ἅπαντα φρεσὶα προσβλήσεται τάχα.

χορ. ὡς εἴθε μὴ γένοιτο, μὴ δ' ἔσοιτό μοι.

γυνή. καὶ πᾶρ γένηται δόλος αἰχμηλασσία.

χορ. ἔκ, ἀλλὰ δεινὸρ βρωμῃ τ' ἐναντίας.

γυνή. καὶ γὰρ δὲ δόλη παισί σωτοῖς αἰτῆσῃ

ἢ πρίμυρία προσφάνισομαι τάχα. (τοῖς)

χορ. ἤκισα δόλη σὺ βλήσῃ σὺ τέκνοις,

γυνή. τί γὰρ προλίπω τὸ γλυκύτετορ φάος,

καὶ

- καὶ συγκαληφθῶ τῆ κωνει εὐθὺς τὰ φῶ.
 χορ. σίγα σίγα δέσποινα, δὴ νόρ τι βλέπω.
 καὶ μὴ ὄρω θεόντα τίν' ἔσασμύορ,
 καὶ πικνὸρ ἀσθμαίνοντα @ πεπληγμύορ,
 ἄγγ. κυρία πῶ πᾶρεςι, τίς δηλωσάτω;
 χορ. ἔξеси σοι θέλοντι ταύτῳ εἰσβλέπειρ.
 ἄγγ. τάλαινα παντάλαινα καὶ τρῖσαθλία,
 πέπλωκε τρωθῆς ὀ. μιχάρπαξ εὐμάχη.
 γυνή ὦ τὸ πῶθινδ καὶ πεφιλμένδ τέκνδ,
 πέπλωκερ ἢ μὴ τῆ γήρωσ βακτηρία,
 ὦ τῆν πόνωρ ὦ τῆν πόνωρ ἰχλέωρ.
 πᾶι παῖτα πάντα δεινά τ' ἀγγελμάτων.
 ἰδ' θανῶμαι, τίς γένωμαι, πῶ φύγω,
 πᾶ βῶ; πῶ εἶμαι τῆν μελῶρ ἀρρώστιας.
 ὦ πᾶι, πᾶπαί, πᾶ φιλτάτη θεωρία.
 χορ. τέτλαθί μοι τέτλαθι, πᾶυσαι τ' γόωρ.
 γυνή ὦ ζεῦ ταναῶ διφρευτιτχνοτρέπορ.
 χορ. αἰ αἰ τάλαινα μῆτορ ἠθλιωμύορ,
 ἐπίχες ἄρτι τῆς ἀπερίτῆς γότῆς.
 γυνή ὦ φιλτάτη πρόσοφισ, ὦ πᾶι μοι φίλε.
 χορ. φέρειρ πρέπορ σοι πῶ ἀπερορ ἀνίαρ,
 μαθῆρ δὲ λοιπόρ τὰ πῖλοιπα τῶ μόθῆς.
 γυνή ἀλλ' εὐδείω χῆρ τ' πονε πῶ πικρίαρ.
 χορ. τίς νῶ ὄνησις ἐκ γόωρ ἀμετρίας
 γυνή ἀντιῶ διαχρήσασμι, καὶ τῆ χεῖ θάνω.
 χορ. μὴ δῆτα τῶτο μῆδ' συστρέφειρ θέλε.

γυνή καὶ πῶς ἀνεκτὸρ μὴ πεφύρθαι ἢ σένημ.
 χορ. τί δὲ σένησα τοὺς λογισμὸς καθίζεις.

ἔδειξαι σαλόντας ἴζε γέρας τῶ τάφω. (τῶρ)
 γυνή παυθεῖσα τί πράξαμι τῆν συναγμά=
 χορ. μαθεῖρ θέλησον τὰ πῖλοιπα ἴ μόνος.

γυνή καὶ τίς κατέπη ταῦτα, ἢ σαφωίση;
 χορ. ὁ τῆν πρόντωρ ἄγγελος, ἄγγελμάτων.

γυνή καὶ πῶς πάρεστι; χορ. εἰσοράμ ἔξει σοι.

γυνή ἐκ τῶ πάθος ὄλωλα καὶ σωετρίβω,
 ἢ τὰς κόρας ἠμβλιωα τὰς τῶρ ὀμμάτωρ.

χορ. ἄπαρ λέγ' ἐνκίνητορ ἄγγελωφόρε,
 ὅπως μὲν ἐστὶ τῆς μάχης ἢ τρηχύτης,
 καὶ πῶς ὁ παῖς πέπλωκε καὶ πρέρρῳς;

ἄγγ. εἶπω καθεξῆς, ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις.

χορ. ἐξῆς ἄπαρ ἔξεπε συμβάμ τῆ μάχῃ,
 αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς τῶρ λόγωρ διωνέπωρ.

ἄγγ. εἶπω τὰ πάντα, τοι γαρ ἔραισσεορ.
 ἐπεὶ γὰρ εἰς σύμμειξίμ ἦλθορ τῆς μάχης,
 πρῶτορ μὲν ὁ κρᾶτις Θ' ἔθνοσα τρέπης,
 ὁ φιχολέχης συμβαλῶρ τῆ παμφάγω
 ἠτήται καὶ πέπλωκε, οἶκ τρέτις θεία.

καὶ πάσα τέτω σρατῖα διεφθάρη.
 ἐπειτ' ἐπῆλθορ ἄλλ' Θ' ἀρχισατρέπης,
 ὅς πάις ὠνόμασο κωλικοκλόπ' Θ'.

καὶ ταῦτορ αὐτῶ πῆμα πέπλωκε ξένωρ,
 ἔδ' ἔσωμένια προσβολῖω βραχυτάτῖω.
 ὡς γοῶν ἑώρα τῶς κραταιῶς σατρέπας

ἦδη προσόντας ὁ ψυχάρπαξ, καὶ βόσιν
οἰκτῶν φανέντα σὺν ἑσχατῶ τῆ παμφάγῳ,
ὄργῆς ἐπλήσθη καὶ χόλος βαρυτάτος.

Συμῶ γὰρ ἔδεν ἔστιν ἄλλη πικρία,
εἰ μὴ ζέσιν τις αἵματ' ὄστος πρὸς καρδίαν.
λαβῶν δὲ κοντῶν χόρσιν ἐσοιωμένον,
ἐπῆλθεν αὐτῆ τῶ τεθνητωκέναι.

ἦδ' εἰσίδ' ἔσα τ' ἔσθ' ἠτοιμασμένον,
ἐκ τῶ σιῶεγγυς πρὸς σφαγῶν ἐσκηότα,
καὶ κοντῶν ἐκτένοντα καρτερότατος.
ῥῆμνοσεν αὐτῶν συλλαβῶν πρᾶυτικά,
καὶ δὴ κατέχευτοῖς ὄνυξιν ἀγρίως,
καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τῶν νεκνίαν.

χορ. κἢ ταῦτ' ἐπ' ὄφειτ' φίλος φυτοσπόρος
γυνή τὸ μᾶζον αὐτὸ τυχεῖν μοι τῶ πάθος.

ἀγγ. ἐγὼ δ' ἐπεὶ δέδορκα τ' ἔστο τὸ πρᾶγμα,
προσῆλθον ὡς πόντια σοὶ πεφρακέναι.

γυνή ὡς εἴθε μὴ δ' ἐπῆλθες ἀγγελιφόρος,
μέγισον ἴω μοι μηδ' ὅλως προσιέναι.

ἐκ αἶν γὰρ ἀκμῶν θεῶν πάθει σιωεσχέθω.

ἀγγ. ἐγὼ μὲν ἔμ' ἀπειμι πῶν ὀπιθίαν.

γυνή ἔλθοις κακῶν ἠκίστα μινυτῆς πάλιν.

χορ. κακὸς κακῶς ὄλοιτο νῦν ὁ πνευφόρος.

γυνή δέδοικεν ἡμᾶς πνευφορήσας θεῶν λόγῳ.

χορ. ὡς ποῖον ἀνθ' ἧ τῆν μῶν ἀπεικρῦβη.

ἐμοὶ δοκεῖ κάλισον εἶναι καὶ πρέπον
σιῶθρῶν ἄσα κακῶν θεῶν πεπικότι.

γυνή

γυνή καλῶς ἔφησας, τοιγαροῦν θρήνηκτέον,
 ἄγγ. πρῶτις αὐ κρότησον ἄρχιν τῆ πάθος.
 γυνή ἅ παπαὶ παπαὶ, παῖ παῖ, παπαὶ
 πολλάκις.

χορ. παῖ κροῖ με παῖ παῖ παπαὶ δέσποτα.

γυνή ἅ ἄ πόθι παῖ πῆ ποτ' ἀπέβης τέκνον;

χορ. ποῖ ποῖ καλυφθῆς Ἰσαπέπης τῆ βίης.

γυνή ὦ ὦ πόθεν ποῖ τῆν πόσων ἰαλέμων.

χορ. ἰαλέμων ὦ καὶ πάλιν ἰαλέμων,

γυνή ἅ ἄ λέλοιπα ἔρ λύχνον τῆς ἡμέρας.

χορ. ἅπανθ' ἅπαντα τῆ βίης, τέφρα, κόνις,
 ἀπαξάπαντα τῆ βίης σικιά μόνον.

γυνή οἱ οἱ προήλθες ὦ ψιχάρπαξ ὦ τέκνον.

χορ. ἄρκῆ, τοιοπόρ βαῖνε μὴ πδρατέρω.
 ἦ δὴ βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρόμον.

γυνή δέδοικα δεινὸν μὴ πάλιν τί μοι φράσῃ.

χορ. ἔν ὧ σεβασή. Γυν. πῶς γὰρ οἶδας; Χορ.
 πῶς ἄρα.

Φαίδρῳ προσώπων ἔρ δρόμον διατρέχων.

γυνή ὡς εἶθε χρῆσόν ἄγγελον ζεῦ μοι πρόες.

ἔδρ. ἄγγ. ἡ δεσπότης πέφυκε πῆ τίς ἐπάτω.

χορ. πάρεστι, ἰδ' ἔθ' θέλεις εἶπὲρ βλέπε.

ἄγγ. πᾶγχρυσε φαίδρα μὴ τεθλιαμένη γίνε.
 καί μοι βράβευε δῶρα τῆν ἄγγελμάτων.

γυνή ἔξεπε, μὴ χλεύαζε κομπορημόνως.

ἄγγ. ἄρ μοι νεμῆς πρῶτις αὐ δῶρα τῆ λόγῃ.

γυνή εἰπόντι δῶσω καὶ πρᾶξω σωτόμως.
 Ε ἄγγ.

ἄγγ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα γαλή τῷ μόθῳ,
 γυνή. ἃ ἄ κροτήσω καὶ χαρήσομαι πλέορ.
 ἄγγ. νικησάτω γὰρ ἡ χαρὰ τῷ ἀνίαρ.
 γυνή ἢ δ' ἡδονῆς μέγιστον ὀρχῶμαι πάνυ.
 χορ. ὃ τ' ἔμῳθ' πρότ' ὄρον μάθωμεν φίλη,
 καὶ πῶς τέθνηκε δυσμνήης ἡ παμφάγῳ.
 γυνή Ἰβειπάτω δ' ἡ πᾶσαν ἀγγελιφόρῳ.
 τῷ συγκροτήσιρ τῆς μάχης, καὶ ὃρ μῶλον
 τῆς ἀγριοπῆ καὶ κικηῆς μυοκτόνυ.
 χορ. ἡ δεσπότης λέλακε τῷ γλώττηρ κρότη.
 ἄγγ. ἰδὲ ὃρ ἐρμῶ ἐυτρεπίζω τ' ἔλογυ.
 ὑμῆς δ' ἐτοίμως ὦτιρ ἔσιρ ὀρθίοις,
 ἐνωτίσκαθε τῆν ἐφόρμωευμάτωρ.
 ὡς γὰρ ὁ δεινὸς σωματοφθόρῳ μόθῳ.
 ἔθνηκεν ἀρχῶ προσβολῆς εὐκοσμίας,
 καὶ πρῶτον μὲν πῆπῳκεν ἔθνοσατράπης
 ὁ ψυχολίχης, εἴθ' ὁ κωληκοκλόπῳ,
 ἐπειθ' ὁ πᾶις τ' ἔκκαλε μὲ δεσπότη,
 ἡ λυγερῆ τ' ἔτῳ πᾶθε τῷ καρδίαρ,
 ἰδὼρ ὃρ ἕρῳ ὃρ φίλον τεθυηκότα.
 καὶ τῷ ὑπ' αὐτῳ στρατιάρ προτρυώας,
 ἐπῆλθεν ἀπῶς τῆ φθόρῳ καὶ παμφάγῳ,
 καὶ πρὸς ἀμιλλαρ ἀτρώμας σικεπλάκη,
 πλάστορ δ' ἐκαρὸρ ἀνθυπηγωνισμῶν,
 καὶ μηθενὸς φεύγουτῳ, ἀμ' ἐσηκότες,
 ξύλον κατελθὸρ τῆς ὑπὸρ τᾶυτης σέγης,
 ἔτει παλαιῶ καὶ χρόνῳ τεθρασμῶν,
 ἐπληξῶ

ἔπληξεν αὐτὴν ἐν μέσῳ μεταφρένων,
καὶ νεῦρα σιωτέθλακεν αὐτῆς αὐτίκα,
Ἐ πρὸς βάθην πέπρωκεν αἰδωνέως.
ἢ τὴν περὶ ἡμῶν δυσμενῆ κατακράτῃ,
ἄσπονδορ, ἀμείλικτρορ, ἠγριαμενίω,
ἔδειξεν ἄπνορ ἐκτάδλω ἠπλωμενίω.

χορ. ζώοις ἀλύπως, εὐθαλῶς, εὐκαρδίως,
εἰς λυκᾶβαντας μήπω πεπληρωμένους.
ἀνθ' ὧν πορ ἤλθεσ ἀγγελορ ποθομενίωρ,
ἢ τὸν φόνορ προῦφλωσ ἡμῖν τῆσ φθόρου.
ἦδη γὰρ εἶδορ πᾶρ ποθόμενορ τέλορ,
ἔληφορ ἄρτι ἢ καλῶσ ἠνυσμένορ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

I N D E X F A B V L A R V M.

A	Dolefcentuli et	Anferes & grues	207	
	coquus	165.	Apiarius.	231
Aegrotus &	medicus	185	Aquila	283
Aethiops		223.	Aquila & uulpes	135
Agnus &	lupus	299	Aquila & scarabeus.	137
Agricola &	filiij	161	Aquila & cornicula	313
Agricola &	afinus	131	Aquila & fagitta	315
Agricola &	ciconia	317	Arundo & oliua	293
Agricola		229	Afinus et hortulanus	189
Alcedo		233	Afinus & equus	203
Anus &	medicus	159	Afinus & leo	211

F 2

Afinus

I N D E X.

<i>Afinus</i> & <i>pellis leonis</i>		<i>Caprea reprehendens pedum tenuitatem</i>	307	309
<i>Afinus syluestris</i>	261	<i>Carbonarius</i> & <i>fullo</i>	151	
<i>Afinus et uulpes</i>	263. 265	<i>Cassita</i>	201. 331	
<i>Afinus</i> & <i>coruus</i>	265	<i>Cerua</i>	209	
<i>Afinus gestans simularum</i>	303	<i>Cerua</i> & <i>leo</i>	eodem	
<i>Afinus</i> & <i>rane</i>	263	<i>Cerua</i> & <i>uitis</i>	211. 305	
<i>Afinus, sal, & spongie</i>		<i>Cicada cum locustis</i>	ca-	
<i>Afini</i>	261 (317)	<i>pta</i>	99	
<i>Auarus</i>	205	<i>Cicada</i> & <i>formice</i>	285.	
<i>Auceps</i> & <i>uipera</i>	173	<i>Citharædus</i>	245. (325	
<i>Auceps</i> & <i>cassita</i>	191	<i>Cocleæ</i>	225	
B		<i>Columba</i>	269	
<i>Boues</i> & <i>leo</i>	315	<i>Columba</i> & <i>cornix</i>	eod.	
<i>Bubulcus</i>	281	<i>Cornicula</i> & <i>cæteræ</i>	a-	
<i>Butalis</i>	225	<i>ues</i>	313	
C		<i>Cornix</i> & <i>coruus</i>	247	
<i>Camelus</i>	267	<i>Cornix</i> & <i>canis</i>	249	
<i>Camelus</i> & <i>Iupiter</i>	317	<i>Coruus</i> & <i>uulpes</i>	311	
<i>Cancer</i> & <i>uulpes</i>	245	<i>Coruus</i>	283	
<i>Canis</i> & <i>coquus</i>	175	<i>Coruus</i> & <i>serpens</i>	249	
<i>Canis</i> & <i>lupus</i>	177	<i>Culex</i> & <i>leo</i>	299	
<i>Canis uenat. & domest.</i>		<i>Culex</i> & <i>taurus</i>	305	
<i>Canis et gallus.</i>	177 (241)	<i>Cygnus</i>	221	
<i>Canis et ipsius imago</i>	317	D		
<i>Caprea</i> & <i>leo furens</i>	303	<i>Deceptor</i>	157	
		<i>Diues.</i>	271	
		<i>Equus</i>		

I N D E X.

E

		Hircus & uitis	309
Eques & agricola	319	Hædus & lupus	243. 289
Equus & asinus	273	Homo & satyrus	275
Equus & aper.	313	Homo perfractor statuæ.	

F

		277	
Felis & gallus	143	Homo & canis	279
Felis & mures	169	Homo & leo	301
Fiber	175		I

Filia à parète uiolata 131 Iactator 153

Formica 257 Impossibilia promittens.

Formica & columba 183 Inimici 167 (153)

Formica & cicada 321 Iupiter 253. 255

Fortune biuium 95 L

Fures 247 Leo asinus et uulpes. 179

G

303

Galli & perdix 149 Leo & rana 179

Galli 295 Leo & ursus 181

Gallina & hirundo 267 Leo & lupus 217

Gallina auripara 287 Leo & uulpes. 287

311.

H

Leo dormiens & mus 301

Hærus & canes 163 Leo, aper et uultures 303

Hinnulus 201 Lepores & ranæ 203

Hirundo & cornix 223 Lepores 257 (187)

Hirundo & prætorium. Lignator & Mercurius

315

Lupus & ouis 255

Hirundo & philomela. Lupus & uetula 289

323

Lupus & agnus 319

F 3

Lupus

I N D E X

Lupus & asinus	319		O
Lupus & grus	295.321	Olitor & canis	213
Lupi bellum ouibus infe-			P
rentes	97	Pastor	271
M		Pastor & mare	195
Malignus	155	Pastor & lupus	217
Maritus & uxor	241	Pauo & monedula	199
Medicus & egrotus	173	Philomela & accipiter	
Mercurius & Statuarius	139		
237		Piscator & cerrus	273
Mercurius & Tiresias		Piscatores.	151 155
239		Piscator	235. 281
Mercurius	253	Pulex	207
Monedula	251	Puer & scorpius	307
Monedula & columbæ		Puer & mater	193
249		Puer comedens intestina	
Morsus à cane	165	305	
Mulier & gallina	eod.	Pugna ferarũ ac uolucrũ	
Mulier et arans ad sepul-		& struthionum	315
chrum	123	Punica & malus	197
Mulier & ancillæ	225	R	
Mulier uenefica	227	Ranæ	157. 231. 297
Mulier & uir ebrius	219	Ranæ & Sol	311
Mulus	291	S	
Musca	237	Senex & mors	159. 297
Mus & rana	125	Serpens et cancer	215 (321
Mustela	227	Serpens & agricola	291.

Ser=

I N D E X

Serpens & agricola	307	Vespertilio rubus et mera	
Serpens	269	gus	185
Simius & delphis	235	Vespertilio & mustela.	
Singularis & uulpes	199	259	
Stellarum speculator	311	Vespæ & perdices	197
Sus & canis	213. 215	Vir, felis & uxor	309
Sus & mus	307	Vir mysticapillus & duæ	
T		amicæ	313
Talpa	197	Viatores	229. 259
Tubicen	293	Vulpes	145
Taurus & hircus	321	Vulpes et crocodilus	147
Testudo & aquila	207	Vulpes & hircus	141
Thunnus & delphin	171	Vulpes & leo	143
V		Vulpes & lignator	277
Vates	183	Vulpes et rubus	147. 305
Viator	191	Vulpes & simius	169
Venator & pastor	319	Vulpes & uua	309
Vermis & uulpes	285	Vulpes & larua	149

E R R A T A.

Fo. 241. linea 8. pro dominum, lege, domum.

Fo. 424. linea 11. pro πρὸς, lege πρὸς.

Fol. 410. lin penul. lege, πρὸς ἔχοντα.

...a propriis sermo & rimer populi, & res passim similitata, etiam
... ita fit. 2. Tat orationem similitudinem quidem, sed quod inveniatur in
... ad hoc quoque, magis spiritus vitalis.

Intrauit inter fabulam & Apologum. Nam in posteriori significatio
nomen fabula recte tribuitur. Apocryphus vero a fabula ut pres a quo
differt, & Tat puerum in iudicio de irrationabilibus repositum, cum
bruta introductum per loam, vel entis aut fante de q natura
rationis propria mit, quare inq perq illd. a iudic antea
multi in opina esse vident, ut similibus nonnullis, qui vni
brimium introvertit de iudicium esse vident. Ut Socrates aut
... ita eodem brimium omnium fabulas scribitur, ut ait qui
... 130 annis de opo ingier mit. Et nota e fabu
... sine de accipere de Phisencia, q inter alias de opo
... ab as dicitur, unde nota colligitur nonnulla de
... de opina in in pmi 58.

... opo oporum similes non e magna, totumq an at
... de pta vnum & adhortandum in p nactum. Ut sunt
... lib: 5. Cas: 11 inquit. Illa quoq fabula, q etiam ab de opo
... originem no accipiunt. Nam inq perq eam pmi
... inq de iudicium nonnulli tamen de isti mape
... reorantur, quibus animos eant, p pmi vntione
... de ingierum, qui de implicans pmi de ta pmi an
... dunt. & rati no. notate, tamen inq eandem de ta ta
... re pntant. Si qntum de de pnt inq de quippa, pmi
... inq pmi in qntum pntant redit de 58, nota illa
... de mtrns inq inq ad mtrns inq de pnta
... fabul fabula.

Fabularum genera Cuius Progenis lib: 10. Cap:
7. comit. Progenis i rationale. Sibi agere homin
... quibusdam tamen eant. Hic inq i morale, in
... quo vntorum p pmi inq mores. Hic inq de
... Contraq rati inq

5. ETTI NVSTION, a a b natio e ententia ad inq
... a morais, q ab id acci ont, ad explianda eam
... ip inq. Cuius. ETTI NVSTION, inq p pmi
... mentum que significati inq inq hore, nonnulli
... ab as, ut e. Et vocatur, ut e pntem app pta
... rati inq

Nei f. sapum quidem trinitati.

subi. tou dyburtu ueritatibus.

De instrumentis Anipidis & imperialis. Nomen
antiquissimum Thopi, fabellas stratis iniqua inde
feramur tremolat, has igitur qui non trigisset
nihil sine infobatur. ^{De} Car. ch. 2.
Cent. 6. quatuor. 77.

Divitia plebis sunt laus et
gloria regis
Ille sibi, sed Rex ipse, pro vis
est, qua curvit opes suas.

1	Canis & f.	225
2	Ursus & lupus	289
3	Leo & rana	178
4	Ursus & Leo	209
5	Ursus & canis	214
6	Senex & mors	295
7	Asinus & vulpes	262
8	Canis & corvus	174
9	Mulier & Callina	164
10	Callina nigrescens	285
11	Callina & aquila	205
12	Aethiops	222
13	Callina & Hirudo	258
14	Corvus	282
15	Vulpes & Leo	142
16	Cicada & formica	284
17	Jupiter	254
18	Fures	245
19	Adolescentuli & Cope	164
20	Agricola & filij spij	151
21	Hercules & Canes	162
22	Vulpes	144
23	Mercurius & quinarius	235
24	Lupus & canis	294
25	Pisator	224
26	Lupus & melina	288
27	Canes	243
28	Homines p[ro]p[ri]i in statua	227
29	Mulier & auricula	224

32	Puer & mater	2	9	2
33	Vulpes & hircus	2	4	1
34	Homo & canis	2	7	8
35	Lignator & Mercurius	1	8	6

70A

84399

